

HEX

#1

KIERA ASLOG

BOOKZONE

„Hex” este povestea băiatului care a ucis soarele și luna.

După ce se întoarce în orașul natal, Hex Zhelezkin este pus în situația de a-și confrunta, încă o dată, trecutul care încă îi macină gândurile. Moartea iubitei sale, Sunny, trezește în acesta vechi răni ce nu s-au cicatrizat încă, iar bătălia ce ia naștere în sufletul său, între rațiune și noile sentimente față de Luna, îl determină să facă cele mai grele alegeri din viața sa.

În lupta dintre ce e bine și ce e rău, calea de mijloc pare cea mai distrugătoare.

DOI CEI MAI BUNI PRIETENI,

DOI FOȘTI IUBIȚI,

TREI INIMI FRÂNTE.

Fotografie copertă © Shutterstock

ISBN 978-606-9700-85-3

9 786069 700853

KIERA ASLOG

HEX

VOLUMUL 1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ASLOG, KIERA

Hex / Kiera Aslog. - București : Bookzone, 2021-

3 vol.

ISBN 978-606-9700-84-6

Vol. 1. - 2021. - ISBN 978-606-9700-85-3

821.111

Grafician copertă: Maria Stoian
Redactor: Gabriela Trăsculescu
Corector: Roxana Neagu
Tehnoredactor: Anca Marisac

© Bookzone 2021, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: +40 774 091. 579; +40 770 584. 429

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

KIERA ASLOG

HEX

VOLUMUL 1

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

*Pentru fratele meu: îți mulțumesc că
mi-ai fost ca un al doilea tată.*

Prolog

*I am not the only traveler
Who has not repaid his debt
I've been searching for a trail to follow again
Take me back to the night we met*

Lord Huron – ***The night we met***

Nu eram eu însămi de ceva timp, însă nimeni nu păruse să observe.

Nimeni nu vrea să aibă de-a face cu cineva care e trist tot timpul. Nimeni nu vrea să-și strice buna dispoziție cu o persoană care vede viața doar în alb și negru, fără să accepte vreodată că există și alte nuanțe în afară de cea în care se scaldă de atât de mult timp. Nimeni nu vrea să se consume pentru cineva care se epuizează zilnic cu gânduri sumbre.

Toți îți spun să treci peste, să nu te mai plângi din orice sau să faci scene fără rost. Fiindcă totul trece. Fiindcă e doar o zi, o săptămână, o lună mai proastă. Fiindcă vrei doar atenție. Și totul e numai în mintea ta. Și nimeni n-are timp pentru toanele tale. Uneori, să te pierzi în singurătate pare cea mai bună soluție pentru a te regăsi. Probabil de aceea am decis să mă las pradă acesteia. Credeam că, poate, unele goluri nu erau menite să fie umplute. Că nu puteau fi. Doare mai puțin dacă nu încerci să o faci. Doare mai puțin dacă nu mai treci iar și iar prin aceeași respingere continuă. Obosești să te tot lovești de ziduri. De uși închise. De priviri indiferente. Până când, în cele din urmă, accepți înfrângerea și renunți.

La luptă. La tine.

La familie.

Ți s-a întâmplat vreodată să simți că nu aparții propriei tale familii? Ca și cum cei cu care împarți mâncarea și acoperișul sunt ruși de realitatea pe care o trăiești tu și nu poți decât să-i simți reci și frivoli, asemenea unor străini de care te izbești într-o zi oarecare, pe cine știe ce stradă? Că pereții ce te înconjoară îți aplatizează plămânii până la sufocare? Că mâncarea se răcește pe furculiță? Că n-ai mai auzit un râs sincer de mult? Că totul e rece, și gol, și apăsător, și obositor? Ca și cum ți s-ar pune o povară pe umeri de îndată ce pășești înăuntru? Ca și cum ai deveni străin printre cunoscuți? Ca și cum ți-ai pierde casa, acolo unde, odată, fusese totul?

Trăiesc asta în fiecare zi. Și încă mai respir același aer cu ei. Sau, cel puțin, încerc s-o fac. Cred că îmi este mult mai ușor să-mi pun pe față masca indiferenței decât să recunosc cu voce tare că locul meu nu este în această casă. Că n-a mai fost de multă vreme. De multe ori mă străduiesc să țin pasul cu discuțiile lor, însă tot ce reușesc să obțin este un început de migrenă și un țiuț în urechi. Nu *avem* lucruri în comun. Nu mai avem. Le aud murmurele, le percep mișcările și gesturile, însă mă fac să mă simt o străină și îmi provoacă un sentiment de gol în stomac. Simt un nod în gât, ca atunci când ești pus într-o situație incomodă și îți vine să te eliberezi prin lacrimi. N-am plâns vreodată în fața lor. Și nici n-am de gând s-o fac. N-ar înțelege. Nu m-ar înțelege. Nimeni nu te înțelege atunci când îți permiți un moment de vulnerabilitate pentru a le spune că nu ești bine. În suflet, nu la trup. Mulți trăiesc cu impresia că n-are cum să-ți fie rău atât timp cât încerci să vezi partea plină a paharului. Însă ce faci atunci când paharul e gol și nu mai ai nimic cu care să-l umpli la loc? Ce faci atunci când ești atât de gol pe dinăuntru, încât nu mai ai resurse să te simți din nou împlinit?

Ce faci atunci când ai uitat cum este să fii fericit?

Oare când trăisem ultima oară sentimentul de fericire? E nefiresc de ciudat cum mintea îți poate dezvălui cu o rapiditate amețitoare toate acele momente în care lumea

se prăbușea în jurul tău, însă când vine vorba de amintirile frumoase... totul se întuneacă și se pierde în uitare.

Pentru mine, fericirea are chipul tatei. Nu cred c-aș putea să-mi imaginez vreun scenariu în care să fi simțit fiorii bucuriei în absența lui. Este stâlpul meu. Punctul meu de echilibru și singurul capabil să mă asculte fără să dea semne c-ar fi sătul de stările mele de spirit mai mult sau mai puțin stabile. Nu știu cum ar fi viața mea fără el. Sau ce fel de persoană aș fi devenit dacă n-ar fi fost acolo să mă sprijine de fiecare dată când mama era ocupată cu celălalt copil. Uneori, în momentele mele de sensibilitate de la trei dimineața, îmi doresc să fi fost singurul copil din familie. Poate așa aș fi cunoscut mângâierea blândă și protectoare a mamei fără să-mi fac griji că am o soră mai mică și că ea are nevoie de mai multă atenție din partea acesteia. Sună egoist și poate chiar sunt o afurisită fără scrupule, însă nimeni nu-mi poate lua dreptul de a gândi și de a-mi crea alte versiuni ale vieții. Unele mai luminoase, mai fericite și mai ușor de suportat. Însă, uneori, simt că până și acest drept mi-a fost răpit cu mult, mult timp în urmă. O dată la nașterea ei și o dată la moartea acesteia.

Un singur om e capabil să-ți devină călău fără să conștientizeze măcar acest lucru.

Îmi scot o cască din ureche, plimbându-mi obosită ochii peste fețele rudelor mele gălăgioase și mult prea zâmbitoare. De-ar ști mama că mătușa Edna îi urăște salata cu carne și buclele sale date cu prea mult fixativ, poate că n-ar mai pupa-o în fund atâta.

Mătușa Edna e o femeie bine făcută – poate prea bine, dacă ar fi să mă iau după standardele de sănătate – scundă, ceea ce o face și mai îndesată, cu părul mereu tapat în vârful capului și niște ochi mari, bulbucați, pe care mereu i-am asemănat cu ai unei broaște de baltă. Întotdeauna poartă un costum din două piese, de preferat în culori închise, și mereu ține morțiș să-și etaleze noile accesorii strălucitoare – din aur, cel mai probabil – cumpărate de soțul ei, Simon. Vorbește mereu pe un ton ascuțit și incomod la auz,

ca ciripitul enervant al unei vrăbii ce se trezește dimineața să-ți dea târcoale pe la fereastră. E foarte trufașă. Genul de persoană care-ți provoacă fiori reci pe șira spinării și te face să te simți ca un gândac nefolositor de bucătărie. Iar familiei mele – mamei, în special – nu pare să-i pese de atitudinea ei grosolană și, uneori, dusă până la extrem.

Mereu am disprețuit „sclavia” asta pe care ai mei – în special mama – o arată față de familia acesteia. Simon e fratele mamei, însă, pentru că e un bărbat mai rezervat și la locul lui, se pare că rolul de conducător al familiei este deținut cu totul de soție, iar ceea ce spune ea pare să fie literă de lege pentru toată lumea. Asta doar pentru că se consideră mult mai înstăriți decât am putea fi noi vreodată, iar mama știe că, citez: „Pentru a face parte din cercurile care se cuvin, trebuie făcute sacrificii”.

Ce sacrificii? Să te prefaci indiferent la remarcile pline de batjocură ale Ednei, care se plânge până și de cel mai neînsemnat lucru, cum ar fi marca de hârtie igienică de la baie? Sau să mergi la petreceri sau întâlniri simandicoase de familie doar pentru a da bine în ochii comunității de care aparții? Ce fel de om își trăiește viața pentru a împlini standardele și așteptările egoiste ale altor persoane? Ce fel de om își calcă pe mândrie pentru a fi acceptat de oamenii care îi depășesc puterile? Aparent, oamenii ca mama, care mereu pun părerile altora mai presus de propriile principii și valori.

Cum aș putea vreodată să mă simt eu însămi în acest mediu ce pare să mă stoarcă de energie și de orice poftă de viață?

— Cum este la facultate, Luna?

Tresar, cu inima săltându-mi în piept. Îmi răsucesc gâtul în direcția unchiului Simon, cântărindu-l câteva secunde din privire. Ochii îmi fug fără să vreau la chelia ce-i acoperă jumătate de cap, despărțindu-se în dreptul fiecărei urechi. Buzele încep să-mi tremure a răs când îi văd fătuca aia de elf grăsuț și lipsit de orice apărare. Chiar dacă relația dintre mine și mătușa Edna e... aproape inexistentă, din cine știe ce motiv, unchiul Simon a fost mereu o persoană față

de care am putut să nutresc o oarecare simpatie, cât să nu-i simt prezența atât de străină în comparație cu a altora. Sau poate doar îl compătimesc că și-a ales o asemenea femeie nepotrivită pentru a-și petrece restul zilelor.

De-ar ști cei de față ce fel de femeie este cu adevărat Edna, nu și-ar mai păstra niciodată nasul atât de sus, spre înaltul cerului. Același lucru l-aș putea spune și despre copilul lor, spre care nu îndrăznesc acum să mă uit, căci știu că mi s-ar forma o senzație de vomă în stomac și aș risca să am un atac de panică dacă aș încerca să-mi amintesc cele întâmplate.

Îmi mișc picioarele pe sub masă, trăgând de marginile salopetei pe care mama mă obligase, practic, să o port la cina asta stupidă de Crăciun. Nu-i ca și cum magia sărbătorilor ne-ar fi ocolit casa dacă îndrăzneam eu să stau în pijamale.

„Calmează-te, respiră încet și adânc”, îmi reamintesc în gând. „În curând, totul se va termina și te vei putea retrage la tine în cameră. Mai îndură puțin. Încă puțin.”

— E bine deocamdată, unchiule Sim.

— Dacă se străduiește puțin, va lua și bursă în semestrul al doilea, se bagă și mama în vorbă, punându-și, parcă protector, palma stângă peste a mea.

Pielea mă furnică, făcându-mi bătaile inimii să-și înțelească ritmul. Mă simt expusă, ca și cum aș fi o piesă ciudată dintr-un muzeu de relicve prețioase.

Zâmbesc vag în direcția ei, retrăgându-mi discret mâna de sub a ei. Un gust amar mi se formează instantaneu pe cerul gurii, de care încerc să scap pentru a nu-mi provoca o senzație și mai acută de rău în stomac. Cred că mi se întorc înapoi pe gât cele câteva bucăți de curcan pe care reușisem, cumva, să le înghit.

— Așa și trebuie, pufăie peste câteva secunde și mătușa Edna, ștergându-se la gură cu un șervețel de pe masă. Să nu se lase și s-o ajungă din urmă de soră-sa. Până la urmă, inteligența a fost mereu un atú al acestei familii!

Liniștea învăluie brusc întreaga sufragerie. Îmi strâng palmele în pumni, mușcându-mi tăcută interiorul buzei de jos pentru a nu da glas cuvintelor înțepate ce-mi gâdilă buzele.

„Nu voi rezolva nimic, doar voi abate o ploaie de reproșuri asupra mea.”

— Luna se descurcă și singură, Edna, intervine tata pe un ton neobișnuit de calm, însă care-i stă în fire. N-ar trebui să existe termeni de comparație când vine vorba de ele.

— Zici?! ridică din sprânceană mătușa, cu o surprindere vădit falsă. Din câte știu, rezultatele Lunei nu depășesc nivelul mediocru. Nici nu se compară cu sora ei, odihnească-se în pace, care urma să fie șefă de promoție.

— Nu începe iar discuția asta, te rog, Edna, zice mama, privind-o cu o expresie oarecum... tânguită?

— De ce nu? ridică deodată mătușa vocea. Eu prezint niște fapte concrete, dragă cumnată.

— Merg s-aduc apă, mă trezesc în cele din urmă vorbind fără să cumpănesc dinainte cuvintele și mă ridic numaidecât de la masă, apucând vasul de sticlă pe jumătate gol. Știu că, dacă aș rămâne, discuția ar lua o întorsătură neplăcută pentru mine. Știu că mi-ar face rău s-o aud continuând, așa că prefer, de cele mai multe ori, să ies din raza ei vizuală, pentru a nu mă mai simți atât de atacată.

Simt privirile celorlalți ațintite asupra spatelui meu cu fiecare pas pe care-l fac, însă aleg să le ignor, râsuflând ușurată atunci când trec de ușa bucătăriei. Las vasul pe unde apuc și mă sprijin de blatul de marmură, privindu-mi reflexia ce se oglindește în geamul din fața mea. Dincolo de sticla umezită, fulgii de nea se depun liniștiți peste gazonul curții din față, făcând ca strada să pară mult mai lucioasă și mai strălucitoare.

Oftez, închizând ochii.

Îmi doresc să dispar pentru o clipă.

Să-mi imaginez un loc tăcut și uitat de lume, în care să mă abandonez pentru o perioadă lungă, nelimitată. Să fiu

doar eu cu mine și să nu mai provoc în jurul meu comentarii acide și pline de răutate.

Uneori, am impresia că e doar vina mea. Că pe unde merg provoc numai dezastre. Că alor mei le-ar fi mai bine fără mine. Fără problemele cauzate de mine. Fără momentele mele de izolare și de răzvrătire infantilă.

Aș vrea să mi se spună că sunt *îndeajuns* pentru ei. Că pot fi eu însămi fără să mă compare sau să mă arate cu degetul. Că nu trebuie să mă ridic la standardele nimănui. Pentru c-am obosit. Am obosit să mă chinui să dau tot ce pot din mine, pentru ca, în final, să mi se spună că n-a fost suficient. Și oare, există vreun barometru pentru a măsura acest suficient?

Dacă n-am satisfăcut așteptările cuiva, asta nu înseamnă că n-am dat tot ce-i mai bun din mine.

Cred că tot ce mi-am dorit vreodată a fost să am pe cineva care să nu mă facă să mă simt ca și cum ar fi ceva în neregulă cu mine. Ca și cum e ceva greșit în felul în care acționez, mă comport, vorbesc, merg, respir, gândesc, trăiesc.

Desigur, îl am pe tata, însă uneori simt că am prea multă încredere în el și prea puțină în mine.

Îmi vine să râd când mă gândesc că eu tocmai mă plâng de o cină dezastruoasă cu rudele, în timp ce alții poate n-au ce pune pe masa de sărbători. Nu m-am considerat niciodată o persoană fără pic de considerație față de ceilalți. Rea de gură și plictisită de viață? Desigur. Indiferentă față de cei din jur? Nicicând. Însă am învățat că nimănui nu-i va păsa vreodată îndeajuns de mult. Că nimănui nu-i va păsa de soarta altuia, atât timp cât lui îi este bine. Că există oameni care au buzunarele pline, dar sufletele goale, și oameni care găsesc totul în nimicul pe care-l au, și tot aceștia sunt primii care-ți oferă o mână de ajutor atunci când ai nevoie.

Există pe lumea asta cerșetori cu inimi de aur și bogați cu sufletele împietrite.

Iar eu nu vreau, *refuz* să cad în extrema cealaltă.

— Te-ai plictisit, Luna?

Tresar înfricoșată când simt respirația caldă ce-mi acoperă întregul lob al urechii stângi.

Mă dau rapid într-o parte, întorcându-mă spre sursa de unde provine vocea asta enervant de cunoscută.

Sebah, fiul mătușii Edna, îmi surâde larg, dezvăluindu-și dinții imposibil de drepti și albicioși. Are un zâmbet strâmb pe față, ca un rânjel plin de o răutate oarbă, ce-mi adâncește golul din stomac și-mi aduce un tremur abia simțit în palme.

— Ce vrei?

— Te-am văzut cam abătută la masă. Mă gândeam că nu te simți bine.

Mă abțin să-mi dau ochii peste cap. Parfumul lui mult prea strident aproape că mă face să tușesc. De ce țin unii oameni să se dea cu mai mult de două pufuri?

— Grija ta e... sfâșietoare! mă pisicesc teatral spre el, luându-l peste picior. Iar el se prinde de asta pe dată.

Zâmbetul îi piere de pe față, iar ochii îi capătă acum o nuanță întunecată și agresivă.

— Ai de gând să continui cu atitudinea ta sfidătoare și enervantă?

— Nu știu. Tu ai de gând să te comporti ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Sau încă trăiești cu impresia că sunt mult prea speriată ca să-mi dau drumul la limbă?

Nu spune nimic, însă îi percep oasele faciale contractându-i-se pe sub piele, semn că replica mea nu i-a picat prea bine. Îmi vine greu să mă uit la el. Să-l văd pe el furios, când eu ar trebui să fiu cea cu nervii la pământ. Așa-mi trebuie însă, dacă țin mai mult la relațiile de familie decât la propriul bine. Oamenii vor profita de punctele tale vulnerabile, într-atât încât să te joace după bunul lor plac, călcându-ți orice urmă de demnitate în picioare.

Îmi ling anxioasă buzele, urnindu-mă de pe loc pentru a umple vasul cu apă. Sunetul rapid al jetului de la robinet îmi sfârâie în timpane, provocându-mi o dorință inexplica-

bilă de a-mi băga capul sub el și a-mi limpezi gândurile supraîncinse.

Dau apoi să plec, fără a mai arunca vreo privire în spate. Însă vocea lui se face din nou auzită, făcându-mă să-i acord fărâma de atenție pe care știu că n-o merită.

— Hei, Luna? Ar cam trebui să-ți tragi în jos salopeta. N-am vrea să... atragi atenția, nu-i așa?

Pot simți valul de negativitate ce umple întreaga bucătărie odată cu zâmbetul ce începe din nou să i se lungească pe figură. Scrâșnesc din dinți, simțindu-mi degetele zvâcnind în jurul carafei pe care mi-o imaginez deja zburând și izbindu-i-se de moaca aia de ticălos. Îmi păstrez însă aceeași expresie neutră pe chip, cât să nu-i ofer satisfacția de a mă vedea neliniștită din cauza lui.

Mă întorc în sufragerie și se dovedește că seara asta e plină de ghinioane pentru mine, deoarece, de îndată ce pășesc înăuntru, pot auzi extrem de clar declarația făcută de mătușa Edna, mai mult sau mai puțin ironică:

— Trebuie să faci ceva cu fata asta, Aurora! E nepoliticoasă și încrezută! E mai mult decât evident cu cine seamănă, face ea o pauză scurtă, continuând apoi pe același ton ascutit: Sor-sa nu se comporta nici pe departe atât de... dizgrațios. Doamne, uneori mă gândesc c-ar fi fost mai bine dacă puteau fi schimbate rolurile!

— Edna! îl aud pe tata ridicând vocea, lucru care nu se întâmplă prea des, și simt apoi cum ochii tuturor se întorc în același timp spre mine.

Mătușa își țuguie buzele nervoasă și toți ceilalți înghit în sec, cel mai probabil din cauza liniștii ce planează în încăpere.

— Luna... dă tata să-mi vorbească, însă îi retez orice încercare, trântind carafa pe masă.

O parte din apă sare din vas și mă stropește pe mânecă.

— Scutiți-mă, bodogănesc cu jumătate de gură, făcând cale întoarsă înainte să spun ceva ce aş putea regreta mai târziu.

Aud vocea mamei în urma mea, însă ştiu că încearcă să mă oprească doar pentru a nu pica prost în faţa celorlalţi. Aşa că merg drept înainte, lovindu-l pe Sebah în umăr atunci când îmi taie calea şi ies afară, în aerul rece al iernii geroase.

Strâng din dinţi, confruntându-mă cu o dorinţă nesfârşită de a-mi striga oful în liniştea serii. Sigur aş face-o fără să ezit, însă ultima dată când am procedat astfel – în urmă cu câteva zile – m-am ales cu o durere neplăcută de gât din cauza aerului îngheţat. Încă nu mi-am revenit complet şi parcă nu-s atât de dornică să-mi fac rău cu mâna mea, aşa cum cred că mi se-ntâmplă uneori.

Mă urăsc în momentul ăsta pentru că frustrarea începe să mi se transforme în lacrimi. Detest să plâng, însă o fac mai des decât aş recunoaşte-o vreodată. Plânsul te epuizează, te seacă de puterea de a mai rezista cu fruntea sus, te lasă suspendată la graniţa dintre neputinţă şi plăcere şi te face să crezi că-ţi poate deveni cel mai bun prieten atunci când nu mai ai pe nimeni. Te seduce, te amăgeşte, te urcă pe culmile climaxului, ca mai apoi să te lase de izbelişte. Plânsul e hain, e manipulator, e amantul perfect al celui lăsat pradă suferinţei. Te îmbracă în voalul unei eliberări de moment, ca mai apoi să te dezgolească de orice protecţie. Te lasă lipsit de apărare, într-o baie de lacrimi vărsate cu amar. Plânsul n-a dus nicicând la ceva bun. Iar eu nu avusesem până atunci privilegiul de a cunoaşte plânsul izvorât din bucurie.

Îmi şterg ochii cu mişcări repezite şi mă îndepărtez de casă până lângă bordura ce desparte şoseaua de gazonul nostru. Mă las pe vine, atingând cu fundul cimentul rece şi umed şi-mi strâng genunchii la piept.

E frig, iar aburii ce-mi părăsesc gura par a îngheţa pe loc. Simt o sfârşeală. În tot corpul. În gânduri. În toată fiinţa. Uneori, greutatea gândurilor pare atât de sufocantă, încât parcă îţi strânge cineva inima în încheştarea pumnului, oprindu-ţi bătăile pulsului. Aş vrea să fiu mai indiferentă.

Să nu mai pierd nopțile creându-mi scenarii inutile, care nu se vor întâmpla niciodată. Să nu mai pun la suflet toate răutățile. Să am curajul să țin piept tuturor problemelor și cu alte arme în afară de niște vorbe acide spuse la supărare. De-a lungul anilor, mi-am construit o imagine de tipă dură și bătaioasă, încercând să-mi maschez cumva sensibilitatea pe care știu c-o s-o am mereu în suflet. Însă în orice zid mai apar din când în când crăpături. Nicio barieră, oricât de temeinic clădită ai putea crede că este, nu va rezista la nesfârșit.

Îmi doresc ca seara asta să se sfârșească mai repede și, odată cu ea, senzația de închețare din piept.

Îmi doresc să fiu din nou copil. Să ignor semnalele de alarmă cu care mă confrunt și să văd acea parte plină a paharului pe care acum n-o mai pot găsi nicăieri. Să știu ce înseamnă un zâmbet sincer și un râset lipsit de griji sau necazuri. Să petrec Crăciunul în aceeași sărbătoare continuă ca atunci când inocența copilăriei ștergea din ignoranța ce avea să urmeze la scurt timp. Îmi e dor de un cămin pe care nici nu știu dacă l-am avut vreodată, căci amintirile acelor vremuri par acum înstrăinate și deșarte. Cineva să întoarcă roata vieții și să mă readucă în pragul acelei vârste, pentru că atunci, fericirea mea nu depindea de nimeni și nici nu trebuia să fiu constant comparată cu cineva care mi-a distrus întreaga viață și încă o mai face, de dincolo de mormânt.

Sunny a fost și va fi mereu coșmarul pe care-l trăiesc zilnic și în umbra căruia voi continua să trăiesc până în ziua în care-mi voi da ultima suflare.

Pare că a trecut o veșnicie de când zac pe bordura asta murdară și umedă, lăsând omătul să se aștearnă peste spatele meu. Corpul mi-a amorțit, nările mi s-au înfundat și mai c-aș avea strania senzație c-am înghețat cu totul, dacă n-aș auzi un hârâit puternic și țipător ce sparge liniștea nopții.

Îmi ridic capul din poală, scuturându-mi părul plin de zăpadă și mijesc ochii spre cele două globuri de lumină ce-mi fură cu totul privirea. Un sunet scârțâitor, de ceva care se târăște, mă face să-mi simt pieptul vibrând pe dinăuntru. Inima începe să-mi pompeze accelerat, determinându-mă

să mă ridic de pe bordură înainte să-mi mai fac griji în privința trosniturilor de oase sau durerii date de înțepeneala mușchilor.

Și cu fiecare pas pe care-l fac spre curtea vecină, simt cum lacrimile încep să-mi dea buzna din nou în colțul ochilor, înțepându-mă ca niște ace ce-mi străpung suprafața sticloasă. Respirația mi se poticnește în gât și-mi simt vag buza de jos tremurând de o anticipație bolnavă pe măsură ce mișcările lui mi se imprimă și mai tare pe retină.

Îl privesc cum oprește dintr-o singură mișcare motorul, dându-și mai apoi casca uriașă și întunecată jos de pe cap.

După atât de mult timp, încă îi mai pot recunoaște ticul de a-și scutura părul ori de câte ori își dă casca jos de pe cap. Sau felul în care corpul i se înclină puțin pe spate când își spijină mai bine tălpile pe asfalt.

Îi cunosc toate muchiile profilului. Toate unghiurile trupului. Toate mișcările pe care le face, de multe ori involuntar.

Și atunci... mă blochez.

Și sufletul mi se strânge într-un nod de emoție arzândă, amintindu-și de durerea ce m-a distrus în urmă cu un an.

E o amintire peste care nu am reușit nici până azi să trec și cu care n-aș fi vrut să mai am de-a face.

Căci atunci când el a pierdut-o pe ea, eu l-am pierdut pe el.

Capitolul 1

LUNA ☾

*Is it just me or does anybody
Feel the way that I feel
They're just not being real*

Sasha Sloan – *Is it just me?*

Eu și Sunny nu ne asemănăm în prea multe privințe.

Nu aveam nimic în comun în afară de aceeași părinți și un acoperiș sub care am dormit timp de optsprezece ani. Nu aveam aceeași culoare la păr, irisurile nu ne-au fost de aceeași nuanță; la naiba, cred că nici părul din nas nu era de aceeași lungime. Și totuși, lumea încă trăiește cu impresia asta prostească cum că am fi fost două fațete ale aceleiași monede și că ar fi trebuit să ne comportăm ca atare, pentru a nu denigra imaginea pe care mama a încercat încă de la început să o construiască în jurul nostru. Și, dacă e să urăsc ceva din tot sufletul, acest lucru ar fi să încerc să par ceva ce nu sunt sau să fac ceva doar pentru a le fi pe plac altor oameni.

Nu m-am născut ca să mulțumesc pe toată lumea. Existența mea n-ar trebui să se învârtă în jurul altor persoane, cu atât mai puțin să fie ghidată de acestea.

De cele mai multe ori am impresia că eu sunt de vină pentru incapacitatea mea de integrare. Că nu sunt în stare să percep cum trebuie anumite lucruri care altora li se par banale și de o simplă necesitate. Însă în momente de luciditate

și lipsite de urmele tristeții, îmi dau seama că nu există o gândire greșită sau una corectă. Că suntem diferiți, tocmai pentru că avem valori și principii de viață diferite. Ceea ce poate fi într-adevăr greșit este să încerci să impui cuiva credințele tale ca adevăr absolut. Probabil și din acest motiv mama arată atât de multă reținere în ceea ce mă privește; știe că nu mă va putea niciodată controla în totalitate, așa cum a făcut-o cu Sunny. Deși, în cazul ei, a participat de cele mai multe ori voluntar la toată șarada asta de prost gust. I-a plăcut s-o facă, pentru c-a fost educată în acel mod.

Eu și Sunny n-am avut o relație prea strânsă, în ciuda faptului că diferența de vârstă dintre noi nu fusese una prea mare – de doar doi ani. Au existat atât de mulți factori în joc care au dus la ruptura legăturii dintre noi, încât uneori mă simt mai bine să nu-mi amintesc ce-a fost și ce-a rămas în urmă.

Pentru că, după moartea ei, nu mai rămăsese mare lucru.

Sunny fusese, chiar dacă uneori îmi e greu să recunosc, stâlpul de susținere al acestei familii. Fusese pata de culoare. Copilul perfect pentru doi părinți cunoscuți și apreciați în cadrul comunității. Fusese veselă, plină de viață, cuminte, deșteaptă, feminină și gingașă, genul de fată pe care orice mamă și-ar dori-o și la brațul căreia orice tată s-ar mândri.

Fusese tot ceea ce eu nu putusem să fiu vreodată.

Dacă ea era soarele, eu eram o simplă umbră ce mai ștergea uneori suprafața Pământului.

Ea fusese lumină, în timp ce eu obișnuiam să hoinăresc prin întuneric.

Ea fusese zâmbet, când eu eram doar o boare de tristețe.

Tresar din șirul gândurilor în momentul în care mama trăneste impasibilă farfuria cu micul dejun pe masă, întorcându-se mai apoi spre tigăile de pe plita electrică. Privesc fără pic de poftă de mâncare ouăle și legumele tăiate aproape

perfect și simt cum o stare de vomă mi se formează pe gât în sus.

Nu-mi place să mănânc dacă nu simt nevoia, însă nici nu vreau să am pe cap comentariile mamei pentru tot restul zilei. Și așa este destul de furioasă pentru comportamentul meu de acum două seri. Nu sunt atât de proastă încât s-o calc mai tare pe coada de vulpe bătrână și să-i mai aud țipătul ascuțit ca pumnalele.

Iau în cele din urmă furculița între degete și o înfig fără nicio reținere într-o bucată de castravete. Urăsc diminețile în care sunt nevoită să stau la masă în liniștea aceea apăsătoare, ca și cum ar urma sfârșitul lumii și am prins loc în primele rânduri.

Cred că singura persoană de care mă pot simți mai apropiată a fost întotdeauna tata, astfel încât mă bucur că are timp să stea la micul dejun atunci când își face intrarea pe ușa bucătăriei, fluturând în mână ziarul adus de poștaş. Cu cealaltă se chinuie să-și care servieta și cana de cafea. Se apropie de mama pentru a încerca să o sărute pe obraz și nu pot să nu observ dezinteresul pe care aceasta i-l arată, aproape ignorându-l în totalitate. Dar tata n-a fost niciodată un om orgolios, așa că nici nu-i de mirare atunci când surâde amar, întorcându-se spre mine pentru a mă săruta pe frunte. Îi zâmbesc discret, sorbind dintr-o cană de suc. Știu că mamei nu-i place când sorb și... probabil tocmai din cauza asta o și fac cu atât de mult patos.

— Chiar trebuie să lucrezi în a treia zi de Crăciun? se aude în scurt timp vocea mamei, care continuă să ștergă cu o lavetă stropii de apă din jurul chiuvetei.

Uneori, chiar am impresia că suferă de cine știe ce boală a curățeniei. Mama unei colege din liceu suferea de OCD¹, motiv pentru care trăia constant cu frica de a nu atinge obiectele considerate de ea murdare. Ca să nu mai zic că avea obiceiul de a se spăla de atâtea ori pe mâini într-o singură zi,

1 Tulburare obsesiv-compulsivă (n.a.)

încât, la un moment dat, avea degetele pline de răni ce păreau să nu se mai cicatrizeze.

Știu că mama nu suferă de asta, însă uneori mă întreb... oare unde se trage linia dintre boală și moft dus la extrem?

— N-am ce să fac, Aurora. Șeful mă presează să termin proiectul la care lucrăm de jumătate de an. Termenul-limită e peste două zile.

Mama se oprește brusc din ce făcea, pentru ca mai apoi să se întoarcă ca un roboțel în direcția noastră. Îmi pot da seama, după arcuirea sprâncenelor, că i s-a urcat fumul la cap.

— Sărbătoarea e sărbătoare, David! O dată-n an e Crăciunul, iar idiotul ăla vă pune să munciți ca sclavii! Ar trebui să-ți găsești alt loc de muncă, în ritmul ăsta.

— Sau ai putea să începi și tu să muncești o dată-n viața ta...

Murmurul meu nu trece neobservat de niciunul dintre ei. Tata mă privește compătitor, în timp ce mama mă sfredelește cu privirea din cap până-n picioare, ca și cum tocmai am spus cel mai ofensator lucru la adresa ei. Deși n-am făcut decât să scot în evidență un adevăr care se pare că încă o irită la culme.

Mama n-a muncit foarte mult la viața ei, doar puțin când eram mică, însă și atunci destul de superficial. I-a priit din plin rolul de casnică, care trebuie să aibă grijă de copii cât soțul e plecat la muncă, fără să știe cât de greu e să strângi un ban sau să-ți murdărești mâinile pentru a avea ce să pui pe masă, și tocmai ea se trezește să vorbească despre corectitudine. Nu voi putea niciodată să fiu de acord cu acest tip de comportament lipsit de orice morală, chiar dacă e vorba de cineva din familie. Consider că tocmai ei, adulții, ar trebui să fie un exemplu pentru copii. Dacă nu de la ei, atunci de la cine ar fi trebuit să deprind majoritatea cunoștințelor de etică și morală pe care le am acum?

Nu sunt deloc surprinsă s-o aud lovind cu palmele în masă, încercând cu tot dinadinsul să-și păstreze pe chip

masca de femeie stăpână pe ea. Mușchii ce-i zvâcnesc pe sub pielea obrazilor o dau însă de gol.

— Nu-ți permit să-mi vorbești pe tonul ăsta, Luna! Arată-mi respect, altfel jur că...

— Aurora! intervine imediat tata, aruncându-i cea mai serioasă privire a lui.

Tata este una dintre cele mai calme persoane pe care le cunosc și una dintre cele mai blânde și înțeleghătoare, însă știu că atunci când devine de piatră o face dintr-un motiv mai mult decât întemeiat și că nu se cade să-l provoci a doua oară.

Și mama știe asta, tocmai de aceea tresare abia vizibil, înghițind în sec.

Tata pufnește furtunos, ridicându-se de la masă și mă bate de câteva ori pe cap, cu blândețe, înainte să-și ia servieta de pe blatul de bucătărie.

— Vă sfătuiesc să vă calmați. Amândouă. Vom vorbi despre asta când mă întorc, Aurora. Iese apoi pe ușă, lăsând în urmă doar o liniște cumplită și un iz subtil de colonie bărbătească.

Ghemul din stomac mi se strânge din nou, provocându-mi o stare familiară de anxietate.

Mișc scaunul, târșâindu-i picioarele de lemn pe suprafața podelei.

— Ce-ți închipui că faci?

— Îți fac favoarea de a nu mă mai vedea, murmur enervată, fugind în susul scărilor, înainte să fiu nevoită să-i ascult vorbele pline de reproș. Chiar nu vreau să-mi stric întreaga zi cu asemenea certuri inutile.

Încui ușa de la mansardă de îndată ce pășesc înăuntru și mă arunc imediat pe pat, privind spre tavanul înalt. Nu, nu sunt o Cenușăreasă modernă, izgonită de părinți în podul casei. A fost decizia mea de a-mi muta camera aici, pentru că este mult mai departe de camera părinților, iar confortul psihic pe care mi-l dau nopțile mai liniștite, când sunt doar eu și gândurile mele, este un lucru de care chiar am nevoie.

Și, într-un fel sau altul, aici am putut întotdeauna să-i ignor pe ceilalți și să-mi pun în ordine gândurile de peste zi. Nu puține au fost momentele în care mi-am înecat amarul în această cameră, departe de realitatea de afară și mi-am plâns frustrările și dezamăgirile pe care le-am adunat în mine de-a lungul timpului.

Și, într-un fel, ai mei s-au arătat mereu de acord cu izolarea asta a mea. Poate și pentru că eu am fost, și încă sunt, oaia neagră a familiei și le-a venit întotdeauna mai ușor să le spună altora fie că nu sunt acasă, fie că m-am încuiat în cameră. Nu că m-ar fi deranjat.

Însă acum spațiul ăsta pare infim pentru a putea respira în el, iar mintea parcă mi se sufocă încet, cerșind aer proaspăt. Tocmai de aceea mă și ridic în fund la un moment dat, căutându-mi telefonul. Îl găsesc aruncat pe sub pat – Dumnezeu știe de ce – și înghit în sec în timp ce apelez numărul lui Hazel.

Hazel este colega mea de facultate și totodată colegă în micuța cafenea de lângă școală, de aproape trei luni. Nu știu ce mi-a venit să lucrez acolo, însă simțeam nevoia să-mi procur o parte din bani de una singură, pentru a nu depinde atât de mult de ai mei. În fond, dacă urma să plec de acasă în viitorul apropiat, trebuia să știu dinainte cum e să muncești și să obții singură banii pentru diferitele necesități.

Nu-mi ia mult s-o conving să facem schimb de ture pe ziua de azi, mai ales în condițiile în care, din ce-mi povestește, are de dinainte o întâlnire stabilită cu iubitul ei. Îmi mulțumește de câteva ori și încheie apelul pentru a mă îmbrăca degrabă. Termin în mai puțin de zece minute, trăgând pe mine niște blugi spălăciți și o bluză groasă cu mânecile lăsate. Îmi iau pe deasupra o geacă groasă de fâș și-mi bag părul în spatele glugii, punând-o apoi pe cap pentru a nu atrage atenția. Îmi vâr telefonul în buzunar și cobor tropăind scările. O zăresc pe mama cu coada ochiului în sufragerie, citind din cartea sa nesfârșită de erotism și ies pe ușa din față înainte să mă ia la întrebări.

Un aer înghețat îmi șfichiuește fața de îndată ce pășesc pe bordura care separă gazonul în două părți egale. Bocancii îmi alunecă puțin pe ghețușul deja format, dar calc totuși cu încredere, băgându-mi mâinile în buzunarele gecii. Privesc plictisită la urmele de pași pe care calc, apoi gâtul mi se întoarce automat la stânga, spre casa vecinilor.

Privirea îmi alunecă încet peste motocicleta parcată în fața ușii de la intrare, acoperită de un plafon îngust din lemn închis la culoare. Mă uit apoi la geamurile din față și o pală aspră de vânt îmi flutură câteva șuvițe mai scurte direct în ochi, făcându-mă să înjur printre dinți.

Îmi mut privirea imediat ce-mi dau seama că nu se vede nicio mișcare înăuntru și o iau la pas pe strada cufundată în liniște și îmbâcsită de zăpada murdară.

Orele trec destul de ușor, așa că răsufu puțin dezamăgită atunci când constat că este aproape șase după-amiaza și că localul urmează să se închidă în mai puțin de o jumătate de oră. Oftez, ștergând cu o cârpă murdară niște urme de cafea vărsată și îmi întorc ca un fulger capul spre ușa de la intrare, atunci când clopoțelul de deasupra scoate un clinchet ascuțit.

Băiatul cu fața acoperită de o glugă imensă își scutură de câteva ori bocancii de zăpada adunată pe ambele tălpi, apoi închide ușa cu un zgomot ce atrage atenția tuturor. Își dă cu mișcări lente gluga pe spate, iar buzele mi se strâng într-o linie dreaptă când îl recunosc pe Ezra Venom. Îl știu de prin oraș, cu toate că n-am apucat să schimb nici măcar vreun cuvânt cu el de când mă știu. Și totuși, vorbele auzite la adresa lui mă fac să mă gândesc dacă este o persoană atât de rea precum se aude sau sunt simple zvonuri aruncate aiurea.

Îl privesc tăcută cum scanează cu o privire rece întreaga încăpere, ca mai apoi să se îndrepte cu pași calculați spre tejgheaua unde se fac comenzile. Arunc din nou o privire la ceas și mă rog în gând să nu stea peste program. Managerului

nu-i place deloc când facem asta cu anumiți clienți; habar n-am de ce, dar nici nu mă interesează.

Îmi bag cârpa în interiorul șorțului, ghidându-mi pașii spre casa de marcat. Îi pot simți privirea îndreptată spre mine imediat ce ajung în dreptul lui.

Ochii săi negri îmi fură pentru o secundă întreaga atenție. Sunt întunecați și lipsiți de expresie, dar totuși reci în același timp. Genul de ochi care prevestesc ceva de rău augur.

— Cu ce te servesc?

— Ai gin?

Ridic curioasă din sprâncene, încasând banii de la un client care tocmai se pregătește să plece. În tot acest timp, ochii cercetători ai lui Ezra nu-mi părăsesc nicio secundă chipul. Mă simt puțin intimidată, dar nu într-atât încât să tremur în fața lui.

— Scuze, nu servim așa ceva aici.

Cine comandă gin la o cafenea? N-a auzit de baruri? Poate tipul o fi având probleme cu vederea și n-a observat plăcuța roz de la intrare.

Aproape că-mi vine să râd la acest gând, dar mă abțin când remarc că interesul lui se transformă ușor în iritare.

— Atunci fă-mi o cafea tare.

Îl privesc în tăcere cum se urcă pe un scaun de la tejghea, bătând ritmic cu degetele în masă, ca și cum ar fi plictisit de moarte. Prin lumina caldă din interior, cerceul înfipt în sprânceana stângă lucește slab, făcându-mă să-l privesc cu un oarecare interes. Mereu am vrut să încerc ceva asemănător, dar mama sigur m-ar fi aruncat în stradă, odată cu mândria știrbită de către fiica ei risipitoare.

Îi întind ceașca gata pregătită și mă îndrept spre o masă eliberată recent, pentru a o curăța de mizerie. Încă zece minute și cafeneaua se va închide, iar eu sunt în continuare singură cu un tip despre care am auzit numai rele. Îmi trec mâinile prin păr, încruntându-mă când îl simt gras la atingere. Mereu mi-am detestat părul; e rar, subțire și se îngroașă foarte

repede. Neobișnuit de repede. Kiya, o foarte bună prietenă din copilărie, spune că e de la excesul de sebum, care se poate acumula din cauza supunerii la stres. Ei bine, la cum a fost viața mea în ultimul timp, cel mai probabil o să rămân cheală într-o bună zi. Ca unchiul Simon. Nu trebuia să râd de chelia lui. Karma mă va plesni cândva peste față. Deocamdată însă, prefer să-mi păstrez părul până la umeri. Până voi rămâne fără el.

Tocmai termin de curățat și ultima masă rămasă când aud zgomot din direcția în care se află Ezra. Mă întorc curioasă spre el, iar fruntea mi se încrețește subit când îl observ destul de agitat pe scaunul lui. Își strânge în pumn telefonul, izbindu-l cu putere de tejghea, ca mai apoi să-l văd cum ia toarta de la ceașcă între degete. În nici o secundă, ceașca se izbește aproape pe nevăzute de peretele lateral, împrôșcând totul în jur cu ce mai rămăsese în ea.

Bufnitura mă face să tresar confuză. Inima îmi bubuie mult mai repede în coșul pieptului și nu știu dacă e din cauza panicii sau din cauză că mi s-a urcat sângele la cap, de nervi.

Inspir adânc, apropiindu-mă de el.

— Ce-ți închipui că faci?

Se întoarce lent spre mine și mă privește cu ochii roșii și obosiți, ca și cum abia i-ar mai putea ține deschiși. Fruntea îi e brăzdată de cute adânci, iar postura lui, destul de rigidă, îmi dă de înțeles că e neliniștit.

— Ce dracu' vrei și tu? Dă-te! Se lovește de umărul meu, încercând să treacă și mă retrag doi pași într-o parte pentru a-mi regăsi echilibrul.

Îl privesc cum încearcă să se îndrepte spre ușă și nu mai stau pe gânduri atunci când mă îndrept glonț spre el, apucându-l de braț pentru a-l întoarce spre mine.

Privirea lui m-ar uide dacă ar putea.

— Uite ce e, amice. Toți avem draci în noi, dar asta nu-ți dă dreptul să te comporti în halul ăsta cu cei din jurul tău sau pe unde-apuci! În câteva minute ar fi trebuit să plec de-aici, iar acum m-am pricopsit cu un perete plin de zaț și murdărie

pe cap. Și știi ce? Chiar n-am de gând să curăț rahatul în urma ta! Așa c-ai face bine să m-ajuti, altfel te reclam!

Tace, dar simt că mâinile lui, strânse în niște pumni agitați, mi-ar frânge gâtul în nici două secunde, dacă ar avea șansa s-o facă. Nările i se dilată odată cu aerul ce-i umple plămânii, în timp ce mărul lui Adam i se ridică și-i coboară neregulat.

Rămân țeapănă când îl văd aplecându-se până ajunge la același nivel cu mine și mă strâmb vizibil când respirația lui caldă, mirosind a tutun, îmi îneacă tot aerul din jur.

Ochii mei se oglindesc în ai lui.

— Ar trebui să-ți ții gura aia frumușică închisă, altfel riști să papi prea mult căcat. Buzele i se ridică treptat într-un rânjel răutăcios și nu sunt într-atât de speriată, pe cât sunt de iritată de ce scoate pe gură. Se dă în spate, căutându-se prin buzunare, apoi aruncă spre mine două bancnote de câte un dolar. Se întoarce pe călcâie, trântind ușa în urma lui. Clopoțelul răsună cu un scheunat legănat, oprindu-se atunci când silueta dispăre din raza mea vizuală.

Îmi mușc enervată buza de jos și mă aplec să strâng banii răsfirați încă pe podea. Ochii îmi fug spre ceasul de pe perete. Încă puțin și voi depăși ora închiderii, și mai am de curățat mizeria făcută de acel imbecil. Înjur în gând, blestemându-l.

Ezra Venom e un nenorocit.

Nici nu mai am chef să stau la masă cu ai mei când termin, în sfârșit, treaba la cafenea, așa că mă prefac obosită și somnoroasă și urc în grabă la mansardă, pentru a nu fi nevoită să le dau mai multe explicații. Îmi arunc geaca și bocancii într-un colț al camerei, mă îndrept spre dulap pentru a-mi lua niște haine curate și îmi târăsc pașii spre baie ca să fac un duș rapid și fierbinte. Peste un sfert de oră mă întorc, încui ușa cu cheia și mă arunc numaidecât în așternut, pentru a mă încălzi. E cu mult trecut de ora șapte, iar afară este acum

o beznă totală, prin care se pot vedea doar fulgii albicioși ce acoperă încet geamul lateral.

Iată un alt motiv pentru care am ales să stau aici; geamul este atât de mare, încât prin el se poate vedea extrem de bine priveliștea de-afară. Prostii! Tot ce pot zări este o parte a șoselei, învelită în zăpadă și partea din stânga casei familiei Zhelezkin, ce pare cufundată în întuneric și tăcere. Nu mai țin minte de când n-am mai auzit gălăgie în casa aceea sau de când nu i-am mai văzut pe cei doi soți pe undeva prin oraș. Nu pot spune c-am fost vreodată în relații prea bune cu ei – cu soțul, în special – dar sunt totuși vecinii noștri și mi se pare ciudat să nu-i mai văd prin preajmă, ca și cum ar fi dispărut de pe fața Pământului.

Sau cel puțin nu acum, când cineva pare că s-a întors acasă, după aproape un an de când plecase, naiba știe pe unde.

Întrebările încep să vină buluc peste mine, băgându-mă în ceață.

Oare ce face? Unde-a fost atât timp? Este bine? Oare va vrea să stea de vorbă cu mine, după cele întâmplate?

Oare a uitat?

A reușit să treacă peste?

Îmi dau singură cu perna peste față, gemând pe înfundate. Privesc tăcută tavanul plin de luminițe și poze, apoi zâmbesc plină de amar la vederea fotografiei cu noi doi.

Suntem în clădirea planetariului *Rocket*, cândva o atracție a Portlandului. Îl forțasem mai mult pe Hex să facă o poză cu mine în ziua în care am aflat c-o să intrăm la același liceu. Strâmbătura de pe chipul lui Hex mă amuză teribil și în ziua de azi, căci n-a fost nicicând vreun împătimit al self-urilor.

Acele amintiri par acum atât de îndepărtate, încât îmi vine să mă ridic și să dau naibii foc pozei ăleia. Nu cred c-aș îndrăzni însă să fac asta vreodată. Nu după toate cele câte s-au întâmplat atunci. Ar fi prostesc și sigur aș regreta după. Momentele se pierd, iar amintirile se rătăcesc în lungul șir

al experiențelor ce încep să te definească. Astăzi, tot ce-a mai rămas din *Rocket* este un schelet din ciment și lemn putrezit. Un gigant lăsat în ruine de neglijența autorităților, care investesc acum majoritatea fondurilor în OMSI², dând uitării un loc ce altădată a adus zâmbete pe chipul copiilor din generația mea.

Îți dai astfel seama că nimic nu e etern. Că totul se erodează, putrezește, e uitat și abandonat. La fel ca oamenii.

Aproape că ațipisem, când, brusc, deschid obosită ochii, simțind un ciudat miros de fum. Mă ridic confuză în șezut și mă uit buimacă în stânga și-n dreapta, iar când privirea îmi fuge spre geamul lăsat pe jumătate deschis, pentru a mai diminua zăpușeala dinăuntru, simt cum ochii îmi rămân blocați la propriu.

Nu cred c-am fost vreodată mai conștientă de distanța infimă dintre geamul meu și balconul vecin, însă acum, privindu-i silueta cum se profilează în zare, îmi simt inima că începe să bată mai repede în piept, într-o anticipație copilăroasă.

Mă mut ezitând pe marginea patului și, ascunzându-mă după perdele, îmi dau seama cu stupoare că-mi este oarecum frică să-l văd din nou. Și nu știu dacă sunt pregătită să fac asta. Nu acum. Nu când încă nu mi-am adunat cuvintele potrivite pentru a i le spune, după atât de mult timp în care vocea mea n-a mai întâlnit-o pe-a lui.

Se pare însă că sorții nu țin cu mine. De îndată ce un vânt mai aspru se lovește cu brutalitate de draperii, dându-le la o parte, privirile ni se întretaie fără niciun impediment, iar timpul se oprește în loc pentru noi.

Iar acum, mai mult decât oricând, am certitudinea.

Nu sunt pregătită să dau ochii cu Hex Zhelezkin.

2 Muzeul Științei și Industriei din Oregon (n.a.)

Capitolul 2

HEX ☹

*I'm living proof I'm the past, or
Maybe I'm just trapped of always looking back
I don't miss a thing, I want pieces of me back.*

Ivan B. – **Only sometimes**

Aveam șaptesprezece ani când am început să simt ceva pentru ea și nu știam de ce sau prin ce capcană drăcească, dar mereu avusesem impresia c-a fost vorba de dragostea aia stupidă la prima vedere.

Eu și ea nu eram străini unul de celălalt, însă eram locuitori ai unor universuri diferite, create în așa fel încât lumile noastre să nu se ciocnească vreodată. Nu mai știam cum și în ce fel s-a întâmplat totul, însă eram sigur că aprinsese în interiorul meu ceva ce depășea cu mult ideea unei simple atracții hormonale, stârnite de adolescență. A fost o chimie mai presus de puterea mea de înțelegere, ceva care mi-a măcinat până la subjugare poftele și nevoile instinctuale, aducându-mă la limita dintre rațiunea de a o îndepărta de influența nefastă a existenței mele și cea de a o trage atât de aproape încât să-i simt carnea modelându-se după a mea.

A fost foc și a fost gheață.

Genul de combinație care m-a debusolat și m-a lăsat sclavul unor dorințe pe care le scăpasem la un moment dat de sub control.

Poate că dac-aș fi știut atunci cât de mult rău avea să-mi facă acea atracție bolnăvicioasă, aș fi dat naibii toată nebunia otrăvitoare și m-aș fi ferit din calea ei.

A fost însă ceva mai presus de încercările mele de a face ceea ce era corect.

Sunny și-a făcut loc în viața mea asemenea unui drog pe care ți-l introduci o dată în sistem, ca mai apoi să râvnești la mai mult.

Am fost călău unul pentru altul.

Am fost boală, dar și fericire.

Și mă uram cât puteam pentru că-i permisesem unei puștoaice de cînșpe ani să-mi frângă viața de sub picioare.

Să i-o frâng, la rîndul meu.

Fusesem prost, îmbătat de o iubire oarbă și nocivă și lipsit de orice urmă rațională de judecată. Mi-o făcusem cu mâna mea și nu a mai existat cale de întoarcere.

Încă din ziua în care buzele mele au cunoscut căldura gurii ei, am fost pierdut.

— Tu ești serios acum, frate? m-a întrebat la un moment dat JJ, unul dintre cei mai apropiați prieteni ai mei, trăgînd dintr-o țigară subțire.

— Ai impresia că mi-aș pierde timpul cu una ca ea dacă n-aș fi sigur pe mine?

JJ a făcut o față ciudată, expirînd fumul incolor pe nări. Dintr-un oarecare motiv, mirosul de tutun mi-a provocat o senzație de gol în stomac, ca și cum ceva rău avea să se întîmple din moment în moment. Nu eram superstițios sau genul de persoană care să țină cont de premoniții rău-vestitoare, însă uneori exista o oarecare urmă de îndoială.

— Ești nebun, Hex! De când îți plac ție fetele lu' tata? Luna măcar e de gașcă, da' aia mai are puțin și respiră sclipici roial. Dacă află mă-sa că umbli cu fică-sa, te-ai ars! a surâs amuzat.

— Încetează!

Nu mi-am dat seama când l-am apucat pe neașteptate de umăr, lovindu-l de peretele din spatele nostru. Am încremenit. Niciodată nu reacționasem violent când venea vorba de băieții din gașcă.

Ochii lui JJ mi-au scanat uluiți fața, încruntându-se subit. S-a smucit de lângă mine pentru a se elibera, netezindu-și hainele șifonate.

Și-a dat ochii peste cap, zdrobind chiștocul țigării cu adidasul.

— Te-a tâmpit de tot. Vorbim când îți revii la normal. A făcut apoi un ocol în jurul meu, depărtându-se pe aleea ce ducea spre intrarea principală a liceului.

Fusese pentru prima dată când mă certasem cu unul dintre cei mai buni prieteni din cauza lui Sunny și abia mai târziu urma să constat că relația cu ea avea să mă facă să pierd mult mai mult decât aș fi putut vreodată să anticipez.

Căci, uneori, iubirea se dovedea insuficientă, iar în cazul meu, prea a stricat totul.

Trebuia să existe un echilibru, însă noi fuseserăm mult prea preocupați de intensitatea sentimentelor noastre ca să mai ajungem și la partea cu regulile ce țineau de o relație sănătoasă și de durată.

Uneori nu vedeai răul, căci adesea el venea camuflat în cele mai dulci și nesperate dorințe ale tale. Poate de aceea existau inimi frânte și durere acolo unde odată colcăiau flori primelor sentimente mai puternice. Poveștile de dragoste n-au întotdeauna un final fericit și, privind acum în urmă, mi-am dat seama că eram atât de orbiți de idealul celui din fața noastră, încât refuzam să percepem semnalele de alarmă.

Iubirea ajunge să distrugă, iar noi am sfârșit gustând din rodul propriilor deziluzii.

Și totuși... o iubisem.

O iubisem atât de mult, încât amintirea ei încă îmi mai bântuia unele nopți, aducându-mi insomnii și

adevărate episoade de coșmar. Aș fi vrut să mai pot să-i zăresc albastrul pătrunzător al ochilor, să mă droghez în el și să uit de toate rahaturile pe care le-aș fi tras pe nas sau prin vene. Și să uit.

Să uit de tot. Să-i uit blândețea din privire și inocența din mișcări. Să dau uitării povestea ce ne-a rănit pe amândoi și să mă eliberez de vinovăția ce încă îmi mai curgea prin vene ca o smoală menită să mă omoare încet, dar în chinuri.

Pentru că aveai dreptate, JJ. Mă tâmpisem de-a binelea și era prea târziu să mă mai pot redresa.

Iubind-o pe ea, mă pierdusem pe mine.

Și pierzându-mă pe mine, rămăsesem fără nimic.

Trântesc ușa de la cameră, lovind cu pumnul încheștat în cadrul de lemn al acesteia. Durerea ca de arsură îmi alunecă pe toată lungimea tendoanelor și a încheieturilor, până la nivelul cotului, așa că strâng din dinți pentru a-mi suprima înjurăturile ce amenință să-mi părăsească buzele. Sunt mult prea rău de gură pentru a-mi da acum drumul, cu atât mai puțin când știu că asta i-ar putea enerva și mai tare pe ai mei.

Dac-aș fi știut că întoarcerea mea le-ar cauza atât de multe belele, aș fi stat naibii la altcineva. Nu-i ca și cum abia așteptam să mă întorc în casa asta care numai... acasă nu se numea.

— Băga-mi-aș! Îmi arunc geaca de piele pe spătarul unui scaun. O parte din ea cade pe jos, însă sunt mult prea obosit pentru a mă mai apleca acum. Îmi duc, în schimb, mâinile la cap, închizând ochii. N-am mai avut de mult o durere așa cumplită și nici nu vreau să mă gândesc la cum ar putea fi când *chiar* aș fi nervos de-a binelea.

Inspir adânc, forțându-mi pleoapele să mi se deschidă. Semiîntunericul din încăpere mă face să mijesc ochii până simt durere, așa că mă întind după veioza de pe noptieră, ca să aprind becul. Acesta pâlpâie câteva clipe, ca mai apoi să se

stingă cu un poc scurt. Un miros slab de ars îmi umple nărilor. Pufăi iritat și lovesc piciorul veiozei cu latul palmei, făcând-o să alunece pe podea și să se prefacă în cioburi. Bufnitura face ca liniștea din casă să prindă încet-încet și mai mult contur.

Îmi vine să oftez obosit.

Poate n-ar fi trebuit să mă întorc aici. Nimic nu mă mai leagă de locul ăsta, cu excepția câtorva amici și, poate, alor mei.

În rest, orașul ăsta a scos ce-a fost mai rău din mine, omorându-mă.

Mă sprijin în palme de tăblia patului, surâzând amăgitor. Poate c-ar fi trebuit să dau naibii tot și să merg cu Drako. California sigur sună mult mai bine decât cartierul ăsta uitat de lume din Portland.

Gândul îmi zboară fugar spre Drako și spre problema acestuia cu măicuța. Sigur Joanna n-ar aprecia prea mult să-i adresez un asemenea apelativ, însă nu cred c-aș putea s-o văd vreodată drept altceva decât fiica unui preot.

Îl cunosc pe Drako Scovil de mult timp, încă de pe vremea când mai mergeam din când în când – în rarele ocazii, ce-i drept – în orașul Montana, pentru a-mi vizita bunicii din partea mamei. Sunt morți de mulți ani însă, așa că vizitele mele acolo s-au rărit considerabil. Cred că tocmai faptul că-l cunoașteam, combinat cu factorul distanță m-au determinat să mă refugiez în locul acela după moartea lui Sunny. Casa bunicilor încă e intactă, nefiind vândută pentru că mamei nu i-a surâs ideea de a pierde o parte din copilăria ei. Nu știu dacă va mai avea vreodată de gând să se întoarcă acolo, însă uneori tindem să tragem de amintiri pentru ca unele lucruri să nu fie date uitării.

Vestea morții părinților lui Drako și a dispariției lui m-a lovit crunt și fulgerător. Plecasem cu gândul să revăd un prieten vechi, dar tot am găsit a fost o moșie în ruine. Nu știu de ce-am rămas. Cred c-am sperat, într-un colțișor al minții mele și așa îmbătate de durere, că totul e doar o glumă

odioasă a vieții și că Drako o să apară de nicăieri și o să stăm ca pe vremuri la un pet de bere sau la un fum de țigară.

Nu s-a întâmplat asta. Luni de zile.

Toamna și iarna au trecut fără să le resimt, cufundându-mă în solitudinea ce-mi devenise scut și protecție. Nu mai luasem legătura cu ai mei, iar faptul că nu avusesem un semnal prea bun la telefon a contribuit la distanțarea față de cei lăsați acasă. Vestea că Drako supraviețuise incendiului a venit ca o lovitură peste ceafă, una care m-a mai trezit la realitate, scoțându-mă din viața mizerabilă în care mă îngropasem. Încă mai țin minte ziua în care am mers să-l întâlnesc, la casa Martei și a lui Greg, cei care avuseseră grijă de el după ce scăpase la limită de nenorocire.

Drako a fost salvarea mea.

A fost un refugiu în care m-am ascuns pentru a fugi de responsabilitatea și vinovăția ce mă urmăriseră de acasă. Iar faptul că mi-am riscat viața pentru a-l salva atât pe el, cât și pe Joanna, iubita lui, din mijlocul infernului dezlănțuit de Bruno, unchiul lor nebun, fusese un preț mult prea mic plătit în schimbul a tot ceea ce făcuse el pentru mine. Nici acum nu pot să-mi dau seama cum goana după o avere blestemată fusese în stare să-l facă pe un om să fie capabil de asemenea atrocități. Numai un nebun ca Bruno ar fi în stare să-și spulbere familia doar pentru simplul fapt că nu i se acordase atenția de care avea nevoie pentru a se crede important.

Povestea dintre Drako și Joanna nu a avut un final tocmai fericit, însă li s-a dat o a doua șansă și, uneori, o iei și... faci pe dracu'-n patru.

Nu știu în ce stadiu mai este relația dintre el și măicuță, însă sper ca măcar Drako să aibă o soartă mai blândă și să lupte pentru ceea ce-și dorește. Nu de alta, dar eu m-am ales cu o mușcătură de toată frumusețea de la o anumită javră cu colți. Câinele Joannei, pe care s-a întâmplat să-l scot din casă cu o zi înainte de întâmplarea cu Bruno, e o mică afurisenie.

Îmi privesc apatic încheietura, strâmbând din nas la vederea urmelor de colți, încă sesizabile.

Îmi trec mâinile prin păr, înjurând în barbă. Duhnesc a tutun, alcool ieftin și sudoare. Cred că mirosul meu se numără printre motivele pentru care mamei i-au trebuit mai mult de zece secunde până să mă recunoască. Asta și tatuajele care s-au înmulțit considerabil de când am plecat de-acasă. Ele, plus cercelul din buza de jos, pe care mi l-am pus de câteva săptămâni. Ce-i drept, a meritat să-i văd fața oripilată, chiar și pentru câteva minute. E așa caraghioasă câteodată!

Decid totuși să fac un duș pentru a nu mai mirosi ca un cadavru ambulant și-mi dau jos bluza, odată cu tricoul, aruncându-le pe marginea patului. Îmi caut apoi un prosop la întâmplare prin șifonier și ies din cameră pentru a merge la baie.

Aud vocile celor doi chiar și de la parter și nici nu trebuie să încerc măcar să trag cu urechea pentru a ști că, cel mai probabil, îmi comentează întoarcerea mai mult decât neașteptată. Le ignor murmurele, bâjbâind cu mâinile pe perete pentru a găsi clanța de la baie. Apa rece mă mai calmează puțin, reușind în cele din urmă să respir lung, ca și cum aș fi tânjit de mult după o gură de aer curat. Capul îmi rămâne însă la fel de aburit, asta și din cauza celor fumate cu ceva timp în urmă, însă n-am chef să cobor pentru a căuta niște pastile prin sertarele mamei. Mă mulțumesc totuși cu niște apă rece peste față și mă sprijin câteva secunde de marginea chiuvetei.

Imaginea ce se oglindește pe sticlă aproape că mă dezgustă.

Mereu m-am considerat un tip arătos, însă acum parcă totul se distorsionează sub ochii mei, făcându-mi chipul să pară transfigurat din cauza oboselii și a fumatului. Albastrul din irisuri pălește în aburii ce acoperă baia, în timp ce culoarea pare că mi-a dispărut complet din obraji.

Pufnesc.

Cui îi pasă de cum arăt? N-am venit aici pentru a arăta ca în al nouălea cer și cu siguranță că nu dau doi bani pe ce cred ceilalți despre mine. Tot ce vreau este să-mi revin, măcar

pe jumătate, și să încerc să trăiesc coșmarul de care am fugit atât de mult timp.

Nu voi putea fugi la nesfârșit.

Niciodată nu vei scăpa de ce te temi și parcă am obosit să tot încerc s-o mai fac.

Când mă reîntorc în cameră, simt cum frigul dinăuntru îmi pătrunde în oase. Trag pe mine o bluză de trening găsită într-un colț al dulapului și mă apropii de calorifere pentru a da căldura mai tare. Stomacul îmi chiorăie subit, aducându-mi o senzație ca de vomă pe buze, așa că înghit în sec, căutându-mi pachetul de țigări pe care-l găsesc într-un buzunar al gecii. Îmi iau și bricheta și mă apropii de geam pentru a scoate fumul afară. Aerul rece suflă zăpadă pe lângă mine, făcându-mă să tremur și să mă țin strâns de balustrada de fier înghețat.

Tușesc sec, simțindu-mi gâtul străpuns de ace ascuțite, și trag adânc din tutun pentru a-mi înlătura din senzația de frig. Îmi vine să tușesc din cauza frigului ce mă înconjoară, însă mă opresc atunci când zăresc cu coada ochiului o mișcare în dreptul ferestrei din fața mea. Aproape că uitasem cât de aproape era aceasta.

O senzație de gol în stomac mă cuprinde subit, ca un ciocan care mă lovește în moalele capului.

Oare cum am putut uita?

Mai trag o dată din țigara aproape terminată și scutur scrumul peste zăpada ce-mi înconjoară picioarele. Degetele îmi sunt roșii de la frig, iar pielea aproape că mă ustură pe tot corpul.

Mijesc din nou ochii spre geamul de alături și îmi duc instinctiv mâna la față atunci când o pală aspră de vânt trece în goană prin spațiul dintre case. Înghit în sec, scuipând niște fulgi depuși pe buze și rămân cu ochii ațintiți la figura micuță ce pare să stea ascunsă în spatele draperiilor lăsate.

Inima mi se umple de un sentiment ciudat. Pulsul mi se precipită, bubuindu-mi în tâmpile. Nici nu mai știu exact ce emoții îmi străbat măduva oaselor.

Durere? Fericire? Indignare? Deznădejde?

Nici eu nu pot găsi răspunsul la propria întrebare. Tot ce știu este că, în acest moment, regret că m-am întors acasă.

Ochii ei, la fel de limpezi și plini de tărie ca întotdeauna, par acum umbriți de o sinceritate plină de suferință. Își molfăie buzele între dinți, ca de fiecare dată când e fie emoționată, fie plină de nervozitate, și nu pot să nu bag de seamă cum părul, tuns acum scurt, îi flutură ca o legănare de frunze, la baza gâtului. Pielea, de un alb palid, pare că-i tremură din cauza frigului ce-i mișcă bluza mulată.

Oare când slăbise atât de tare? Oare când își pierduse din strălucirea ochilor?

— Hex?

Întrebarea ei, o combinație de hotărâre și intimidare, mă face să-mi presezi buzele una de alta și să scutur din scrumul adunat în vârful țigării. Mai are puțin și se stinge.

— Luna, îi scap numele printre buze și îmi pare al naibii de ciudat cum îmi răsună pe limbă. Îmi vibrează ca un ecou în timpane, aducându-mi aminte de ceea ce-am avut.

Și am pierdut.

Fruntea i se încrețește în nici o secundă. Își petrece brațele peste talie, pentru a se încălzi și face un pas în față, ca s-o pot vedea mai bine. Abia acum îmi dau seama cât de firavă și de slabă e. Ca și cum ar putea să fie spulberată de un vânt mai aprig dacă s-ar afla în bătaia directă a viscolului. Arată slăbită și neobișnuit de palidă la ten. Nu mai aduce deloc cu Luna, cea pe care o lăsasem în urmă atunci când am părăsit pe nesimțite orașul.

Însă oare eu m-am întors același?

Ochii ei mă cercetează din cap până-n picioare și, când se sprijină cu palmele de cadranul ferestrei, aproape că-i pot simți parfumul; dulce și totuși înțepător. *Lost Cherry* de Tom Ford; l-aș putea recunoaște oriunde și în orice împrejurare.

— De ce ți-ai făcut atâtea tatuaje? Arăți ca un pușcăriaș!

Aproape că-mi vine să râd și cu greu îmi pot stăpâni buzele să nu se curbeze într-un zâmbet strâmb. Uitasem ce gură mare și spartă are uneori. Dar, din nou, uitasem multe lucruri în ultimul an de când nu mai avusesem vreun contact cu ea.

Un strop de frustrare mi se depune pe creier, râcâindu-mi prin celule.

— Încă vorbește gura fără tine, îi dau răgușit replica, zdrobind chiștocul de bara de metal. Zăpada se scurge sub el, picurându-mi încet aproape de tălpi.

— Și tu tot nenorocit ai rămas, Hex. Ți se pare normal să dispari și să nu mai dai nicio veste vreme de-un an? Ai idee cât de îngrij...

Mă întorc pe călcâie, dând să plec înainte s-o las să-mi scoată ochii cu toate lucrurile de care sunt vinovat și pe care nu mi le-aș putea ierta niciodată. Nu sunt în stare să fac asta acum. Nu mă simt pregătit să înfrunt totul atât de brusc.

Vocea ei se face din nou auzită în secunda imediat următoare, oprindu-mă în loc.

— Ai de gând să dispari din nou? Pe bune; Hex! Chiar atât de puțin a însemnat prietenia noastră pentru tine?

Liniște.

Atât de multă liniște, încât, preț de o secundă, parcă-mi aud sângele vâjâind prin tâmples. Atât de intens, atât de dureros, că mă asurzește la un moment dat.

Strâng din dinți, simțind cum inima mi se încleștează la vederea ochilor ei plini de o rugămintă nerostită. Sunt sticloși, încărcăți de o emoție nestăpânită ce-mi sapă prin oase și mă înjunghie pe sub coaste și, pentru o fracțiune de secundă, mă imaginez sărind peste balustrada balconului ei, zdrobind-o la pieptul meu.

Cerându-mi în felul ăsta scuze pentru toate câte i-am făcut.

Dându-i de înțeles că prietenia ei a însemnat mai mult decât ar putea vreodată să-și imagineze și că mi-a lipsit.

Mi-a lipsit al naibii de tare.

În fiecare zi în care am stat departe de ea. Luna a fost, încă de când eram mici, cea mai bună prietenă pe care aş fi putut-o avea vreodată. A fost sprijinul meu, punctul meu de echilibru şi ancora care m-a ținut ani în şir la suprafaţă, împiedicându-mă să sfârşesc pe căi întunecate. A fost totul pentru mine şi am abandonat-o, odată cu toţi ceilalţi. Am lăsat-o în urmă pe cea care mi-a oferit mereu mai mult decât i-aş fi putut da vreodată la schimb.

Cum aş putea acum s-o privesc în ochi şi să mă comport ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

Aşa că fac singurul lucru de care sunt în stare momentan: îi întorc spatele şi o las să mă mai urască puţin, căci parcă merit asta pentru încă o noapte.

Trântesc apoi uşile balconului, trăgând draperiile dintr-o singură mişcare. Migrena îşi face din nou simţită prezenţa, iar lipsa mâncării îmi face stomacul să se chircească sub aroma acidă a tutunului. Mă prăbuşesc din câţiva paşi pe pat, luându-mi capul între palmele. Sângele îmi zvâcneşte prin vene, ca o apă clocotită ce dă să ţâşnească afară din moment în moment.

Şi oricât de mult aş încerca să adorm în noaptea asta, nu reuşesc nicicum.

Şi oricât de mult mi-ar părea rău că somnul îmi e perturbat de un alt chip decât al ei, nu-mi pot scoate din cap expresia încordată şi mult prea vulnerabilă a Lunei.

Şi după mult, mult timp, ceva mic din creierul meu mă face să mă întreb: „Oare când te-am văzut zâmbind ultima dată, Luna?”

Capitolul 3

LUNA ☾

*But are you happy looking back at us
When you met me?
Would you go back and tell
yourself to leave it
Knowing what we know?"*

SHY Martin – *Are you happy*

— N-ai dormit prea bine aseară?

Vocea tatei mă face să tresar ușor și să-mi întorc cu mișcări amortite gâtul spre scaunul pe care stă.

Îl văd întorcând o altă pagină din ziar și punându-și ceașca de ceai înapoi pe farfurioară. În secunda următoare, ochii săi de un albastru nocturn se contopesc cu ai mei.

De multe ori, am impresia că poate să-mi citească direct în suflet.

Înghit în sec și iau din nou în mână furculița aruncată în farfurie. Mâncarea e rece deja și simt că oricum mi-a pierit pofta. Privesc indignată ouăle fierte, încrețindu-mi fruntea din cauza durerii de cap. Îmi e greață și parcă percep o nevoie acută să vărs, poate așa-mi revin.

— Nu tocmai, răspund în cele din urmă, evitând pe cât posibil privirea tatei. Îmi pot da însă seama că mă analizează atent, ca de fiecare dată când simte că se ascunde ceva mai mult în spatele răspunsurilor mele categorice. Știe însă și că, dacă aș vrea să vorbesc cu el, aș face-o. El a fost mereu una dintre puținele persoane care într-adevăr se pricepe să mă asculte și să-mi dea un sfat bun. Iar acum, când am senzația

că mi se întoarce stomacul pe dos și capul îmi zvâcnește între temple, decide să nu mă chestioneze mai departe, concentrându-se din nou asupra știrilor din ziar.

— Facultatea începe peste o săptămână, Luna. Ai de gând să continui slujba asta cu jumătate de normă?

Ridic acum interesată privirea spre el. Sprâncenele mi se apropie milimetric, iar buzele încep să mă furnice.

— De ce nu? Nu strică să mai fac și altceva în afară de școală.

— Știu, dar mai știu și că notele tale nu-s prea strălucite momentan, iar examenele se apropie cu repeziciune. Să nu crezi că te chestionez cu privire la notele tale, adaugă repede. Nu vreau însă să ajungi în situația în care să nu reușești să te împărți între cele două. Dacă ai nevoie de bani, trebuie doar să-mi ceri, Luna. Știi prea bine.

Îmi mușc buza de jos, simțind un gol ciudat în piept. Gâtul mă arde pe interior, odată cu stomacul pe jumătate gol.

— Vreau să continui. Și voi lua și examenele! Oricum, mama m-ar pedepsi o lună întreagă dacă i-aș face reputația de rușine... Încerc să-mi ascund pe cât posibil iritarea din glas, dar nu-mi iese nicicum. Iar tata mă simte imediat și parcă regret instantaneu cele spuse atunci când privirea lui, în continuare blândă, o întâlnește pe a mea.

Oftează.

— Știi care e problema cu Aurora, Luna. Mama ta încă mai are dificultăți în a trece peste pierderea lui Sunny. Crede-mă că-ți vrea doar binele, dar... se oprește, clătinând vag din cap. Înțelege-o și mai lasă de la tine. Chiar nu vreau să se destrame familia asta mai mult decât e deja. Nu mai spune nimic în plus. Se ridică de la masă, luându-și pe umeri paltonul de iarnă și se îndreaptă tăcut spre holul de la intrare.

Sunetul de ușă care se deschide și închide la loc mă face să-mi las obosită capul în palme și să suspin lung.

Dacă tata are impresia că problema familiei noastre mai poate fi remediată, se înșală amarnic. Nimic nu va mai putea fi la fel, iar soarta noastră a fost deja scrisă în momentul în care ea a dispărut din viața noastră. Ca și cum fusese stâlpu de susținere și, odată cu plecarea ei, ne-am prăbușit în cea mai adâncă prăpastie. Iar acum, în momente ca acestea, aș da orice ca Sunny să se întoarcă din morți și să aducă din nou zâmbete și fericire în jur. Ea a fost mereu cea care strălucea mai ceva decât soarele și ne contamina pe toți cu energia ei. Acum, totul pare sumbru și întunecat, ca o noapte înnorată de iarnă, când gerul și frigul năprasnic domină întreaga realitate.

Și cred că ceea ce mă apasă și mai tare este conștientizarea faptului că eu nu voi putea niciodată să le fiu... suficientă. Că orice aș face și oricât de mult aș trage de mine să le fiu pe plac pentru a mai tempera divergențele ce mai apar din când în când între noi, nu voi reuși nicicând să le readuc zâmbetul pe buze, așa cum o făcea Sunny.

Și poate că nu-mi pare rău că trec prin așa ceva. Am ajuns să fiu obișnuită cu răceala ce planează asupra acestei familii aproape destrămate, însă regret că tata trebuie să ne suporte mie și mamei ifosele de zi cu zi. Îi amărâm viața, când tot ceea ce face pentru noi este să ne fie sprijin și alinare. Îl văd că e obosit psihic de toată tensiunea asta ce pare că ne sugrumă și îmi pot da seama că se simte neputincios și oarecum lipsit de energia pe care o emana înainte. Are cearcăne mai adânci ca de obicei. Pare puțin mai slăbit și ușor tras la față, cu câteva riduri ici-colo, care-i brăzdează chipul altădată luminat de seninătatea surâsurilor.

Iar imaginea asta a lui, în situația de față, mă face să-mi doresc, ca în multe alte dăți, să fi fost eu în locul lui Sunny în acea seară.

Până la urmă, așa ar fi trebuit să fie.

Ne-am jucat cu destinul, iar daunele par acum de-a dreptul catastrofale.

Îmi trec agitată degetele prin părul încâlcit și arunc o privire spre ceasul de pe perete. E aproape șapte dimineața, iar afară vremea e mohorâtă și ninge mărunț, spulberând omătul deja depus pe timpul nopții. Habar n-am pe unde umblă mama; probabil nici măcar nu s-a trezit, la cum o știu. Ceea ce-mi convine; chiar nu vreau să mă iau în gură cu ea de la primele ore ale dimineții.

Privesc din nou, scârbită, ouăle din farfurie și decid să le acopăr cu o folie de aluminiu, pentru a le mânca mai târziu. Nu sunt adepta aruncatului mâncării.

Dau să urc apoi în camera mea să mă schimb de pijamale, însă ceva pare că mi se zvârcolește în stomac, ridicându-mi un val de căldură pe gât, ce se poticnește ca o pulsație pe cerul gurii. Îmi duc numaidecât mâna la gură și, cu o viteză ce-mi e neobișnuit de familiară, intru în mica baie de la etaj cu doar două secunde înainte ca voma să-mi pătrundă prin bariera încleștată a dinților. Mă prăbușesc fără puteri în genunchi, în fața closetului și dau afară... orice ar mai exista acum în stomacul meu. Acidul gastric îmi arde gâtul în goana sa spre eliberare, iar colțul ochilor mi se umezește în scurt timp, aducându-mi o arzătoare dorință de a plânge, pentru a putea face față încercărilor de a nu mă îneca.

Respir sacadat, cu obrajii brăzdați de câteva lacrimi pe care nu le mai pot ține în frâu. Mă ridic pe picioarele tremurânde, trag apa fără să mă uit la ceea ce tocmai eliminasem din stomac și mă apropiu de chiuvetă pentru a mă stropi pe față. Iau niște apă în palmă și-mi clătesc de câteva ori gura plină de amăreală, apoi îmi iau periștea de dinți din suport și-mi rezerv câteva clipe pentru a încerca să scap de gustul greșos de vomă înecăcioasă.

„E-n regulă”, îmi reamintesc în gând. „Ai mai trecut prin asta, Luna. Nu e ceva ce ar trebui să te mai sperie.”

Am pierdut șirul dăților când mi-am vomat mâncarea pe care mă chinuisem s-o înghit. La început, o făcusem cu bună știință. Eram complexată de felul în care arătam și am

vrut să încerc metoda asta pentru a vedea dacă într-adevăr dădea rezultatele scontate.

„Bulimia”, îmi șoptește o voce familiară de undeva din străfundul creierului.

Fusese o perioadă oribilă, cu dureri de stomac, de dinți și de gât, până când, în cele din urmă, am renunțat să mă mai torturez de una singură. Nimeni n-a știut nimic, în afară de două persoane, una fiind Hazel, care s-a întâmplat să dea peste mine în baia de la cafenea. Am făcut-o să-mi promită că nu va sufla o vorbă managerului despre cele întâmplate, pentru a nu-l alerta și a mă trimite la un control sau ceva, lucru care ar fi putut atrage și atenția alor mei asupra mea. Cu timpul însă, organismul s-a obișnuit să respingă mâncarea mai mult sau mai puțin grețosă, astfel că acum trebuie să am grijă ce mănânc, dacă nu vreau să sfârșesc iar îngenunchetă în fața vasului de toaletă.

E un blestem pe care trebuie să-l port ca pe o izbăvire de păcate.

Și, aparent, n-au fost foarte puține.

Mă schimb în niște colanți și o bluză largă din bumbac și mă arunc înapoi între așternuturile primitive. Mă simt scursă de energie, cu mintea încercată de o senzație agasantă de somnolență. Mansarda e tăcută, asemenea unui cimitir lipsit de viață, iar lumina slabă de afară face ca atmosfera să pară și mai încărcată. Deși îmi plac zilele lipsite de soarele mult prea puternic, azi chiar nu vreau să admir de pe geam vremea urâtă de afară. Mă consolez însă la gândul că, la ora unu, îmi va începe tura la cafenea. Măcar așa să-mi mai îndepărtez din gândurile negre și să mai iau o gură de aer proaspăt. Mă așez mai bine pe saltea, iar privirea îmi alunecă spre fereastra de lângă pat. Draperiile sunt încă trase în lături, astfel că pot vedea foarte bine geamul vecin, care e acoperit complet de perdele.

Mi-aș dori să se pornească acum un vânt puternic și să dea la o parte ramele de lemn ale geamului, pentru a vedea ce se petrece în interior. Însă ceva îmi spune că Hex n-ar fi

prea încântat de idee. Probabil m-ar înjura de toți sfinții, ca mai apoi să-și bată cadranul de lemn în cuie.

Surâd în sinea mea. Întâlnirea noastră din seara trecută m-a făcut să mă simt ca în fața unui străin apărut de nicăieri. Îl cunosc pe Hex mai bine decât oricine altcineva, însă cel de aseară a fost... cumva mai înstrăinat. Mai lipsit de emoții și expresivitate. A trecut un an de când l-am văzut ultima dată. Un an de când a dispărut din viața noastră ca o furtună de vară ce vine, mătură totul în calea ei, ca mai apoi să se evapore de la sine, la fel de brusc precum a apărut. Un an de când mi-am pierdut cel mai bun prieten. Un an de când starea mea de spirit a devenit și mai deplorabilă decât era deja.

Îi crescuse părul între timp. Îl avea acum aproape la fel de lung ca al meu, ușor ondulat la capete, dându-i aerul unui rocker proaspăt venit de la concertul din cine știe ce tavernă uitată de lume. Pielea îi e acoperită de tatuaje, mult mai multe decât cele pe care le avea în momentul în care s-a hotărât să plece numai el știe pe unde, iar buza de jos i-a lucit de la metalul unui inel argintiu. Hex nu a fost niciodată împătimitul acestor lucruri. Odată, avusesem nebuneala de moment să-mi fac un pierce în limbă, însă în ziua în care aveam programare, m-a sechestrat în camera lui, numai pentru că avea impresia că localul respectiv nu era cel mai profesionist dintre toate. „Nu vreau să iei HIV sau mai știu eu ce, Luna!”, mi-a spus în timp ce și-a baricadat balconul cu biroul pe care l-a împins în dreptul acestuia. Se pare că acum a decis să-și urmeze propriile convingeri.

Un singur lucru a rămas la fel însă – ochii. Aș recunoaște dintr-o mie acel albastru limpede și liniștitor, capabil să potolească până și cele mai haotice porniri ale mele. Reținerea pe care am zărit-o în ei mi-a înfrânat totuși orice gest dezinvolt față de persoana lui. Aș fi avut atât de multe să-i spun, însă, într-un fel, mă bucur că nu mi-a oferit șansa de-a o face. Știu că, sub impulsul frustrării de moment, i-aș fi adresat cuvinte grele și dureroase, pe care le-aș fi regretat mai apoi. Dar am tot dreptul să fiu nervoasă

pe el; prietenii nu se abandonează și, în niciun caz, nu se lasă la greu.

Când ne-am îndepărtat atât de mult, încât să-l simt o simplă pată de cenușiu pe fundalul meu constant de alb și negru?

Însă, dacă mă gândesc mai bine, eu și Hex nu prea am mai vorbit atât de mult ca înainte, din momentul în care am aflat de relația lui cu Sunny. Probabil din cauză că lumea lor era ca o bulă impenetrabilă de sticlă; puteam doar privi, căci grosimea ei era mult prea mare pentru a o putea sparge și pătrunde înăuntru. Iar chestia asta mereu m-a frustrat. Într-atât încât să mă dau la o parte singură, pentru a nu le sta cumva în cale.

Oricum, nimeni n-a observat distanța pe care am pus-o între noi.

Nici măcar Hex.

Îmi lungesc mai tare capul spre geamul balconului său și, pentru o fracțiune de secundă, am impresia că se mișcă ceva în spatele perdelelor întunecate. Sunt mult prea groase însă pentru a putea vedea înăuntru, așa încât mă resemnez că doar mi s-o fi părut și mă las pe spate pe perne. De-a lungul tavanului, luminițele puse de mine și de tata lucesc palid. Aș vrea să fiu în stare să merg la el ca pe vremuri și să vorbesc așa cum o făceam odată. Pur și simplu, acum nu sunt în stare să fac asta. Ca și cum ar fi cel mai caraghios lucru din lume. Poate și pentru că durerea din mine încă persistă. O durere provocată cu mult timp în urmă, din diverse pricini. Chiar dacă ne-am văzut și am schimbat câteva vorbe, nu mă simt pregătită pentru mai mult. Nu acum.

Până la urmă, Hex Zhelezkin a fost și este în continuare cel care mă poate face să urăsc și să zâmbesc în același timp.

Îmi întrerup șirul gândurilor atunci când telefonul îmi vibrează pe noptieră. Întind buimacă mâna și zâmbesc vag la vederea numelui lui Bibi pe ecran, care mă apelează video. Mă ridic numaidecât în șezut, aranjându-mi niște șuvițe după ureche și glisez cu degetul.

Zâmbetul șiret al lui Bibi mă face să schițez, la rândul meu, un surâs.

— Care-i treaba, gagico?

— De ce ești așa vesel în dimineața asta?

— M-a dat mama afară din casă.

Mijesc ochii la el, neînțelegând de ce are rânjetul ăla tâmp pe față.

— Tacă-ți gura! De ce-ar face una ca asta?

Ridică din umeri, dându-și o șuviță de pe frunte. Mereu i-am zis să-și mai taie din bretonul ăla enervant de ondulat, dar e încăpățânat ca un catâr. OK, exagerez. Nu e atât de mare, dar mereu arată umflat și dezordonat, pentru că Bibi nu știe ce e ăla pieptănat dimineața. Sau la prânz. Sau seara.

— A aflat de pierce-ul făcut.

Ridic din sprânceană, curioasă.

— Tu-ți dai seama că ți-ai făcut un pierce... la sculă, nu? Cum naiba l-a văzut maică-ta, deșteptule?!

Bibi își linge buzele, ca atunci când e nervos și prins fie cu o minciună, fie într-o situație din care nu poate scăpa.

Își trece mâna prin păr, plescăind din limbă.

— Știi ce, prea multe detalii de dimineață. Să nu cumva să te excite afurisenia mea de pierce! exclamă evaziv, de parcă ar vrea să încheiem discuția.

— Eu ți-am zis c-o să dai de bucluc. Bine... mă gândeam la vreo iritație sau ceva, dar parcă varianta cu maică-ta pare mult mai... înfricoșătoare.

— Deh, vrei să dai o tură cu mine prin pat să vezi în ce bucluc poate să te bage? Ridică din ambele sprâncene, făcându-mă să pufnesc.

Izbucnim amândoi în râs, în cele din urmă.

Bibi e așa idiot, încât nu încetez să mă întreb cum de-am ajuns să fim prieteni.

— Revenind la lucruri mai puțin... excitante, continuă el, adoptând o postură mai relaxată. Vii la planetariu? E și gașca aici. Sau, mă rog, o parte din ea.

Arunc din nou o privire pe geam. Fulgii par din ce în ce mai rari, însă tot e o atmosferă închisă, ca o furtună ce stă să izbucnească.

— Sigur, răspund fără ca măcar să mă gândesc.

— Bun! Va trece JJ să te ia.

Îmi stâng buzele într-o linie fină, ușor tensionată, însă dau totuși din cap, închizând apelul. Arunc apoi telefonul pe așternuturi, oftând îndelung. Nu prea-mi doresc să vină JJ să mă ia, asta și pentru că știu că mereu a fost cel mai bun prieten al lui Hex și, cu toate că noi doi mereu ne-am avut bine, am încercat să mă distanțez de el odată cu plecarea lui Hex. Iar dacă eu știu că s-a întors, sută-n mie știe și JJ. Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum e să dezgrop amintiri de mult uitate sau să fiu pusă, mult prea brusc, în fața unor situații aiurea.

Mă consolez însă la gândul că poate totul se petrece doar în capul meu și mă dau grăbită jos din pat pentru a-mi alege câteva haine de oraș. Nici nu e nevoie ca JJ să-mi dea mesaj cum c-a ajuns; hurelul rablei lui e îndeajuns de puternic încât să trezească tot cartierul din somn. Mereu m-am întrebat de ce mai folosește mașina asta veche și sucită; și nu, n-ar fi problema de bani. Pur și simplu, îi place hardughia asta ponosită ce scoate fum și sare din țâțâni la orice groapă.

Într-o bună zi, va rămâne fără roți și chiar nu vreau să se întâmple asta când sunt în ea.

Îmi iau geaca din șifonier și topăi grăbită pe scări pentru a nu-l face să aștepte. Mama îmi iese în cale din sufragerie, rotind între palme o revistă de modă.

— Pleci undeva?

— Mă văd cu Bibi, spun pe nerăsuflăte, încercând să trec de ea.

Vocea ei însă pare că vrea cu tot dinadinsul să mă urmărească.

— Iar umbli cu individul ăla? Ți-am mai zis că are o influență proastă asupra ta și că...

Mă opresc în loc, răsucindu-mi capul în direcția ei.

— Te-ai gândit că poate eu am o influență rea asupra lui?

O las cu aceeași privire perplexă pe față și ies înaintea să-mi mai poată spune ceva. JJ îmi face semn să mă apropiu de îndată ce mă zărește ieșind pe ușă. Înghit oarecum în sec, simțindu-mă puțin agitată și mă îndrept spre el cu pași hotărâți. Dau să pun mâna pe clanta portierei din față, însă mă oprește cu o mișcare a capului, făcându-mi semn spre bancheta din spate. Îl privesc puțin dubios, dar mă conformez în cele din urmă.

Îmi scutur bocancii de zăpadă, urcând în căldura primitoare dinăuntru.

— Cum merge treaba? Își întoarce capul în direcția mea și-mi dau seama că-a trecut ceva timp de când n-am mai purtat, între patru ochi, o conversație. Privirea îi sclipește într-un mod jucăuș, ca de fiecare dată de altfel. JJ e un băiat frumușel, bine făcut și activ mai tot timpul anului, însă care se gândește cum să agațe vreo fată pe stradă mai mult decât... la orice alt lucru, în general.

Dacă mama l-ar cunoaște personal pe JJ, ar ajunge la concluzia că Bibi e un sfânt pe lângă el și cred că-aș tinde să-i dau dreptate, ceea ce nu mi se întâmplă prea des.

— Binișor. Dau din umeri și privesc în jur când îmi dau seama că n-are nicio intenție de a pleca din loc. S-a stricat motorul?

— Neah, zice, lingându-și buzele. Mai trebuie să iau pe cineva.

Mă uit cruciș la el și simt cum prin vene îmi curge gheață în loc de sânge când văd cine iese de pe aleea vecină. Ochii îmi rămân lipiți de silueta lui Hex, care se apropie

târșându-și picioarele mai mult ca de obicei, în timp ce-și dă părul după ureche înainte de a se urca pe scaunul de lângă șofer.

Bate palma cu JJ.

— A trecut ceva timp, fiule risipitor! glumește JJ, râzând amuzat, însă Hex doar îi aruncă o privire seacă și deloc animată.

Abia când simte că mă uit la el, se gândește să se întoarcă înspre mine și nu e deloc curios faptul că se întunecă la față mai ceva ca un șarpe călcat pe coadă.

Mirosul vag de apă de colonie îmi gâdilă nările.

Îi dusesem dorul.

— Ce faci aici?

— Ce faci și tu, aparent, murmur printre dinții încleștați, lăsându-mă ofticată pe spate.

Trebuia să iau afurisitul de autobuz!

— Ce rahat...! îl aud cum înjură în barbă, sprijinindu-se cu cotul de geam, în timp ce JJ răsuțește cheia în contact. Într-un mod ciudat, pare mult prea încântat de întreaga situație.

— Cred că eu ar trebui să spun asta. Îl săgetez cu privirea de la spate. Încă aștept niște scuze de la tine.

— De ce-ar trebui s-o fac, mă rog?

— Ăăă, pentru că așa procedează cineva decent care are cei șapte ani de acasă?

— Va fi un drum 'al naibii de interesant! comentează JJ de pe scaunul șoferului, călcând accelerația imediat ce se încadrează pe banda de mers. Încercați totuși să nu vă omorâți în mașina mea. Micuța Sisi n-are nevoie de alte retușuri!

Îmi dau ochii peste cap, împreunându-mi brațele la piept.

Ajung în scurt timp la două concluzii: prima – n-am să primesc prea curând vreo scuză de la Hex; și a doua – JJ chiar și-a botezat mașina Sisi.

Să fiu a naibii!

Capitolul 4

HEX ☹

*But I've got high hopes, it takes me back to when we started
High hopes, when you let it go, go out and start again
High hopes, when it all comes to an end.*

Kodaline – **High Hopes**

— Nu cred că mă vor agreea prea tare, a murmurat neîncrezătoare lângă mine, frecându-și nasul de spatele meu.

Gestul ei copilăresc mi-a trimis furnicături calde pe șira spinării, înălțându-mi ușor colțurile gurii.

— Prostii, te vor iubi! am răspuns puțin cam prea entuziast, ridicând privirea spre culoarea portocalie a semaforului. Două secunde mai târziu, culoarea s-a preschimbat în verde, motiv pentru care am ambalat mai tare motorul, luându-mi piciorul de pe asfalt. Sunny și-a încheștat mai tare brațele pe după talia mea – ca de fiecare dată când porneam mai brusc și se speria – lipindu-și cu reticență palmele de abdomenul meu, astfel că mușchii mi-au zvâcnit de câteva ori. Știa că-mi distrăgea atenția de fiecare dată când făcea așa ceva, însă niciodată nu-i spuseseam să se potolească. La drept vorbind, deși nu voiam să recunosc cu voce tare, îmi plăcea să-i simt corpul lipit de al meu. Să-i simt degetele contopindu-se cu căldura corpului meu.

— Vezi pe unde atingi, don'șoară neștiutoare, altfel e posibil să facem un popas și să nu mai ajungem la timp la

destinație! Îi puteam simți zâmbetul lipit de geaca mea de piele.

— Sunt cuminte, promit.

JJ a fost primul care ne-a întâmpinat în fața planetariului. Rocket a fost locul unde copilărisem, un centru destul de mic, unde puteam să ne adunăm să vedem stelele sau să aflăm fel și fel de căcaturi despre lumea de dincolo de straturile de ozon. După aceea însă, întreaga construcție a rămas doar un morman imens de cărămizi și pietriș. Nu mai existau fonduri pentru a-l întreține, nu când luase amploare un alt centru, mult mai bine dotat și mai impunător. Unele camere încă mai puteau fi vizitate, în ciuda faptului că aparatura fusese scoasă și dusă naiba știa unde. Nimeni nu mai trecea pe acolo, așa că făcuserăm din acea clădire locul nostru de întâlnire, atunci când se reunea toată gașca.

Nu gândisem în avans cum aveau să decurgă lucrurile, dar, la o lună după ce eu și Sunny ajunseserăm să fim împreună, nu mi se păruse o idee chiar atât de rea s-o prezint celorlalți. Nu știam cum aveau să reacționeze, cu atât mai puțin cum avea să primească Sunny reacția grupului din care făceam parte. Mereu fusese mai retrasă, mai timidă, poate puțin cam prea conservatoare pentru gustul celorlalți, însă scopul meu nu era, oricum, să le fac lor pe plac, ci să-i ofer lui Sunny șansa de a pătrunde măcar puțin în lumea mea. Știam că nu era genul lor de persoană, însă aveam măcar pretenția s-o respecte, atât timp cât era cu mine. Asta dacă aveau, în primul rând, respect față de mine.

— Hei, tipo, JJ aici! Clownul grupului nostru a încercat să se prezinte într-un mod comic, întinzându-i mâna pentru a bate palma cu ea.

Cum era de așteptat, Sunny a ridicat palma cu o oarecare ezitare, uitându-se cu coada ochiului la mine, ca și cum n-ar fi prea convinsă de ce urma să facă. Nu părea entuziasmată de întâlnirea cu JJ, însă am pus asta pe seama faptului că nu se cunoșteau și, mai mult ca sigur, nu se simțea în largul ei în preajma acestuia.

— Nu mi-ai spus că mă aduci la o clădire... părăsită, a șoptit abia vlăguit, plimbându-și ochii de jur împrejur, în timp ce eu căutam un loc bun pentru a-mi parca motorul.

— Ți-e frică c-o să te murdărești? a chestionat-o JJ cu o oarecare ironie mascată, fapt ce m-a făcut să-i arunc o otheadă scurtă, hotărâtoare.

A plescăit din limbă, afișând un zâmbet larg.

— Ce voiam să zic este că – a spus el, concentrându-se din nou asupra lui Sunny – e printre cele mai mișto locuri din oraș. O să îți dai seama, de sus se vede super bine!

Sunny a continuat să-l privească în tăcere, probabil încă neîncrezătoare, așa că m-am dus lângă ea, cuprinzând-o cu un braț de după șold.

Sunny nu era precum celelalte fete cu care mai fusesem până atunci. Era mai bine făcută; nu o puteam numi grăsuță, însă era bine făcută, cu șolduri pline și forme de care puteai să apuci fără să-ți fie teamă că vei da peste oase dure și ascuțite. Știam că ea nu se plăcea așa cum era, însă eu o vedeam perfectă și pentru mine era suficient.

— Îți va plăcea sus, te asigur. Mi-am lipit pentru o secundă buzele de tâmpla ei dreaptă. Haide!

Mi-a aruncat o privire acuzatoare. Din cine știe ce motiv curios, nu-i plăcea să ne arătăm afecțiunea în public sau, cum ar fi zis ea: „să ne lingem la fiecare colț de stradă”. Mă amuza și mă băga în ceață uneori cu atitudinea asta, fiind dintotdeauna genul de tip care făcea ce voia, atunci când voia. Însă mereu i-am respectat deciziile. Știam în ce mediu fusese crescută și era clar că propriile ei convingeri în materie de ce era sau nu etic nu corespundeau cu ale mele. Învățam să mă pliez după ea, la fel cum, în acel moment, ea încerca să se dea după mine.

Am urcat cele câteva rânduri de trepte până am putut auzi vocile celorlalți din ce în ce mai tare. Corpul lui Sunny s-a tensionat brusc, pesemne pentru că nu era tocmai pregătită să dea ochii cu cei din gașcă. Știam că nu eram chiar... ușă de biserică în ochii ei, însă prietenii erau parte

din mine, erau familia cu care crescusem și aveam încredere că nimic nu urma să iasă prost.

De îndată ce am ajuns la ultimul etaj, patru mai exact, acolo unde o parte din tavan se spărsese în urma unei viituri foarte puternice de acum doi ani, i-am zărit pe Kevin și pe Bibi deschizând niște doze de energizante. Lângă ei, părând a vorbi despre ceva nemaipomenit de amuzant, Luna și Kiva aproape că se lăsau pe spate de atâta râs, fiind deja roșii ca sângele la față.

Imediat ce JJ a şuierat însă, printre dinți, liniștea s-a așternut peste ei ca o plapumă groasă de angoasă.

— Mi-ai lăsat și mie un energizant, Kev, băiete? JJ s-a apropiat de ei, căutând cu privirea de jur împrejur. La dracu'! a răbufnit câteva secunde mai târziu, făcând-o pe Sunny să tresară. Plec cinci minute de lângă voi și beți ca spartii!

— Mai am eu unul, s-a auzit din apropiere vocea liniștită a Kivei, care i-a aruncat prin aer o doză de Reign.

De lângă ea, Luna se uita la noi cu o privire curioasă, ca mai apoi să-mi ofere un zâmbet oarecum strâmb.

— Nu mi-ai spus că va fi și ea aici, a mormăit Sunny la urehcea mea, cu privirea ațintită pe silueta surorii sale, care părea că voia să vină spre noi.

— Doar știi că suntem prieteni buni de mici, nu?

N-a mai apucat să răspundă. Chiar în acel moment, râsul Lunei și al lui Bibi a răsunat cu ecou în încăperea cu tavan găurit.

Lui Bibi tocmai îi ieșise acidul pe nas, fraierul!

— Nu putem să mergem acasă, Hex? Chiar nu vreau să am probleme dacă Luna îi va spune mamei pe unde am umblat.

Fruntea mi s-a încrețit de la grimasa ce mi se lățise pe față.

Știam că ele două nu se prea înghiteau, însă uneori mă întrebam oare ce putuse să se întâmple, încât să aibă

atât de puțină încredere una în alta. Luna nu obișnuia să vorbească despre relația cu sora ei mai mică, iar eu nu insistasem în vreun fel, de teamă să nu o supăr sau să aibă impresia că încerc să-i invadez intimitatea. Mi-ar fi plăcut însă să-mi povestească; poate c-am fi reușit să găsim împreună o soluție la dilema lor. Și nu doar din cauză că ajunseseam să ies cu sora ei, ci și pentru că nu-mi plăcea s-o știu pe una dintre ele prost dispusă, mai ales din pricina prezenței celeilalte.

Am apucat-o încet de după umeri, inspirându-i în nări parfumul dulceag de mere verzi.

— E-n regulă. Voi vorbi eu cu Luna, în caz de ceva. Acum haide. Vreau să-i cunoști și pe ceilalți.

— Chiar îți arde gâtul așa tare după o țigară, încât trebuie să fumezi aici?

Trăncăneala Lunei aproape că mă face să-mi piară tot cheful de a mai fuma.

Mă încăpățânez totuși, ca să-i fac în ciudă, și asta numai pentru că știu ce tare o enervează când fumul altui brand de țigări în afară de cel pe care-l fumează ea îi ajunge pe la nări.

— Cu ce te deranjează pe tine că fumez în mașină? Am geamul deschis, iar JJ nu se plânge.

— Pentru că vântul îmi suflă fumul tău fix în nas! Stinge-o naibii și închide geamul! Vom muri de pneumonie cu tine!

Dau ochii peste cap, trăgând cu nesaț din fumul ce-mi pătrunde în plămâni. Ar fi trebuit să-mi imaginez că liniștea pe care o căutasem cu atâta ardoare nu avea să dureze prea mult în preajma Lunei.

Tipa e ca un glob de foc: te arzi dacă pui paie pe jăratec!

Nu pot spune însă că nu mi-a fost dor de asta, căci aș minți cu nerușinare. Cred însă că-mi este mult mai ușor să mă iau la hartă cu ea decât să accept faptul că are dreptate

și că ar trebui să-mi calc naibii peste orgoliu și să vorbesc deschis cu ea. Nu mi-am cerut însă scuze de prea multe ori la viața mea, cu atât mai puțin când a venit vorba de Luna. Era de la sine înțeles. Știu că tot ce-a fost între noi, toată acea prietenie strânsă care-a durat ani buni n-o va lăsa să mă urască cu adevărat, indiferent cum voi decide să abordez situația.

Sau poate că doar îmi place să gândesc astfel pentru a nu recunoaște că, în realitate, n-am nicio garanție că așa va fi.

— Chiar trebuia să ne iei tu pe amândoi? M-ai fi putut anunța dinainte.

Nu de alta, dar dacă în seara aia n-am fost pregătit să dau ochii cum trebuie cu Luna, nici acum nu cred că sunt.

În mod ciudat – și enervant – scot pe gură numai rahaturi, nicidecum adevăratele cuvinte pe care-aș vrea să i le adresez.

Oare asta mă face să fiu și ticălos sau doar prost?

Îl privesc cu coada ochiului pe JJ, în timp ce arunc pe geamul mașinii chiștocul, după ce mai trag o dată din el. Învârt apoi de manetă pentru a ridica geamul.

— Fericită, *prințeso*? întreb, întorcându-mi capul spre ea.

Îmi evită privirea, arătându-mi degetul mijlociu. Tipic.

— Trebuia, răspunde de lângă mine JJ, intrând pe strada ce duce la planetariu. Kiva iar a picat traseul, iar lui Bibi nu-i dă tac-su mașina. Micuța Sisi se simte exploatată...

Mă uit scârbit în direcția lui; el și rabla lui de mașină. Nici de sex n-ar mai avea nevoie atât timp cât o are pe ea. Ceea ce e chiar... trist.

— Iar tu, spun, adresându-mă din nou Lunei, n-ar trebui să dormi la ora asta? Să-ți faci somnul de frumusețe sau mai știi eu ce?

Grozav, iar îmi dau prosteste drumul la gură! Încep să iau, la modul serios, în calcul varianta cu prostia.

— Unii suntem frumoși oricum, n-ai ce să-i faci. Spre deosebire de alții. Știi, nu s-ar spune c-avem aceeași vârstă.

Continuă să se uite oriunde, numai la mine nu. Ceea ce mă bucură cumva; încă mă simt îndeajuns de prost încât s-o mai pot privi în ochi ca înainte. Și știu că, dacă ar continua să-mi mai răspundă atât de arogant, mi s-ar urca nervii la cap și n-aș vrea să mă cert cu ea la primele ore ale dimineții. Asta ori aș crăpa de râs; ironia ei e atât de seacă uneori, încât mi-e într-un fel să-i spun că n-are haz.

Și totuși, mi-a lipsit Luna.

Într-un mod pe care nu-l pot exprima în cuvinte; tocmai de aceea nici nu încerc să găsesc vreo explicație plauzibilă pentru a mă face să mă simt mai bine când mă uit în oglindă. Cred că pur și simplu mi-a fost dor de... noi. De noi cei din trecut, pentru că acum parcă suntem mai ceva decât doi străini care nu se pot suferi. Trebuie însă să-mi reamintesc că noi doi nu ne vom mai putea întoarce niciodată la ceea ce-am fost, oricât de mult mi-aș dori. Mi-a stat alături mereu, când tot ce am făcut eu era să-i întorc spatele cum se ivea vreo ocazie. N-am fost un prieten bun pentru ea și parcă n-aș mai merita nici măcar un gram din atenția ei. Prietenii nu se uită, nu se ignoră, nu se lasă în urmă și, mai mult decât orice altceva, prietenii adevărați nu sunt călcați în picioare.

I-am făcut atât de mult rău Lunei, încât nu mi-ar ajunge doar o viață să mă pot revanșa îndeajuns.

Iar uneori e mai sigur să lași unele lucruri să moară de la sine, pentru că, inevitabil, într-un fel sau altul, toate se vor duce naibii cumva, cândva.

Strâng cu nervozitate din dinți și mă las cu capul pe spătarul încă moale al scaunului. Se pare că bătrânica Sisi se menține, a naibii hardughie!

Nu mai țin minte de cât timp n-am mai fost în acel loc. Poate pentru că-mi trezește mult prea multe amintiri de căcat și am refuzat să merg, să-mi alimentez de unul singur propria amărăciune. Acum că mă gândesc bine însă, am rupt contactul cu tot ceea ce ține de Portland în urmă cu mai bine

de-un an. Habar n-am dacă Bibică a rămas același dobitoc ca întotdeauna sau dacă a atins și el vreo rândunică în tot timpul ăsta, să scape odată de statutul de virginel urâtel. Poate între timp i-a dispărut și acneea, cine știe? N-am mai auzit nimic nici de Kiva, dacă s-a făcut mai tupeistă sau dacă s-a culcat o dată cu JJ pentru a-și mai calma hormonii și dorințele ascunse. Deși, la cum o știu eu pe Kiva, orgiile și sexul fără sentimente nu s-au numărat niciodată printre preferințele ei. Iar JJ a fost mereu un afemeiat și jumătate; sigur nu s-a schimbat între timp. Cât despre Kevin, naiba știe ce s-a mai ales și de el! Probabil s-a luat la braț cu Vanessa și colindă lumea în căutarea plajelor cu diamant. Însă, la câți bani are Van, și-ar permite să cumpere cinci plaje sau direct o insulă cu de toate. Taică-su mereu îi făcea toate poftele.

Am avut mult prea multe pe cap pentru a-mi mai stoarce mintea și cu alții. Mă simt aiurea, cu un gol în stomac ce nu cred că e provocat de foamea excesivă. Am nevoie de ei, pentru a mă menține pe linia de plutire, dar știu că tuturor le-ar fi mai bine fără mine. Fără un drogat care nu mai poate diferenția binele de rău. Fără un instabil emoțional care a ajuns acum mai ceva decât o epavă naufragiată. Știu ce-am devenit, dar nici nu pot renunța la ceea ce sunt acum. E parte din mine, e adevărul pe care încerc cu atât de multă ardoare să-l reneg.

Pentru că, odată ce te duci dracului, nu te mai scoate de acolo nici Satana.

Casc îndelung, închizând ochii pentru a-mi mai diminua din migrena resimțită. Somnul aproape inexistent de azi-noapte nu mi-a priit cine știe ce.

— Ce e? se aude din spate vocea Lunei. N-ai dormit bine azi-noapte? Încă mai ai nevoie de cineva care să te țină de mână până adormi?

Pot ghici sarcasmul îmbibat cu răutate din glasul ei, motiv pentru care mă uit la ea scurt prin geamul lateral. Privirile ni se găsesc în scurt timp. Are un zâmbet strâmb în colțul gurii. Genul de zâmbet trufaș, care-mi dă de înțeles că mi-a dat peste nas.

Știu ce face. Se răzbună cu vorbe acide pentru seara trecută.

Jocul ăsta poate fi parcurs în doi, însă. Și nu din răutate, ci... pentru a nu o plictisi cumva.

— Dar tu? o fixează cu privirea prin oglindă. Încă îți mai bagi supozitoare în fund când ești răcită?

Întrebarea mea îl face pe JJ să se înece cu aerul și să miște puțin de volan, iar pe Luna să-mi lovească scaunul cu piciorul.

— Hei, ai grijă la Sisi! tună JJ pe un glas acuzator.

— Du-te dracu', Zhelezkin! Și tu, Sisi!

Ei da, a meritat până și durerea de spate.

— Auzi, n-o blestema și pe frumușica mea doar pentru că nu-l înghiți pe Hex! mormăie JJ, virând la dreapta pe umătoarea stradă.

— Stai liniștit, pufnește Luna. N-o să mai urc în aceeași mașină cu domnul Am-prea-multă-mândrie-în-mine-ca-să-mi-cer-scuze.

Cuvintele ei mă înțeapă în inimă. Nu îndrăznesc să mă mai uit înspre ea.

Îmi sprijin cotul de geamul lateral, rozându-mi obsedant interiorul obrazului până simt pe limbă gustul cald al sângelui.

Ajungem la *Rocket* în mai puțin de zece minute și nu pot decât să mă bucur atunci când cobor și trag o gură de aer proaspăt. Căldura din mașină m-a amețit puțin, iar acum simt cum venele stau să-mi explodeze în zona tâmpelor. Sau poate e din cauza Lunei; pramatia asta mică m-a blestemat din spate, mai mult ca sigur.

Îi arunc o privire scurtă, surâzând în momentul în care trece val-vârtej pe lângă mine. Îi fac semn lui JJ din cap. Ridică de două ori din umeri, apoi mă apucă de după gât.

— Fetele... Rămân un mister pentru mine. Las-o, îi va trece. Haide, amice! Ai multe să ne povestești.

Sigur. Să încep cu momentul de nebuneală a unui oarecare unchi țicnit sau cu mușcătura turbată a unei anumite javre cu colți? Oricare ar fi, sigur nu-mi va face mare plăcere să le povestesc.

Îi urmez pe cei doi spre intrarea prăfuită a planetariului, plimbându-mi ochii peste mobilierul dărăpănat, plin de mizerie și de tot felul de gănganii. Trebuie să măresc pasul pentru a nu mă împiedica de bucățile rupte din podea. Arată mai rău decât înainte să plec în Montana. Nu cred că ploile și iarna au fost prea blânde cu vechea clădire ce pare acum că se înclină, deprimată, din toate încheieturile, simțindu-se în aer mirosul de lemn putred și ciment fărâmițat.

— Am aflat că primarul vrea să dărâme locul ăsta în curând, îl aud pe JJ de lângă mine.

— Au dreptul să facă asta? Parcă aparținea unei firme private.

Ridică din umeri.

— Habar n-am, dar e nasol. Îmi plăcea aici. Continuă să meargă în fața mea, bătătorind cu tălpile scândurile ieșite din pardoseală.

Un gust amar, ca de putred, mi se strecoară pe limbă și sigur nu e de la țigară.

JJ are dreptate. Locul ăsta ascunde mai multe râsete și lacrimi decât au făcut-o vreodată casele noastre. Aici ne-am petrecut majorate, seri întregi de vară și beții ce au ținut până la răsăritul soarelui. Aici am cunoscut durerea unui pumn înfipt în perete, frustrarea unor lacrimi înăbușite, aici am dat pentru prima dată de gustul independenței și de mirosul vieții ce avea să ne izbească în piept odată cu terminarea liceului. Pereții ăștia adăpostesc cele mai frumoase amintiri ale noastre, dar și cele mai dureroase. Nu vreau să cred că mă voi trezi într-o dimineață și că nu voi mai avea unde să mă refugiez în tihnă la o țigară. Nu vreau să cred că voi pierde toate lucrurile la care țin. Nu în felul ăsta. Prefer să dărâm eu blestemăția asta de clădire decât să o facă ei, chiar dacă asta înseamnă că voi mai distruge ceva drag inimii mele.

Uneori, e mai bine să cunoști suferința provocată cu mâna ta, și nu cu a altuia.

Bibi și Kiva ne întâmpină de îndată ce pășim în sala cea mare, aici unde, altădată, existase un gigantic telescop cu care puteai vedea cele mai îndepărtate stele și unde copiii puteau să facă poze cu figurinele planetelor, întruchipate sub formă umană. N-a mai rămas nimic acum, doar o pustietate nesfârșită, învăluită în praf și miros închis.

De undeva din față, Kiva o ia în brațe pe Luna, șoptindu-i ceva la ureche, în timp ce Bibi dă mâna cu JJ. Mă opresc în loc, cu mâinile încă în buzunar și mă uit tăcut în direcția lor. Amăreala mi se scurge acum în josul gâtului.

Pare că totul a rămas neschimbat de când am plecat. Dar s-a schimbat. Doamne, și cât s-a mai schimbat!

Kiva a mai pus niște kilograme pe ea. Șoldurile îi sunt mai bine conturate pe sub geaca scurtă de iarnă, iar părul ei lung, de un castaniu aprins îi înconjoară trupul ca o cascadă de foc stins. Nu și-a pierdut zâmbetul timid de pe buze și nici strălucirea senină a ochilor, ceea ce-mi conferă un ciudat sentiment de déjà-vu. Îmi îndrept atenția spre Bibi și, preț de o clipă, îl privesc lung și gânditor, ca și cum nu l-aș recunoaște sub straturile nesfârșite de haine. Parcă s-a mai înălțat puțin; pare mai slab și mai tras la față, ce-i drept, însă, contrar ironiei mele de mai devreme la adresa lui, tipul *chiar* a scăpat de acnee ce l-a urmărit mai toată adolescența. Arată bine, iar când zâmbește la spusele lui JJ, pot zări câteva licăriri slabe în dreptul dinților lui, semn că băiatul nostru și-a pus aparat dentar.

La naiba, Bibi chiar n-a pierdut vremea!

— Hex? întreabă cu glas scăzut Kiva, desprinzându-se de Luna. Nu cred că-mi observase până atunci prezența.

— Când te-ai întors? Se apropie și Bibi de mine, întinzându-mi mâna.

I-o întind la rândul meu, cu intenția de a i-o strânge și sunt luat cumva pe neașteptate atunci când mă trage spre el,

pentru a mă bate cu palma pe spate. Rămân puțin țeapăn în mișcări, înghițind în sec. Nu mă așteptam la asta.

Nu la o primire atât de... călduroasă.

— Lăsați omul să respire! intervine peste câteva clipe JJ, scoțând un pachet de țigări din buzunarul interior al gecii. Se întoarce spre Luna pentru a-i cere o brichetă.

Kiva se apropie zâmbăreață de mine și mă cuprinde cu brațele ei firave de după șolduri, într-o îmbrățișare ce nu durează mai mult de trei secunde. Miroase plăcut, a vanilie și a flori de cireș, întocmai cum îmi aminteam. Rămân câteva secunde mirat. Kiva pe care o știu eu n-ar fi fost atât de îndrăzneată, cel puțin nu în asemenea circumstanțe. Nu fusese niciodată genul de persoană care să ia pe toată lumea în brațe sau să fie foarte lipicioasă, nici măcar cu cei din gașcă.

Nu-mi displace însă ceea ce văd, așa că-i zâmbesc vag, ciufulindu-i în trecut bretonul ce-i acoperă întreaga frunte.

— Ți-a crescut părul, zâmbesc cu subînțeleș, iar obrajii ei se colorează într-un roz pal. Îmi place bretonul.

— Mulțumesc, Hex!

— Rapunzel, Rapunzel, lasă-ți părul în jos... glumește evaziv JJ și pot să-mi dau seama după urechile înroșite ale Kivei că n-a trecut încă peste iubirea aia neîmpărtășită.

O compătimesc oarecum. JJ nu se va uita la ea, dacă n-a făcut-o până acum. Îl cunosc, în ciuda timpului pe care nu l-am petrecut împreună.

— Haide, mă împinge Bibi de la spate, ia un loc!

Îl urmez fără să comentez, simțind cum îmi zvâcnește capul în dreptul cefei. Ne strângem în jurul unor suporturi metalice, care altădată susțineau niște vitrine cu tot felul de pietriș adus din spațiu și încerc să nu pun la suflet indiferența cu care pare că încearcă să mă trateze *fosta mea cea mai bună prietenă*. O cunosc însă pe Luna și știu că se comportă așa tocmai pentru a mă lovi acolo unde mă doare mai tare. Dar cred că merit; poate și mai mult.

„Mda, la ce te așteptai, amice? Te-ai rățoit la ea tot drumul până aici și te aștepți acum să vorbească normal cu tine?”

Știți vocea aia enervantă din cap?

Al naibii să fiu dacă nu apare în cele mai nepotrivite momente.

— Ei, ai de gând să ne spui și nouă pe unde-ai umblat? zice Bibi și-mi întinde o doză de energizant.

— N-am făcut nimic palpitant, încerc eu să-i mai tai din elan, dar nu cred că dă cine știe ce roade.

— La cum arăți, n-aș prea zice, pufnește a batjocură Luna, uitându-se oriunde, dar numai la mine nu.

O privesc scurt cu coada ochiului, pocnindu-mi articulațiile degetelor.

— V-ați certat? întreabă pe o voce scăzută Kiva.

— Face pe inabordabila, atâta tot, comentează JJ, primind drept răspuns din partea Lunei un ghiont în coaste. Geamătul pe care-l scapă printre buze îi taie orice chef de-a mai face haz de necaz.

— Cine să se certe? pufăie Luna. Pentru ca doi oameni să se certe ar trebui ca ambele persoane să fie implicate.

O simt.

Înțepătura.

O simt adânc printre straturile ce-mi înconjoară inima.

Scrâșnesc iarăși din dinți, dând pe gât câteva înghițituri din energizantul rece.

Decid să nu le ofer foarte multe detalii despre ceea ce-am făcut cât timp am fost plecat. Le povestesc în mare cum au stat lucrurile prin Montana, și despre aventura de care mă puteam lipsi oricând din cauza rudelor lui Drako, care, aparent, n-au toate țiglele pe casă, și... cam atât. Am convenit să le mai spun câte ceva pe parcurs. Știu că le datorez mult, mult mai mult de atât, dar acum nu pot s-o fac. N-am dispoziția necesară să stau să spun povești care, mai

mult ca sigur, îl vor adormi în curând pe JJ, după cum îl văd că moțăie.

— E totul în regulă între tine și Luna? mă întreabă el la un moment dat, când ne aflăm în dreptul ferestrei ce oferă o panoramă parțială a orașului. Cred că aducându-l aici n-a fost o idee rea; pare mai treaz față de acum cinci minute.

— De ce n-ar fi? întreb fără să-l privesc în ochi, urmărind fumul ce-mi părăsește țigara cum se disipează în aer.

E rece, iar obrajii mă dor din cauza asprimii lui.

— Lăsând glumele mele la o parte, nu credeam că e chiar așa pornită împotriva ta. Și e... știi tu, puțin ciudat să vă văd așa, având în vedere cum erați înainte.

Cum eram înainte.

Mă încrunt la el, scoțând fum pe nări.

— Oamenii se schimbă, JJ.

Își scutură capul, pufnind. Zgomotul mașinilor blocate în trafic se face auzit până la înălțimea la care ne aflăm.

— Încă te ții scai de trecut, Hex. Și nu spun că n-ar trebui să te mai gândești, dar noi suntem prezentul și viitorul. Privești în direcția greșită.

Are noroc că sunt mult prea amețit de la durerea de cap pentru a-i mai spune ceva, altfel s-ar fi ales fie cu niște cuvinte spurcate din partea mea, ori cu un bobârnac direct în ceafă.

Îmi amintesc totuși să inspir și să expir profund și las valul de mânie să treacă de la sine.

— Dacă-mi mai vorbești în termeni filosofici, o să vomit.

Îl simt cum se mișcă lângă mine, și-i pot citi șicanarea de pe chip. În secunda următoare însă, este asaltat de la spate de Luna, care se prinde cu brațele de gâtul lui.

JJ se dezechilibrează, balansându-se pe ambele picioare. O prinde însă cu brațele de după genunchi,

ridicând-o de câteva ori pentru a-și recăpăta echilibrul și a nu o scăpa.

— Ah, ce vrei, nebuno?

— Kiva vrea să-ți arate nu știu ce prostie de joc pe telefon.

— Și are nevoie de mesageri sau ce? Plescăie din limbă, dând-o pe Luna de lângă el. Aceasta se strâmbă în urma lui, ca mai apoi să se întoarcă spre mine. Ochii săi căprui îmi scrutează chipul de sus în jos, ca mai apoi să se sprijine cu fundul de cadranul de lemn.

Își scoate din buzunarul gecii un pachet de țigări, aprinzându-și una. Trage de câteva ori, expirând fumul pe gură.

Mă încrunt fără să-mi dau seama.

— Vrei și tu?

— Nu. Parcă ziceai c-ai să te lași de ele.

— Am încercat.

— Și?

— Și cineva și-a luat tălpășița înainte să fac vreun progres. Tragic, nu-i așa?

Mă privește drept în ochi, cu o tărie ce-mi zvârcolește miezul stomacului și-mi încleștează pumnii pe lângă corp.

Își duce din nou țigara la gură pentru a trage în piept, însă mâna mi se mișcă din instinct, smulgându-i-o de pe buze înainte să apuce să tragă cum trebuie.

— Încetează!

Nu cred că știe la ce mă refer, însă nici eu nu știu cu exactitate ce vreau mai exact să-i transmit.

Își ia o mină plină de furie, întinzându-se spre mine să-și recupereze țigara. Sunt însă mult mai rapid decât ea, strivind-o imediat de cadranul din lemn. Scrumul se lasă la vale pe podeaua rece, topind ghețușul format în jurul balustradei.

Of, dacă privirile ar putea ucide...!

— Ce prost ești! Se întoarce cu spatele la mine, bolborosind ceva ce nu pot înțelege.

Aproape că-mi vine să râd în sinea mea. Îmbufnarea ei mă amuză teribil. Îmi amintește de... înainte.

Simt mișcare lângă mine și, când ridic ochii din nou spre Luna, o zăresc proțăpită cu fundul pe pervazul ferestrei, ținându-se cu mâna de ramele de lemn alunecos.

Ochii mi se strâng într-o linie încruntată.

— Ești nebună? Dă-te jos până n-aluneci!

— Încetează să mai ai pretenția ca toți să ți se supună, Hex! Dacă ai impresia că te poți întoarce fără nicio explicație și mai ai și tupeul s-o faci pe șeful lipsit de scrupule, atunci ai probleme grave la mansardă.

Ridic din sprânceană, strângând din dinți la vederea felului în care se leagănă în cadrul geamului. Un nod mi se strânge în mijlocul burții, iar vederea mi se încetosează puțin sub spasmul ce-mi zguduie toracele.

Prea aproape. Mult prea aproape de margine. Încă puțin și...

— Luna, draga mea, nu vreau să bântui locul ăsta, dac-o mierlești pe-aici, așa că șezi frumos pe scaun! se aude din spate vocea lui Bibi, care pare mai mult amuzată decât îngrijorată.

JJ și Kiva fac glume între ei, în timp ce Luna pare să n-aibă nicio grijă pe lume.

Ce naiba au oamenii ăștia? Suntem la etajul patru, nu la parterul unui bloc.

— Și spune! șuieră Luna de lângă mine, atrăgându-mi atenția. Te-ai întors ca să rămâi?

— Are vreo importanță?

— Cine știe? ridică din umeri. Eram curioasă.

— Curiozitatea a omorât pisica, știi asta, nu?

Își clatină capul spre mine și un zâmbet viclean i se strecoară pe chip.

O văd apoi ca prin ceață cum se lasă încet pe spate, până când aproape că dispare dincolo de cadru.

Mi se taie răsuflarea.

Mă ia cu frisoane și inima îmi plonjează în stomac.

Mă reped spre ea fără a mai sta pe gânduri, apucând-o de brațe. Mă aplec odată cu ea, simțind aerul rece care trece în goană pe lângă noi și aproape că nu mai respir atunci când o trag spre mine, lovindu-ne frunțile una de cealaltă.

— Și tot curiozitatea e cea care a înviat-o, chicotește pe nerăsuflăte, făcându-mă să mă umplu de draci.

Inima îmi bate în moalele capului, ca niște sulițe ce-mi crestează miezul creierului. Plămânii refuză să mai pompeze aer în sânge. Privirea mi se înceteșează, lăsând loc doar unui voal de întunecime, ce se preschimbă în scurt timp într-o baie nălcăită de un roșu aprins.

Mi-o imaginez acolo, cu capul sfărâmat de asfalt și cu mirosul rânced de sânge greșos împânzindu-i trupul făcut praf din cauza impactului.

Nemișcată.

Fără viață.

Înghit în sec, strângându-mi cu putere ochii pentru a-mi îndepărta disperat imaginile devenite acum din ce în ce mai difuze și neclare și, cu mintea puțin mai lucidă, o trag de pe marginea ferestrei, aproape lăsând-o să cadă pe podea.

Se sprijină cu palmele de perete și o aud cum scâncește de durere la impact.

— Asta a durut! Ce naiba, Hex?

Nu pot să-i dau nicio replică.

Fac numaidecât cale-ntoarsă, ignorând vocile celorlalți, care îmi strigă numele pe măsură ce mă grăbesc să cobor cu mișcări impleticite scările, pentru a ieși din locul ăla blestemat. Nici nu știu cum de reușesc să le cobor pe toate fără să mă împiedic în propriile picioare.

Aerul tăios mă plesnește peste față.

Inspir. Expir. Și mai repet schema de câteva ori.

În zadar încerc să-mi potolesc bătaile inimii. Parcă stă să-mi rupă coastele pentru a-mi sări din piept.

Ecoul unor pași se face auzit din spatele meu. Nu mă întorc să văd cine e.

O secundă mai târziu, Kiva apare cu sfială în stânga mea, părând să-mi cerceteze profilul pentru a vedea dacă sunt bine. Dintre toți, la ea m-aș fi așteptat cel mai puțin să vină după mine.

Respir sacadat, trecându-mi degetele prin pletele de pe umeri.

Palma ei îmi atinge cu blândețe brațul.

— Luna glumea, Hex. Nu trebuie să...

— Știu! i-o tai din scurt, poate puțin mai răstit decât aș fi vrut, pentru c-o simt cum tresare ușor.

Mormăi o înjurătură printre dinți, umezindu-mi buzele. Îmi ridic ochii spre cer, la norii plumburii ce se ciocnesc unii de alții. Câțiva fulgi îmi ating obraji.

— Scuze, Kiva. Nu sunt... Nu sunt în apele mele momentan.

Nu mai scoate niciun cuvânt și nici nu trebuie s-o facă.

Degetele ei se înfig mai tare în geaca mea, ca și cum mi-ar spune pe tăcute că e aici, lângă mine.

Îmi mușc limba și privirea îmi cade, mai degrabă involuntar, pe geamul în fața căruia stăteam cu doar un minut în urmă. Luna privește în jos, spre noi, cu fundul sprijinit din nou de pervazul ferestrei. Briza îi face părul să se umfle pe lângă urechi.

Chiar și de la distanța asta, ochii noștri tot reușesc să se întâlnească. O comunicare tăcută. Una care mereu a existat între noi. Încă dinainte să ne dăm seama de asta.

O legătură ce tocmai a fost reluată.

Capitolul 5

LUNA ☾

*And when I look at myself as if I might cry
'Cause I got some trauma, some family drama
Just thought I'd warn you.*

Sasha Sloan – *Version of me*

— Sigur nu vrei să te duc? mă întreabă JJ de îndată ce ieșim din interiorul planetariului.

Vântul rece de afară mă determină să-mi înfășor brațele în jurul trupului pentru a mă încălzi mai bine. Mi se încrețește fruntea din cauza fulgilor ce-mi aterizează pe piele. Aș vrea să răsară soarele de după nori și să mai potolească gerul ăsta ce-ar putea să-ți crape pielea cu totul.

De lângă mine, Kiva, cu nasul deja roșu de la vântul înghețat, își îndeasă mai bine fesul pe cap, suflând aer cald peste palmele împreunate în dreptul gurii. Poartă o geacă mult prea subțire din punctul meu de vedere, însă cred că e deja suficient de mare încât să știe cum să se îmbrace.

— E-n regulă, zic, dând din cap. Iau autobuzul două stații.

— Până la urmă de ce s-a enervat așa nățăraul de Hex? se trezește șuierând Bibi, în timp ce-și scutură bocancii plini de zăpadă de o bară din fier, desprinsă din coloana de susținere a clădirii. Murmură câteva înjurături printre buzele devenite deja vineții, blestemându-se că și-a luat ghetetele cele mai bune.

— L-a călcat Luna pe coadă, râde JJ, iar eu mă uit în direcția lui cu o mină ce vreau să denote iritare față de

comentariul lui complet deplasat. O fi JJ o companie mai mult sau mai puțin plăcută – în majoritatea timpului – însă intervențiile lui sunt total inoportune și lipsite uneori de orice urmă de respect. Înțeleg că trăiește din replici insipide, ce se vor a fi sarcastico-ironice, însă cam are tendința să întreacă măsura, iar faptul că pomeneste de situația dintre mine și Hex nu mă face să-l apreciez prea tare în acest moment. Să nu mai vorbim că zâmbetul lui prostesc și îngâmfat începe să mă calce pe nervi.

— Cu ce, mă rog? îi răspund în cele din urmă. Glumeam și eu. De când a devenit o așa puicuță speriată?

— De când și-a văzut iubita murind sub ochii lui, poate? Ridică din umeri și simt cum aerul se umple de o tensiune invizibilă.

Mă apasă direct în moalele capului, provocându-mi o stare de greață în stomac.

Înghit în sec și simt pe limbă gustul familiar de neplăcut al fierii. Mi se cutremură măruntaiele, făcând ca un val fierbinte de emoții contradictorii să-mi țâșnească prin creier spre piept.

— N-are nicio legătură una cu alta, bolborosesc enervată, trecând pe lângă JJ.

Îl pot auzi cum pufăie în spatele meu.

— Nu te enerva, Luna. Doar c-ai cam exagerat și tu puțin. Dacă alunecai de-a binelea? N-avem nevoie de încă o nenorocire prea curând.

Mă opresc în mijlocul mormanului de zăpadă, simțind cum baricada coastelor îmi va răzbi din torace sub vacarmul incontrollabil al pulsului. Pavilioanele urechilor îmi ard, iar respirația mi se precipită, trimițându-mi un șuvoi rece de transpirație pe șira spinării.

Trebuie să plec de-aici până n-o să mi se facă rău.

Trebuie să plec de-aici până n-am să răbufnesc.

Trebuie să plec de-aici până n-am să spun ceva ce voi regreta.

— De ce trebuie să transformați orice fac într-o experiență de genul *Sunny în sus, Sunny în jos*? îmi aud vocea tunând spre ei și-i priviesc încordată. „La naiba, de ce nu mi-am ținut gura închisă?” Faceți-i o vizită la mormânt și lăsați-mă naibii în pace!

„Fir-ar să fie!”

— Băga-mi-aș! Nu asta am vrut să spun! Luna!

— Lăsați-mă dracului în pace!

Îl las pe JJ să strige în urma mea și măresc pasul pe aleea alunecoasă și acoperită de gheață ascunsă. Mă dezechilibrez de câteva ori, dar reușesc totuși să-mi mențin echilibrul. Încerc din răputeri să ignor țipetele celor din spatele meu, până când, în cele din urmă, ajung suficient de departe ca să nu-i mai aud. Înghit cu greutate în sec și ocolesc strada principală, pentru a o lua pe o uliță lăturalnică.

Mă opresc brusc, lipindu-mi palma stângă de peretele de lângă mine și tușesc înecându-mă cu aerul ce-mi blochează respirația. Piepul îmi zvâcnește cu pulsații sălbatice, aducându-mi usturime în colțul ochilor. Îmi închid pleoapele din instinct, strângând cât pot de tare din ele și încetez să mai respir pentru câteva secunde, cât să încerc să-mi liniștesc pornirea nervoasă.

„Calmează-te, Luna! E doar un alt atac de panică. Unul în plus nu face diferența.

Vei fi bine.

Vei fi bine.

Vei fi bine.”

Însă nu sunt bine, știu asta de mult, mult prea mult timp. Sunt prea vraiste pe interior ca să mai pot să mă redresez și să găsesc o cale de scăpare din coșmarul pe care sunt nevoită să-l trăiesc de atât timp. Nu m-am așteptat ca povara să fie atât de mare și de apăsătoare. Obişnuiam să am zile mai bune și zile mai proaste. Însă în ultimul timp, parcă zilele bune se transformă în zile proaste, iar cel proaste se transformă în zile... insuportabil de trăit.

De ce nu pot să fiu bine?

De ce nu pot să depășesc astfel de momente și să fiu mai puternică?

Și de ce simt că mintea mea va ajunge să-mi distrugă sufletul într-o bună zi?

Cuprinsă de spasm, îmi mușc buza de jos și simt cum fierbințeala îmi alunecă la baza gâtului. E caldă, moale și reconfortantă, însă, în același timp, îmi amintește că din nou am lăsat emoțiile să mă copleșească și să mă doboare la pământ.

Cum aș putea să lupt cu ceva ce nu știu să controlez?

Cum aș putea să fiu bine, dacă am uitat deja cum este să... fii bine?

Îmi șterg fața cu mâneca rece și udă, lovind cu palma în perete până ce-mi simt articulațiile pocnind sub pielea cuprinsă de o fierbințeală liniștitoare. Mă sprijin cu spatele de suprafața netedă, ridicându-mi ochii spre pâcla plumburie de nori ce înconjoară acoperișul clădirii lângă care mă aflu. Aburii albicioși mi se strecoară printre buzele întredeschise, disipându-se mai apoi în înaltul cerului.

Am reacționat anapoda, aruncând cu vorbele alea în JJ, însă ei ar trebui să înțeleagă mai bine decât oricine cât de mult mă deranjează subiectul legat de Sunny. Sau poate că nu. În fond, nimeni nu știe cu adevărat ce-a fost între mine și ea în acea perioadă, cu atât mai puțin cauza pentru care evit cu tot dinadinsul să vorbesc despre ea. Tot ceea ce știu ei este că nu ne-am prea avut la suflet și că oricum este un subiect sensibil, cu atât mai mult cu cât Hex a reapărut prin preajmă.

Nu știu ce e în mintea lui Hex, însă am obosit să mai încerc să bat la ușa închisă a sufletului său. Poate că nici atitudinea mea n-a fost ideală. La naiba! Poate că totul e din cauza mea și a lucrurilor nerostite la timp, însă de ce trebuie să-mi arate indiferență, când singurul lucru pe care l-am vrut vreodată de la el a fost... înțelegere?

Sau poate c-am tânjit după ajutor. După acel ceva care să mă tragă la suprafața gândurilor mele otrăvitoare. Însă n-am știut cum să-i dau de înțeles că asta vreau de la el, căci de cele mai multe ori, temerile se nasc din experiențe trecute și

dezamăgitoare. Din eșecuri care ți-au mânjit încrederea și au făcut-o una cu praful încercărilor ratate. Știu c-ar trebui să-i acord, la rândul meu, înțelegere, însă nu pot s-o fac când totul se rezumă, pentru a nu știu câta oară, la ea.

Au trecut deja aproape doi ani. Doi ani lungi și obositori de când Sunny a murit în acel accident groaznic de motocicletă. De ce trebuie să ne întoarcem în timp și să răscolim răni ce se vor a fi cicatrizate? De ce trebuie să ne jucăm cu timpul, readucând trecutul în prezent? Timpul nu stă în loc pentru morți, însă nici pentru cei vii. Pur și simplu continuă să se scurgă, fără vreun semn, fără vreun regret.

Iar uneori trebuie să lași de la tine și să-ți continui viață, căci cine se întoarce în trecut riscă să se piardă în iluzii.

Îmi trag nasul, ștergându-mă apoi cu mâneca și arunc o privire spre ceasul de la încheietură. Mai am aproape o oră la dispoziție până să-mi înceapă tura la cafenea, iar dacă o iau pe jos, sunt sigură că voi ajunge în timp util. N-am chef să merg cu autobuzul. Prefer să fiu singură, pentru a-mi limpezi gândurile. Probabil arăt ca naiba la față, pentru că sigur așa mă și simt. Pot doar să sper că n-o să am ochii umflați și înroșiți când voi ajunge la cafenea. Managerul meu negreșit mă va chestiona cu privire la starea de sănătate; nu c-ar fi pentru prima dată.

O iau la pas, lovind zăpada cu vârful bocancilor și îmi înfășor mai bine geaca în jurul trupului. Trebuia să-mi iau una mai groasă, mai ales că voi ieși de la muncă undeva în jurul orei șase seara și probabil voi degera de frig până acasă. Poate că n-ar fi trebuit totuși să accept tura dublă, dar merg pe ideea că orele astea mă ajută să-mi fac ordine în cap.

Aș putea totuși să-l rog pe tata să mă ia cu mașina când se întoarce; sunt sigură că nu m-ar refuza. În plus, îmi place să-mi petrec timpul cu el, pe cât posibil. E ca o oază de liniște în nucleul unui taifun.

Ajung la cafenea în mai bine de jumătate de oră, exact în momentul în care Hazel preia câteva comenzi. Se pare că, și

de această dată, cineva a ajuns înaintea mea. Josh, managerul, îmi va face zile fripte din cauza asta.

Îmi zâmbește scurt, dând din cap în semn de salut și mă strecor cu grijă prin local, mergând pe lângă perete. Sunt surprinzător de mulți oameni, poate și datorită celor două zile libere care se dau înainte de Anul Nou, plus că oamenilor le place să petreacă mai mult timp în oraș, alături de familie și de prieteni. Ceea ce nu mă deranjează neapărat, chiar dacă asta înseamnă mai multă muncă pentru mine. Atât timp cât cafeneaua produce profit, ca să beneficiaz de salariu, mă consider mai mult decât mulțumită.

— Abia aștept să închidem și să plecăm în vacanță, oftează Hazel, încercând să-și încheie mai bine nasturii de la manșete. Părul îi stă încâlcit pe lângă umeri, fluturând de colo-colo din cauza aerului condiționat.

— Pleci undeva? întreb, așezându-mi mai bine uniforma pe umeri. Nu pot spune că sunt prea încântată de costumație; e mult prea... drăguță pentru mine, dar arată destul de OK per total și o pot asorta ușor cu accesoriile mele.

Oricum, nu e chiar atât de nasoală.

Lângă mine, Hazel pare că radiază de fericire.

— Dap! Eu și Rey mergem în Clackamas cu niște amici. Am închiriat câteva camere în *Timberline Lodge*. E prima noastră vacanță împreună. Chiar vreau să iasă totul ca la carte!

Ea și Rey sunt împreună de mai bine de un an și, deși nu pot spune că-i cunosc atât de bine pe niciunul dintre ei, îmi dau seama că se plac mult. Sau cel puțin, Hazel pe el.

Norocoși. Eu probabil voi fi iarăși blocată cu ai mei și cu rudele noastre atât de agreabile.

Minunat sfârșit de an!

— Păi, distrați-vă! Și nu uita, protecția e totul. Îi fac cu ochiul, în glumă, iar ea se îmbujorează toată la față, aruncând cu un șervețel de bucătărie după mine. O ia din loc spre cei

doi clienți care și-au făcut intrarea puțin mai devreme, iar eu profit de ocazie pentru a-i lua locul la tejghea.

E deja ora cinci când mă uit pentru ultima dată la ceas, sprijinindu-mă de măsuta proaspăt curățată. Sunt obosită și toți mușchii mă dor, însă mai pot rezista încă o oră înainte de închidere. În plus, ultimul client a plecat acum mai bine de cinci minute. Șansele de a mai veni cineva spre sfârșit de program sunt cam mici, plus că începe deja să fie întuneric de-a binelea afară.

Fluier satisfăcută în sinea mea, dând să mă întorc la tejghea pentru a-mi lua o altă cârpă de șters mesele. Termin în mai puțin de un sfert de oră de curățat întreaga încăpere, care oricum nu e prea mare, apoi mă sprijin de un scaun, butonând telefonul. Până să-mi dau seama, se apropie ora închiderii. Hazel pleacă înaintea mea, fiind așteptată de Ray în parcare din apropierea cafenelei.

Încui ușa de la intrare, trăgând de fermoarul gecii în sus și mă pregătesc să-l sun pe tata pentru a veni să mă ia. Nu mai apuc, însă, căci numele mamei îmi apare instantaneu pe ecran.

Oftez, glisând cu degetul.

— Da.

— Luna, poți trece pe la supermarket să iei paste și niște condimente? Tatăl tău a ajuns acum acasă și spune că are poftă de așa ceva.

— Știi că ai magazin chiar în josul străzii, nu? Aproape că-mi dau ochii peste cap, luând-o din loc. S-a zis și cu drumul meu spre casă cu mașina.

— Te rog. Am făcut deja baie și nu pot ieși așa pe vremea asta. Iar ție îți este în drum.

Tac pentru câteva clipe, neștiind dacă ar trebui să-i închid telefonul în nas și să mă prefac că mi-a murit bateria. Însă nu vreau să-l necăjesc pe tata, mai ales că a trecut ceva timp de când nu i-a mai cerut mamei ceva anume de mâncare. Vreau să-i fac plăcerea asta, dar oare cu ce preț?

Ridic obosită privirea spre cerul deja înstelat, urmărind aburii care-mi ies pe nări. Zgomotul de claxoane devine aproape infernal.

— OK, am să cumpăr.

O aud cum murmură ceva pe fundal, ca mai apoi să închid apelul înainte de a-mi cere și altceva. Îmi scot căștile din geacă, conectându-le la telefon și dau la maximum volumul pe o piesă de la Halsey, la întâmplare. Versurile mă prind din prima, așa că încep numaidecât să fredonez în ritm cu ea, mărid pasul pe strada aglomerată și plină de forfotă.

Supermarketul nu e foarte departe de cafenea, astfel că reușesc să cumpăr cele necesare într-un timp destul de scurt, rămânându-mi suficienți bani pentru a-mi lua și un pachet de gumă de mestecat. Chiar nu vreau ca mama să simtă mirosul de țigară, deși probabil că hainele îmi sunt deja îmbibate de el. Pot da oricând vina pe faptul că ceilalți au fumat, însă chiar n-am chef să descopere că nu m-am lăsat de ele. Nu din lașitate, ci pentru că m-am săturat să tot încerce să-mi controleze viața. Dacă e să mor de cancer la plămâni, înseamnă că așa a fost să fie. Și, oricum, nu fumez pe banii ei.

Dau să ies pe ușile magazinului și mă pregătesc să-i dau un mesaj Kivei, când aud niște râsete familiare de undeva din apropiere. Mă întorc automat spre peretele exterior al magazinului și rămân puțin crispată când observ grupul care stă rezemat de acesta.

Imediat ce mă observă, Sebah rânjește cu poftă, bătându-și unul dintre amici pe spate, în timp ce nenorocitul de Ezra privește cu un dezinteres total în direcția mea.

Trag aer în piept nervoasă, încercând să nu-i bag în seamă și fac câțiva pași pentru a mă îndepărta.

— Hei, Luna! Nu ne saluți?

Vocea insipidă a lui Sebah îmi creează un gol în stomac și îmi vine greu să mă întorc spre el. O fac totuși, aproape lovindu-mă de un tip care tocmai ieșea din supermarket.

Mă dau la o parte, strângând din dinți. Respirația mi se poticnește în gât, iar degetele îmi transpiră în jurul sacoșei pe care o țin lipită de corp.

— Poți trăi și fără salutul meu. Vorbesc rar, privindu-l cum, contrar așteptărilor, se dezlipește de perete și face câțiva pași spre mine. Nu știu ce are de gând, însă cert e că nu-l vreau în preajma mea.

Fir-ar! Nu-l vreau nici pe aceeași planetă cu mine!

— Auu, verișoara e în toane proaste? Ce nasol!

Fac un pas în spate atunci când se apropie prea mult de mine. Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet, nu și ochii. Mă încrunt la el și se apleacă cât să-i simt căldura respirației aproape de urechea stângă. Mă cutremur simțind un ghem de groază în stomac. Parcă mi se strânge pielea pe corp.

— Ai cumva o stare proastă pentru că s-a întors Hex? Presupun c-a venit s-o bocească din nou pe Sunny, nu? Respirația lui mă face să tremur pe interior, aducându-mi tot acidul în gât. Ceva greoi, ca de oțel, îmi încleștează cutia toracică. N-ai uitat de Sunny, nu-i așa, Luna? N-ai uitat de cea care te...

Aud sacoșa lovindu-se cu zgomot de cimentul umed de sub tălpile mele. Îmi simt mișcările, înainte să le pot procesa cum trebuie, când îl apuc de mână în așa fel încât să i-o răsucesc la spate. Sebah scoate un scâncet de durere, fapt ce mă face să forțez, până mă las complet asupra lui. Încheieturile mă dor, iar pulsul îmi vâjâie în cap. Trebuie să mă opresc, însă o părticică minusculă din mine își dorește să-i întorc atât de tare brațul la spate, încât să i-l smulg cu totul, pentru a nu și-l mai putea folosi vreodată.

Pentru a nu mai putea face rău altor persoane.

— Nu sunt proastă, Sebah. Și nici vreo lașă, așa cum îți place să crezi, îi spun aproape de ureche. Lasă-mă în pace până nu-o voi da naibii de familie și îmi voi da drumul la gură să le povestesc tot!

— Lasă-mă, afurisito! răcnește din nou de durere când aplic și mai multă forță asupra brațului său.

Îi dau drumul și-l împing în față atunci când observ că amicii lui ne privesc șocați, împreună cu alți oameni care părăsesc magazinul. Preț de o secundă, privirea mi se intersectează cu cea a lui Ezra și imediat mi-o mut în altă parte.

Ridic sacoșa cu cumpărături și-mi pun gluga pe cap. Îmi pocnesc puțin degetele, încercând să-mi relaxez tendoanele încordate.

Din spatele meu, îl aud pe Sebah scuișând și tușind.

— Lucrurile nu vor rămâne așa, Luna! Îți promit!

— Mergi și dă fuga la mămica, i-o întorc, refuzând să-i bag în seamă setul de înjurături și blesteme.

Nu mi-e frică de Sebah și nici de familia lui.

Până la urmă, de multe ori, cel mai mare dușman se dovedește a fi tocmai cel cu care împarți pâinea la masă.

Nu mănânc foarte mult din pasteile pregătite de mama, motiv pentru care mă aleg cu niște priviri curioase și îngrijorate din partea tatei.

— Sper că n-ai de gând să te înfometezi, Luna. Mă voi enerva foarte tare dacă nu mănânci mai mult.

— Sunt bine. Doar obosită, atâta tot, spun, ridicându-mă de la masă.

— E slujba aia, o aud și pe mama murmurând. O s-ajungi fără vlagă dacă mai continui așa.

— Abia mă fac fotomodel, încerc eu o glumă proastă, la care niciunul nu râde, exact cum mă așteptam, de fapt.

Mă scuz și urc la mansardă.

Într-o bună zi, le voi da îndeajuns de mult de bănuț, încât să-și dea seama că ceva nu e în regulă cu mine. Iar în ziua aia, o parte ascunsă din mine se va dezvălui ca un cocon în fața lor, fie că vreau sau nu.

Încui ușa în urma mea, apoi mă las cu toată greutatea pe așternuturile reci. Capul îmi zvâcnește atât de tare, încât

am impresia că-mi va ieși creierul prin urechi și-o să mă lichefiez între perne.

Azi am avut o zi tare proastă, de la început până la sfârșit. „Măcar maică-sa lu' Bibi a aflat de pierce-ul buclucaș”, îmi spun în gând. Râd fără să vreau, mai mult cu amar. Îmi e milă de el și de... el junior. Mama lui e o femeie destul de religioasă și foarte... conservatoare de fel; îmi închipui că nu i-a căzut prea bine acea... imagine mai mult decât îngrozitoare în ochii ei. Sper măcar că l-a lăsat sub cerul liber în seara asta, deși, dacă n-a dat niciun mesaj până acum să se plângă, răspunsul pare să atârne în favoarea lui.

Îmi dăduse totuși un mesaj mai devreme, pentru a vedea dacă sunt bine. Nu i-am răspuns. Nu sunt bine, dar nu cred că m-ar înțelege cineva. Sunt atât de multe lucruri pe care ei nu le știu și nici nu cred că le vor putea înțelege, chiar dacă aş încerca să le explic. Ar fi trebuit să fac lumină la momentul potrivit. Acum este mult prea târziu pentru a mai explica ceva. Gândul ăsta îmi aduce o oarecare frustrare care mi se pune ca un nod în gât, apăsându-mă.

Îmi afund fața într-o pernă, gemând lung. Vreau doar să dorm și să uit de toate. Eventual să cad și într-o comă a somnului și să mă trezesc peste zece ani, când probabil memoria mea nu va mai fi la fel de bună și nu-mi voi mai aminti unele lucruri.

De-ar fi așa ușor...

Mă trezesc la realitate când o bubuitură puternică îmi pocnește în urechi, luându-mă pe nepregătite. Mă ridic alarmată în șezut, privind speriată în jur, însă nimic din ce văd n-ar fi putut produce sunetul ăla care m-a băgat în sperieți. Abia când îmi întorc capul spre geamul vecin și observ mișcările de după perdele, îmi dau seama că provine din camera lui Hex.

Îmi rod anxioasă buzele uscate, dându-mă la marginea patului pentru a ciuli urechile. Nu l-am mai auzit de foarte mult timp pe Hex lovind lucrurile din camera lui, fapt ce mă

face pe cât de curioasă, pe atât de neliniștită. Ceva îmi spune că n-aș vrea să știu motivul pentru care reacționează așa.

Peste câteva clipe, alte voci, cel mai probabil ale părinților lui, se fac auzite de la parter. Par să se certe, lucru nu tocmai ieșit din comun, având în vedere că, după cum știe tot cartierul, tatăl său, Brian, are probleme cu alcoolul dacă depășește măsura. Totuși, multă vreme a fost liniște și ceva îmi spune că întoarcerea lui Hex a redeschis o ușă ce fusese temporar închisă.

Mă apropiu tiptil de geam, deschizându-l și rămân puțin blocată când îl aud pe Hex înjurând pe un ton ridicat. Distanța dintre noi pare acum atât de mare, încât nici n-ai zice că ne despart mai puțin de patruzeci de centimetri.

Și totuși, vreau să știu dacă e bine.

Ar trebui să fiu în continuare furioasă pe el, e-adevărat.

Dar pot să am draci pe el și totuși să-mi doresc să aflu dacă e bine, nu?

Și, oricum, când îmi pun ceva în cap, nimic nu mă mai poate opri. Nici măcar înălțimea destul de mare ce ne desparte balcoanele.

Mă ridic pe rama de lemn a ferestrei, aruncând o privire scurtă în jos, apoi mă lungesc spre barele de metal ale balconului lui, strângând din dinți când simt cum aerul înghețat îmi sfârâie pe piele. Poate c-ar fi trebuit să mai pun ceva pe mine peste colanții și bluza mult prea subțiri, însă mintea îmi e prea concentrată momentan pe spațiul gol de sub mine, pentru a da acum înapoi.

Trag aer în piept, strângând din dinți și îmi flexez genunchii pentru a-mi lua avântul necesar. Abia când ating cu tălpile goale zăpada înghețată de pe podea, reușesc să respir cât de cât ușurată, dar nu în totalitate, căci forța cu care m-am împins mă face să mă dezechilibrez puțin pe spate. Din fericire, reușesc să mă prind la timp cu mâinile de geamul ferestrei. Degetele mele produc un ecou surd pe suprafața de sticlă. Înjur înfundat când simt mult prea dureros zăpada sub

tălpi și abia când Hex trage perdelele la o parte, privindu-mă înfuriat, îmi dau seama în ce situație de rahat m-am băgat.

„Bravo, Luna! Țopăie înapoi la tine, înainte să te faci și mai mult de cacao.”

Nu apuc însă să mai reacționez.

Hex deschide imediat geamul, lăsând aerul cald dinăuntru să-mi mângâie obraji.

— Ești țăcănită la cap? Cum naiba ai sărit aici, Luna?

— Cu picioarele? Care, apropo, îmi vor degera stând aici.

Se pregătește să-mi zică ceva dulce, dar se oprește, coborându-și privirea spre tălpile mele.

— Futu-i! Mă trage cam brusc de braț înăuntru, trântind ușile în urma lui.

Înghit în sec și-mi rotesc privirea prin cameră. Arată la fel ca ultima oară când am intrat aici, fără nicio schimbare. Încă își ține ciorapii la picioarele biroului.

Mă îndrept spre ei, ridicându-i de jos, apoi mă așez pe marginea patului pentru a-i încălța. Îi pot simți privirea direct în ceafă, așa că ridic capul, zărindu-i expresia seacă de pe față.

— Ce-i? Ridic din umeri. Și-așa nu-i mai foloseai.

— Oare? Înalță dintr-o sprânceană, ca mai apoi să mă ocolească și să se trântască pe partea opusă a patului, luându-și capul între mâini. Ce faci aici, Luna? Pleacă, pentru că nu vreau să-mi vărs nervii pe tine.

Termin de încălțat ciorapii și mă întorc în direcția lui. Stă însă cu spatele la mine, astfel că nu-i pot descifra chipul. Îi pot zări, în schimb, încordarea din mușchi prin materialul tricoului.

— Te-ai certat cu ai tăi?

Tace, iar liniștea dintre noi devine brusc cam prea greu de suportat. Prefer să țipe la mine, cât să știu că Hex cel ursuz e tot cu noi, însă tăcerea lui mă bagă puțin în sperieți.

Și brusc, mă simt că acum doi ani, când ne aflam în aceeași ipostază, doar că Hex de atunci era mult mai rănit decât acum, iar Luna de atunci era mult prea naivă și copleșită emoțional.

Ca doi fraieri care s-au ciocnit unul de altul și s-au spart în zeci de bucăți.

— Știi, poți vorbi dacă vrei, murmur, rupând tăcerea. Poți chiar să urli la mine, promit să nu pun la suflet.

Din nou tăcere, urmată apoi de o pufnitură.

— Ești masochistă sau ce?

— Doar dacă ești tu sadic. Am încercat să fac o glumă pentru a mai destinde atmosfera. Și se pare că funcționează, pentru că schițează un zâmbet, chiar dacă oarecum batjocoritor.

— Pleacă, Luna. Sunt nervos și obosit. Vocea îi devine din nou o șoaptă, însă una atât de apăsătoare, încât nu cutez a mă mișca din loc.

În schimb, inspir adânc și mă foiesc pe pat până ajung cu capul pe una dintre perne.

— Fir-ar să fie, Luna! De ce ești atât de insistentă când nu e cazul?

— Pentru a-ți mai îndulci viața puțin. Ridic evaziv din umeri și bat cu mâna partea de pat goală din dreapta lui.

Îmi aruncă o privire și pare că stă pe gânduri. Probabil socotește dacă să mă arunce înapoi pe balconul meu sau să iasă din cameră și să mă lase în nebunia mea.

— Calmează-te, Hex! Am să plec. După ce adormi. Ridică din aceeași sprânceană, iar eu continui: Sincer, ai nevoie de un somn bun. Dracii ar fi geloși pe felul în care arăți acum, fără supărare.

Surâd amuzată, însă el nu schițează niciun gest care să-mi dea de înțeles că mi-a gustat mica tentativă de a mai detensiona atmosfera dintre noi.

Continuă să mă privească posac, aproape automat și mă cuprinde încet, încet dorința de a mă ridica și a pleca

pentru a nu-i sta pe cap mai mult decât o fac deja. Însă sunt și eu, recunosc, puțin surprinsă atunci când îl aud cum suspină îndelung, ca mai apoi să se lase pe spate, până ajunge în aceeași poziție cu a mea.

Clipesc mărunț, întorcându-mi capul spre el. Nu mă privește, în schimb își ține ochii închiși.

— Aberezi dacă ai impresia că voi adormi cu tine.

— Neîncrederea a ucis oameni, șoptesc, lăsând liniștea să ne înghită.

Continui să privesc spre tavanul umbrit de semiîntunericul din dormitor și aproape că ne pot auzi respirațiile sovăind în sincron. E destul de ciudat să stau așa lângă el, mai ales că n-am purtat încă acele conversații pe care le tot aștept, ci mai mult ne-am rățoit unul la altul, în loc să vorbim civilizat. Însă nici nu-mi displace atât de tare.

Da, Hex nu e tocmai o companie plăcută atunci când are nervi, dar ne cunoaștem de atât de mult timp, încât deja încep să nu-i mai consider toate fazele astea ca fiind duse la extrem, ci mai degrabă drept niște exteriorizări ale lui. Hex n-a fost vreodată prea priceput la vorbe, însă mereu a știut când și cum să spună lucrurilor pe nume, iar acum pare că vrea să se închidă în el, ca modalitate de a se calma.

Îl compătimesc într-un fel, și totuși parcă nu-mi vine s-o fac. Până la urmă, toate relele care ni se întâmplă pornesc, în mare parte, de la noi înșine. Și nu cred că există destin mai crud decât cel în care ne producem răni de unii singuri, de cele mai multe ori în necunoaștință de cauză.

— Luna?

— Hm?

— Farmecele tale sunt de tot rahatul!

Îmi răsucesc capul spre el, pentru a-i zice vreo două și mă opresc când îi observ fruntea brăzdată de cute. Ochii i se mișcă în spatele pupilelor, ca și cum ar fi agitat pe dinăuntru și ar încerca din răspuțeri să se calmeze.

Oftez în sinea mea, mutându-mi privirea în altă parte, în timp ce mâna mea dreaptă începe să bâjbâie prin pat după a lui. Mă opresc puțin atunci când vârfurile degetelor ni se ating, iar pielea îi devine brusc rigidă.

Îi simt căldura, cu toate că încă nici nu l-am atins.

— Ce-ți închipui că faci?

— Ți-am zis eu că ai nevoie de cineva care să te țină de mână până adormi!

Palma mea o acoperă cu o blândețe reținută pe a lui, până când îi pot resimți rigiditatea. Întins lângă mine, Hex refuză să facă orice mișcare, părând complet crispat de gestul meu. Mă face să mă simt puțin prost, ceea ce nu mă poate însă determina să dau înapoi. Oamenii au nevoie de sprijin atunci când sunt cu moralul la pământ. Au nevoie de cineva care să-i prindă de mână și să-i tragă deasupra norilor întunecați. Și poate că Hex n-a fost întotdeauna prezent când aveam nevoie de prietenia lui, însă puținul rău n-ar putea niciodată să șteargă tot ce-am clădit împreună.

Pentru că oamenii iartă.

Pentru că oamenii sunt făcuți să aibă nevoie *de alți oameni*.

— Asta-mi amintește de momentele când eram mici și te țineam de mână după ce ne uitam la un film horror, șoptesc, zâmbind la ultimele cuvinte. Doamne, ce papă-lapte mai er...!

Mă opresc brusc simțind cum mă strânge de mână cu atâta forță, încât mă face să scâncesc de durere. Mă încrunt în direcția lui, cu o arzătoare dorință de a-mi ridica piciorul și a-l lovi acolo unde-l doare mai tare. Mă eliberează în cele din urmă din strânsoare, fără să-și desprindă mâna de a mea.

Îi simt degetul mare mângâindu-mi în treacăt podul palmei, pipăind ca și cum ar încerca să-mi măsoare pulsul. Mă relaxez instantaneu și îmi întorc privirea spre tavan, iar umbrele nopții încep să se joace pe suprafața lui, făcând șoapta să pară și mai fantomatică decât e de fapt.

— Mi-a fost dor de tine, Luna.

Mi se strânge pieptul, pulsând în ritmul bățăilor răsfirate de inimă. Îmi țin ochii strâns închiși, amintindu-mi că ăsta ar fi ultimul loc unde ar trebui să permit lacrimilor să dea năvală și, în timp ce-mi întipăresc în minte cadența răsuflării lui, îmi las cuvintele să reflecte ceea ce sufletul meu ascunsese până atunci.

— Și mie mi-a fost dor de tine, Hex. Îmi pare rău pentru faza de azi-dimineață.

— Și mie îmi pare rău că m-am luat aiurea de tine. Dar, te rog, Luna! Ai grijă de tine, căci eu sigur n-am știut s-o fac. Cred că, până la un anumit punct, nu știu nici măcar să am grijă de mine, darămite de altcineva.

— Nu e datoria ta să-i protejezi pe toți.

— Nu. Dar vreau ca pe oamenii dragi să-i știu în siguranță. Locul ăsta încă e sufocant, Luna. Am crezut că timpul va șterge și va spăla amintirile, însă am impresia că tot ce fac este să mă afund în același noroi de care am tot fugit, ca ultimul laș. O să devină mai suportabil? Spune-mi, Luna. O să treacă vreodată?

Mâna mă doare sub forța cu care degetele lui se încolăcesc în jurul alor mele, însă nu opun rezistență și nici nu îndrăznesc să-i dau de înțeles că, cel mai probabil, o să-mi oprească circulația sângelui dacă va continua să-mi strângă mâna cu atâta putere.

Aș vrea să-ți pot răspunde, Hex, însă, adevărul este că nici până astăzi n-am reușit să aflu răspunsul la această întrebare.

Da, poate c-o să trecem peste ceea ce ne macină acum și poate că asta se va întâmpla mai devreme decât ne-am închipui vreodată, însă nu înseamnă că până atunci va dura mai puțin. Singura modalitate să treci peste durere este să... treci *prin* ea mai întâi, însă uneori te copleșește și te face confuz, slab și vulnerabil. Nimeni n-a spus că omul trebuie să depășească obstacolele cu ușurință sau cu superficialitate. Pentru că, uneori, nu vom putea să găsim puterea nici măcar

să ne ridicăm din pat a doua zi. Pentru că viața nu-și oprește scurgerea, oricât de mult ar sângera sufletele noastre.

Și vom sângera.

De fiecare dată când vom pierde jobul visurilor noastre. De fiecare dată când pisicile sau câinii noștri vor sfârși cu trupurile sfărâmate sub roțile neoprite ale unei mașini. De fiecare dată când ni se vor frânge inimile din dragoste. De fiecare dată când vom încerca din nou.

Și vom eșua din nou.

Adevărul, Hex, este că nu există o modalitate de a trece peste. Nu există o rețetă miraculoasă prin care să poți face sângerarea să se oprească. Însă omul e slab numai în măsura în care se dă de unul singur bătut și refuză să se mai ridice din pat la noul răsărit de soare. Iar eu nu-ți voi spune ce vrei tu să auzi, pentru că, dincolo de răspunsul firesc și normal, știu că tânjești după o negare ca și cum ai avea nevoie de o justificare a faptului că se întâmplă să... te simți de rahat.

Știu asta, pentru că, la rândul meu, caut negații acolo unde încă mai e loc de speranță.

„Nu mai pot suporta” în loc de „O să încerc să mai suport puțin și astăzi”.

„Nu sunt în stare să merg mai departe” în loc de „Am încredere în mine că pot merge mai departe”.

„Nu voi putea vreodată să trec peste” în loc de „Trebuie să trec peste. Și o voi face. Cu timpul”.

Nu-i așa că-i mai simplu să-ți spui asta decât să accepți o variantă mai optimistă și mai grăitoare?

Așa că prefer să-l strâng cu putere de mână și să sper că vorbele pe care i le voi spune îi va da curajul de a înțelege dincolo de ele.

— O să treacă, Hex. Durerea nu e eternă.

Însă fie te doboară, fie te înalță.

Tu ce variantă ai să alegi?

Capitolul 6

HEX☹

*In the end I'm realizing
I was never meant to fight on my own.*

Ashes Remain – On My Own

— Hex, termină! Vom fi prinși!

Am surâs, trecându-mi nasul peste linia claviculei ei, ce i-a tremurat subit odată cu atingerea mea. I-am suflat încet peste pielea deja încinsă, simțindu-i trupul încordat.

Îmi plăcea să-i trezesc asemenea senzații. Să știu că eu eram cel care i le putea provoca.

— Nu e pauză încă, nimeni nu ne va găsi.

Sunny și-a încolăcit mai strâns picioarele în jurul meu, înfigându-și unghiile în omoplații mei. Am auzit-o vag cum își umezea buzele, respirând cumva greoi și un zâmbet satisfăcut mi-a arcuit buzele.

Eram conștient că nu accepta genul acela de comportament mai mult sau mai puțin indecent, cu atât mai puțin când ne aflam în incinta liceului, însă parcă timpul petrecut cu ea devenea din ce în ce mai scurt și mai alert. Simțeam nevoia de mai mult de la ea, încât ajunsesem că cred că-mi voi pierde capul dacă nu o aveam în anumite momente lângă mine.

Eram nebun după ea, iar asta nu era ceva cu care să fi fost obișnuit până acum.

Mi-am afundat mai tare fața în scobitura gâtului ei, inspirându-i parfumul pielii care, of, îmi făcuse partea de

jos să se miște cu nerușinare, spre marea mea frustrare. Am prins-o strâns de fese, căutând un punct de sprijin mai bun și mai avantajos, pentru a nu o îndepărta de lângă mine. Mâinile ei și-au croit drum de-a lungul cefei mele, testându-mi parcă pulsul accelerat, până când degetele i s-au pierdut în părul meu, trăgând ușor de el. Aproape că riscam să scot un sunet nu tocmai decent, printre dinții înțeleștați.

M-a împins înapoi, cât să-i pot vedea focul ce-i juca în pupile.

— Știi că nu te pot refuza când te comporti așa, nu?

— A zis cineva că trebuie? I-am depus un sărut în colțul fierbinte al gurii, făcând-o să dea ochii peste cap.

— Mama o să mă omoare dacă suntem prinși făcând... asta. A scâncit când i-am prins pielea gâtului între dinți pentru a suga ușor, dar nu într-atât încât să-i las vreun semn într-un loc vizibil.

Și-a înțeleștat degetele în umerii mei.

— Poți oricând să te refugiezi la mine în dormitor, în caz de ceva. Am rânjit, luând-o puțin peste picior, iar ea s-a uitat parcă o clipă prin mine, ca mai apoi să mă apuce pe neașteptate de marginile gecii de piele, trăgându-mă cu forța spre ea pentru a-și uni buzele calde și moi cu ale mele.

Îmi mărturisese la începutul relației noastre că fusesem primul băiat cu care făcuse așa ceva vreodată, astfel că încă nu stăpânea prea bine arta unui sărut incitant și exotic, însă mișcărilor ei stângace și amețite aveau puterea să mă ațâțe și mai tare, excitându-mă într-un mod atât de bizar, încât mă speria gândul că mă poate zăpăci atât de brusc și de marcant. Nu era nevoie să fie expertă în ale sărutului și ale sexului pentru a-mi face mintea praf și pulbere, iar puterea asta pe care o exercita uneori asupra mea era capabilă să mă sperie și să mă incite în egală măsură.

În mod cert, eram deja o cauză pierdută.

— Te joci cu focul și-ai să te arzi, a șoptit peste buzele noastre scăldate în răsuflări întretăiate, fără să mă slăbească din privire.

— Ce-ar fi să ardem împreună atunci? am întrebat-o mai mult ca s-o tachinez și, privindu-ne pentru ultima dată adânc în ochi, m-am avântat asupra ei pentru a-i acoperi din nou gura cu a mea.

Limba mea deja nu mai avea astâmpăr, așa că mi-am împins-o printre dinții ei, ce mi-au făcut imediat loc pentru a pătrunde. Gura ei avea o fierbințeală aparte, un pârjol ce-mi încovoia stomacul și-mi stârnea sângele așa cum nu mai reușise să o facă nicio altă fată până la ea. Se simțea atât de bine, încât aș fi vrut s-o am acolo și atunci, însă știam, de asemenea, că fanteziile mele deocheate nu aveau să se materializeze prea curând.

Sunny nu era pregătită să-și piardă virginitatea. O știam amândoi și n-aș fi fost niciodată în stare s-o fac să-și calce peste principii pentru a lua niște decizii pripite.

Ultimul lucru pe care aș fi vrut să-l fac ar fi fost să o rănesc cu egoismul meu și cu nevoile mele nesatisfăcute. Nu eram un obsedat sexual care să nu se poată stăpâni. Și în cazul în care aș fi simțit că lucrurile ar fi putut lua o întorsătură nefericită – pentru mine – ar fi existat întotdeauna opțiunea palmei drepte.

Am gemut surprins atunci când mâinile ei au început să coboare periculos de mult, ajungând în cele din urmă aproape de zona bazinului. I-am prins ca din impuls limba între dinți, pentru a o face să se oprească înainte să se avânte pe un tărâm necunoscut, iar ea a surâs amuzată.

Aproape că nici nu mai știam ce era cu mine atunci când sunetul strident al soneriei s-a făcut auzit pe întreg holul. Sunny m-a împins cu toată forța de lângă ea, aproape căzând lângă peretele de care stătea rezemată. Părea agitată și deloc în elementul ei, total opusă fetei de acum câteva secunde.

Mi-am dus palma la gură, ștergându-mă de salivă rămasă pe buze și am privit-o lung și întrebător. Eram împreună de mai bine de două luni, însă tot mă frapau într-o oarecare măsură schimbările ei de comportament. Aș fi mințit dacă aș fi spus că nu mă irita, căci îmi dădea de înțeles că nu voia să se afle ce lucruri perverse făcea cu unul ca mine.

„Unul ca mine”, aproape că mi-a venit să pufnesc în sinea mea. Ca și cum eram mult sub standardele cu care fusese obișnuită până atunci. Însă mereu treceam cu vederea, pentru că țineam prea mult la ea pentru a pune orgoliile mai presus de relația noastră.

Mi-a aruncat o privire plină de scuze, ridicându-și geanta de jos pentru a și-o pune pe umăr. Ceilalți începuseră să roiască pe lângă noi ca albinele la stup, așa c-a trebuit să-mi disimulez starea de nervozitate printr-o tuse seacă și deloc adevărată.

— Vorbim mai târziu, a mimat pe buze, pentru ca mai apoi să se strecoare printre zecile de elevi ce umpluseră deja întregul hol.

Am înjurat discret printre dinți, închizând ochii atunci când cineva m-a lovit în umăr. M-am întors plin de frustrare, încordându-mi privirea spre silueta Lunei.

Rânjetul de pe buzele ei părea unul... atotștiutor.

— Care-i treaba, Romeo?

— Tu n-ai altceva de făcut decât să dai în mine ca-ntr-un sac de box?

Și-a dat ochii peste cap, strângându-și brațele la piept. O suviță lungă, blondă, i se lipise de frunte, așa c-a suflat de câteva ori, încercând s-o dea la o parte. Fără folos însă, înjurând imediat de vreo trei sfinți. Îmi venea să pufnesc la vederea expresiei întipărite pe chipul ei.

— Te-am văzut stând aici, ca o văduvă părăsită și îndurerată și nu m-am putut abține să nu-ți dau una. Doar așa... pentru a te susține. De la spate. Te-ai prins?

Am ridicat din sprânceană, arătându-i degetul de aur, apoi am apucat-o ca pe un copil de după umeri, luând-o la pas prin marea de liceeni.

— Deeci, a început după câteva secunde, făcându-i în treacăt cu ochiul unui tip de la biologie, care aproape că se dăduse cu capul de ușa unui dulap în timp ce mergea. Mai facem mâine maratonul ăla de Star Wars? Trebuia să vină și Kiva, da' n-o lasă frustratul de taică-su. Al naibii idiot!

Am rămas câteva clipe pe gânduri. Eu și Luna stabiliserăm să facem asta de mult timp și chiar aveam chef de o noapte de filme, departe de alte rahaturi sau probleme. Știam că nu aveam de ce să renunț la momentele mele cu Luna doar pentru că eram într-o relație cu sora ei mai mică, însă nici nu voiam să-i dau de înțeles lui Sunny c-ar fi putut exista ceva mai mult între mine și Luna decât o prietenie strânsă. Sunny era genul de persoană care nu avea foarte multă încredere în sine și bănuiam cumva că, dacă ar fi aflat de întâlnirea dintre mine și Luna, ar fi putut să-și creeze tot felul de scenarii care mai de care mai absurde. Nu aveam însă de gând s-o las baltă pe Luna, așa că mi-am notat undeva în minte s-o anunț pe Sunny, pentru a evita eventualele neînțelegeri.

Luna și-a fluturat mâna prin fața ochilor mei, ridicând din sprânceană.

— OK, îți dau mesaj pe seară. Numai să nu aduci semințe și alte căcaturi; știi că nu-mi place când îmi umpli camera cu duhoarea pungilor de chipsuri.

M-a lovit cu cotul în partea stângă, scoțând limba în direcția mea. S-a îndepărtat apoi grăbită, oprindu-se brusc pentru a-și răsuci capul pe spate.

— Oh, am uitat să-ți spun când ne-am mișcat din loc. Vezi că ai un gândac în pantaloni. N-am vrea să fie zdrobit de... genunchiul cuiva, nu-i așa?

A făcut apoi cale întoarsă, lăsându-mă cu mândria șifonată și cu o semierectie în pantaloni.

Luna Morgenstern, mereu ai fost un drac împielițat!

Capul încă mă doare puțin când deschid ochii în bătaia slabă a soarelui. Mă încrunt, pe jumătate adormit, mormăind o înjurătură spre perdelele trase de la geam și îmi frec tâmpilele cu ambele mâini.

Mintea mi se întunecă preț de câteva clipe și sunt ca un orb care își pierde vederea într-o clipită, ca mai apoi simțurile să-mi revină la normal. Îmi întorc capul spre balcon, privind fulgii cum se lovesc de sticlă și se scurg apoi spre marginea ușii. Afară e înnorat, ca o noapte târzie ce parcă nu vrea să se despartă încă de zi. Ochii îmi cad apoi spre porțiunea goală de pat, iar amintirea Lunei de seara trecută îmi străfulgeră mintea ca un cuțit adânc înfipt în moalele capului.

Nu-mi amintesc prea bine cele petrecute; eram mult prea amețit de la iarba fumată și de la cearta cu ai mei pentru a mai avea mintea limpede. Tot ce știu este c-am schimbat câteva replici, apoi întuneric, ca și cum am piedut lupta cu realitatea în cele din urmă.

Dar... poate c-a urmat ceva după.

Privirea îmi fuge rapid spre mâna stângă, pe care mi-a rămas imprimată atingerea Lunei, ca o fantasmă; ireală, totuși atât de puternică.

Pumnul mi se strânge înainte să-mi dau seama. Nu trebuia să-mi descarc nervii pe ea în așa hal. Și nu mă refer doar la faza de aseară, ci și la cea de la planetariu. Știam că Luna voia doar să se răzbune din amuzament, însă mintea mi s-a blocat când s-a aplecat pe spate, gata să cadă în gol. Pentru o clipă, am revenit la acea noapte de primăvară când am pierdut-o pe Sunny. Probabil că imaginea ei, înecându-se cu propriul sânge, mă va bântui cât voi trăi, ca un avertisment că totul a fost din vina mea și că nu merit compasiune și milă după cele întâmplate.

Neglijența mea a ucis-o pe Sunny în acea seară și, odată cu ea, o parte din sufletul meu. Odată cu pierderea ei, ceva în mine s-a stins.

N-aș suporta să se întâmple același lucru cu o altă persoană la care țin.

Expir îndelung, trecându-mi mâinile prin părul asudat și mă ridic în șezut. Oasele mă dor teribil, iar carnea pare că îmi zvâcnește pe sub piele. Am nevoie de un duș rece, chit că voi prinde și mama pneumoniei.

Mă ridic și mă îndrept spre balcon pentru a trage draperiile la loc, nu înainte de a arunca o privire spre fereastra vecină. Geamul e închis, iar perdelele sunt trase în totalitate.

Îmi frec ochii și o iau încet spre baie.

Casa e ciudat de liniștită, ca un taifun ce colcăie la foc mic, gata să răbufnească într-o furtună. Nu vreau să dau ochii cu tata, cu atât mai puțin să fiu nevoit să-i ascult rahaturile pe care le scoate pe gură la adresa mea și a mamei, când întrece măsura cu sticlele de băutură. Mi-e scârbă să-l văd așa și poate că nici nu mi-ar părea rău să plec de aici și să-mi văd de propria viață, însă n-o pot lăsa pe mama de una singură. E mult prea slabă în fața lui și n-ar încerca niciodată să-i țină piept. E unul dintre motivele pentru care încă mai zac în locul ăsta blestemat, unde nu m-am mai simțit ca acasă de mult, mult timp.

Dau drumul la apă, dezbrăcându-mă de hainele transpirate și mă pregătesc să fac un duș ca să mă trezesc. Mă opresc însă când observ ceva în reflexia din oglindă și mă prind numaidecât de marginile chiuvelei, încruntându-mă la imaginea din fața mea. Degetele mi se încheștează, în timp ce nările îmi fumegă de furie.

Nenorocita de Luna avusese tupeul să-mi scrie *papă-lapte* pe frunte, cel mai probabil cu o cariocă. Încerc cu dosul palmei să șterg scrisul și simt că turbez când constat că nu se ia nici măcar un pic. Strâng din dinți, iar pulsul mi-o ia la goană de nervi.

Fir-ai tu să fii, Luna!

Mă șterg cum pot mai bine, mă îmbrac în grabă și, în jur de opt dimineata, ies din casă, pentru a nu fi nevoit

ca mai târziu să dau ochii cu ai mei. Tata probabil zace în pat de la mahmureală, uitând până și de locul de muncă, în timp ce mama cine știe pe unde umblă, căci nu e la bucătărie atunci când cobor din camera mea. Îmi iau geaca din cuier, punându-mi și un fes al tatei pe cap și ies în aerul rece și aspru al dimineții. Nu știu sigur unde voi merge, dar oriunde e mai bine decât în casa asta care parcă mă stoarce de vlagă.

Pășesc încă adormit peste stratul depus de zăpadă și ochii îmi fug instantaneu spre curtea vecină, de unde am senzația că mă urmărește cineva. Iar simțurile nu mă înșală niciodată. De îndată ce dau cu ochii de silueta Aurorei, pulsul începe să mi-o ia la goană, iar mușchii feței mi se contractă.

Rămân pe loc, privind-o cu atenție.

Aurora pare stupefiată de prezența mea; probabil nu se aștepta să mă mai întorc vreodată aici și să dau ochii cu ea. Pare că nu reușește să facă nicio mișcare, deși are gura întredeschisă. Ochii ei îmi fac găuri în piept, la cât de intens mă scrutează cu privirea. Își ia repede corespondența din căsuța poștală, făcând cale întoarsă. Bufnitura ușii răsună pe toată strada.

Fir-ar, deja mi s-a stricat întreaga zi!

Îmi bag frustrat mâinile în buzunarele gecii și o iau la pas pe strada pustie, spre singurul loc în care m-aș putea simți cât de cât bine: la atelierul auto al lui Bill.

Ajung acolo în mai bine de jumătate de oră, asta și pentru că am luat-o pe jos în loc să-mi iau motorul, și-l găsesc pe Bill în fața atelierului, pregătit să-l deschidă. De îndată ce îmi aude pașii pe aleea din față, întoarce curios capul și, când mă vede, face ochii mari.

— Hex? Lasă grilajul de metal la o parte, apropiindu-se cu pași hotărâți de mine.

— N-am ajuns încă o afurisită de fantomă ca să se mire toți când mă văd, comentez sec, lăsându-l totuși să mă tragă spre el, într-o îmbrățișare amicală.

Mă bate de câteva ori pe spate, zâmbind strâmb în colțul gurii.

— Vulpoi bătrân, când te-ai întors?

— Acum câteva zile.

— Și ce ți-ai zis, hai să mai trec și pe la amărâtul de Bill, poate n-a murit între timp!

Ridic din sprânceană și ne îndreptăm amândoi spre intrarea în atelierul lui auto.

— N-am păstrat legătura cu nimeni, să nu te simți dat la o parte.

— Vai, ai redevenit lupul singuratic de altădată? Trebuie să recunosc, îmi place să te știu din nou prin zonă, dar probabil că în alte circumstanțe.

Mă prefac că nu-l aud, rotindu-mi privirea prin încăpere. Nimic nu s-a schimbat între timp; poate doar masa din spate a dispărut în mod miraculos. Îl prinsesem odată pe Bill trăgându-i-o unei cliente pe masa aia și de atunci mereu băga scuza că obiectul e posedat de cine știe ce drăcovenie care-l face mereu să fie în călduri. Se pare că decisese să rupă răul de la rădăcină sau, în cazul lui, să arunce masa cu totul.

Râd în sinea mea și mă întorc brusc spre el când mă bate de câteva ori pe umăr. Ochii lui mă privesc cu seriozitate.

— Pe bune, Hex. E totul în regulă?

Caut în mintea mea o scuză pentru a ieși din conversația asta lipsită de sens și se pare că norocul îmi pică din cer.

Ochii îmi cad imediat pe verigheta de pe degetul lui inelar, ce lucește în lumina slabă a soarelui.

— Lăsându-mă pe mine la o parte, ia spune, ai avut timp de multe în ultimul an, nu-i așa?

Buzele i se întind până la urechi. Își retrage mâna de pe mine.

— Vino, Diana ne va pregăti o cafea.

— Ai și niște țigări? Am rămas fără.

— Scuze, amice. M-am lăsat de mai bine de-un an.

Mă opresc în loc și nu-mi vine să cred. Bill ridică din umeri, iar eu clatin din cap.

Ale dracului femeii!

— Diana e chiar de treabă, spun, trăgând spre mine paharul de băutură întins de barman.

Nu mi-am dat seama când a trecut timpul atât de repede în compania lui Bill și a soției lui, însă abia când se pregătea să închidă atelierul auto am observat că aproape se întunecase afară.

Bill mi-a propus să mergem să bem ceva la un bar din apropiere, lăsând-o pe Diana la o prietenă între timp, și ajunseserăm deja la al doilea pahar de atunci.

Bill dă pe gât un pahar mic de rom, trecându-și mâinile prin păr. Pare obosit și încercănat, și nu-i de mirare, la cei treizeci și cinci de ani trecuți ai lui. În tinerețe, fusese un fel de idol al copilăriei mele. Obişnuiam să merg pe la atelierul lui de mecanică, situat atunci undeva pe *Alberta Street*, și să-i pun tot felul de întrebări despre piesele de schimb sau despre cum să asamblezi singur un motor. Prima motocicletă mi-am luat-o la îndrumarea lui, cu puțin înainte să împlinesc şaptesprezece ani. Tot atunci am învățat să asamblez pentru prima oară de unul singur o motocicletă, asta după ce am izbit-o din prostie de bordura unei parări. Am învățat cam tot ce știu de la Bill, ajungând să-i port un respect poate chiar mai mare decât cel pe care i-l purtam propriului tată.

— Uneori nu-mi pot da seama ce-a văzut la unul ca mine, surâde dintr-odată.

— De parcă ești pleava de pe lume, pufnesc, făcându-i semn barmanului să-mi aducă o țigară. În plus, continui, întorcându-mă spre el, clientele tale s-au arătat mai mult decât... satisfăcute de serviciile prestate. Rânjesc, iar el mă lovește cu cotul.

Barmanul, un tip pe care-l știu din liceu, dar cu care nu schimbasem prea multe vorbe, îmi aduce peste câteva clipe o țigară, întinzându-mi și o brichetă. Îi fac semn cu capul, în semn de mulțumire, apoi dispare să servească alți clienți.

Aprind țigara, lăsând fumul să-mi alunece pe gât în jos.

— Mersi pentru azi, murmură Bill la un moment dat. Ultimul băiat care mă ajuta și-a dat demisia acum vreo două săptămâni. N-am găsit încă pe cineva destul de calificat care să mă ajute cu munca și n-am timp oricum să stau să dădăcesc pe cineva care abia știe să țină o sculă în mână.

Trag iar din țigară, lăsând fumul să-mi iasă pe nări.

— E OK. Și așa n-am ce face. Posibil să te mai vizitez de-acum încolo.

— Nu vrei să dai mai departe? Știi tu, facultate și alte prostii de genu'.

Îmi înclin capul într-o parte, privind spre paharul aproape gol. Lichidul de culoarea chihlimbarului se mișcă dintr-o parte într-alta, odată cu mișcările mele din încheietură.

— Neah, școala nu e de mine. Abia am suportat liceul. Nu vreau să trec prin alt iad.

— Și Brian? Nu cred că-i va plăcea prea tare să stai degeaba.

Degetele mi se strâng în jurul sticlei și îmi văd oasele profilându-se prin piele.

— Tata vrea doar să știe cât mai am de gând să stau pe capul lui. Dacă ar fi după el, aş avea deja o soție și vreo doi plozi pe cap și aş lucra la un abator. Puțin îi pasă ce vreau să fac cu viața mea.

— A început să bea iar? Întreabă cu o oarecare prudență, iar eu dau apatic din cap.

— Aseară a țipat la mama pentru c-a spart din greșeală o cană lângă el. Mă mir cum de îl mai țin fraierii ăia la muncă, la halul în care e.

Tata lucrează ca ofițer în cadrul Biroului de Poliție de mai bine de cincisprezece ani. Nu pot spune că e un agent deplorabil, însă atunci când dă de gustul băuturii, uită și de

casă, și de muncă. Faptul că mai lucrează acolo e un miracol pe care încă n-am reușit să mi-l explic.

Bill mă bate ușor pe spate, zâmbindu-mi aproape compătimitor.

— Poți veni oricând să stai la noi dacă ai probleme. Sunt sigur că Diana nu se va supăra. Ridică degetul arătător spre mine. Atât timp cât nu te dai la ea, băiete!

— Să nu se dea ea la mine, ai grijă, glumesc cu el, însă nu scap de un alt croșeu direct în coastă.

Surâdem în același timp.

Ne oprim însă când un grup de băieți își face apariția în dreptul nostru, râzând mai ceva ca niște drogați. Mă uit în direcția lor și aproape mă blestem singur când observ fețele cunoscute.

Jay, care se află cel mai aproape de mine, face o mutră nedumerită când mă observă. Ceilalți tac, văzându-mi expresia neutră de pe față.

— Zhelezkin! Uite cine s-a întors pe plaiurile natale!

Dau mâna cu el, mai mult dintr-un automatism, și mă întorc să continui conversația cu Bill.

— Ne-ai lipsit de pe pistă, continuă însă Jay, cu un glas mai degrabă amuzat și nu știu de ce, dar simt o nevoie nebună de a-l pocni. Cred că mi s-a urcat deja băutura la cap.

Ridic din umeri, încercând să închei conversația asta inutilă, însă nervii îmi sunt serios puși la încercare când acesta continuă să dea din gură lângă urechea mea.

— Ai de gând să revii?

— Nu.

— Hai, omule! Erai cel mai bun de acolo, acum parcă n-are niciun farmec!

Pufnesc.

— Ce e, Jay? Ți-a dispărut sacul de aur și nu mai ai de pe urma cui să câștigi și tu un ciubuc?

Bill bea din nou din paharul lui, ușor amuzat, însă Jay și amicii lui nu par deloc bucuroși.

Jay pufnește într-un râs batjocoritor.

— Ești distrus, omule! Târfulița aia ți-a sucit mințile și a făcut o legumă din tine! Hah, păcat că s-a dus înainte să dau o tură cu ea prin pat. Am auzit că era tare bună la sup...

Pumnul meu îi retează orice cuvânt, făcându-l să-și dea capul pe spate și să geamă de durere. Îmi scutur mâna, simțind arsura din oase de la impactul cu mandibula lui. Sunt luat prin surprindere atunci când se apleacă spre mine, dându-mi o lovitură direct în nas. Mă dezzechilibrez pe spate, cât pe ce să cad de pe scaun dacă n-ar fi fost Bill care să mă prindă la timp. Simt cum furia mi se dezlănțuie ca un vulcan ce tocmai a explodat.

Îmi duc mâna la gură. Nasul mă doare ca naiba și sângele cu gust grețos mi se scurge pe bărbie. Totuși, rânjetul de pe buzele lui Jay mă face să uit de orică durere în momentul de față, așa că mă năpustesc asupra lui, fiind însă blocat de Bill, care mă prinde de la spate. Jay e acum înconjurat de amicii lui, în timp ce barmanul bolborosește ceva despre poliție și alte rahaturi, dacă nu plecăm de aici.

— Haide, să mergem, Hex. Bill încearcă să mă tragă după el, însă nu-l văd în fața ochilor decât pe Jay, fiind absent la privirile îngrozite sau curioase ale celorlalți. Dau să-i spun ceva, fără să reușesc nicicum să scot pe gură măcar un cuvânt și mă las în cele din urmă scos de Bill afară din local.

Aerul rece al nopții mă lovește din plin, amplificând durerea din zona nasului. Mă șterg forțat, scuipând din sângele adunat pe limbă și mă zvârcolesc în strânsoarea lui Bill, pentru a mă elibera.

— Băga-mi-aș! Lovesec un morman de zăpadă cu piciorul, strângându-mi palmele în pumni.

— Calmează-te, Hex! Și nu pune la suflet toate mârșăviile unora ca el.

— Nu pot, Bill! Când vine vorba de ea... nu mai judec bine!

Chiar dacă a trecut un timp îndelungat, amintirea ei continuă să-mi persiste în minte ca un cui vechi răsucit într-o rană. E încă aici, prezentă în capul meu și orice aș face pentru a o îndepărta de mine pare să nu funcționeze sau are exact efectul contrar.

Amintirea ei a devenit cu timpul otravă pentru mintea mea, însă oricât de disperat aș fi să nu las comentariile altora la adresa ei să ajungă la mine, mereu mă voi trezi dezarmat când vine vorba de ea.

Continuă să mă bântuie, zădărniciindu-mi toate șansele la vreo posibilă mântuire.

Cât de mult am păcătuît în privința ei, încât să fiu blestemat într-un asemenea hal?

Bill oftează, trăgându-și geaca pe el. Scoate apoi din buzunar o batistă, întinzând-o spre mine.

— Știu, amice. Dar a trecut mult timp, Hex. Trebuie să-i dai drumul din mintea ta, altfel nu vei mai putea trăi.

Strâng din dinți, ignorând durerea și inspir adânc de câteva ori. Inima îmi bate cu putere în piept, ca un motor supraîncălzit și mușchii încep să-mi tremure de nervi pe sub piele.

— Crezi că nu știu? mă trezesc ridicând vocea la el. Știu, crede-mă că știu. Și reușesc s-o fac de cele mai multe ori. Dar când cineva spune ceva urât la adresa ei, eu nu... Îmi pierd mințile.

— Nu mai ești responsabil pentru ea, Hex, îmi spune Bill cu o voce la fel de liniștită. Ai jelit-o destul. Las-o să se odihnească în pace, pentru că atât timp cât ții mortîș s-o cari peste tot după tine, tu vei fi cel care nu va cunoaște odihna.

Aș vrea, Bill. Of, cât aș vrea s-o pot uita! Însă sunt slab în fața ei; acum și dincolo de moartea ei. Ca un nebun, cu inima sfâșiată în piept de atâta dor și regrete. Și cum aș putea să renunț la ea când nici măcar n-am apucat să-mi

iau rămas-bun cum se cuvinte înainte s-o pierd pentru totdeauna? Cum aş putea să-i dau drumul, când tot ce vreau este o şansă pentru a îndrepta răul şi a face totul cum trebuie?

Cum aş putea să trec peste, când încă n-am reuşit să găsesc modalitatea de a mă ierta pentru ceea ce i-am făcut?

Peste o jumătate de oră, după ce-mi curăţ cât de cât rana şi mă mai liniştesc, Bill mă aduce în faţa casei cu maşina, asigurându-se că nu voi face altă prostie. Sunt mult prea obosit însă pentru asta; vreau doar să dorm şi să uit de mine până dimineaţă.

Încerc să mă fac nevăzut pe holul de la intrare, pentru a nu da ochii cu cineva din casă, dar norocul nu ţine cu mine. Mama mă întâmpină din bucătărie, ştergându-se pe mâini cu un prosop curat.

— Hex! Abia am terminat masa.

— Nu mi-e foame, încerc să mă scuz, însă mă prinde imediat de braţ, oprindu-mă.

Închid ochii, fiindcă ştiu ce urmează.

— Doamne, ce-ai păţit la faţă? Degetele ei încearcă să-mi întoarcă spre ea capul, pentru a mă privi mai bine, astfel că sunt nevoit să mă dau în spate, ca să nu-i provoc o îngrijorare şi mai mare.

— Sunt bine, mamă. Am dat cu nasul de un stâlp, inventez ceva pe moment, luând-o în susul scărilor.

Vocea mamei continuă să strige în urma mea, însă mă simt mult prea rău pentru a mai da ochii cu ea. Trântesc uşa după mine, sprijinindu-mă de suprafaţa ei pentru câteva secunde, apoi întind mâna spre întrerupătorul de pe perete, pentru a aprinde becul.

Tresar ca băgat în priză când observ silueta Lunei în dreptul biroului meu. Îşi întoarce capul spre mine, înghiţind în sec.

— Pe toţi dracii, Luna! Ce naiba faci aici?!

Se bâlbâie puțin, încercând să se eschiveze. Abia acum observ obiectul pe care-l ține în mână.

Simt cum îmi crește tensiunea și, din câteva mișcări, ajung în dreptul ei, smulgându-i lanțul din mână.

— Nu-mi umbla printre lucruri, ce naiba!

— De unde ai ăla?

Mă dau un pas în spate, strângând obiectul în pumn. Trebuie să respir de câteva ori pentru a-mi calma pulsul accelerat.

— A fost un cadou. Acum pleacă înapoi la tine, n-am timp de jocurile tale prostesti.

Fruntea i se încrețește subit. Face un pas spre mine, privindu-mă ca și cum pământul i s-ar desface sub picioare.

— De la cine? De la Sunny, poate?

Simt frivolitatea din vocea ei și, după mult timp de când ne cunoaștem, știu că Luna e cu adevărat nervoasă și nu-mi pot da seama de ce. Însă nici n-am timp pentru așa ceva, nu acum, când știu că pot răbufni în orice moment.

Bag lanțul în buzunarul pantalonilor, întorcându-mă cu spatele la ea.

— Încetează, Luna. Și pleacă.

— De ce să încetez? Și de ce să plec? Mă prinde cu forță de mână, punându-se în fața mea. Ochii ei capătă acum o nuanță întunecată, ca și cum toată ura din lume s-ar aduna în irisurile acelea. Câteva șuvițe blonde i se desprind din cocul dezordonat, căzându-i pe ceafă.

Mâna ei continuă să mă ținuiască locului.

— Ai de gând să fugi toată viața de ceilalți, ca un laș? M-am săturat, Hex! M-am săturat să te văd în halul ăsta, pentru că-mi provoci silă!

— Și? Crezi că-mi pasă de ce crezi tu, Luna? Mă mișc, astfel încât să mă eliberez din strânsoarea ei. Ochii mei nu-i părăsesc nicio secundă chipul schimonosit de furie și mă încrunt când zăresc o sticlire în ei.

Își coboară capul, molfăindu-și buzele. Lumina slabă a lunii i se reflectă în păr, făcându-l să strălucească.

— Îmi e dor de tine, Hex, șoptește la un moment dat, pe o voce oarecum stinsă. Îmi e dor de cel mai bun prieten. Cel care mă asculta mereu când aveam nevoie de cineva și care mă înțelegea mai bine decât oricine. Ai fost totul pentru mine, iar apoi... n-ai mai fost nimic.

Strâng din buze, simțind cum tensiunea îmi acaparează corpul. Iar Luna nu mă ajută deloc, pentru că imediat ce își ridică privirea spre mine și-i zăresc ochii umezi, pieptul mi se strânge ca într-o menghină.

— De ce nu poți vedea că mă sparg în bucăți la picioarele tale? De ce nu-ți poți da odată vâlul ăla de pe ochi pentru a vedea că sunt aici, acum, și-ți cer să nu mai zaci în umbra morții lui Sunny? S-a dus, Hex! Nimeni și nimic n-o mai poate aduce înapoi. De ce continui să trăiești ca și cum n-ar mai exista viață dincolo de ea? Asta nu e iubire, Hex. Asta e pur și simplu prostie! Fiindcă nu renunți să mai trăiești pentru o persoană pe care pretinzi c-o iubești!

— Oprește-te! Îmi încleștez maxilarul, resimțind durerea din nas mai acută decât fusese înainte. Doar... Înclin din cap, neștiind cum să reacționez pentru a nu face un lucru necugetat. Doar oprește-te. Te rog.

Preț de câteva secunde, uită să mai clipească. Doar stă acolo, cu picioarele înfipite în podea, privind-mă ca și cum n-ar recunoaște omul din fața ei.

Clipește repede, clătinându-se vreo doi pași înapoi, și pot vedea, după cum își mușcă buza de jos, că pare străbătută de o emoție ce riscă să dea pe dinafară. Buzele mi se usucă, iar pieptul mă arde pe interior cu fiecare pas pe care-l face spre balcon și, oricât de mult aș vrea s-o întorc din drum pentru a calma lucrurile, ceva înăuntrul meu mă ține pe loc.

Deschide ușa balconul îi, lăsând aerul rece să se infiltreze printre trupurile noastre, apoi se întoarce brusc spre mine, exact în momentul în care o lacrimă i se scurge pe obraz.

Ochii îi par acum goi, secați de orice strălucire.

— O să mă opresc, Hex. Exact așa cum îți dorești. Își trage apoi nasul, aruncându-mi o ultimă privire și dispare, câteva secunde mai târziu, din camera mea.

Și după cum se pare, și din viața mea.

Capitolul 7

LUNA ☾

*I am the future you lost in the past
Seems like I never compared
Wouldn't notice if I disappeared*

Little Mix – **Good enough**

— Luna, coboară mai repede până nu se răcește de tot mâncarea!

— Acum! Îmi acopăr bine capul cu prosopul deja ud, după ce-mi scutur de câteva ori stropii din păr. Un aer rece, ca un fior, mă cuprinde brusc, așa că îmi înfășor brațele în jurul taliei, frecându-mă cu palmele. Casc, pe jumătate adormită, și mă sprijin cu fundul de marginea biroului.

Capul îmi zvâcnește din cauza lipsei de somn de noaptea trecută, motiv pentru care îmi masez răuacina nasului cu degetele, pentru a-mi detensiona fața încordată. Mansarda e atât de liniștită, încât am impresia că dacă aș încerca să depun puțin efort, aș fi în stare să-mi ascult propriul sânge scurgându-mi-se prin vene. Afară încă e înnoțat, o atmosferă la fel de mohorâtă ca starea pe care o am în momentul de față și, după mult timp, chiar mi-aș dori să ningă. Să vină o furtună arctică și să înghită totul în calea ei. Poate așa, ziua de azi ar trece mai ușor.

Tonul aproape furios din vocea mamei se face din nou auzit din bucătărie, bolborosind ceva despre faptul că sunt mult prea lentă și prea delăsătoare. Îmi dau ochii peste cap, aruncând prosopul pe spătarul scaunului și îmi ridic mai bine

pe șolduri pantalonii de pijama. Ies apoi din cameră, târșâindu-mi pașii spre scări.

De îndată ce mă vede pășind în bucătărie, mama îmi aruncă o privire mai mult decât întrebătoare.

— De ce nu ți-ai uscat părul? Ai chef de vreo răceală?

— Se usucă de la sine, murmur, așezându-mă pe scaunul din fața tatei.

Acesta își scoate capul de după ziar, făcându-mi relaxat cu ochiul. Zâmbesc slab, aruncând o privire spre mâncarea din farfurie. Stomacul mi se strânge la vederea ei, făcându-mă să înghit în sec.

Mi se face greață.

— Sper că ți-ai pregătit rochia pentru diseară, spune pe un ton vehement mama, sorbind din ceașca de cafea de lângă ea.

Încep să mă joc cu furculița prin farfurie, dându-mi o șuviță umedă după ureche. Mi se face puțin frig.

— O să-mi iau niște blugi și o cămașă.

— Cum să te îmbraci în blugi de Anul Nou? Nu se cade. Ochii mei îi întâlnesc pe ai ei.

— Va trece anul și dacă voi fi în blugi, mamă. Oricum, nimeni nu se va uita la mine, probabil.

Mă privește cu un oarecare scepticism, clipind de mai multe ori. Se concentrează din nou asupra farfuriiei.

— OK. N-ai dormit bine aseară, de ești așa de arțăgoasă? „Oh, că bine zici!”, îmi spun în gând.

Nu cred că am dormit mai mult de două ore, și alea abia furate. Fusesem mult prea agitată, prea anxioasă, prea rănită după ultima altercație cu Hex, pentru a-mi putea liniști zbuciumul din minte și piept. Sărisem la el cu gândul de a-i propune o seară a filmelor, ca în vremurile bune, însă orice astfel de gând mi s-a dizolvat în momentul în care am zărit acel medalion. Medalionul care constituise prima ruptură a prieteniei dintre noi. Fusesem atât de ancorată în moartea

bruscă și șocantă a lui Sunny, încât uitasem complet de micile întâmplări care au dus la destrămarea unor legături ce se voiau a fi de neatinse. Deși a trecut atât de mult timp, îmi amintesc totul ca și cum s-ar fi întâmplat cu doar câteva minute în urmă.

Oamenii pleacă, însă faptele lor dăinuie pe vecie.

Și, de multe ori, acestea sunt motivele pentru care ajungi să regreți c-ai cunoscut unele persoane.

— De ce mănânci atât de puțin? Vocea tatei mă aduce la realitate, forțându-mă să ridic capul spre el. Ți-am mai spus, Luna, nu-mi place cum te alimentezi în ultimul timp. Aproape că te înfometezi.

— Ți se pare, mormăi, luând totuși în gură o bucată de șuncă prăjită. Aroma afumată mi se topește pe limbă, alunecând cu greu pe gât în jos.

— Nu știi că se poartă fetele mai durdulii acum? se bagă și mama în discuție, aruncându-mi o otheadă pe sub genele rimelate. Va crede lumea că te țin moartă de foame fix de Anul Nou!

Ridic din sprânceană, ignorându-i intervenția. Ea și gura lumii. Numai de asta îi pasă; de altfel, dacă într-adevăr mi s-ar întâmpla ceva, n-ar fi atât de îngrijorată. Nimănui nu-i pasă până nu se întâmplă vreo nenorocire.

Îl aud pe tata tușind sec de câteva ori, pesemne încercând cumva să mai destindă atmosfera.

— Și, spune, chiar mergi cu noi în seara asta sau te vezi cu prietenii?

— N-am chef să ies cu ei. Ridic din umeri, privind în gol. Adevărul este că mi-ar plăcea oarecum să petrec trecerea dintre ani în compania celorlalți, însă, pe de altă parte, nu sunt în stare să mă distrez ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat între mine și Hex cu o seară în urmă. Și nici nu vreau, mai mult decât orice pe lumea asta, să dau ochii cu el, dacă ar fi să stăm cu toții.

N-am glumit când i-am spus că-l voi lăsa în pace. Voi face tot ce-mi stă în putință să nu-l mai întâlnesc atât de des,

deși știu că va fi al naibii de dificil, având în vedere că avem atât de mulți prieteni în comun.

Totuși, am nevoie de distanțarea asta dintre noi. Nu-mi face bine să mai stau în preajma lui și știu că același lucru e valabil și pentru el.

Hex îmi aduce aminte de Sunny, iar eu, inevitabil, îi amintesc de ea. Parcă suntem prinși într-un cerc vicios și plin de bube, unde ne stoarcem reciproc de energie.

— E mult mai bine, o aud pe mama șoptind la un moment dat, cu ochii ațintiți asupra geamului. Cu cât stai mai puțin cu ei, cu atât criminalul acela blestemat va sta mai departe de familia asta!

Fruntea mi se încrețește fără să-mi dau măcar seama la auzul cuvintelor scuipate de ea cu atât de multă răutate. I se poate citi mânia și ura pe față, deși știu că, în adâncul sufletului, îi este frică de Hex. Mereu i-a fost. Hex reprezintă o amenințare pentru ea. E răul de care se teme cel mai mult, căci e conștientă că, oricât de mult l-ar huli și blestema, n-ar putea niciodată să-l atace mai mult de-atât. A eșuat în momentul în care poliția a clasat nenorocirea din acea seară drept un accident datorat unor defecțiuni tehnice și cred că încă se urăște pentru faptul că nu a reușit să-l bage pe Hex la zdup, așa cum plănuise de la bun început.

Într-un fel, cred că încerca să se răzbune pentru a putea înțelege mai bine de ce și-a pierdut fiica într-o asemenea manieră crudă și nedreaptă, însă adevărul este că morții n-au nevoie de răzbunare. N-au nevoie nici de lacrimi sau suspine. Au nevoie să fie lăsați să se odihnească în pace.

— Calmează-te, Aurora, intervine tata la un moment dat, mângâind-o pe braț. Întoarcerea lui Hex nu reprezintă nimic pentru noi.

— Spune-i asta fiicei tale, care și înainte roia în jurul lui.

— Și? Îi fac pe amândoi să tresară, inclusiv pe mine, în momentul în care bat cu palma în masă, făcând apa din pahar să se ridice și să dea pe-afară. De când este treaba ta cu cine

aleg eu să-mi petrec timpul? Hex e... prietenul meu. Vocea mi se stinge de la sine.

Chiar și certați, în subconștient tot prietenul meu îl voi considera.

Mă privește surprinsă, ca mai apoi să adopte o postură defensivă.

— Ai uitat cumva ce i-a făcut lui Sunny?

— Ai uitat cumva că s-a urcat singură pe afurisenia aia de motocicletă? Mă ridic în picioare, făcând scaunul de lângă mine să scârțâie pe parchet. Așa a fost să fie, mamă! I se putea întâmpla oricui. Crezi că ești singura femeie care-și pierde copilul? Crezi că sunt singura fată care și-a pierdut sora? Rahaturi din astea se întâmplă zilnic, oriunde în lume. Ce-ar trebui să facem acum, să-l blestemăm pe Dumnezeu pentru alegerile făcute?

Tremur până în cele mai ascunse fibre ale corpului. Simt că-mi vor ceda picioarele și mă voi prăbuși înapoi pe scaun dacă mai stau mult în fața lor. Așa că strâng din pumni cât pot de tare și mă strecor pe lângă masă, lăsând-o pe mama să strige în urma mea. Nu mă opresc însă până nu ajung în dreptul scărilor, pe care le urc fără măcar să mă uit pe unde calc. Mă împiedic de câteva ori, înjurând printre dinți și respir plină de nervi, dar totuși ușurată, atunci când ajung, în sfârșit, în cameră. Încui ușa în urma mea, lăsându-mă moale cu spatele pe suprafața acesteia.

Închid ochii, trag de câteva ori aer în piept și am senzația că, din acest punct, nu voi mai putea fi niciodată cum trebuie. Că nu voi mai putea niciodată să-mi revin la normal. Corpul meu nu cunoaște normalul. Mintea mea n-a cunoscut niciodată calmul unei zile sau nopți lipsite de vârtoarea unor amintiri neplăcute. Simt că mă sufoc, că plămânii îmi ard și-mi clocotesc pentru a mă face să renunț să mai respir. Sunt uzați. Sunt epuizați.

Mă ustură colțul ochilor și mă înțepă coșul pieptului. Încerc să-mi amintesc că trebuie să respir, să-mi număr respirațiile în gând și să nu permit stării de amețală să-mi

moleșească și mai mult corpul cuprins de convulsii. Am uitat șirul atacurilor de panică. Am uitat numărul dăților în care m-am sugrumat în vinovății și frustrări dulci-amăruii. De ce nu pot fi lăsată în pace? De ce mereu va exista cineva care să-mi amintească faptul că nu contez? Că nu sunt îndeajuns de bună pentru a face existența cuiva mai suportabilă? De ce nu voi putea niciodată să mă ridic la nivelul ei?

Și de ce, la naiba! De ce încă mai sper că într-o zi voi avea lucrul pe care nu l-am avut niciodată – o voi avea pe mama?

Pielea parcă mă strânge și aerul devine brusc o capsulă fierbinte ce-mi arde gâtul și nările. Clipesc, cu ochii împăienjeniți de vâscozitatea umezelii și, târându-mă pe genunchi până în dreptul noptierei, scotocesc cu mișcări haotice în primul sertar al acesteia. Palmele îmi tremură în jurul tubului gălbui ce-mi rămâne încheștat între degete, iar pânțelele mi se chircește ca-ntr-un pumn de oțel, provocându-mi o senzație de apăsare abdominală.

Aud zgomotul pastilelor ce se lovesc între ele; un dans ce-mi dă fiori pe șira spinării și-mi aduce un gust de fiere prin încheștarea strânsă a dinților. Nu-mi dau seama când arunc tubul din mână până ce nu aud sunetul înfundat la impactul acestuia cu parchetul și ricoșarea în piciorul patului. Îmi prind capul între palme, suprimându-mi respirațiile greoaie și incontrolabile.

N-am nevoie de ele pentru a mă simți mai bine.

O să-mi treacă.

Mereu voi reuși să mă opresc din plâns.

Mereu...

— Cum adică nu vii la *Jones*? aproape că-mi zbiară în ureche Bibi prin telefon.

Îl îndepărtez de ureche, strângând din ochi. Are Bibi o voce atât de țipătoare uneori, încât într-o bună zi mă voi alege cu unul dintre timpane – sau ambele – distruse.

E ora trei după-amiaza și afară zici că e noapte, la cât de înnorat e. Seara de Anul Nou se anunță rece și mohorâtă, astfel că șansele de a vedea prea bine focurile de artificii sunt destul de slabe.

— Adică merg cu-ai mei la restaurant, Bibi, răspund în cele din urmă, privind spre tavan. Beculețele scânteiază ca o flacără, luminând fotografiile înfipite pe sfoara legată de colțurile camerei.

Bibi pufnește. Știu că nu-i cade prea bine vestea. Plănuisem de mult timp să ne petrecem noaptea dintre ani la *Jones Night Club*, însă nu mă văd în stare să merg. Nu mă văd în stare să petrec ca și cum nu m-aș simți încă sufocată pe interior.

— Frate, ce rahat! Tu nu, Kiva nu, mai urmează să nu meargă nici JJ sau Vanessa, nici Hex, și ne-am dus dracu'!

— Kiva de ce nu merge?

— Habar n-am. Am vorbit cu ea azi-dimineață și-a zis că are niște treabă pe-acasă. Punem pariu că afurisitul de tac-su iar o freacă la cap?

Îmi vine să râd, însă nu-mi iese. Nu când știu că e posibil ca Bibi să aibă dreptate. Kiva nu e genul care să se plângă la alții, însă ne putem da și noi singuri seama că nu se înțelege bine cu taică-su vitreg de când mama ei a murit, cu niște ani în urmă. Mereu i-am spus că poate să se mute în căminul facultății, însă din cine știe ce motiv, mereu evită astfel de conversații. Nu vreau să cred că relația dintre cei doi e atât de rea, încât să fie controlată sau amenințată de tipul respectiv, însă n-aș putea exclude aceste variante. Deși nu l-am cunoscut niciodată prea bine, pot intui ce fel de om lipsit de scrupule e. Niciodată nu mi-a inspirat încredere, iar gândul că prietena noastră trebuie să îndure statul cu el îmi displace teribil de mult.

Îmi molfăi încet buzele, simțindu-mă brusc acaparată de un val de somn. Încă n-am reușit să depășesc în totalitate episodul de azi-dimineață. Mereu mă simt moleșită și apatică și doar un somn bun m-ar ajuta să-mi revin. Somn care, pe ziua de astăzi, cel puțin, iese complet din calcul.

Mă ridic în picioare, îndreptându-mă spre fereastră pentru a trage draperiile.

— Mda, se pare că petrec singur în seara asta, continuă Bibi.

— Ei, pe naiba! Vor fi acolo toți cunoscuții, sigur te lipești tu de vreo tipă, să ai pe cine săruta la miezul nopții. Aproape că-i pot vedea rânjetul ce i se formează pe buze.

— Mi-am propus ca în noul an să mă fac băiat cuminte.

— Da... mult noroc, ce să zic! Surâd în sinea mea și apuc de draperii să le apropiu, dar mă opresc din mișcare când constat că nu sunt singura de la geam și că Hex mă privește de pe cealaltă parte. Hei, putem vorbi mai târziu? murmur în telefon, închizând apelul înainte de a mai auzi răspunsul lui Bibi.

Înghit nodul din gât și îmi mut privirea de la Hex. Ochii lui par mult prea iscoditori și-mi vine greu să-i susțin privirea, așa că trag draperiile și mă întorc cu fața spre pat. Îl aud strigându-mă pe nume, însă aleg să-mi astup urechile și să ignor tot ce e legat de el.

În fond, ce-a mai rămas de zis între noi? Vrea să mă roage să-mi montez niște obloane la fereastră pentru a nu mai fi nevoit să-mi suporte prezența de acum înainte? Sau poate îmi va cere să mă mut din oraș, ca să ne fac amândurora viața mai ușoară? De-ar ști Hex cât de mult aș vrea să părăsesc acest loc, fără să mai arunc vreo privire în urmă, ar crede că are de-a face cu altă persoană.

Ceea ce nu știe nici el, nici... oricine altcineva este că am participat la un concurs organizat de facultate, unde cei doi câștigători desemnați pot să meargă într-o tabără de voluntariat condusă de un profesor din cadrul departamentului în care studiez. Nu știu ce-a fost în capul meu atunci, pentru că n-am fost, și nici nu cred că voi reuși să fiu vreodată, genul de persoană care să iasă cu ușurință din zona de confort, însă cred c-am văzut în asta porțița mea de scăpare de aici.

Tabăra durează opt luni, în care se vor vizita patruzeci de orașe din diferite state din America, cu scopul de a învăța mai

multe despre stilurile arhitectonice, despre cei mai importanți arhitecți ai ultimelor decenii și, de ce nu, de a colabora cu aceștia în calitate de stagieri.

Șansele de a câștiga ar fi infime în cazul meu. Am talent, dar nu într-atât încât să pot fi admisă în cadrul unui proiect de o asemenea amploare și importanță. Însă mă mulțumesc cu gândul că, măcar o dată în toată existența mea, am făcut ceva complet ieșit din comun pentru mine. Ceva care mi-a dat încrederea că poate, doar poate, nu sunt o cauză atât de pierdută precum obișnuiesc să cred.

Petrecherile de Anul Nou sunt de rahat.

Nici o oră n-a trecut de când am ajuns la *El Gaucho*, un restaurant de pe *Southwest Broadway*, pe care ai mei îl frecventează doar ocazional, și deja simt că nu voi rezista încă vreo cinci ore în compania celor de aici. Și dacă aveam impresia până acum că ziua nu poate decurge mai rău decât dimineață, mătușa Edna se pare că are de gând să-mi demonstreze contrariul.

N-am scăpat de comentariile ei acide și lipsite de orice menajament referitoare la vestimentația mea deloc adecvată – din punctul ei de vedere – pentru o asemenea ocazie specială și nici n-a ezitat să-l dea drept exemplu pe fiul ei, care venise îmbrăcat cu un costum albastru-închis, semnat *Giorgio Armani*. Blugii mei de la *Pull & Bear* sigur nu-l pot eclipsa în vreun fel.

Norocul meu că mai puteam schimba cu tata câteva vorbe și noroc cu telefonul, altfel eram plecată de mult de-aici. Niciodată nu mi-au plăcut luxul și opulența cu care sunt obișnuiți ai mei, asta și pentru că n-am acordat o atenție prea mare unor astfel de lucruri, darămite să vreau să fac parte din categoria celor care par să aibă doar mașini scumpe și bârfe în cap. Spre deosebire de mine, Sebah se arată mai mult decât mulțumit că se află aici, după zâmbetele și râsetele pe care le aruncă aiurea. Pesemne că n-a suflat vreo vorbă alor lui despre

cele petrecute acum câteva seri, dar nici n-a uitat incidentul dintre noi, la cum îl văd cu coada ochiului că-mi aruncă din când în când câte o privire plină de venin, doar așa, cât să-mi dea de înțeles că lucrurile nu vor rămâne cum vreau eu. Tipica reacție a cuiva care știe că mai mult de-atât nu e capabil să facă.

— Nu-ți place mâncarea, Luna? mă întreabă unchiul Simon la un moment dat, din celălalt capăt al mesei. Am ținut să alegem ceva cu mai puține calorii, ca să poți mânca oricât dorești.

— E-n regulă, unchiule, zic și mă forțez să schițez un mic zâmbet, ce probabil eşuează lamentabil. Nu obișnuiesc să mănânc atât de târziu.

— Sau deloc, intervine cu brutalitate în discuție Edna, înghițind o altă bucată de *foie gras*. La cât ești de slabă, mira-m-aș să nu cazi și să-ți rupi oasele de pui de aprozar.

Înghit în sec, mușcându-mi interiorul obrazului pentru a-mi stăpâni frustrările. De ce ține morțiș să mă facă să mă simt atât de prost în preajma ei?

De pe scaunul de vizavi de al meu, mătușa Edna îmi aruncă pieziș o otheadă grăbită, apoi se șterge la gură cu un șervețel și începe să bolborosească cu mama despre moștenirea familiei și alte rahaturi complet neimportante pentru urechile mele. Devine insuportabil s-o mai ascult, așa că încep să vorbesc prin mesaje cu Kiva și Bibi, care sunt deja împreună cu JJ în *Jonas*. Se pare că tatăl Kivei a lăsat-o în cele din urmă să iasă în oraș, așa că mă bucur pentru ea. Nimeni nu merită să stea, totuși, singur la trecerea dintre ani.

Îmi mut privirea spre locul unde câteva cupluri de-o seamă cu ai mei dansează pe ritmul unei melodii cântate de Whitney Houston. Bărbatul, cu vreo treizeci de centimetri mai înalt decât femeia de lângă el, o calcă de câteva ori pe pantofi, provocând un val de chicote dinspre masa lor. Un adolescent probabil cu câțiva ani mai mic decât mine îi filmează cu camera telefonului.

Mă așteptam să dau doar de persoane trecute deja de prima tinerețe, însă observ pe ringul de dans și câțiva băieți

care nu par să aibă cu mult peste vârsta mea, oferindu-mi oportunitatea de a-mi clăti ochii și cu altceva în afară de farfuriile golite de mătușa Edna.

Uitasem de când timp n-am mai dansat cu adevărat.

Nu obișnuiesc să ies în evidență, dar nici să pierd o ocazie cât de cât atrăgătoare de a mă mai elibera de tensiunea din corp. Mulți sunt de părere că persoanele care suferă de schimbări bruște ale stării de spirit, cum ar fi atacurile mele episodice de panică sau valurile neașteptate de tristețe, n-au capacitatea să socializeze prea mult. C-am fi închiși în noi și că ne-am deconecta de restul lumii. Ceea ce este adevărat, însă numai în măsura în care mă las copleșită de sentimentele neplăcute și refuz, în mod deliberat, să ies din bula mea de sticlă.

Oamenii anxioși nu sunt ruți de realitate. Oamenilor anxioși le este doar teamă să nu fie judecați mai mult decât se judecă ei înșiși. Și nu pentru că așa vor ei. Nimeni n-o să înțeleagă că... nu ține de noi să ne simțim într-un anumite fel sau altul. Nu eu decid când să fiu copleșită de o stare sau de alta. Și, categoric, nu eu decid când să spun stop și să trec peste.

E ceva mai presus de mintea umană, iar cine nu înțelege preferă să nu accepte.

Mă ridic de pe scaun și o iau la pas spre ringul de dans amenajat în mijlocul sălii. O femeie de vârstă mijlocie îmi zâmbește cu seninătate, făcându-mi loc să trec pe lângă ea și însoțitoarea ei și când mă trezesc în mijlocul necunoscutului, cu muzica bubuindu-mi în moalele capului, îmi dau seama că-mi place să dansez. Că mereu mi-a plăcut. Uitasem însă cum e, rătăcind adesea cu mintea pe cărări din ce în ce mai întortocheate și nesigure. Acum că, în sfârșit, îmi permit să închid ochii și să simt în corp vibrațiile ritmate ale melodiei, descopăr că liniștea de dincolo de fricile mele e dulce-acrișoară, așa cum nu mi-aș fi imaginat vreodată.

Muzica capătă acum o tentă mai alertă, ceva ușor latino, și mă las purtată de ritm, odată cu toți ceilalți care se mișcă pe lângă mine. Luminile mă orbesc din când în când, făcând mișcări de du-te-vino din ce în ce mai rapide și pierd pentru

câteva secunde contactul vizual cu ce e-n jur. Îmi revin abia în momentul în care simt o presiune pe șolduri și deschid ochii ca să văd o prezență masculină în spatele meu. Miroase plăcut, o aromă puternică de mosc și prospețime.

Inima îmi ratează o bătaie.

— Ai grijă, e cam aglomerat pe-aici, îmi șoptește la ureche, încercând să mă tragă mai aproape de el pentru a nu ne izbi de ceilalți care dansează. Intuiesc însă ce intenții are cu gestul lui aparent cavaleresc, însă mă fac că nu observ și trec cu vederea, motiv pentru care îi înconjur gâtul cu brațele și zâmbesc așa cum nu știam că mai pot s-o fac vreodată.

Și trebuie să recunosc, tipul nu arată rău deloc. Cu un zâmbet drăguț, o piele ciocolatie și niște gropițe în obraji, ar putea fura privirea oricărei fete din restaurantul ăsta. Te face cumva să te întrebi cum de-a ajuns tocmai lângă mine.

— Vrei să dansezi? întreb imediat, dându-mă mai aproape de el pentru a-i simți căldura trupului.

Îmi zâmbește pentru ultima oară înainte să mă prindă mai bine de șolduri pentru a putea dansa cum se cuvine.

Iar eu mă las purtată de val și de brațele lui, fără să-mi pese că am putea fi priviți sau că timpul trece mult prea repede.

Tocmai de aceea nici nu-mi dau seama când ajungem amândoi pe un hol al restaurantului, sărutându-ne cu ardoare. Palmele lui îmi mângâie spatele de jos în sus, cu mișcări tandre, și totuși cunoscătoare, în timp ce degetele mele își găsesc refugiul în părul lui răvășit în toate direcțiile. E plăcut la atingere și parcă, preț de câteva clipe, uit de toată drama care a plutit în jurul meu în ultimul timp.

Mă relaxez și, cumva, uit de mine. Și cred că aveam nevoie. Aveam nevoie să simt că mai pot fi râvnită de cineva. E greu să te accepți pe tine atunci când trăiești cu impresia că nimeni n-o va mai face. Și, amintindu-mi acum că ultima mea încercare de a mă lăsa iubită de cineva s-a soldat cu un eșec dureros și plin de lacrimi, îmi dau seama c-a trecut mult, mult prea mult timp de când n-am mai fost atât de aproape de cineva. Să-i simt căldura scurgându-ni-se printre haine.

Răsuflarea întretăiată pierzându-i-se prin părul transpirat și încâlcit. Să simt fermitatea unor palme atingându-mi fragilitatea încordată a coapselor.

Uitasem că aveam nevoie de asta. Uitasem cât de bine era.

Mă trage puțin într-o parte, până când mă lipesc cu spatele de peretele rece și trupul îmi ia foc la contactul cu mâinile lui dure și atât de calde. Aproape că-i gem în gură când limbile ni se întâlnesc într-un moment de slăbiciune din partea mea și-mi las capul pe spate, pentru a permite buzelor sale să ajungă mai ușor la gâtul meu deja expus. Apoi se retrage, lăsându-mă să-mi trag sufletul câteva clipe.

— Cum te numești? murmură printre săruturi, determinându-mă să-mi proptesc mâinile în umerii lui și să-l îndepărtez ușor.

Ochii îmi fug într-o parte și mă bucur că locul e pustiu și întunecos.

— Chiar vrei să strici atmosfera cu întrebări de genul ăsta? Îi depun un sărut după lobul urechii, simțindu-i pielea tremurând sub gura mea.

Buzele lui își croiesc drum spre ale mele.

Îi surprind scânteia din irisuri, ca o văpaie ce pâlpâie mocnit.

— Cred că măcar atât am dreptul să știu despre fata cu care mă voi culca.

Vocea lui îmi trimite vibrații prin tot corpul și sunt puțin luată prin surprindere când îi simt mâna strecurându-se printre trupurile noastre și alunecând pe interiorul coapselor. Pielea mă furnică de la atingere, gâdilându-mă puțin.

Inspir adânc, lingându-mi buzele umede și-l prind mai bine de după ceafă, ridicându-i capul.

— Nu ne-o vom trage.

Se oprește o secundă, ca mai apoi să înceapă să mă sărute din nou pe gât, amețindu-mă.

— De ce nu? Există chimie suficientă între noi. Nu simți?

Îi prind încheietura la timp, înainte să se avânte mai mult spre zona mea intimă. Totuși, aveam chef de niște afecțiune, nu de o partidă de sex aiurea pe holul unui restaurant. N-am decăzut în așa hal încât să accept o asemenea propunere, cu atât mai puțin să am nesăbuiința de a o face într-un loc public, creând neplăceri multor persoane.

Pare enervat însă de reacția mea, căci începe să se încrunte și să tragă mai adânc aer în piept.

— Ți-am spus că nu ne-o punem, așa că ia-o mai ușor, până nu rămâi fără erecția aia în pantaloni!

Pufăie spre mine, trecându-și mâna prin păr. Se dă puțin în spate.

— Faci mișto de mine sau ce? De ce-ai mai venit încoace?

Ridic din umeri, așezându-mi mai bine sutienul pe sub bluză. Într-adevăr, oare de ce? Pentru că simțisem nevoia de apropiere fizică? Pentru că mă simt singură și tristă?

Poate fi tristețea un motiv atât de întemeiat, încât să mă facă să-mi pierd capul?

— Puțin schimb de salivă nu strică niciodată, îi răspund în cele din urmă.

Mă privește neîncrezător, scuturând din cap.

— Măcar să mai schimbăm niște salivă atunci, nu? Dă să se apropie, apucându-mă de umeri.

— Mi-a pierit cheful, murmur enervată, încercând să-l împing de lângă mine.

Niciodată fetele n-ar trebui să se încurce cu indivizi care dau semne că vor să le bruscheze.

Încă încerc să mă calmez și să-l îndepărtiez cu binișorul, ca nu cumva să reacționeze mai impulsiv, când vocea extrem de cunoscută a mamei mi se plantează în timpane ca niște cuțite. Ne oprim amândoi, privind cu o oarecare reținere în direcția ei.

Mama ne privește, cu o expresie de stupefacție, albindu-se la față, ca și cum tocmai văzuse o fantomă. Buzele i se lipesc într-o linie strânsă și deja simt ce urmează după felul în care pășește spre noi.

Tipul se îndepărtează instantaneu de mine și-l aud bombănind printre dinții încleștați. Cred că dintre noi doi, el e mult mai înfricoșat decât mine.

— Dispari din fața mea în secunda asta! i se adresează ea pe un ton glacial celui de lângă mine, care își ia tălpășița înainte de a mai apuca să-i arunc vreo privire.

Îi fac evaziv cu mâna, fără să-mi dezlipesc ochii de la mama. Privirea ei m-ar ucide instantaneu. Știam eu că nu trebuia să mă las dusă de val, când puteam fi prinși atât de ușor.

Mă apucă imediat de braț, forțându-mă parcă să rămân pe loc.

— Ce e-n capul tău, Luna? Îmi făceam griji pentru tine c-ai dispărut așa, pe nepusă masă și, când colo, te găsesc aici, pipăindu-te cu un... necunoscut! Dacă, Doamne, iartă-mă, ar fi... Ar fi...

— Ne-am pupat puțin, nimic altceva.

— Încetează cu asemenea absurdități, Luna! Se zgâiește la mine, strângându-mă și mai tare de braț. Ce se întâmplă dacă vă găsea cineva aici? Ai idee ce imagine proastă ne-ai fi creat cu prostiile tale?

Pufnesc, trăgându-mi mâna dintr-a ei.

Îmi dau o șuviță după ureche, înghițind în sec.

— Tu te auzi ce scoți pe gură? Îți pasă doar de modul cum te privesc ceilalți ipocriți din sala aia! Niciodată n-ai dat doi bani pe ce simt eu; niciodată nu te-ai gândit dacă vreau să fiu mereu târâtă la asemenea întâlniri de prost gust! Când ai să pricepi că nu-mi pasă de imaginea ta blestemată și că oamenii nu-ți vor mânca din palmă decât dacă ești o copie a lor în miniatură, mamă? Ai devenit atât de plină de tine, încât nu mai faci diferența dintre bine și rău! Și știi ce, pufnesc spre ea, plină de draci, poate că trebuia să mi-o trag aici cu tipul ăla și să fim prinși, doar ca să ți se ducă naibii toată fațada asta de femeie din înalta socie... Vorbele mi se opresc pe limbă în momentul în care mă plesnește peste obraz. Capul îmi fuge într-o parte, iar durerea și arsura își fac imediat simțită prezența.

Îmi duc mâna spre zona lovită, ridicându-mi privirea pentru a zări expresia îngrozită, dar totuși nervoasă a mamei.

Buza de jos îi tremură discret, însă își maschează orice jenă cu o tuse scurtă.

— Oprește-te, Luna! Știi cât țin la tine și că nu fac toate astea doar pentru mine! E vorba de tine aici, de deciziile greșite pe care le poți lua!

Îmi trec buzele una peste cealaltă, încercând să înlătur frustrarea ce pare a se transforma în lacrimi în colțul ochilor. Aerul devine brusc irespirabil și aproape că nu mai pot auzi muzica gălăgioasă și râsetele celor din interiorul localului.

Un râs forțat, aproape mecanic îmi scapă printre buze.

— Niciodată n-ai ținut cine știe cât la mine. Sau mă rog, nu așa cum ai ținut la ea, nu-i așa?

Rămâne perplexă la întrebarea mea. Se dă un pas în spate, neștiind cum să reacționeze. Buzele i se întredeschid brusc, însă niciun cuvânt nu-i iese pe gură. Și nu știu la ce răspuns m-aș fi așteptat din partea ei; până la urmă, cred că mereu l-am știut, în adâncul sufletului.

Eu nu sunt Sunny. Și nu voi putea fi vreodată.

Când o să ajung să înțeleg lucrul ăsta?

Refuz să mă mai uit în direcția ei, așa că trec val-vârtej pe lângă ea, fără să-i mai adresez vreun cuvânt. Intru înapoi în sala de dans, strecurându-mă cu greu printre zecile de persoane care par mult prea prinse în lumea lor pentru a-mi acorda mie atenție și mă mișc aproape robotic atunci când ajung în dreptul mesei noastre. Îi găsesc doar pe tata și pe unchiul Simon acolo, dar sunt prea amețită și supărată pentru a le mai băga în seamă întrebările cu care mă asaltează. Mă întind după palton și geantă, cu gândul de a pleca cât mai repede din locul acela.

Tata mă prinde de braț înainte de-a apuca să mă îndepărtez.

— Luna, ce s-a întâmplat?

Încerc să-i ignor privirea pe cât posibil, însă știu după expresia de pe chipul lui că mi-a observat roșeața de pe obrazul pălmuit.

— Nimic, spun cu o voce răgușită. Vreau să plec de aici.

— Te duc eu cu mașina atunci.

Îi fac semn cu mâna, îndepărtându-mă.

— Nu, stai. Vreau să fiu singură. Fac apoi cale întoarsă, înainte să-l las să mă oprească în vreun fel.

Lacrimile riscă să-mi cadă pe obraji din moment în moment, așa că măresc pasul, împingându-mă în cei care dansează în jurul meu. Nu știu cum reușesc să ajung afară din cauza tremuratului ce-mi cuprinde întregul corp, însă aerul înghețat al ultimei nopți din an mă izbește din plin, răcorindu-mi usturimea de pe piele. Îmi ridic capul spre cerul înstelat și-mi șterg cu dosul palmei umezeala de sub pleoape. Pieptul mă doare mult prea tare pentru a putea face ceva, așa că aleg să mă mișc din loc, ca să-mi mai calmez din nervozitatea acumulată.

Și merg, neștiind cu exactitate încotro mă îndrept sau dacă am vreo destinație anume în minte.

Îmi imaginasem că ziua asta va fi un dezastru și că ar fi fost mai bine să stau acasă, însă nu m-am gândit niciodată că lucrurile ar putea scăpa atât de mult de sub control. Voiam doar să mă distrez puțin; până la urmă nu mai sunt o copilă care să nu știe ce face și să se lase ca proasta controlată de hormoni. Poate că locul a fost greșit ales, ceea ce nu justifică totuși gestul mamei. În cei douăzeci și unu de ani ai mei, ea niciodată n-a ridicat mâna la mine, cu atât mai puțin tata. Gestul de astăzi îmi dă de înțeles că, la urma urmei, familia nu se rezumă doar la statul sub același acoperiș.

Familia e ceva... ce nu cred c-am avut vreodată; nu în adevăratul sens al cuvântului.

Mi-e rău de la stomac; poate c-ar fi trebuit să mănânc puțin mai mult înainte să plec de acasă. Ori asta, ori șocul celor întâmplare încă mă macină pe dinăuntru.

De deasupra capului, câțiva fulgi de zăpadă se fac simțiți peste părul meu, aducând cu ei un vânt rece și plin de omăt. Încă nu știu încotro s-o apuc. Parcă nici acasă n-aș prea vrea să merg. Așa că mă uit de jur împrejur pentru a-mi lua câteva repere și decid să merg în singurul loc unde voi avea parte de puțină liniște: la *Rocket*.

Orașul e plin de forfotă pretutindeni, ca și cum o bombă cu ceas ar sta să explodeze în orice moment și, odată cu ea, și neliniștea pe care o simt înăuntrul meu. Aprind lanterna telefonului, ignorând cele câteva apeluri și mesaje de la ai mei și pășesc cu grijă pe podeaua scârțâitoare, până când ajung în cele din urmă la ultimul etaj al clădirii. Mă apropiu în liniște de geamul cel mare, lăsând telefonul să lumineze rama de lemn și privesc în tăcere spre orașul plin de lumini și culoare. Fulgii încă plutesc prin aer, purtați de vânt, iar gândul îmi zboară odată cu ei, pierzându-mă în scurt timp printre minutele care trec nestingherite pe lângă mine.

Mereu o dau în bară. Mereu trebuie să fac sau să spun ceva care să distrugă tot ce e frumos în jurul meu. Mereu fac alegeri greșite, în cele mai nepotrivite momente. Când o să înceteze totul? Când o să învăț să râd din nou? Să zâmbesc cu toți dinții? Să mănânc fără să-mi fie teamă că voi da imediat afară tot ce-am înghițit? Când o să am și eu norocul celor care nu știu să-l aprecieze? Când va fi prea târziu? Și dacă e așa, atunci cu ce preț voi mai ajunge să cunosc bucuria acestor lucruri mărunte?

Timpul se scurge greu, anevoios și răcoarea serii îmi pătrunde în cele mai adăpostite straturi ale pielii zgribulite. Ceva pocnește în zare, câteva artificii aprinse înainte de vreme, însă nu tresar alarmată de la ele, ci de la zgomotele de pași ce par a veni de undeva din spatele meu.

Mă întorc speriată și mai că-mi vine să-mi blestem toate zilele, când îmi dau seama că silueta lui Hex e cea care se profilează printre umbre.

Ce caută aici? Era deja prezent în momentul în care am ajuns?

Mă întorc spre geam, sperând că va face și el cale întoarsă. Nu se întâmplă asta, așa că atunci când îl simt aproape de mine, înșfac telefonul și mă pregătesc să plec.

Nu apuc să fac prea mulți pași. Mâna lui mă prinde imediat de braț, oprindu-mă în loc. Lumina lanternei aproape că ne orbește pe amândoi.

— Dă-mi drumul!

— Ce faci aici?

— Ce faci și tu, aparent! Lasă-mă!

Îi întâlnesc fără să vreau privirea și resping ideea că expresia oglindită de ochii lui e una de îngrijorare, pentru că n-aș ezita să-l scuip în față în secunda asta. Privirea îi coboară treptat până în dreptul obrazilor mei, așa că mă văd nevoită să încerc să mă îndepărtez de el, până nu voi fi din nou pusă în fața unor întrebări la care nu vreau să răspund. Nu lui, cel puțin.

— Ce-ai pățit la față?

— M-am izbit de un stâlp. Acum dă-mi drumul odată,

Hex!

O urmă de zâmbet îi apare în mod straniu pe bune și sincer nu văd ce i se pare atât de amuzant. Sau poate îl distrează starea mea deplorabilă; e și asta o variantă ce-ar putea fi luată în calcul.

— Scuze, Luna. Crezi că, știi tu, putem vorbi puțin?

Ridic dintr-o sprânceană când mă uit la el și pufnesc.

— Să-ți reamintesc că tu mi-ai cerut să plec? Mă smucesc din strânsoarea lui, încercând să mă eliberez, însă se pare c-am uitat cât de multă forță poate avea; nu reușesc nicicum să-l clintesc din loc.

Pielea începe să mi se înroșească și să mă usture. Pieptul mă apasă din nou. E deja prea mult pentru o singură noapte.

De ce, nici măcar atunci când aleg să fac pe plac cuiva, se dovedește a nu fi suficient?

Ce vrea mai mult de la mine?

— Încetează! îmi aud glasul stins și lipsit de orice vlagă. Te rog, te rog, te rog... Încete... Glasul mi se frânge odată cu bufnitura asurzitoare ce-mi ia auzul, urmată de o explozie de culoare ce pictează tot cerul. Privim amândoi cum artificiile încep deja să se înalțe în aer, spulberând liniștea nopții și corpul îmi devine brusc mai moale, ca și cum toată energia mi s-a scurs ca prin magie din trup.

Vocile oamenilor de pe stradă îmi ajung cu greu la urechi, chiuind și râzând între ei ca și cum venirea noului an ar însemna numai bucurie și voie bună.

Însă niciun început frumos n-are să țină o veșnicie.

Trag din nou de brațul ținut captiv de Hex și oftez obosită când nu reușesc să-l fac să-mi dea drumul. În schimb, îl simt cum îmi trage mâna spre el, ca și cum aş fi din sticlă și n-ar vrea să mă frângă în strânsoarea lui, descleștându-mi pumnul în totalitate. Nu știu ce urmărește, însă îl las să facă ce vrea, cu gândul că așa voi reuși să scap mai repede de aici și să merg acasă.

Refuză să se mai miște pentru câteva secunde, timp în care cerul încă mai e luminat de artificiile țipătoare, ca mai apoi să mă înfior toată când îi simt vârfurile degetelor traversându-mi pielea de jos în sus. Fruntea mi se încrețește imediat, când îmi dau seama ce vrea să facă. Pielea mă furnică în tot corpul în timp ce continuă să-mi scrie în palmă, ca atunci când eram mici și nu știa cum să transpună în cuvinte ceea ce voia să spună. Ochii mi se umezesc.

A trecut atât de mult timp de când n-a mai făcut așa ceva, încât nu știu cum să reacționez.

Scrisul cu degetele pe piele mereu a fost limbajul nostru secret, un fel de cod pe care nu trebuia să-l împărtășim nimănui.

Iar acum, când îmi dau seama de ceea ce vrea să scrie, simt că voi izbucni în plâns în orice secundă.

„Iartă-mă!”

Capitolul 8

HEX ☹

*And he'll brace for battle in the night
He'll fight because he knows he cannot hide*

Alec Benjamin – **Outrunning karma**

— *Parcă ți-am zis să nu aduci prostii, Luna! Am ridicat din sprânceană de îndată ce și-a făcut apariția în cadrul ușii.*

A rânjit amăgitor, fluturând înspre mine fără pic de remușcare pungile cu fel de fel de rahaturi. A trântit ușa în urma ei înainte să mai apuc să-i dau vreo replică, țopăind cu zâmbetul pe buze spre locul în care mă aflu.

A aruncat pungile pe marginea patului, așezându-se lângă mine, pe covor. Fluturând inocent din gene, m-a înghiontit cu umărul.

— *Sunt doar niște chipsuri și câteva doze de suc. Parchetul tău e în siguranță în ceea ce mă privește.*

— *Dar aerul?*

S-a strâmbat urâcios, țuguindu-și buzele ca un copil.

— *Poți trage aerul pe gură. Să mai zică cineva că n-am fost la orele de biologie!*

Am privit-o plin de scepticism, întrebându-mă ce legătură ar putea să aibă una cu alta. Un lucru era sigur însă: niciun centimetru din camera mea nu era în siguranță cât timp ea se afla aici; nici pe departe.

Ultima dată reușise să-mi facă o gaură în perete cu o minge de tenis pe care, chipurile, o aruncase din greșeală. Unul dintre posterele mele cu motociclete, situat pe peretele

paralel cu patul, suferise o moarte crudă și... sfâșietoare. La propriu.

— *Netflix? A ridicat sugestiv din sprâncene, întinzându-se pentru a-mi lua telecomanda de la televizor din mână. Am privit-o neclintit, începând să regret că i-am permis să se simtă ca la ea acasă. Încă puțin și avea să mă dea afară din propria locuință într-o bună zi. Mă enerva când făcea pe șefa și-mi reamintea iar și iar că era mai mare decât mine. Cu două luni. Două nenorocite de luni care păreau un blestem picat din cer. Luna sigur nu rata nicio ocazie pentru a-mi scoate ochii cu asta ori de câte ori avea ocazia, parcă bucurându-se că mă stârnea.*

Începusem să cred că deprinsese o plăcere morbidă de a mă vedea scos din sărite.

— *Acum că mă gândesc mai bine, nu crezi c-ar fi fost de dorit să se uite fiecare de la el de-acasă? Știi tu, puteam sta pe Skype sau ceva.*

O secundă. A doua secundă. La a treia, și-a întors aproape automat capul spre mine, înclinându-l într-o parte ca în filmele de groază. Detestam gestul ăsta. N-aș fi recunoscut vreodată cu voce tare, dar expresia ei mă băga uneori în sperieți. N-aveam să câștig în fața ei; nimeni n-ar fi putut.

Și totuși, îmi plăcea compania Lunei. Mă... relaxa, dar într-un mod cu totul diferit față de cum m-ar fi putut face alte fete să mă relaxez. Nu, Luna era ca o soră pentru mine; sâcâitoare, dar în prezența căreia puteam fi eu însumi. Probabil n-avea să știe niciodată cât de bine mă simțeam în preajma ei. Cu atât mai mult cu cât relația dintre mine și sora ei nu ne afectase deloc prietenia. Poate că tocmai de aceea îmi plăcea să cred că lucrurile vor rămâne neschimbate între noi pentru totdeauna, fără să mă gândesc măcar o clipă că totul s-ar fi putut năruie în mai puțin de o secundă.

— *Hei, amigo, mai ești printre pământeni?*

Bălăngănitul mâinilor ei prin fața ochilor mei m-a făcut să clilesc buimac. Ochii ei îmi cercetau fața cu o curiozitate minuțioasă.

— *Ai ales deja filmul?*

— *Chiar crezi că iau decizii fără tine?*

Deschid gura pentru a-i răspunde, dar n-apuc pentru că ea continuă să vorbească:

— *Ce alegi dintre „Beasts of No Nation” și „Our Souls at Night”³? Pe mine mă tentează primul; e prea devreme pentru drame siropoase.*

— *Parcă ne uitam la „Star Wars”.*

— *Mi-a pierit cheful în drum spre tine. Deci, primul să fie!*

Am dat ochii peste cap. Lăsase filmul pe pauză pentru a se încălca puțin și s-a întins după o pungă cu chipsuri. Mirosul puternic de cașcaval m-a izbit instantaneu, făcându-mă să strâmb din nas. Era oribil!

— *Vrei și tu? A întins punga deschisă spre mine, însă am împins-o înapoi spre ea, fără să-i arunc măcar o privire, chiar și în fugă. Stomacul deja mi se întorsese pe dos. Nu puteam înțelege cum reușea să mănânce asemenea rahaturi.*

— *O să faci cancer la stomac dacă te mai îndopi mult cu ele.*

A ridicat din umeri, îndesându-și câteva chipsuri în gură.

— *Și-așa nu va plânge nimeni după mine dacă mor.*

Un comentariu scurt, care însă mi-a dat fiori reci pe șira spinării. A venit rândul meu s-o privesc cu seriozitate, ca și cum aș fi încercat să-i descopăr o urmă de amuzament pe chip, orice să-mi dea de înțeles că e încă una dintre glumele ei de prost gust, însă nu deslușeam nimic sub masca de rigurozitate ce-i umbrea chipul.

3 *Bestii fără patrie*, dramă de război (2015); *Sufletele noastre noaptea*, film de dragoste (2017) (n.red.)

Și în acel moment, n-am știut cum trebuia să reacționez.

— Te-ai prostit de la E-uri? Nu mai scoate rahaturi de-astea pe gură, Luna! Nu e amuzant.

— Cine-a zis că trebuie să fie amuzant? A vorbit atât de încet, încât aproape că n-am auzit-o.

Și-a lins degetul mare, ridicându-și ochii iscoditori spre mine. Sticleau ca niște văpăi năstrușnice, făcându-mă incapabil să-mi mut privirea în altă parte. Părea să sape într-ai mei, însă nu știam sigur ce voia cu-adevărat să găsească. Apoi, cu o rapiditate ce m-a bulversat puțin, a pufnit în râs, lovindu-mă peste nas cu o jumătate de chips.

— Ești atât de ușor de păcălit!

N-am avut timp să mai fac vreo mișcare. Și-a întins numaidecât brațele spre mine pentru a mă apuca de după umeri, probabil, însă m-am ferit cumva la timp, lăsându-mă pe spate. Proastă decizie! De îndată ce m-am izbit cu ceafa de tăblia patului, mâinile ei mi-au acaparat fața, prinzându-mă de obraji.

— Ce drăguț ești! Ca o prințesă la ananghie! A râs amuzată, trăgând în sus și-n jos de pielea obrazilor mei, ca de niște gume de mestecat.

Am mârâit enervat, cuprinzând-o cu brațele de după șolduri pentru a o ține la distanță.

— Fir-ar să fie, Luna! Dă-mi drumul până nu-mi smulgi fața cu totul!

A râs în continuare, aproape urcându-se cu totul pe mine și, cel mai probabil, m-aș fi ales cu fața jupuită dacă soneria telefonului nu s-ar fi auzit dintr-odată.

Ne-am oprit amândoi. Cu un zâmbet victorios, Luna s-a dat jos de pe mine, concentrându-se iar pe punga de chipsuri.

M-am întins după telefonul de pe pat, încă mângâindu-mi cu podul palmelor zonele dureroase și m-am holbat câteva secunde la mesajul afișat pe ecran.

— Totul e-n regulă? m-a întrebat Luna la un moment dat, văzând că nu mai reacționez.

Mi-am umezit buzele, trecându-mi degetele prin părul de pe frunte. Nu-mi plăcea deloc situația în care eram pus.

— E Sunny. Se pare că nu se simte prea bine.

Luna și-a mai dus un chips la gură, dând cu mișcări lente din cap, ca și cum tocmai o pocnise ceva direct în frunte. A înghițit în sec, lăsând punga să-i alunece în poală. Puteam doar să bănuiesc că-i pierise tot cheful, după expresie neutră ce i se întipărise pe chip.

— Deci, pleci?

Răceală. Cam asta recunoșteam în glasul ei. Răceală și, poate, puțină... tristețe.

Fruntea mi s-a încrețit subit, formându-se adevărate cute pe suprafața ei.

Detestam să fiu pus între ciocan și nicovală, mai ales când venea vorba de ele două, deoarece știam că, inevitabil, n-aș fi putut împăca nicicum ambele tabere, oricât de mult aș fi încercat. Și mai știam că, oricare ar fi fost alegerea mea, încrederea uneia dintre ele în mine ar fi scăzut.

În acel moment, nu știam sigur care variantă mi-ar fi provocat mai mult disconfort.

— Putem să mergem la tine acasă, să ne uităm cu toții la un film sau ceva.

Luna a pufnit, dându-și câteva șuvițe după ureche.

Părea sictirită. Sau rănită. Sau poate ambele. Uneori îmi era greu s-o descifrez.

— E-n regulă. Mi-a făcut semn cu mâna. Pleacă. Nu vreau să vă stau în cale.

— Luna... Știi că nu vreau să...

— Hex, pleacă! M-a privit neclintit, afișând o determinare pe care îmi venea greu s-o combat.

Am strâns din dinți, inspirând adânc. Mi-am luat telefonul pentru a-i trimite un mesaj lui Sunny și a o anunța că

aveam să ajung imediat, apoi m-am întors spre Lun, ca să-mi cer scuze pentru cele întâmplate. Și poate ca să-i propun vreo modalitate prin care aș fi reușit să mă revanșez.

Am deschis gura, pregătit să dau glas cuvintelor ce-mi gâdilau limba, însă m-am oprit când am constatat că părea să se uite la mine. Doar că, o clipă mai târziu, mi-am dat seama că nu privea la mine, ci dincolo de mine.

Și, când i-am urmat privirea spre locul unde părea să se uite, n-am putut vedea nimic în afară de draperiile de la mansarda ei, ce păreau a se bălăngăni cu mișcări moarte dintr-o parte într-alta.

Mi-a fost imposibil să nu observ încordarea ce părea să-i crape pielea de pe obraji.

Continui să dau cu toată puterea în sacul de box, simțind cum broboanele de sudoare mi se preling pe gât în jos. Articulațiile de la degete încep deja să mă usture de la atâtea lovituri furioase, însă nu intenționez să mă opresc prea curând. Nu înainte să simt că toată tensiunea din corp mi se va evapora odată cu pumnii ce se izbesc în materialul dur al sacului.

Trag aer în piept, fixându-mi atenția asupra țintei și mai lovesc de câteva ori înainte de a mă opri când simt că mi se taie respirația. Mă sprijin cu palmele de sac, tușind aproape înecându-mă și-mi trec mâinile prin părul transpirat, pentru a-l da pe spate. Poate c-ar fi timpul să mai tund din el; începe să se simtă aiurea, ca o claie de lână unsuroasă.

— Ar trebui să mai iei câte o pauză dacă nu vrei să-ți sară carnea de pe oase, se face auzit din spatele meu JJ.

Mă întorc înspre el exact în momentul în care face un balon uriaș din guma pe care o mestecă. Se sparge peste câteva secunde, lipindu-i-se de vârful nasului.

Rânjesc discret când îl aud cum înjură în barbă, chinându-se să-și dezlipească guma de pe față.

— Zi mai degrabă că te-ai plictisit așteptându-mă. Îi fac semn spre prosopul de lângă el, pe care mi-l aruncă direct în piept. Reușesc să-l prind înainte să cadă și-mi șterg de câteva ori fața și capul cu el.

— Nu neg.

— Atunci de ce-ai mai venit cu mine?

Ridică din umeri, mestecând iar guma. Se sprijină cu spatele de peretele de lângă el.

— N-aveam ce face acasă. Maică-mea voia oricum să mă pună la curățenie, așa c-am preferat să zac pe banca asta, uitându-mă la tine cum îți rupi mâinile în sacul ăla.

Îi arunc o privire sictirită, apropiindu-mă de el pentru a-mi lua din rucsac hainele de schimb și un deodorant. Ridic privirea spre el.

— Merg să mă spăl.

— Eu nu vin cu tine.

— Nici nu-mi doream, cap sec! Îi arunc prosopul direct în față, râzând când îl aud cum scoate niște sunete pline de dezgust. Mă urăște când îi fac asta, iar eu nu mă pot abține.

Ies din duș după mai bine de cinci minute și-l găsesc pe JJ butonând de zor telefonul, cu un zâmbet mult prea mare pe chip pentru a prevesti ceva bun.

Ridic o sprânceană, băgându-mi în același timp hainele folosite înapoi în geantă.

— De ce te hlizești ca un ciudat?

Ridică lent ochii spre mine, ca și cum ar fi ofensat de cuvintele mele.

— Vanessa s-a întors din vacanță. Cică dă mare petrecere în seara asta la vila lor. Ar trebui să mergem!

Îl privesc impasibil, luându-mi geaca pe mine și aruncându-mi geanta sport pe umăr. Aflasem cu vreo două zile în urmă că Vanessa era plecată cu tatăl ei, Jerry Holdenstein, mare afacerist în domeniul imobiliarelor, în Helena, Montana. Aveau acolo o casă de vacanță unde se

mai retrăgeau din când în când atunci când Jerry avea timp liber de la muncă. Șansele să fi dat de Vanessa pe-acolo erau destul de mici luând în considerare faptul că ne aflam în orașe diferite. Dar... niciodată nu puteam fi prea sigur de ceva. Cu atât mai puțin când venea vorba de Vanessa, alias regina surprizelor.

— Nu știi dacă am chef de petrecere, mormăi înspre JJ, așezându-mi mai bine breteaua genții pe umăr.

Se ridică de îndată ce observă că mă îndepărtez de el, luând-o spre ieșire și îmi taie imediat calea, prinzându-mă de la spate.

— Of, haide, omule! De când n-am mai fost amândoi la o petrecere? Pe vremuri rupeam cluburile!

— Bine zis, pe vremuri. Acum nu mai sunt atât de interesat. Continui să merg, salutându-l din cap pe patronul sălii de antrenament.

De lângă mine, JJ pufnește, încheindu-și mai bine fermoarul la geacă.

— Pe bune, Hex. Mâine-poimâine începe facultatea și nu mai am timp să ies așa mult până nu trec examenele semestriale. Ai mei mă vor jupui de viu dacă mai pic la vreunul. Nu mai vor să-mi plătească reexaminările.

— Bravo lor, poate așa te înveți și tu minte! Ridic nepăsător din umeri, ocolind spre ieșire.

JJ se poziționează instantaneu în fața mea, forțându-mă să rămân pe loc, așa că sunt nevoit să-i susțin privirea ușor încruntată.

Mă bate peste braț, ținându-mă cu interes.

— Serios, ce ai? De câteva zile ai o mutră de zici c-a picat casa pe tine.

„Aș vrea eu”, îmi spun în gând, oftând puțin obosit. Dușul de mai devreme ar fi trebuit să mă trezească din starea futută pe care o am, însă sunt mai adormit ca niciodată, cu o durere de cap ce pare a crește în intensitate. Posibil să fie și din cauză că nu mai fumam rahaturile alea de câteva zile;

organismul meu resimțea nevoia de ele și cine știe, poate aveam să m-apuc din nou, mai repede decât m-aș fi așteptat. Nu c-aș fi vrut, însă unele lucruri nu le poți controla, oricât de mult te-ai înverșuna împotriva lor.

— Scuze, frate. Am doar o stare aiurea, atâta tot.

JJ își freacă bărbia între degete, privindu-mă curios.

— Să ghicesc: are de-a face cu o oarecare tipă cu părul blondin?

Îi evit privirea și își dă seama fără să fie cazul să-i confirm.

— Știam eu. Și, de când n-ați mai vorbit?

— De trei zile.

JJ își înclină capul, strâmbându-se la mine.

— Ești conștient că stați aproape casă-n casă, nu? De ce n-ai vorbit cu ea, idiotule?

Mă încrunt la el, trăgându-mi mai bine geanta pe umăr. Ne reluăm mersul spre ieșire.

— Mda, sigur. M-ar fi spurcat Aurora înainte să ajung măcar la ea, geniule!

Pufnește în râs, iar eu îmi dau ochii peste cap. Știam de ce nu pot avea încredere în JJ; mereu profită de orice ocazie pentru a râde pe seama mea. Dacă n-am fi fost amici, moaca aia stupidă i-ar fi stat acum la ceafă.

— Hoașca aia ar tremura pe picioare dac-ar sta lângă tine, știi și tu asta. Vrea să pară vrăjitoarea cea rea pentru că știe că numai așa se poate proteja de tine. Probabil îi e teamă că-i vei ruina din nou imaginea familiei perfecte cu întoarcerea ta.

— De-ar fi după mine, m-aș muta la celălalt colț al planetei numai să n-o mai văd prin preajmă. Deschid ușile întepenite ale clădirii, închizând ochii la contactul cu gerul de afară. Nu mai ninge, dar aerul pare aproape înghețat, de îți taie, practic, plămânii.

Îmi pun gluga pe cap, strângând din dinți.

— Hei, țipă JJ pentru a se face auzit, să mergem la ea! Mijesc ochii, neînțelegând la ce se referă.

— Ai chef de-o păruială cu mă-sa?

— Nu acasă, ci unde lucrează, fraiere! Am eu un pont că va fi acolo azi. Serios, Hex, ți-a înghețat creierul de la gerul ăsta?

Îl pocnesc după ceafă fără să clipesc, făcându-l să înjure de durere. Surâd în sinea mea.

Trebuia să-i dau mai tare.

— Cum adică nu lucrează azi?! aproape că zbiară ca un dement JJ spre tipa micuță de statură de la ghișeu, care pare mai mult decât stupefiată de vocea ridicată a tembelului de lângă mine. Ba chiar a atras atenția altor persoane asupra noastră; genial!

— Mi-a ținut odată locul când aveam nevoie și am făcut acum schimb, se fâstâcește să-i răspundă, curățând în același timp un pahar de cafea.

JJ își trece mâinile prin păr, vădit enervat și se așază pe un scaun de la tejghea.

Îi trimit o privire întrebătoare, însă dă pur și simplu din umeri.

— Ce e? Dacă Luna nu lucrează, măcar să profit de o cafea delicioasă de la frumușica de aici. Îi face tipei cu ochiul, ca de fiecare dată când vrea să fraierească pe cineva pentru a obține numărul de telefon, însă fata nu pare prea prinsă de întreaga situație, căci îl privește ușor nedumerită.

Pe plăcuța de pe șorțul ei zăresc numele *Hazel*.

— Ăăă, am prieten.

JJ amuțește, ca mai apoi să se sprijine cu cotul de tejghea, pentru a se apropia mai mult de ea.

— Nu-i bai. Pot împărți, nu-s zgârcit.

Îmi dau ochii peste cap, trăgându-l în spate până nu se face și mai tare de rahat. Tipa clipește surprinsă de câteva ori, îmbujorându-se puțin, apoi se întoarce cu spatele, prefăcându-se ocupată cu spălatul unor cești.

— Haide, până nu te acuză cineva de hărțuire.

— Nici să curtezi lumea nu mai poți! Dă din cap, mișcându-se din loc. Se oprește însă, făcându-mă aproape să mă izbesc cu bărbia de capul lui.

— Ce rahat ai, JJ?

Îmi face semn spre o masă din capătul sălii și sunt nevoit să-mi mijesc puțin ochii pentru a putea vedea despre cine e vorba. Am nevoie de câteva secunde bune ca s-o recunosc pe Vanessa, căci trecuse multă vreme de când n-o mai văzusem. Părul blond, ca de aur platinat, îi mai crescuse între timp, ajungându-i acum până aproape de curbura sânilor.

JJ îmi face semn să păstrez tăcerea pentru a ne apropia de masa ei și oricât aş vrea să plec naibii și să-l las aici, am nevoie să mă ducă acasă cu mașina. Autobuzele ies din discuție pe vremea asta afurisită. Aș ajunge în mai bine de două ore, la cât de mult polei era pe străzi când ieșisem din casă, de dimineață.

Îl urmez, așadar, îndeaproape, menținându-mi ochii pe silueta subțire și înaltă a prietenei noastre. Și deja nici nu mă mai miră faptul că încearcă s-o sperie, bătând deodată cu palmele pe suprafața mesei.

Vanessa tresare alarmată, aproape scăpându-și telefonul printre degete. Reușește însă să-l prinsă la țanc, exact în momentul în care ochii dă cu ochii de noi. Pupilele i se măresc, iar buzele i se întredeschid.

— Iisuse!

— Neah, doar eu, râde amuzat JJ, strecurându-se pe scaunul de lângă ea.

Vanessa îl pocnește furioasă peste spate, dându-și mai apoi o șuviță blondă după urechi.

— Ce dobitoc ești!

— Fetelor le plac dobitocii.

— Da, ălora cu creierul cât o nucă și cu sâni din cauciuc, murmură Vanessa, luând o gură din cafeaua aflată în fața ei.

JJ zâmbește oarecum cu amar.

— Ți-a mai zis cineva că sinceritatea ta e terifiantă?

— Dragule, eu sunt terifiantă. Acum dă-ți la o parte fundul ăla gras și fă-i loc și lui Hex. Care se pare că s-a hotărât, în sfârșit, să ne încânte cu prezența. Își mută apoi privirea în direcția mea, dând din cap în semn de salut. Aproape că uitasem ce fată de gașcă putea fi Vanessa, cu atât mai mult cu cât era capabilă să-i dea peste nas în ultimul hal lui JJ, care pare că stă puțin îmbufnat acum. Karma.

Mă strecor pe locul liber de pe cealaltă parte a mesei, lăsându-mi geanta sport la picioarele ei.

— N-ar trebui să organizezi o petrecere? Întreb pentru a mai destinde atmosfera.

— M-am plictisit de chestiile astea. Soarbe iarăși din cafea, așezându-și mai bine ochelarii ce-i țin bretonul pe spate. Veniți totuși, nu?

— Mai încape îndoială?

— Mă pot lipsi de tine, JJ. Ultima dată, mi-ai vomat în piscină. Tata n-a fost prea încântat. Și nici cel care a trebuit s-o curețe. Vanessa strâmbă din nas, ca și cum ar retrăi pe viu acele imagini și nu pot să nu mă bucur c-am ratat așa ceva. Nu pentru c-aș fi putut fi scârbit, ci pentru că, probabil, ar fi căzut pe mine năpasta să-i mut fundul beat înapoi acasă. Prietenia vine uneori cu multe... sacrificii.

— Vii? se adresează acum în direcția mea, însă tot ce pot să fac este să dau din cap.

— Nu cred. Am ceva de făcut.

— Trebuie s-o împace pe Luna, îi face JJ semn cu cotul, iar Vanessa își linge buzele rujate, ca și cum ar ști în ce situație de rahat sunt. Până la urmă, sigur știe. Cele două ar putea fi cele mai bune prietene, dacă ar sta mai mult împreună.

S-ar completa perfect: Vanessa, scorpia fițoasă, dar de treabă și Luna, mama scorpiilor, pe care nici dracu' n-o mai împacă.

Și chiar nu știu ce-aș mai putea face ca să-mi cer scuze pentru comportamentul meu. Am crezut că vechiul nostru joc cu degetele o va mai înmuia cât de cât, că o va face să-mi acorde măcar o șansă pentru a mă asculta, însă încep acum să cred, după atâtea zile în care parcă a înghițit-o pământul, că într-adevăr nu mai vrea să aibă nimic de-a face cu mine. În fond, eu îi cerusem asta. Eu am îndepărtat-o, deci, cu ce drept mai puteam să-i cer acum să vorbească cu mine? De ce o iau uneori de bună, crezând că va fi mereu acolo, pentru mine, ori de câte ori aș avea nevoie de ea? De ce fac lucruri pe care eu, unul, nu le-aș putea tolera? Și de ce tot las stările de moment să-mi ghideze acțiunile, și nu în cel mai bun sens?

Ar fi egoist să afirm însă că-mi este teamă s-o pierd de tot pe Luna? Aș fi cu adevărat un nenorocit lipsit de morală dacă aș vrea acum să îndrept răul făcut? Și oare... ce se va întâmpla dacă Luna va decide că nu merit o a doua șansă? Sau a... le-am pierdut deja numărul.

N-aș suporta s-o știu complet ieșită din viața mea, pentru că, la finalul zilei, îmi dau seama că nimeni n-ar putea să mai rămână lângă mine atunci când sunt în cea mai proastă stare a mea. Că nimeni nu va ține la mine așa cum a făcut-o ea, fără prejudecăți și rezerve.

Am dat-o rău de tot în bară cu Luna și nu mai sunt încrezător în mine că voi putea să repar greșelile făcute.

— Cred că te pot ajuta eu, se aude ca prin ceață vocea Vanessei la un moment dat și când ridic ochii spre ea, pot zări zâmbetul viclean ce-i joacă pe buze.

Asta n-a prevestit nicicând ceva bun.

— La ce te referi?

Vanessa mai ia o înghițitură de cafea, lăsând ceașca pe masă. Se ridică apoi, luându-și geanta pe braț și-și așază ochelarii pe nas.

Cine poartă ochelari de soare în mijlocul iernii? Se pare că Vanessa și alți câțiva ciudați.

— O aduc eu pe Luna la mine. În plus, am un costum de baie din Bahamas care s-ar potrivi perfect pe corpul ei. Mai departe, te descurci singur cu ea. Ne face apoi cu mâna, strecurându-se printre mese și dispare în frigul de afară.

Nici măcar nu mi-a oferit șansa de a-i refuza propunerea și așa destul de trăsniță. Nu vreau s-o împac de față cu toți prietenii pretențioși ai Vanessei, cu atât mai puțin cu cât sunt sigur că Luna nici nu-mi va acorda vreo atenție, darămite să mai stăm de vorbă unul cu altul.

Oftez în sinea mea, trecându-mi cu nervozitate degetele prin păr. Cred că tocmai am intrat într-un rahat și mai adânc decât cel în care mă scăldam deja.

— Mă vrea, da, da, îl aud pe JJ că mormăie contemplativ lângă mine, lăsându-se pe spătarul scaunului.

Ridic din sprânceană, uitându-mă perplex la el.

— Da, înecat la ea în piscină poate.

Capitolul 9

LUNA ☾

*Lied to my doctor, she knew I was fakin'
Gave me some pills, but I'm too scared to take 'em
I try and I try, but I'm too sad to cry.*

Sasha Sloan – ***Too sad to cry***

Am iubit-o pe Sunny încă din prima clipă în care am pus ochii pe ea.

Deși nu mi-o aminteam cine știe ce din perioada de după nașterea ei, un an mai târziu, puteam spune că nu mai voiam să mă dezlipesc de ea nici măcar o clipă. Părea atât de mică și de fragilă... Și atât de frumoasă.

Obişnuiam să mă uit ore întregi la ea, fără să mă plictisesc. Deși avea deja un an, încă nu izbutise să formuleze altceva în afară de niște gângureli din care nu înțelegeai mai nimic. Era haioasă însă și-mi era dragă ca un boboc neînflorit de bujori.

Pe atunci, credeam că noi două aveam să fim nedespărțite când vom fi mari. Știam deja că urma să fiu genul de soră mai mare pe care ar fi putut oricând să se bazeze. Că aveam s-o iubesc ca pe ochii din cap. Că nimic nu putea să mă facă să-mi schimb părerea.

Eram mică.

Și atât de naivă.

— Luna, să ai grijă să nu vă cadă omizile în cap! a strigat mama de pe veranda casei la un moment dat. Doar ți-am mai spus să n-o duci pe Sunny tocmai acolo.

— Voi avea grijă, mami! Am chicotit, dând la o parte o frunză ce căzuse peste obrăjorul lui Sunny.

Lui mami nu-i plăcea când o duceam pe Sunny la umbra copacului situat între casa noastră și cea vecină. Mereu se temea fie c-o să ne cadă tot felul de gănganii în cap, fie c-o să ne tragă curentul. Mereu își făcea excesiv de multe griji în privința surorii mele mai mici. O puneam însă pe seama vârstei ei atât de fragede.

Chiar era micuță și atât de plăpândă.

O altă rafală de vânt a suflat pe lângă noi, ridicând în aer câteva frunze din copac. Una i-a căzut fix pe nas, făcând-o să chicotească amuzată. Am zâmbit larg, întinzându-mă pentru a i-o da la o parte. În mișcare, palma ei micuță s-a încolăcit în jurul degetelor mele, strângând cu putere pe măsură ce râsetele ei umpleau toată curtea.

M-am sprijinit mai bine de căruciorul ei, izbucnind în râs alături de ea.

M-am întins, dându-i o șuviță arămie după ureche, moment în care chicotele ei s-au materializat într-un singur cuvânt:

— Lua!

Am clipit șocată. Sunny mi-a chicotit din nou numele – greșit, ce-i drept – iar pieptul mi s-a umplut de un val de căldură, altul decât cea de afară.

Primul ei cuvânt.

Începutul.

Am prins-o mai bine de mânuța ei firavă, depunând un sărut apăsător peste obrăjorul rozaliu.

— Abia aștept să crești, surioară! Abia aștept să ne distrăm împreună!

O altă pală de vânt călduț a suflat pe lângă noi, înconjurându-ne de petale de flori, de frunze și... de râsete nevinovate.

— Ai mai luat antidepresivele așa cum am stabilit de comun acord acum o lună?

Îmi frec puțin agitată palmele între ele, privind obsesiv spre vârful bocancilor mei ca la cine știe ce ciudățenii ale naturii. Îmi umezesc buzele aproape stafidite, simțind o ușoară aromă de tutun de la țigara pe care o fumasem în urmă cu zece minute și, dintr-un oarecare motiv, stomacul mi se frânge pe dinăuntru, aducându-mi o grimasă pe față.

Înghit în sec, respirând îndelung pe gură, asemenea unei prizoniere într-un coșciug, care rămâne fără aer din secundă în secundă. Stau cu urechile fixate asupra bocăniturilor pe care doctorul Yang, psihiatrul meu, le face cu baza pixului pe carnetelul pe care-l ține în poală.

Ce-aș putea să-i răspund? Că n-am înghițit nici măcar o pastilă de Prozac de când mi le prescrisese? Că nu simt nevoia să le iau tocmai pentru că refuz să cred că este ceva în neregulă cu mine? Că, de îndată ce limba mea va atinge acel medicament, știu că voi fi pierdută pentru totdeauna?

Încă încerc să-mi amintesc când a început totul. Când viața mea a scăpat complet de sub control, încât să nu mai dețin frâiele propriului corp. Când am lăsat emoțiile distructive să mă înghită și să mă subjuge în fața unei boli nevăzute.

M-am săturat să mă simt ca ultimul om de pe pământ. Urăsc să mă simt neputincioasă și singură. Însă nici nu vreau să fiu o povară pentru altcineva. Nu vreau să îngrijorez sau să disper pe cineva. Nu vreau să mă simt ca și cum nu aș fi în stare să preiau controlul asupra situației.

Oare i s-a mai întâmplat cuiva să-și dorească să fugă de propria minte?

Pentru că simt că a mea mă va ucide într-o bună zi.

Îmi ridic în cele din urmă ochii spre bărbat, simțindu-mă puțin prost la vederea calmului pe care încă

și-l păstrează pe față, ca întotdeauna, și devin ușor frustrată la gândul că poate n-a fost tocmai o idee bună să revin aici.

Mereu spun că voi înceta, că precedentă tură avea să fie ultima, că sunt bine, că nu mai am nevoie de ajutor, însă mereu ajung din nou aici, pe nenorocitul ăsta de scaun ce pare că mă strânge cu niște tentacule invizibile, ținându-mă pe loc ca pe ultimul infractor.

Îmi mut privirea când simt că nu-i mai pot suporta atenția stăruitoare, concentrându-mă asupra vazei cu flori ce stă pironită pe un suport aproape de fereastră. Fasciculele slabe de lumină ale becurilor de deasupra fâlfâie ca niște bătaii eșuate de aripi, făcând camera să-mi pară și mai insipidă și mai lipsită de mișcare.

— Nu mă ajută, murmur într-un final, observând c-am revenit la ticul nervos de a bate cu talpa în podea. Îmi pun ambele palme peste genunchi, apăsând, pentru a încerca să mă opresc.

Tremuratul continuă însă, așa că oftez iritată.

— Pastilele prescrise de mine nu te ajută? Sau faptul că nici măcar nu încerci să le iei?

Îi întâlnesc imediat ochii iscoditori și sunt brusc incapabilă să mai scot un cuvânt pe gură. Parcă toate vorbele îmi părăsesc mintea, lăsându-mă stearpă pe dinăuntru.

Doctorul Yang se oprește din ticăitul cu pixul, fixându-l între degete și se așază mai bine pe scaunul său din piele, cu un picior peste celălalt.

— Nu te pot ajuta, Luna, dacă nu-ți vei dori să fii ajutată. Eu pot vorbi cu tine, să te ascult în orice ai nevoie și să-ți prescriu ceva care te-ar putea face să treci mai repede peste stările pe care le ai, dar nimic nu te va ajuta cu adevărat atât timp cât tu nu vrei să încerci măcar.

— Credeți că nu *vreau* să trec peste? Întreb puțin cam prea răstit, motiv pentru care bărbatul din fața mea ridică puțin întrebător din sprânceana perfect arcuită. Îmi dreg imediat glasul, simțindu-mă oarecum stânjenită de modul în

care am reacționat și îmi strâng palmele în pumni pentru a mă controla. Îmi pare rău, continui pe un ton mai domol. Nu e vorba că n-aș vrea s-o fac, ci... pur și simplu, nu pot s-o fac. Încerc, chiar încerc, scrâșnesc din dinți, însă e ca o briză care suflă pe neașteptate. Acum pot să glumesc, ca în secunda imediat următoare să mi se pară că locul meu nu e niciunde. Cum pot controla ceva ce nici măcar nu mă atenționează? Cum pot împiedica un gând ce apare din senin?

— Nu trebuie să-l împiedici, Luna, ci să înveți, treptat, să te liniștești și să raționezi. Are temelie în ceva argumentat acel gând? Sau e doar un scenariu de care nici măcar nu ești sigură că este adevărat? Minte este unul dintre cele mai complexe mecanisme, dar și unul dintre cele mai periculoase. E înșelătoare, e complicată și uneori o să ți se pară că nu-ți mai aparține, deși e parte din tine și câteodată uităm că avem putere asupra tuturor lucrurilor ce ne reprezintă și ne caracterizează. Dacă tu n-o ai, nimeni altcineva n-o va deține.

Liniștea ne cuprinde pe amândoi preț de câteva secunde, moment în care mă gândesc că poate are dreptate.

Că poate nu-mi dau îndeajuns de mult silința. Că poate refuz ajutorul său în mod deliberat, ca mai apoi să mă gândesc că nu există nimeni care să mă poată înțelege sau ajuta. Pentru că doctorii nu te ajută. Nu cu adevărat. Pentru ei, pacienții fac parte din fișa postului, deci de ce s-ar extinde obligațiile lor peste limitele unui simplu serviciu? De ce-aș putea crede că le pasă cu adevărat dacă ne facem bine sau nu? În fond, totul e o muncă. Iar munca se răsplătește. De ce-aș putea avea impresia că bărbatul stilat din fața mea mă vede ca pe altcineva în afară de o pacientă înfumurată și cu grave probleme de comportament?

În final, tot ce ai ești tu însuși.

Și, uneori, îți dai seama că nu-ți ești îndeajuns.

— Vreau doar să se oprească, mă aud mormăind la un moment dat.

— Ce anume?

— Totul.

Doctorul Yang păstrează o tăcere sufocantă, continuând să se uite lung și îngândurat la mine. Oare crede că-i fac ziua un iad ce nu se mai sfârșește? Simt însă că în prezența lui pot să fiu eu însămi. Că pot să-mi ofer luxul de a fi vulnerabilă și de a-mi mărturisi mie, mai întâi de toate, că am nevoie de ajutor. Pentru că știu, mai bine decât oricine altcineva, că dacă e să mă distrugă cineva, va fi vorba tocmai de mine. Pentru că mai știu și că, fie că-mi doresc sau nu, va veni un moment în care voi claca din nou și voi risca să fac ceva necugetat, doar pentru a scăpa pe moment de nefericire.

Doctorul Yang se foiește pe scaun. Aud cum aerul i se infiltrează în plămâni odată cu respirația sa profundă.

— Să revenim la discuția de data trecută atunci. Mi-ai spus că un prieten tocmai s-a întors acasă după o plecare de... cât? Un an? Dau aprobator din cap. Așa, și că nu știi cum ar trebui să te porți cu el după toate cele întâmplate între voi. Deci, ai reușit să vorbești cu el până acum?

— Nu tocmai, răspund gata să mă înec, plimbându-mi limba de-a lungul dinților. I-am zis că nu mai avem ce discuta.

Ridică iar din sprânceană.

— De ce-ai făcut asta? Părei... entuziasmată de întoarcerea lui.

— Da, înainte să știu că încă mai trăiește cu amintirea lui Sunny adânc implantată în cap. Ca să nu mai spun c-a rămas la fel de idiot ca la plecare.

Surâde, notându-și cine știe ce porcării despre labilitatea mea mintală în carnețel. Trebuie să recunosc, mi-ar plăcea să citesc ce scrie acolo; ar ieși un film cu debili mintali numai bun de difuzat la cinema.

— Te-ai gândit că poate ăsta e mecanismul lui de a trece peste întreaga situație?

— Amintindu-ți de iubita deja plecată în fiecare minut din zi? Cum să fie sănătos pentru el?

— Nu toți reacționăm la fel în fața unei asemenea pierderi, Luna. Unii trec mai ușor peste durere, alții se afundă în ea, încercând să se resemneze cumva. Probabil, amicul tău nu știe cum să gestioneze ceea ce trăiește; poate se simte vinovat în vreun fel, n-am de unde să știu. Însă mi-am dat seama, din felul în care ai vorbit data trecută despre el, că îți este un prieten bun. Iar prietenii se ajută unul pe celălalt. Nu-i întorci spatele cu prima ocazie în care îți dai seama că realitatea nu e tocmai așa cum o vrei tu. Sfatul meu este să renunți la orgoliu, pentru că știu că dai pe dinafară de el, și să discuți cu el, să fii acolo pentru el. Ceva îmi spune că vei regreta pe viitor și nu vreau să mă acuzi apoi că ți-am fost un îndrumător dintre cei mai proști.

Îl las să-și ducă la bun sfârșit monologul, uitându-mă oriunde, dar nu în ochii lui. Pentru că dacă aș face-o, mi-aș dovedi mie însemi că are dreptate în tot ceea ce zice, iar orgoliul din mine vrea să mai aibă și el un cuvânt de spus totuși.

Nu vreau să mă bag mai mult decât am făcut-o deja în viața lui Hex, cu atât mai puțin să încerc să-l fac s-o uite pe Sunny; nu e de datoria mea asta. Nu vreau să trăiesc cu impresia că iar fac alegerile cele mai greșite, cu persoanele nepotrivite. Și, în definitiv, îmi este puțin mai bine fără Hex prin preajmă, chiar dacă o spun cu jumătate de gură. Zilele astea, fără să mai dau ochii cu el peste tot, au fost ca o gură de aer proaspăt, ca și cum toată apăsarea de pe piept s-ar fi evaporat odată cu fulgii de afară.

Mă simt bine și așa vreau să fie și pe viitor. Cu sau fără prezența lui în viața mea.

— Am fost acolo pentru el. Mereu. Dar n-a părut să conteze. De ce-ar conta acum? De ce-ar trebui să fiu tot eu aia care se sacrifică?

— Momentele în care n-a fost acolo pentru tine le compensează pe cele în care a fost?

Ridic capul spre el, întâlnindu-i privirea calculată, de o blândețe ce-mi provoacă o grimasă.

— Nu cred. Singurele momente în care Hex a uitat de mine au fost cele de după ce a devenit iubitul lui Sunny. Atunci când nu mai vedea, nu mai auzea, nu mai exista nimeni altcineva în afară de ea. Au fost zile în care o puneam pe ea înaintea mea, zile în care nu avea timp să-mi observe declinurile sufletești, pentru a-mi da o mână de ajutor. Însă Hex fusese al meu mai întâi. Fusese cel mai bun prieten și persoana care mi-a oferit sprijin necondiționat. O prezență binefăcătoare în viața mea. Mă ținea pe linia de plutire. Mă trăgea deasupra valurilor de tristețe în care ajungeam să mă înec uneori, fie că era sau nu conștient de acel lucru. Și acum că mă gândesc mai bine, îmi dau seama că, poate, problemele mele au izbucnit cu adevărat în două momente distincte din viața mea: atunci când mi-am dat seama că nu o să am niciodată parte de atenția mamei așa cum mi-aș fi dorit din toată inima și atunci când, în mod inevitabil, l-am pierdut pe Hex în favoarea surorii mele.

Doi factori declanșatori care m-au adus, încetul cu încetul, în pragul prăbușirii.

— Atunci nu lăsa valul ăsta al gândurilor, trecător de altfel, să-ți întunece judecata, Luna. Pentru că depresia n-a fost nicicând un rău necesar. E o tulburare care doar macină, zgârie, scormonește. În suflet și în minte. Iar eu vreau să te ajut s-o învingi și să închei cu bine acest capitol mai mult sau mai puțin plăcut. Am încredere în tine, Luna. Fie că vrei să crezi asta sau nu.

Îl privesc îndelung. O parte din mine ar vrea să-l creadă, să-i ridice vorbele pe un pedestal pentru a mă întoarce la ele ori de câte ori aș simți că m-aș pierde. Însă cealaltă parte, mai umbrită și mai neliniștită, știe că vorbele lui fac parte dintr-un monolog adresat, probabil, multor altor pacienți care-i trecuseră până acum pragul.

Mă ridic amorțită de pe scaun, luându-mi geanta aruncată la piciorul acestuia și mă întind după paltonul ce zace aruncat pe umerașul de la intrare. Mă întorc apoi cu

o expresie mai degrabă neutră pe chip către doctorul Yang, care nu pare prea surprins de reacția mea.

— Mulțumesc pentru sfaturi. Mă îmbrac în grabă, cu gândul de a ieși cât mai repede de acolo și nu bag de seamă că acesta mă strigă din urmă decât atunci când o face pentru a doua oară. Mă întorc încet spre el, cu mâna încă pe clanță.

— Încearcă să iei pastilele când simți nevoia, Luna. Începutul e mai anevoios, ai să vezi. Ah, și încă ceva, nu încerca să renunți la mâncare ca o formă de răzvrătire prostească împotriva problemelor din viața ta. Totul se va întoarce împotriva ta mai târziu, în cel mai oribil mod posibil.

E trecut cu mult de ora patru după-amiaza și singurele lucruri pe care le-am făcut toată ziua au fost să mă îndop cu două castroane uriașe de iaurt cu cereale și zmeură și să citesc în prostie *Arta războiului* de Sun Tzu, care, sincer, m-a obosit puțin psihic. Singurul lucru pe care l-am reținut de acolo a fost citatul: „Arată-te puternic când ești slab și slab când ești puternic” și nu știu sigur dacă mă va ajuta în vreun fel pe viitor.

Arunc cartea pe un colț al patului, prăbușindu-mă între pernele pufoase și moi, apoi îmi descopăr burta ca de fiecare dată când mănânc prea mult și simt că voi exploda din moment în moment. Și nici măcar nu știu de ce-am băgat în mine ca într-o mașinărie de devorat tot ce-mi iese în cale. Am noroc însă că diger destul de repede, altfel aș fi nevoită să merg la mama pentru vreo pastilă de crampe abdominale și chiar nu vreau să fac asta. Iar îmi va reproșa: „Niciodată n-ai grijă de organismul tău”, iar urechile mele nu mai pot asculta din nou același recital tras parcă la indigo.

Ba e albă, ba e neagră cu mine.

Ba mă înfometez, ba mănânc până simt că-mi explodează stomacul.

Nu există cale de mijloc în privința asta.

Mă bat de câteva ori cu palmele peste ridicătura din piele, râzând ca o nebună la vederea bolovanului din fața mea. Cine m-ar vedea pentru prima dată sigur ar crede că sunt gravidă în luna a patra, eventual cu gemeni, ca să pară și mai dramatică situația. Mă simt prost însă, ca și cum aș da orice să-mi vărs mațele din mine în acel moment, golindu-mi stomacul de tot ceea ce am ingerat.

Mereu sunt la extreme.

Niciodată nu reușesc să găsesc un echilibru între ceea ce e bine și ceea ce e rău, însă aș da orice s-o scot cumva la capăt cu toată abureala asta afurisită. Cred că vorbele lui Yang mi-au zăpăcit mintea, făcându-mă să aberez ca o nebună de legat.

Scâncesc pe înfundate, parcă încercând să mă muștru-luiesc de una singură, și simt pe dinăuntru o imensă poftă de a bea ceva rece și acru, ca să mi se mai ducă din senzația asta de greață la stomac. Îmi amintesc că mai aveam niște suc de portocale făcut de mama azi-dimineață, așa că mă silesc să mă dau jos din pat, ținându-mă de burtă ca și cum aș ține lângă mine o bombă cu ceas și îmi târșâi picioarele spre ieșirea din mansardă.

O găsesc pe mama moțâind pe un scaun în bucătărie, după ce se chinuise să citească una dintre cărțile ei de romance, motiv pentru care nici nu mă obosesc să-mi fac anunțată prezența, ci mă îndrept ținută spre frigider. Scot sticla de suc, luând și un pahar de pe suportul de deasupra mea și-l umplu până sus, dându-l peste cap pe nerăsuflăte. Lichidul rece îmi alunecă pe gât ca o supă înecăcioasă și șterg imediat cu mâneca cele câteva picături care mi se scurg pe bărbie, înainte să-mi păteze hainele.

Las paharul jos, lingându-mă pe buze pentru a înlătura orice urmă de suc rămasă, când privirea mi se intersectează, fără să fi planificat asta, cu cea a mamei. Un fior rece și pătrunzător îmi urcă pe șira spinării, dându-mi furnicături pe sub haine. Îmi îndrept atenția în jos, spre sticla pe care o

țin încă între palme și decid să mă întorc în cameră înainte să înceapă vreo altă discuție între noi.

Mă răsucesc, așadar, fulgerător spre frigider, trântind puțin cam prea tare sticla înăuntru, apoi mă grăbesc să-mi spăl paharul, pentru a-l lăsa mai apoi la scurs. În tot acest timp, privirea ei continuă să mă zgârie pe creier, ca și cum cineva și-ar rupe unghiile încercând să lase urme pe tablă. Mereu am urât sunetul ăla blestemat și parcă îmi răsună acum din nou în miezul timpanelor, ca niște goarne stricate de la chinezi. E insuportabil.

— Luna, crezi că putem vorbi câteva minute?

Și, bum!

Se pare că de ce ți-e teamă nu scapi, căci principalul motiv pentru care am vrut să plec mai repede de aici tocmai prinde viață sub ochii mei.

Trag adânc aer în piept, ștergându-mă pe mâini cu un prosop de bucătărie și mă întorc cu grijă spre ea, privind-o cu reținere. Ochii ei îngustați, ca de vulpe, îmi scrutează silueta din toate părțile, de parcă ar încerca să descoasă firul în patru.

— Nu cred c-avem ce să vorbim.

Uneori, *trebuie să vorbim* e rostit mult prea târziu.

Lasă cartea pe masă, deschisă la pagina la care rămăsese, și își împreunează palmele în fața ei.

— Haide, Luna. Știu că n-am procedat cum trebuie în acea seară, și-mi pare rău că s-a ajuns la... ce s-a ajuns.

Îmi încrucșez brațele în jurul corpului, lăsându-mi întreaga greutate pe un picior. Un zâmbet puțin cam forțat își face simțită prezența pe buzele mele.

— Te referi la palma pe care mi-ai dat-o? Întreb surâzătoare. Stai liniștită, nu mi-a rămas nicio cicatrice care să te acuze de ceva. În plus, am discutat deja cu tata, totul e-n regulă.

Mint și probabil știe și ea asta, însă nu cred că va cuteza să se scuze și mai mult în fața mea, căci n-ar fi deloc stilul ei.

Prefer însă să las toată acea seară de coșmar în urmă, ca pe oricare altă întâmplare nefericită din viața mea, pentru că nu-mi va aduce nimic bun ancorarea în asemenea amintiri neplăcute. Doar îmi voi distruge mintea cu ele, păstrându-le în suflet ca pe niște sticlute cu otravă, gata să se verse de tot peste inima mea, până când mă vor distruge pe dinăuntru. Acțiunile deja trecute nu mai pot fi schimbate. Vorbele urâte și disprețuitoare nu mai pot fi luate înapoi. Iar părerile de rău par, brusc, nesincere.

Vocea mamei se face cu greu auzită în urechile mele; se pare că-mi rostise deja numele de vreo câteva ori înainte să mă reconectez la realitatea din fața mea.

— Nu vreau ca incidentul ăsta să ne strice și mai mult relația, Luna. Vocea îi pare ușor răgușită, complet diferită față de cea pe care o are de obicei, și tocmai de aceea nici nu știu măcar cum s-o mai privesc în ochi. Probabil ai impresia că-ți vreau răul, însă tu nu înțelegi... Uneori ești mult prea impulsivă. Mi se pare că iei decizii pripite fără să te gândești prea bine la ceea ce faci. Și nu vreau să faci ceva greșit. Nu vreau... să faci o alegere greșită.

Mă încrunt și fruntea începe să mă jeneze sub cutele formate în piele.

— Crezi că nu știu să-mi port singură de grijă sau ce?

Clipește cu rapiditate, părând luată prin surprindere.

— Eu nu... Începe să-și frece degetele între ele, ca și cum ar frământa-o ceva și înghite în sec de câteva ori înainte de a-și da din nou drumul la gură.

Mi se strânge stomacul, iar mâncarea de mai devreme riscă să dea pe dinafară. Îmi încleștez dinții.

— Încerc, Luna. Chiar încerc să am o relație bună cu tine, în ciuda celor întâmplare în trecut. Dar e mai greu decât aș fi crezut că va fi. Am... nevoie de timp. Înțelege-mă.

O parte din mine ar vrea s-o creadă. O parte o face, chiar dacă nu sunt complet sigură că vorbele ei nu reprezintă doar simple cuvinte aruncate în vânt pentru a-mi închide

gura odată pentru totdeauna. Însă cealaltă parte, cea cufundată în extreme, nu poate înțelege ce se petrece în mintea ei. Ce anume încearcă? De ce are nevoie de timp? A avut la dispoziție douăzeci și unu de ani și n-a putut rezolva nimic în ceea ce mă privește. Degeaba am încercat eu, dacă ea nici nu s-a uitat vreo clipă la mine.

Decid însă să las situația așa cum a picat, pentru a nu mai continua discuția și mă trezesc făcând singurul gest la care nici măcar eu nu m-aș fi așteptat: mă întind spre palma ei, pentru a o acoperi cu a mea. Nu îndrăznesc să-i adresez vreun cuvânt în plus, cu atât mai mult cu cât, oricum, nu simt nevoia s-o fac, iar ea pare la fel de surprinsă ca mine, rămânând nemișcată preț de două secunde.

Îmi mângâie apoi pielea cu degetul mare, forțându-se să schițeze un zâmbet. Și nu știu de ce, însă e ceva ciudat în felul în care mă privește. Cumva... îndurerat, însă fără să se prefacă. Ca și cum prezența mea ar zdruncina-o, scoțând la suprafață cele mai adânci și uitate temeri.

Sonerie de la intrare se face auzită în următoarea clipă, rupând întregul moment creat de mine, așa că mă îndepărtez numaidecât de lângă ea, întorcându-mi privirea.

Îmi mișc picioarele spre ușa de la intrare și mi se pare că nu văd bine la ora asta atunci când observ cine se află fața ochilor mei.

— Ți-a fost dor de mine? Vanessa își dă jos ochelarii de pe nas cu mișcări de felină, zâmbind și, preț de câteva clipe, nu reușesc să am nicio reacție. Vizita ei e mai mult decât... neașteptată.

Nu știam că s-a întors în oraș. Și categoric, nu știam că ar avea de gând să-mi facă vreo vizită.

Vanessa clipește des de câteva ori, întorcându-și capul spre interiorul casei, de unde se aude imediat vocea mamei, care tocmai întreabă cine e la ușă.

— Doamnă Morgenstern! Mă bucur să vă văd! Trece degrabă pe lângă mine și o urmăresc confuză cum se apropie de mama, luând-o în brațe. Își zâmbesc reciproc, aproape

amical și, brusc, simt o ciudată nevoie de a-mi da ochii peste cap.

Vanessa și lingușelile ei; pun pariu că mama se dă bine pe lângă ea doar pentru că știe că tatăl Vanessei deține o mică avere. Una nu chiar atât de... mică.

— Am auzit de la niște prieteni c-ai plecat cu ai tăi într-o stațiune, vorbește plină de entuziasm mama, ca și cum toată treaba de mai devreme cu mine s-ar fi șters cu buretele din mintea ei în nici câteva secunde.

Oftez, neînțelegând ce se petrece și trântesc cumva ușa în urma mea, atrăgând atenția celor două. Vanessa își sprijină ochelarii pe cap, dându-și părul pe spate și se apropie de mine fără nicio reținere.

Mă cuprinde cu brațul de după umeri.

Îi arunc o privire întrebătoare.

— Da, dar eu m-am întors aseară. Și, pentru că în curând încep cursurile la facultate, am venit s-o invit pe Luna la o mică petrecere la mine acasă. Evident, dacă sunteți și dumneavoastră de acord.

Mă uit la ea cu ochii cât cepele. Vanessa continuă să zâmbească ca o păpușă Barbie spre mama, trăgându-mă mai aproape de ea și nu pot să-mi scot nicicum din cap ideea că nu-mi miroase a bine; ca și cum presimt că urmează să se întâmple ceva rău din moment în moment.

Și de unde până unde îi cere acordul mamei pentru a mă invita la o petrecere? Nici nu cred că am starea necesară ca să onorez invitația.

Decid, așadar, să mă desprind de întreaga situație, dându-mă mai într-o parte.

— Nu pot, murmur pe un ton scăzut. Am de... învățat. Ei, rahat! Eu și scuza cu învățatul nu ne pupăm nicicum. Și știe și mama asta, pentru că văd cum ridică sceptică dintr-o sprânceană.

— Prostii! se aude mama spunând. Luna, ai nevoie să mai ieși puțin din casă, așa că nu-ți face griji în privința mea

și-a lui taică-tu. Mergi și distrează-te. În ultimul timp ai stat mai mult închisă în casă. Puțină distracție îți va prinde bine.

Aproape că simt rânjetul victorios al Vanesei cum îmi zbârlește pielea. Îmi face cu ochiul, ca și cum ar fi mândră de o asemenea favoare din partea ei, și deja regret că i-am arătat în clasa a zecea unde locuiesc.

Mergeam pe premisa că existau măcar 5% șanse să nu știe cum să folosească un GPS.

— Haide, du-te și îmbracă-te! Mă înghiontește în umăr. Sau vrei să mergem la mine să te îmbraci de petrecere? Ridic din sprânceană.

— Crezi că n-am haine?

— Nu-i vorba de asta. Își linge buzele date cu un ruj roșu, mat. Dar ceva îmi spune că hainele tale nu se potrivesc cu... tematica petrecerii.

— Nici măcar nu purtăm aceleași măsuri, Vanessa! Ce naiba? șoptesc, ca să nu mă audă mama. Dar blonda din fața mea plescăie de câteva ori din limbă.

— Se rezolvă. Acum haide, avem o petrecere de organizat!

Continui să mă uit perplexă la ea, întrebându-mă dacă nu cumva e drogată și mă confundă cu vreuna dintre prietenele ei pline de figuri. E cam greu de crezut totuși, având în vedere că pare să-mi știe numele de familie ca pe *Tatăl Nostru*, ceea ce mă oftică și mai tare.

Până la urmă însă, ce poate ieși atât de rău? E doar o petrecere, plină de oameni cu bani probabil, care vor vorbi despre cum au câștigat ai lor la loto și despre vacanța de vis din cine ce știe ce zone exotice de pe glob.

Mda.

— Nu puteai ține petrecerea și fără mine? întreb în timp ce un tip, probabil unul dintre angajați, continuă să mă dea cu fard pe pleoape.

— Doamne, nu mai fi așa o distrugătoare de chef, Luna, și simte-te și tu bine! Te știam fată de gașcă.

— Poate că m-aș simți și eu bine dacă cineva nu mi-ar scoate ochii cu pensula asta. Mă strâmb la tipul din fața mea, care mă privește mai degrabă plictisit de reacția mea răutăcioasă. Însă chiar simt că-mi va scoate ochii din orbite dintr-o clipă în alta dacă va continua să împingă nenorocita aia de pensulă în toate părțile! N-ar trebui să mă simt rău pentru că mă iau de un tip care doar își face meseria, atât timp cât eu sunt cea care suferă de pe urma lui! Totuși, o parte din mine se simte. Probabil nu-i el de vină că nu pot să-mi stăpânesc cum trebuie nervii.

Uneori, rănesc oamenii doar din simplul fapt că se găsesc la momentul nepotrivit, lângă persoana nepotrivită.

Vanessa își așază mai bine fusta minusculă pe coapse, trăgând de decolteul generos al bluzei și apare lângă scaunul meu de îndată ce și-a scos toate formele în evidență.

— Toni, aplică mai mult pigment pe pleoapa de sus. Fă-l să pară mai... dramatic!

— Cred că fața mea arată destul de dramatic și fără machiajul ăsta, spun obosită. Cine mai vine? întreb închizând ochii și încerc pe cât posibil să mă relaxez pe scaun.

— Cine vrea. Habar n-am, am dat anunț pe Instagram.

Deschid ochii la timp ca s-o observ cum încearcă să se dea cu un luciu vișiniu pe buze, conturându-le mai întâi cu un creion închis la culoare. Vanessa chiar e o tipă frumoasă, păcat însă că uneori gândește mai mult cu banii decât cu capul. Nu c-ar fi proastă; mitul cu blondele e doar o mare porcărie.

— Deci, să înțeleg că vor veni toți vagabonzii pe aici, suier spre ea, iar Toni îmi închide imediat buzele pentru a mă da cu un ruj roșu. Mă încrunt la el, primind în schimb un rânjat discret din partea lui. Ce nemernic!

— Lasă, spune blondina, închizând capacul luciului, pe care-l așază mai apoi pe un suport de machiaj. Poate-l vei întâlni și tu pe vagabondul vieții tale în seara asta, cine știe?

N-apuc să-i răspund în vreun fel. Soneria de jos se face auzită de mai multe ori, semn că petrecăreții tocmai încep să-și facă prezența.

— Merg să deschid ușa. Să cobori după ce te îmbraci, bine?

Dispare înainte să-i pot răspunde, ca și cum ea ar fi șefa, iar eu, un simplu slujitor. Nu-mi place deloc cum sună afirmația asta, însă dacă tot sunt aici și oricum n-am altceva mai bun de făcut, pot măcar să mă bucur de seara asta. Oricum nu voi bea pe banii mei.

Surâd în sinea mea, făcându-l pe Toni să mă privească într-un mod ciudat. Nimic dubios.

După mai bine de jumătate de oră, timp în care Toni mi-a finalizat machiajul, dispărând apoi naiba știe unde, continui să mă holbez ca o ciudată la hainele pe care Vanessa mi le lăsase pe umeras. Dacă se pot numi *haine*.

Un costum de baie pe care ar trebui să-l iau pe dedesubt, dintr-o singură bucată, având o despicătură uriașă la spate și ceva ce seamănă foarte mult cu un cardigan, doar că e dintr-un material foarte subțire, aproape transparent. OK, oi fi eu mai nonconformistă, dar hainele astea sumare nu-s deloc genul meu.

Continui să mă bâțai de colo-colo, neștiind ce-ar trebui să fac mai exact cu ținuta lăsată de Vanessa și abia acum aud gălăgia de afară și geamurile ce vibrează din cauza muzicii. Mă deplasez spre fereastra de lângă mine, ce dă în curtea din spatele casei, împrejmuită cu un soi de sticlă pentru a împiedica zăpada să se adune deasupra piscinei. Mă holbez la imensitatea locului, la zecile de necunoscuți care schimbă replici la fel cum schimbă paharele de bere și înghit în sec la gândul că își poate cineva permite atâta lux și opulență. Totuși, e vorba de o buclă de sticlă ce desparte frigul de afară de căldura din interior! Se pare că tăticul ei chiar s-a ocupat

de tot confortul fiicei sale; nu c-aș fi invidioasă pe așa ceva, dar pur și simplu mi se pare o dovadă de fală mult prea mare toată inovația ce mi se așterne în fața ochilor.

Câteva figuri cunoscute îmi sar imediat în ochi și trebuie să mă chinui să observ ceva prin semi-obscuritatea de afară, accentuată de jocul luminilor fosforescente. Însă recunosc oriunde căpățâna lui Bibi, la fel și rânjetul de golan în călduri al lui JJ. Discută cu un grup de fete în dreptul unui minibar amplasat lângă piscină, fiind toți numai un zâmbet. Îmi dau ochii peste cap; de ce nu mă miră oare?

Însă ceea ce mă surprinde cu adevărat este momentul în care zăresc silueta mai mult decât familiară a lui Hex, care stă de vorbă cu Vanessa. Râd în același timp, fără nicio grijă pe lume și, în acel moment, simt cum un ghem de îndoială mi se formează în stomac.

„Ce e, Luna? Te-ai fi așteptat ca Hex să plângă după prietenia cu tine, mai ales după ce tocmai i-ai dat cu flit în seara aia?”

Pufnesc de una singură; sigur par o nebună de legat. Însă conștiința mea are dreptate. M-am purtat cam aiurea cu Hex în seara de Anul Nou, plecând de acolo fără a-l lăsa să spună ce avea de gând, însă nu regret neapărat. Nu mă simțeam bine atunci și chiar nu mă vedeam în stare să-i mai fac față și lui Hex, după gestul lui complet neașteptat.

Văd însă că acum e tot un zâmbet, ca și cum drama de mai înainte s-a evaporat subit, ceea ce mă înfurie oarecum.

Mi se încleștează dinții. Pielea mă furnică.

Așa că o dau dracului de inhibiție, dispărând de lângă fereastră și mă apropiu de costumul lăsat de Vanessa, ce zace încă la locul lui. Sigur mama n-ar vrea să mă vadă cu el!

Peste câteva minute mă strecor afară din camera de machiaj a Vanessei, încercând să mă feresc de oamenii care deja încep să se clatine pe propriile picioare. Salut câteva cunoștințe de la facultate, primind o îmbrățișare surpriză de la un tip pe care nu-l văzusem în viața mea – probabil m-a confundat cu vreo iubită de-ale lui, căci imediat începe să se

smiorcăie după o anumită Roxetta, care tocmai îi frânsese inima. Îl bat de câteva ori pe spate, în semn de încurajare, apoi îl împing spre niște băieți care par amuzați de situație.

Întreaga sufragerie, care e de cinci ori mai mare decât cea de la mine de acasă, e plină aproape în totalitate de oameni care mai de care mai dezbrăcați, dansând cu paharele în mână. Muzica bubuie de pretutindeni, făcând jocul de lumini să pară sălbatic și lipsit de control. Ochesc niște sticle de bere pe suportul unui blat de lemn de undeva din față și merg țintă într-acolo, dând numaidecât pe gât lichidul rece și înțepător. Am noroc că durerea de stomac de mai devreme mi-a dispărut treptat și că burta mi-a redevenit plată, altfel nu m-aș fi trezit în niciun caz să port un asemenea costum de baie în fața atâtor oameni.

Zăresc privirile pline de interes ale unor băieți care se află la doar câțiva pași de mine, și-mi dau seama că, de fapt, îmi măsoară formele prin voalul improvizat pe care-l port deasupra costumului de baie. Băieții! Dau să mă întorc, însă nu apuc să fac prea mulți pași.

Niște brațe mă cuprind de la spate, făcându-mă să tresar.

— Te-am prins!

Recunosc dintr-o mie vocea lui Bibi, care mă învârte de câteva ori pe sus înainte de a-mi da drumul. Mă fixez mai bine cu tălpile pe podea, privindu-l puțin cruciș. Pe de altă parte, Bibi se dă puțin în spate, coborându-și privirea asupra mea, ca mai apoi să fluiera fără vreun avertisment.

— Băga-mi-aș! Arăți... fierbinte!

Mă strâmb în direcția lui.

— Să nu ți se scoale cumva!

— De ce? Mă lovește în umăr, luându-mi berea din mână pentru a bea din ea. Ți-e frică de... pierce?

Dau ochii peste cap, plimbându-ne acum prin baia de oameni.

— Vezi să nu-i rămână vreuneia printre dinți atunci când ți-o va suga. Mi-ar plăcea să te văd cum explici asta la dispeceratul spitalului.

Mă privește câteva secunde cu scepticism, ca și cum chiar mi-ar lua în serios afirmația și pufnește într-un râs zdravăn, cel mai probabil animat de alcool, dacă e să mă iau după roșeața din obraji.

— Oh, apropo! Te căuta Hex mai devreme.

Ridic privirea spre el.

— De ce? Nu mai știe cum să petreacă de unul singur? Întreb puțin cam prea acidă și tocmai atunci îl observ pe Hex în dreptul piscinei, trăgând dintr-o țigară cu alți câțiva băieți. Nu pare totuși prea interesat de conversație. Stă ca și cum ar fi la o înmormântare, nu la petrecere, însă nu vreau să-mi ocup gândul cu asta momentan, așa că îmi mut privirea în altă parte.

JJ apare lângă noi mai ceva ca o fantomă, luându-mă de după umeri. Duhnește puțin a tutun și băutură, mirosind totodată și a parfum bărbătesc, o combinație nu chiar atât de respingătoare. Totuși, încă n-am uitat de faza aceea de la planetariu și de faptul că n-am mai discutat deloc de atunci și de-aia îi și transmit o grimasă încruntată.

— Of, haide! ți-pă pentru a se face auzit prin acea muzică infernală. Ai de gând să stai bosumflată pe mine toată viața?

— E și asta o soluție.

— OK, îmi pare rău pentru faza aia de căcat, sincer, Luna! O dăm la pace?

Continui să-l privesc cu dezinteres.

De parcă m-ar putea cumpăra atât de ușor, ce idiot!

JJ oftează în cele din urmă lângă mine, scotocindu-se prin buzunarul blugilor după o pungă cu niște praf albicios. Zâmbetul viclean îi revine pe buze cât ai clipi.

— Ce zici?

Retrag ce-am spus; chiar mă poate cumpăra atât de ușor, mama mă-sii de treabă!

Iată cum am ajuns să trag pe nas din rahaturile lui JJ, trezindu-mă la un moment dat alături de acesta, dansând pe una dintre mesele Vanessei pe care se află băuturile și câteva pungi de mâncare. Uit complet de ceea ce se petrece în jurul meu; de oamenii care ovaționează, de șervețelele ce zboară prin aer deasupra capetelor noastre sau de gândul că m-aș putea face de râs cu mișcărilor mele deloc senzuale. Mă simt bine, ca și cum corpul mi s-ar mișca acum singur și aș fi în sfârșit liberă de toată drama din ultimele zile. Căldura pare însă atât de dogoritoare, încât mă văd nevoită să scap de bluza din mătase, aruncând-o pe jos. Un val de fluierături se aud de undeva din jurul meu, completat de cea a lui JJ, așa că mă mișc din nou, simțind cum muzica îmi vibreză pe sub piele.

O să regret asta când voi fi trează, o știu și eu, o știe și corpul meu.

Însă când nu mi-am mai făcut eu rău cu mâna mea?

La un moment dat, mă împiedic de o sticlă de tărie aruncată, motiv pentru care mă împleticesc pe spate, planând peste cei din jurul mesei. Respirația mi se taie imediat, anticipând căderea mai mult decât dureroasă, care întârzie însă să apară, căci mă trezesc prinsă din zbor de cineva.

Clipesc amețită, neștiind ce se petrece și rămân blocată când observ în brațele cui am aterizat.

— Bună! Vocea răgușită a lui Ezra Venom mă face să mă cutremur.

Mă prind mai bine de după umerii lui, simțindu-mi brusc corpul greoi din pricina oboselii acumulate de la dans și trag aer în piept de câteva ori în același timp cu el, conștopindu-ne respirațiile.

Îi simt în nări mirosul brutal de tutun combinat cu parfum, care-mi face stomacul să mi se întoarcă pe toate părțile. Pielea mi se încălzește sub atingerea lui, iar faptul

că stăm atât de apropiați unul de celălalt mă face să mă simt brusc mult prea conștientă de ceea ce se petrece.

Ar dura doar o fracțiune de secundă ca unul dintre noi să se aplece spre celălalt, trezindu-ne mai apoi cu buzele unele peste altele. Ochii lui, de un albastru spălăcit, încă se oglindesc în ai mei, privindu-mă cu atât de mult interes, încât simt c-am să mă sufoc dacă mai stau mult lângă el.

Poate că oi fi eu puțin beată, dar știu sigur ce fel de persoană este Ezra.

Tocmai de aceea încerc să mă dau jos din poala lui cât mai repede, izbindu-mă însă de altcineva. Înjur fără reținere, regăsindu-mi echilibrul. Din fața mea, niște palme uriașe îmi prind în strânsoare ambele încheieturi.

Mă încrunt, vizibil iritată de ceea ce se petrece și rămân blocată, cu buzele întredeschise când surprind privirea mai mult decât enervată a lui Hex, care stă pironit în fața mea mai ceva ca un soldat în prima zi de armată.

— Ți-a ajuns distracția, Luna?

Clipesc nedumerită. Cred că prostiile lui JJ tocmai și-au făcut ieșirea din corpul meu, readucându-mi mintea într-o stare de aparentă luciditate.

— Cu ce te deranjează pe tine ceea ce fac? Încerc să-i descleștez palmele pentru a-mi da drumul, însă în zadar. Nu izbutesc nicicum să-l mișc din loc.

Mă privește din nou, mai atent, iar fruntea i se încrețește imediat și aproape mă intoxico din cauza stăruinței din ochii lui.

— Futu-i, Luna! Ai tras ceva pe nas?

Râd, deși nu prea știu de ce o fac. Sunt amețită, iar prezența lui îmi face stomacul ghem.

Aș vrea să se îndepărteze de mine, să nu mă vadă în ipostaza asta de tot râsul, însă știu că, imediat ce am să-mi dau drumul la gură, o să scot pe ea cele mai nepotrivite cuvinte.

— Și? Doar tu îți permiți sau ce?

Expresia aspră de pe fața lui începe să se transforme în una serioasă.

Degetele i se strâng mai bine în jurul articulațiilor mele, ca și cum s-ar asigura că nu voi avea nicio porțiță de scăpare.

— Vino, trebuie să bei niște apă. Știi măcar cât de injectați arată ochii tăi?

Nu, dar pot intui. Nu mi-ar plăcea să mă văd în vreo oglindă. Aș detesta imaginea.

Și totuși, propriile acțiuni m-au adus în această stare.

Continui să dau greș. Continui să fac alegeri greșite.

Poate mama chiar avea dreptate.

Încearcă să mă tragă după el, însă refuz să mă mișc din loc. Își răsucesce capul spre mine când constată că n-am de gând să cooperez.

— Luna, haide! Trebuie să-ți dai cu niște apă pe față.

— N-am nevoie de ajutorul tău, Hex. Unde erai când aveam cu adevărat nevoie de tine? șoptesc, simțind un nod de emoție vibrându-mi în mijlocul esofagului. Se umflă și mă apasă, oprindu-mi fluxul respirator.

Preț de o clipă, se oprește din orice mișcare și nu face altceva decât să mă privească. Trăsăturile feței i se încordează. Privirea i se întunecă. Pare străbătut de un fior și-i simt vibrațiile imprimându-mi-se prin vene, prin sânge. Mi se zdruncină pământul de sub picioare la vederea expresiei ce i se așterne pe chip.

L-am rănit. Foarte tare.

Aud murmurele celor din jur propagându-se odată cu ritmul melodiei.

Strânsoarea lui Hex își recapătă puterea, trăgându-mă pe neașteptate în brațele lui. Mi se taie respirația.

Continuă să meargă așa câțiva pași buni, până când se oprește inexplicabil la un moment dat.

— Poate că n-am fost înainte, dar sunt acum. Iar acum e momentul să-ți revii, Luna.

Nu apuc să întreb despre ce vorbește. În secunda următoare, rămân conștientă doar de îmbrânceala și de aerul care devine tot mai rece în jurul meu.

Iar apoi resimt bufnitura.

Și corpul mi se scufundă în apa caldută din piscina Vanessei, care mă acoperă.

Capitolul 10

HEX ☹

*I am standing on the edge
Take me over, take me over
See how fast this life can change.*

Red – Take me over

Am rotit mai tare de mânerul pentru accelerație, ascultând cum motorul fiarei de metal mârâie violent din spatele meu. Am atenuat cu piciorul mișcările continue ale roții din spate, creând un nor de praf înecăcios în urma mea și am privit pe furiș spre Viktor, observându-l cum îmi zâmbea strâmb de pe șaua lui. Avea impresia că mă putea înfrânge, însă ce nu știa el era că n-aveam de gând să-i dau satisfacția de a ieși pe primul loc, cu atât mai mult cu cât era vorba doar de o întrecere de probă, nu de o competiție reală. Adevărata bătălie avea să înceapă abia după lăsarea serii și nutream convingerea că-i puteam tăbăci fundul în nici un minut. Până la urmă, aveam să câștig un bacșiș de patru sute de dolari. Și chiar îmi trebuiau banii ăia, pentru a-mi putea acoperi reparațiile motocicletei. În niciun caz nu i-aș fi permis unuia ca Vik, care era numai gura de el, să-mi sustragă de sub nas tot bănetul.

Am lăsat pentru ultima oară motorul să huruie cu putere, dispărând mai apoi într-un nor uriaș de praf ce ne-a luat vederea pentru câteva clipe. În goana mea nebună, brăzdam aerul, simțindu-l pe lângă corp ca pe niște șerpi ce alunecau peste tot, iar curbele pe care trebuia să le luăm mă umpleau de adrenalină, făcându-mă să accelerez

și mai tare. Am surâs în sinea mea în momentul în care l-am depășit cu mult pe Viktor, care înjura în spatele meu și mi-am urmat drumul până când am văzut mulțimea ce aclama de pe marginea pistei.

JJ a fluturat de câteva ori steagul alb în fața mea, provocându-mă parcă să accelerez și mai mult și aproape că l-am făcut să cadă cu nasul în țărână atunci când m-am răsucit periculos de aproape de el, șerpuindu-mă pe lângă umerii lui.

Am oprit motorul în scurt timp, dându-mi casca jos. În spatele meu, motocicleta lui Viktor oprise aproape de un grup de băieți. Privirile ni s-au intersectat curând și i-am citit iritarea pe chip.

— Vedem noi diseară, Zhelezkin! a spus mai mult în sictir, însă nu i-am acordat nicio atenție, căutând-o din privire pe Sunny.

Am găsit-o puțin mai departe de noi, stând pe capota unei mașini împreună cu Kevin. Ceea ce era oarecum de așteptat, având în vedere că nici lui nu-i plăceau prea tare cursele noastre și pariurile. Kevin era prieten bun cu Vanessa și, cu toate că activitățile de genul ăsta nu intrau deloc în agenda lui, uneori frecventa pista, doar așa, ca să se holbeze la noi.

Îi ținea însă companie lui Sunny de cele mai multe ori, astfel că părerea mea cu privire la reținerea lui rămânea afundată într-un colțisor al minții. Sunny avea din când în când nevoie de cineva ca el.

Am zâmbit în sinea mea la vederea surâsului de pe chipul ei. Îmi plăcea s-o văd astfel. Cu atât mai mult cu cât zâmbetul îmi era destinat în totalitate.

I-am făcut cu mâna, atrăgându-i atenția, apoi mi-am târșăit pașii spre locul în care se afla. S-a depărtat deodată de Kevin, sărind de pe capotă și-a fugit ca o împiedicată în brațele mele.

Am prins-o înainte să-și rupă gâtul cu vreo căzătură.

— Te-ai plictisit?

— Nu. Mi-a plantat un sărut în colțul gurii. Kevin mi-a ținut companie.

— Nu mai spune! am bombănit, întorcându-mă cu ochii spre cel în cauză, care parcă a înghițit în sec la vederea mea.

Uneori chiar aveam impresia că-i era frică de mine, deși nu țineam minte să fi făcut ceva care să-i provoace asemenea reacții.

Sunny mi-a prins fața între palmele ei, forțându-mă să rup contactul vizual cu Kevin. Mi-a zâmbit drăgăstos.

— Pot face o tură cu motorul tău?

Am privit-o încruntat. Nu obișnuiam să iau fete cu mine pe șa; ar fi fost o bătaie de cap în plus dacă după aceea s-ar fi ținut scai de mine pentru a repeta figura și, cu siguranță, nu aveam de gând să mai fac așa ceva. În niciun caz cu cineva ca Sunny, care mai mult ca sigur și-ar fi dat afară și mațele din ea după numai un minut. Mai trecusem prin asta de vreo două ori și nu mi-era de motorul meu, cât de starea ei de bine.

— Nu știu ce să zic. Mi-am frecat reticent ceafa, neștiind ce să fac.

M-a apucat de mână, împletindu-și degetele cu ale mele. Îmi plăcea să-i simt căldura contopită cu a mea. Mă umplea de o senzație fierbinte de împlinire.

— Te rog! Mereu am vrut să încerc! În plus, mi-a sărutat și celălalt colț al gurii, am încredere în tine.

Începeam să-mi detest slăbiciunea când venea vorba de mofturile copilărești ale lui Sunny, ca și cum mi-ar fi putut sparge chiar și indistructibilele bariere cu doar o fluturare din gene. Însă îmi era cu neputință să-i spun „nu”, mai ales când mă putea da peste cap cu un simplu zâmbet, al naibii de frumos și inocent.

Așa că am oftat învins, trăgând-o în brațele mele ca pe o păpușă, până când nasurile aproape că ni s-au atins.

— *Fie, pacoste ce ești!*

— Poate că n-am fost înainte, dar sunt acum. Iar acum e momentul să-ți revii, Luna. Vorbesc cu un glas iritat și, înainte să o mai las să-mi adreseze vreo înjurătură, o cuprind mai bine cu brațele, răsucind-o, până când nimeresc unghiul perfect pentru a o arunca în apa piscinei.

Țipătul Lunei captează atenția tuturor celor din apropiere, care se uită ca niște bezmetici la scena desprinsă parcă din filmele cu proști.

Îmi aud pulsul neregulat în tâmpile bubuind ca un motor scăpat de sub control. Comentariul ei cu privire la ignoranța mea mă lovește atât de tare în moalele capului, încât, preț de o clipă, văzusem negru în fața ochilor. De frustrare. De suferință la gândul că, în ciuda acțiunilor ei nesăbuite, lovește acolo unde mă durea mai tare.

Are dreptate, iar conștientizarea acestui fapt încă îmi strivește coastele.

Gâfâi puțin, cuprins de adrenalină și o privesc cum încearcă să dea din brațe pentru a se ridica la suprafață.

Pentru o clipă, pare că e pe cale să se scufunde. Dă haotic din mâini, într-un mod care îmi trezește un mic șoc rece șira spinării.

„Nu se poate îneca”, îmi reamintesc în gând. „Luna știe să înoate.”

Un semnal de alarmă mi se strecoară pe sub straturile rigide ale pielii, însă înainte să fac un pas pentru a mă avânta la rândul meu în piscină și a o scoate, se ridică cu capul la suprafață. Scurpă câteva înghițituri de apă, tușind și aproape că încep să regret decizia de mai devreme, când o văd cum se chinuie să respire.

Primesc un brânci puternic în spate și, când întorc privirea, îl observ pe Bibi apropiindu-se de marginea bazinului.

— Ce dracu' ai, Hex? Aproape că ți-pă la mine, întinzând brațele pentru a o ajuta pe Luna să iasă din apă.

Înghit în sec, simțindu-mi brusc corpul mult mai tensionat și pot jura c-aș fi în stare să sparg un zid, la câți draci am în momentul ăsta.

Bibi o trage pe Luna pe uscat, bătând-o de câteva ori pe spate pentru a o ajuta să scoată mai bine afară apa pe care se pare c-a înghițit-o. De lângă mine, strecurându-se pe nevăzute, Vanessa îmi aruncă o privire acră și oarecum dezinteresată.

— Așa o cucerești, mai nou?

— Nu încerc s-o cuceresc, mormăi spre ea, făcând-o să-și dea ochii peste cap.

Nu știu ce-a fost în capul meu de am reacționat așa, însă mai mult ca sigur nu mi-a plăcut deloc felul în care Luna a învățat să petreacă. Drogurile și alte rahaturi nu sunt de ea. E încă prea mică pentru ceva ce n-ar putea controla. Și nu pentru c-aș fi eu cine știe ce misogin, însă știu cât de nasoale pot fi, mai ales dacă nu ești obișnuit cu ele. Am să-i sparg moaca lui JJ pentru că i-a dat căcaturi din alea, în primul rând, apoi voi încerca să port o conversație pașnică și necesară cu Luna, când nu va mai vrea să-mi smulgă boășele cu ghearele.

Că tot veni vorba de ea, pare mult mai trează acum, cu toate că ochii îi sunt încă de un roșu aprins, în mare parte și din cauza loviturii cu apa.

Încearcă să-i spună lui Bibi că este în regulă, arătând mai apoi degetul mijlociu spre niște băieți care continuă să râdă pe seama ei. Poate că m-aș ocupa și de ei, dacă n-aș fi atât de focusat pe ea momentan. Respiră atât de greu, încât se îneacă din când în când. Tremură din toate încheieturile și nu știu de ce, dar am vaga impresie că se află pe punctul de a plânge.

Mi se strânge stomacul, în sincron cu pumnii. Vanessa mormăie ceva lângă mine, punându-și mai bine ochelarii pe

ochi și face semn cuiva din spate să dea drumul mai tare la muzică.

În scurt timp, micul accident de la piscină este uitat și petrecerea continuă. Trebuie să-i mulțumesc pentru asta Vanessei.

Fac câțiva pași spre Luna, neștiind cum s-o abordez mai departe, însă privirea ei rece ca gheața îmi dă imediat de înțeles că e încă furioasă pe acțiunile mele. Și trebuie să recunosc, oricât de mult mi-ar plăcea s-o văd pe Luna nervoasă din cauza mea, nu-mi dau seama cum să repar întreaga situație. Pare că fac totul anapoda, ca un țânc idiot de cinci ani care nu știe ce-i aia o sculă și la ce se folosește. Mă simt penibil.

Luna continuă să mă privească pe sub gene, cu rimelul și restul machiajului scurgându-i-se pe față și-mi dau seama că trebuie să spun ceva, altfel risc să pun și mai multe paie pe foc cu tăcerea mea.

Îmi dreg glasul, simțindu-mă stânjenit pentru prima dată de când mă știu și nu apuc prea bine să spun ce am de zis. În secunda următoare, palma ei țâșnește fără nicio reținere spre mine, întorcându-mi capul în direcția opusă.

Parcă timpul se blochează în loc. Aproape că refuz să mai clilesc din cauza surprinderii.

OK, nu mă așteptam la asta, însă durerea ce mi se strecoară pe sub piele e dovada vie că ea tocmai m-a pălmuit.

Pe mine.

Ce naiba?!

Aud pe cineva exclamând de uimire lângă mine. Îmi ling buza de jos, ignorând privirile curioase ale celor din jur și-mi ridic ochii spre ea. În ai mei se ascund o liniște și o oarecare nervozitate, în timp ce în ai ei se oglindesc teama și regretul. Ca și cum i-ar părea rău de ceea ce-a făcut.

— Te simți mai bine acum? întreb pe o voce calmă, referindu-mă atât la situația cu drogurile, cât și la cea dintre noi doi.

Dă leneș din cap și observ cum începe să tremure și mai tare, cu toate că nu e rece deloc afară. „O fi din cauza șocului”, îmi reproșez în gând. Pare și așa destul de obosită, ca și cum n-ar mai fi dormit bine de zile întregi.

Mă apropiu din nou de ea, bucurându-mă puțin că nu se mai retrage atunci când îi prind din nou încheietura între degete. Cred însă că e mult prea obosită după cele întâmplate, altfel sigur m-aș fi ales la rîndul meu cu o baie în piscină și probabil că nu s-ar fi rezumat doar la atât.

O privesc cu blîndețe, mîngîindu-i pielea umedă cu degetul mare. O pot auzi cum suspină, înghițind apoi în sec.

— Luați-vă o cameră! se aude cineva din mulțime, fără a reuși să-mi dau seama despre cine e vorba. Luna se strîmbă spre cei din jur, frămîntându-și buzele între ele.

— Haide să te încălzești. Apoi mergem acasă, Luna.

Nu mă contrazice, dar nici nu pare prea încântată de decizia mea. Are doar o expresie... neutră și dă apatic din cap. E clar, prostiile alea i-au prăjit un pic creierul. Ori asta, ori am adus-o în pragul de a ceda, iar simplul fapt că-mi încolțește un asemenea gând îmi transformă nervozitatea în regret.

O trag de mână pentru a mă urma, făcându-i semn lui Bibi să se întoarcă la petrecere. Nu se arată prea mulțumit de atitudinea mea, însă prea puțin mă interesează. Tot ce vreau este s-o scot pe Luna de aici și s-o știu în siguranță. Nimic mai mult.

Ne facem loc prin mulțimea de oameni care par mai ceva decât niște animale duhnitoare de tutun și alcool și încerc s-o feresc de îmbrâncelile celor care nici nu mai pot distinge realitatea de fantezia din capul lor. Muzica asta mă ametește de-a dreptul!

Ajungem în cele din urmă pe un hol mai retras și o opresc pe Luna în dreptul scărilor ce fac legătura cu partea de sus a casei.

— Mergi sus și schimbă-te! Ai să îngheți dacă mai stai mult așa. Merg să caut ceva prin bucătărie, care să nu fie...

tărie. Aștept vreo două secunde înainte să-mi dau seama că n-are de gând să se clinească din loc. Abia apoi constat că privirea îi e ațintită spre brațele noastre și mă pălește imediat adevărul că încă o țin de mână. Îi dau instantaneu drumul, dregându-mi glasul și fac cale întoarsă spre bucătărie înainte ca situația să devină și mai incomodă.

Îi înjur pe vreo doi care freacă menta prin bucătărie, umplând aerul cu fum de țigară și încep să scotocesc prin sertare, naiba știe după ce. În mod ironic, am fost beat de atât de multe ori, însă nici acum nu știu cu ce-aș putea să combat mahmureala. Jalnic.

Mă opresc la un moment dat, brusc cuprins de un val de nervozitate și mă prind cu palmele de blatul de marmură, privind în jos. Trag aer în piept, ca și cum cineva m-ar strânge de gât și încerc să-mi liniștesc mintea pe cât posibil.

Nici măcar nu mai știu de ce mă comport așa, însă nu-mi place. Deloc. Parcă m-aș vedea din nou pe la șaispe ani, când mă destrăbălam în ultimul hal și nu-mi păsa de nimic și de nimeni.

Singura diferență de acum este că-mi pasă de Luna, iar asta mă dă puțin peste cap.

— Sunt niște plicuri de ceai în sertarul de sus.

Mă întorc molcom spre Vanessa, găsind-o sprijinită de cadrul din lemn al ușii de la intrare. Plimbă între degete un pahar de plastic pe jumătate plin, părând plictisită.

Mă întorc spre locul indicat de ea, găsind un pachet de ceai de mentă. Mă pregătesc să pun niște apă la fiert, însă mâna Vanessei se oprește peste a mea, turnându-mi apa din cană înapoi în chiuvetă. Îmi face apoi semn cu capul spre un dispozitiv ciudat de pe masă, ce seamănă foarte bine cu o cafetieră. Normal, bogătașii își permit și mașinării de făcut ceai.

Pornesc aparatul, băgând un plic înăuntru și mă sprijin cu spatele de blat, încrucișându-mi brațele la piept.

— Știi, aş aprecia să nu-mi mai maltratați piscina. Serios, Hex. Ai uitat cum să abordezi o fată.

Îmi cobor ochii spre ea, privind-o cum încearcă să se dea cu luciu pe buze.

— Voiam doar să vorbesc cu ea, nu s-o abordez.

— Aceeși chestie. Oricine v-ar vedea cum săriți unul la gâtul altuia ar spune că rupeți patul în două în privat.

Ridic din sprânceană, puțin iritat de afirmația ei. Nu neapărat pentru mine, cât pentru Luna. Nu vreau să se facă asemenea supoziții la adresa ei, chiar dacă e vorba de cei din gașcă.

— Nu se pune problema de așa ceva. Îmi mut privirea.

— De ce nu? O aud cum își bagă rujul înapoi în poșetă. Luna e de treabă. Iar tu ești singur de... o groază de timp. V-ar sta bine împreună.

Gâtul mi se răsucesce de la sine în direcția ei. O privesc lung câteva clipe, cântărindu-i în gând vorbele. În mod cert, sunt ultimele cuvinte pe care le-aș fi așteptat din partea ei.

Nu știu cum ar trebui să reacționez, însă mă rezum la un simplu dat din cap. Îmi frec în treacăt ceafa.

Aluzia ei mă face să mă simt... prost.

— Luna mi-e ca o soră, Vanessa. În plus, știi și tu.. cine e.

— Sora lui Sunny, comentează înainte să mai apuc să spun ceva, privindu-mă oarecum batjocoritor. Acea Sunny, care n-a fost în stare să vă facă relația publică în fața mamei-sii, de frică să nu i se strice imaginea de fată perfectă. Dau să spun ceva, însă mă oprește cu degetul arătător. Și înainte să adaugi ceva, știi bine că am dreptate. Nu încerc să-i denigrez imaginea, dar mi-e puțin milă să te văd așa, refuzând să-ți mai dai vreo șansă cu cineva. Indiferent dacă e vorba de Luna sau de oricare altă fată. Și fie vorba între noi, mereu am vrut să te am o tură în pat. Îmi atinge cu vârful degetului arătător buzele, ținându-l acolo vreo două secunde, până când sunetul mașinăriei ne anunță că ceaiul este gata.

Vanessa zâmbește ca de fiecare dată, viclean, dându-și o șuviță blondă după ureche. Face apoi cale întoarsă.

— Gândește-te la ce ți-am spus. Dispare apoi, însoțită de muzica teribil de tare, ce continuă să-mi vibreze în timpane.

Rămân puțin încruntat, neînțelegând prea bine ce a vrut să spună mai exact; exceptând partea cu patul. Știu deja că a mințit; nu sunt genul ei. Uneori Vanessa reușește să-ți pună capac din doar două cuvinte, lăsându-te cu o mie de întrebări. E o prietenă bună și o persoană de treabă, însă asta nu înseamnă că nu poate fi un adevărat mister, cu intenții imposibil de intuit sută la sută.

Opresc aparatul, fiind sătul de țiuitul pe care-l tot produce și iau cana de pe suport. Decid apoi să urc într-un sfârșit după Luna, pentru a pleca cât mai repede de aici. Mi s-a tăiat deja de toată petrecerea asta. Și chiar voiam să port o conversație civilizată și... normală cu Luna.

Am reușit însă doar s-o dau în bară. Rău de tot.

Mă feresc de un cuplu aiurit și cel mai probabil prea amețit, care încearcă să coboare scările și încerc să-mi amintesc în care cameră intrase Luna. Casa asta e imensă și cum toate ușile seamănă între ele, ca într-un joc stupid de oglinzi, sunt confuz preț de câteva clipe. Abia când mă apropii de partea din spate a holului, reușesc să deslușesc vocea înfundată a Lunei, ca mai apoi țipătul ei să-mi înghețe orice mișcare într-o fracțiune de secundă.

Scap cana din mână înainte să-mi dau seama și grăbesc pasul în direcția aceea înainte să conștientizez ce fac. Mă opresc în dreptul ușii care ascunde vocile amestecate între ele și piciorul meu se izbește atât de tare de aceasta, încât aproape se frânge în timp ce se dă în lături.

Imaginea din fața mea îmi face sângele să mi se scurgă din cap.

Luna stă ținută pe pat, cu brațele imobilizate de-o parte și de alta a corpului, fiind incapabilă să mai miște. Are o expresie îngrozită pe fața albă ca varul, privindu-mă drept în

ochi cu teamă și îngrijorare. Suprafața ochilor îi e străbătută de o umezeală ce-i face roșeața să sticlească ca-ntr-un spasm. Fruntea i se umple de cute adânci, părând a căpăta acum o expresie de-a dreptul îngrozită.

Pumnii mi se strâng involuntar, crispându-mă și atunci cel de deasupra ei se întoarce rigid în direcția mea.

Îl recunosc pe Sebah dintr-o mie, iar judecata mi se întunecă într-o fracțiune de secundă când îmi dau seama ce legătură este între cei doi și ce e pe cale să facă.

Nu mai apuc să-i adresez vreun cuvânt.

În secunda următoare, corpul mi se apleacă peste el în totalitate, trăgându-l cu toată forța de pe Luna. Fără să mă gândesc, ca și cum aş vedea negru în fața ochilor, pumnul meu se izbește de nasul lui, dându-l într-o parte. Cade lângă marginea patului, înjurând de durere, însă simt că stă să-mi explodeze capul de dracii care par că pun stăpânire pe mine. Motiv pentru care nu reușesc să mă opresc doar la o singură lovitură, pironindu-l sub corpul meu. Mâinile mi se mișcă apoi de unele singure, mânate parcă de o forță invizibilă care mă face să uit de durerea ce pare că-mi paralizează pumnii cu fiecare lovitură pe care o încasează.

Pielea mi se umple de sângele ce i se scurge din nas și gură, pe care îl scuipă printre buze de câteva ori și aproape că nu mai pot să bag în seamă strigătele de disperare ale Lunei, care mă imploră să mă opresc.

Nu mai văd decât roșu și negru, culori difuze ce se învârt în jurul meu ca niște gloanțe care-mi bat pe la ureche, iar sunetele provocate de pumnii mei mă ațâță și mai tare, aducându-mi adrenalină prin vene.

A îndrăznit s-o atingă. A îndrăznit să-i facă așa ceva. Tocmai el, propriul ei verișor.

Cred c-aș fi fost cu adevărat în stare să-i desfigurez fața dacă n-ar fi intervenit JJ și Bibi, trăgându-mă de pe el înainte să-mi rup încheieturile de nasul lui. Capul lui Sebah cade pe-o parte, plin de sânge și simt cum îmi vine să mă sufoc la vederea stării lui de inconștiență.

Încerc să mă apropii din nou, mârâind de nervi, însă JJ mă apucă mai strâns de după umeri, potolindu-mă.

— Hex! Calmează-te, până nu-l omori de tot!

Respir greoi, scuturându-mi palmele de sângele închegat pe piele. Ochii îmi fug instinctiv în cealaltă parte, în căutarea Lunei, pe care o zăresc pitită într-un colț al camerei, strângându-și corpul cu brațele. Pare terifiată, privind parcă gol.

De undeva din afara camerei, un țipăt ne face pe toți să ne întoarcem privirile spre ușă. O țipă își ține îngrozită palmele la gură, privind spre trupul nemișcat al lui Sebah. Încearcă s-o ia la fugă de spaimă, însă este oprită de Vanessa, care se proptește în fața ei, privind-o cu o urmă de gravitate. Capul ei se întoarce spre noi ca o păpușă de sticlă care se mișcă mecanic.

— E în viață?

Bibi se apropie puțin scârbit de Sebah, pipăindu-i zona gâtului de câteva ori. Dă aprobator din cap. Ochii ca de șarpe ai Vanesei se mută spre fata din fața ei, care pare mută de nedumerire.

— Ocupați-vă de el. Eu mă ocup de ea. Trage mai apoi ușa, lăsându-ne într-o liniște acidă.

Mă zvârcolesc în strânsoarea lui JJ, dându-mă la o parte și fac câțiva pași înspre Luna. Privirea încă îi e ațintită undeva departe, părând deconectată de realitatea din jur. Tremură atât de tare, încât salteaua patului tresare odată cu mișcările trupului ei. Mi se umple gura de amarul fierei.

Dau să întind brațele pentru a o atinge, însă mă opresc atunci când constat că încă sunt plin de sânge pe palme. Iar ea poartă doar costumul de baie.

Le las să-mi cadă pe lângă corp, umezindu-mi buzele uscate.

— Vreau acasă.

Șoapta ei îmi ajunge cu greu la urechi, împungându-mă ca niște ace adânc înfipte în piept. Nici măcar durerea din

brațe nu se poate compara cu ceea ce simt la vederea stării ei atât de vulnerabile. Luna e una dintre cele mai puternice persoane din câte știu și ceva mă roade pe dinăuntru s-o văd în asemenea hal. Înfrântă. Distrusă. O imagine ce-mi amortește simțurile, reducându-mi furia la tăcere.

Îmi întorc privirea spre pat, observând pe el câteva haine care, probabil, sunt ale ei, după felul cum arată. Iau pantalonii și bluza, întinzându-i-le.

— Hai acasă.

— Și cu el ce rahat facem? întreabă deodată JJ, arătând spre trupul lui Sebah. Îl împinge cu vârful piciorului, fără să-l poată clinti din loc.

— Toarnă-i niște apă în cap. Piaza rea nu moare așa ușor.

Vocea Lunei, mult mai clară ca înainte, ne face să ne uităm spre ea în același timp. E deja îmbrăcată, întinzându-se după un palton și o pereche de bocanci negri. Își ridică apoi privirea spre noi, părând teribil de calmă. Se vede însă că se străduiește din răsuferință să se stăpânească.

— Mergeți, murmură Bibi. Ne ocupăm noi de el. Cumva.

Dau aprobator din cap, întorcându-mă spre Luna. Acesta se apropie la rândul ei de mine, întinzându-mi un prosop curat. Îmi prinde palmele într-ale ei și începe să șteargă, cu o grimasă, resturile de sânge întărit. Înghite în sec, iar eu mă simt brusc prost pentru lipsa de control de care am dat dovadă. Dacă am îngrozit-o și mai tare din cauza răbufnirii mele?

Strâng din dinți când apasă mult prea tare peste o rană deschisă, oprindu-mi pe limbă un sunet gutural, iar ochii ei îi întâlnesc imediat pe ai mei. Aproape că-i pot simți respirația pe față și, din cine știe ce motiv, detaliile chipului ei îmi devin și mai vizibile, făcându-mă incapabil să mai clilesc.

Părul, care îi cade umed la baza gâtului, căpătând acum o nuanță de blond spălăcit. Pielea, aprinsă la culoare

din cauza roșetii, ce pălește spre pieptul acoperit de palton. Buzele, pline și roșii, ce-i stau întredeschise, ca și cum ar vrea să spună ceva, dar nu îndrăznește. Iar apoi ochii, atât de decolorați, dar care, în același timp, par să-mi vadă direct în suflet, ca o oglindă. Niciodată n-am fost prea atent la ochii ei, motiv pentru care abia acum observ că au o ușoară nuanță de miere arsă, captându-mi atenția. Însă ceea ce mă fascinează într-un mod ciudat este pata de culoare ce-i acoperă partea centrală a frunții, ca și cum s-ar fi lovit de ceva dur până când i-a rămas semn.

O privesc curios, uitând parcă, preț de o secundă, cele întâmplate mai devreme. Iar Luna nu pare că bagă în seamă atenția mea, continuându-și lucrul la palmele mele, pentru ca, în cele din urmă, să se oprească și să lase prosopul deoparte.

Îmi zâmbeste apoi, un zâmbet trist și deloc convingător, și-și lasă obosită privirea în pământ.

Și chiar acum, mă blestem pentru toate câte i-am făcut până în momentul de față.

Capitolul 11

LUNA ☾

*I feel like you could save me now
When I'm suicidal
Don't let me spiral.*

James Arthur – **Medicine**

Ceva se schimbase.

Nu știam exact ce anume sau când se întâmplase să simt că lucrurile nu mai păreau ca înainte, dar cert era faptul că, deși aveam doar patru ani, știam că nimic nu mai era la fel.

Mami se purta altfel cu mine. Se răcise. Devenise mai mereu ocupată cu creșterea lui Sunny și, de multe ori, nu-mi mai acorda atenția de dinainte. Nu puține au fost cazurile în care aveam impresia că nici să se uite la mine nu mai putea. Ceva o împiedica. Nu știam la anii ăia ce să cred, dar ochii mei observau schimbările din jur. Poate că nu reușeam să mi le explic prea bine, dar știam...

Într-una din zile, tati m-a găsit bosumflată în sufragerie.

Nu muncea în acea zi, așa că era una dintre puținele momente în care îl vedeam după-amiaza pe acasă. M-a întrebat ce s-a întâmplat, dar nu i-am răspuns, întorcându-i spatele. L-am auzit oftând, cumva amuzat. O secundă mai târziu, s-a așezat lângă mine pe canapea, trecându-și degetele prin părul meu de un blond șters. Nu-mi plăcea culoarea lui. Eram singura cu păr blond din casă, ceea ce mă făcea să ies în evidență chiar și atunci când nu-mi doream.

— Haide, dulceată. Spune-i lui tati ce s-a întâmplat!

Mi-am afundat și mai mult fața în brațele noastre împletite, pufăind.

Nu voiam să mă vadă așa. Nu voiam să-i stric dispoziția. Dar încă nu mă pricepeam prea bine să-mi ascund iritarea sau bosumflarea. Aș fi vrut să știu s-o fac.

Mi-aș fi dorit să pot crește mai repede.

— Mami a uitat că azi trebuia să mă scoată la înghețată, am șoptit cu glasul greoi, mușcându-mi puțin buza de jos pentru a nu-mi lăsa vocea să tremure și mai tare.

— Of! Și unde e mami acum?

— A scos-o pe Sunny la plimbare, în parc.

Tati n-a spus nimic. Nu voiam să creadă că dădeam vina pe mami sau pe Sunny dar... Mi-a promis. Mi-a promis de acum câteva zile că mă va scoate la înghețată azi.

Mi-a promis...

Degetele tatei au continuat să mi se miște prin părul despletit. Se simțeau moi și calde și-mi dădeau o stare de pace interioară. Îmi plăcea când mă mângâia pe cap sau mă ținea în brațe. Mereu mă umpleam de bucurie atunci când o făcea.

— Poate te va scoate când se va întoarce, scumpo. Nu trebuie să...

— A spus... A spus că-mi va lua înghețată dacă voi fi o fetiță cuminte. Asta e problema, tati? am întrebat cu vocea tremurândă, ridicându-mi capul spre el. N-am fost... o fetiță cuminte?

M-a privit fără să clipească, apoi ochii i s-au înmuiat brusc, odată cu zâmbetul ce i s-a așternut pe chip. Palmele sale m-au apucat de obrăjori. S-a aplecat spre mine, frecându-și nasul de al meu, așa cum făcea de fiecare dată când nu mă simțeam bine.

— Ai fost o fetiță grozavă, Luna. Să nu te îndoiești vreodată de asta, draga mea! Și, știi ce? Nu ți-ar plăcea să ieși cu mine la o înghețată? Chiar acum.

Și, puf! Orice urmă de tristețe mi-a dispărut de pe față, fiind înlocuită de o uimire ce mi s-a reflectat în ochi.

— Serios? Am făcut ochii mari spre el. Chiar acum?

— Chiar acum, a chicotit amuzat, lovindu-mă cu un deget peste nas.

Am râs la rândul meu, sărindu-i la piept pentru a-i înconjura gâtul cu brațele.

— Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc, tati!

Brațele i s-au strâns mai bine în jurul meu, lipindu-mă de pieptul lui cald și primitor.

N-aveam nevoie de mami.

Aveam nevoie doar de tati. Doar de el.

Mă îndepărtez de tipul căruia îi cerusem o țigară mai devreme, căutând acum după vreo brichetă prin buzunare. Încerc, pe cât posibil, să evit trupurile care încă dansează în jurul meu, retrăgându-mă într-o zonă mai liniștită. Mă lipesc sleită de puteri de peretele casei, punându-mi țigara între buze și trag adânc de câteva ori în piept de îndată ce o aprind. Îmi las capul pe spate, simțind un junghi puternic în toată organele și mă chinui să respir cum trebuie pentru a nu intra în panică.

Mă simt murdară și nelalocul meu, ca și cum corpul mi s-ar fi înstrăinat, lăsând în urmă doar o carcasă goală prin care continuă să sufle vântul. Degetele îmi tremură în jurul țigării. Expir lung, greoi și-mi simt plămânii cum devin acum două pungi imense de apă.

Poate c-ar fi fost mai bine să mă înec în acea piscină. Poate așa nu mi s-ar mai fi întâmplat nimic dizgrațios și oribil. Îi resimt bruschetea palmelor în jurul pielii mele

și sunt nevoită să strâng din ochi pentru a-mi înlătura imaginile ce amenință să pună stăpânire pe mine. Însă nimic nu se oprește. Nici amintirea atingerii sale, nici gândul că tocmai am re trăit o frântură dintr-o veche traumă pe care o crezusem îngropată. Pentru că nu poți să te ascunzi de ceva ce e în stare să-ți pătrundă până în cele mai de nepătruns straturi ale ființei.

Tușesc de câteva ori. A trebuit să mă sustrag de lângă Hex și ceilalți atunci când nu se uitau, pentru a rămâne puțin singură. Oricum, păreau mult mai preocupați de cum să se ocupe de nenorocitul de Sebah, decât să fie pe fază atunci când am deschis ușa fără să mă audă. Însă nu mai suportam să stau în acel loc. Aerul anost, plin de sânge, din acea cameră, continuă să-mi întoarcă și acum stomacul pe dos, dându-mi o senzație de greață și disconfort în tot corpul. Aș vrea să vărs, ca să-mi mai liniștesc din agitația ce pare că zbiară pe dinăuntru.

Am nevoie să stau singură acum.

Am nevoie să închid ochii și să-mi șterg noaptea asta din minte și voi face întocmai, chiar dacă voi fi nevoită să mă dau cu capul de toți pereții pentru a-mi provoca singură amnezia. Puțin probabil să reușesc, știu, dar nu pot opri nicicum imaginile de mai devreme să mi se deruleze la nesfârșit în spatele pleoapelor, ca într-un film mut. Mă înnebunesc de-a dreptul.

Însă, mai mult decât orice, am nevoie să mă spăl cu un burete de sârmă pentru a uita modul în care aproape am pierdut în fața lui Sebah. Pielea mă irită peste tot, ca niște gândaci ce-mi mișună pe sub carne, devorând-o încet și aproape că-mi vine să țip de draci. Nu trebuia să trag pe nas rahaturile lui JJ; altfel poate aș fi reușit să-i fac și altceva gunoiului ăluia, în afară de capul în gură cu care s-a ales într-un moment de furie. Merita să-i scot ochii din cap și să-i îndes mai apoi în gât. Să se înece încet, până și-ar fi dat seama că nu mă poate umili într-un asemenea hal pentru a doua oară.

A treia oară, își va dori ca familiile noastre să nu fi fost vreodată înrudite.

Însă Sebah e prea prost pentru a mai încerca ceva cu mine de acum încolo. Familia a încetat de mult să mai fie un argument pentru care să-i mai trec cu vederea mârșăviile oribile de care poate fi în stare, iar acum fusesem mult prea amețită pentru a mai gândi rațional și a profitat de slăbiciunea mea.

Nu va mai avea parte de o astfel de ocazie.

Niciodată.

Trag din nou în plămâni fumul aspru și amar, apoi devin din ce în ce mai calmă, astfel încât nu-mi dau seama de prezența lui Hex decât atunci când mă trage de braț pentru a-mi atrage atenția.

Scap țigara dintre degete, privind cu indignare cum scrumul se stinge sub picioarele lui. Expir, dispersând fumul în spațiul ce ne desparte.

Ochii lui, umbriți de întunericul din acea parte a vilei, îmi cercetează aprig fața, ca și cum ar încerca într-un mod disperat să se asigure că mai sunt în viață. Ceea ce nu-i stă deloc în fire, așa că-l privesc într-un mod ciudat.

— Am spus că mergem acasă, murmură răgușit în cele din urmă, trecându-și mâinile prin pletele ce-i cad până la baza gâtului.

Serios, are nevoie de o tunsoare; îi stă oribil părul.

Îmi mut greutatea de pe un picior pe altul, înconjurându-mi corpul cu brațele. Îmi este frig, deși aici e mai mult decât cald. Probabil încă sunt în stare de șoc.

— Voi merge.

Sprânceană stângă, acoperită la capăt de un pierce argintiu, i se arcuiește ca o săgeată, dându-i o alură mult mai întunecată.

— Nu, te duc eu acasă. Acum.

— Nu trebuie să faci asta. Dau din cap, simțindu-mă brusc sufocată de el. Ți-am stricat deja cheful cu bătaia cu Sebah, nu trebuie să pleci de aici odată cu mine. Stai cu ei. Arăt spre grupul de lângă piscină.

— Nu m-ai auzit bine de prima dată? Se apleacă brusc spre mine, până când îi simt respirația, combinată cu parfumul lui bărbătesc, peste față. Înghit în sec din pricina tensiunii ce plutește în aer. Mă doare undeva de cheful lor. Am venit aici să vorbesc cu tine până la urmă și deja am cam ratat șansa pe care o aveam. Așa că, hai! Nu mai avem ce căuta la petrecerea asta idioată. Mă apucă de mână înainte să mai pot scoate o vorbă. Iar fraiera de mine îl lasă să facă ce vrea, știind perfect că mereu am să fiu vulnerabilă când vine vorba de el, în orice circumstanță. Uneori aș fi preferat să nu fi fost atât de buni prieteni de mici, pentru că în momente ca astea mi-ar fi fost mult mai ușor să-l dau dracului și să-mi văd de ale mele. Însă s-a umplut de sângele lui Sebah pentru mine, iar mâna lui, plină de răni, se simte acum încordată și fierbinte, ca și cum ar sta să explodeze din moment în moment.

Mă liniștește însă puțin, motiv pentru care mă las purtată de el prin mulțime, nebăgând în seamă privirile curioase ale celorlalți. Ne oprim în holul de la intrare al Vanessei, unde îi găsim pe ea, JJ și Bibi vorbind în șoaptă. De îndată ce ne observă, se întorc ca niște roboței, în același timp, spre noi.

— Cheile, întinde Hex palma spre JJ, care se caută câteva secunde prin geacă, aruncându-i cheile de la mașină direct în piept.

— Ai grijă de Sisi, încă e sensibilă.

— Vezi să nu fie sensibilă scula ta dacă mai faci rahaturi ca în seara asta, JJ! Îl amenință din priviri și mi-e cam greu să-mi dau seama dacă vorbește pe bune sau își bate joc de el. Totuși, în afară de mine, Hex mereu a fost cel mai apropiat de JJ, dintre toți din grup.

JJ înghite în sec, scărpînându-se la ceafă. Are ochii încercănați și respiră puțin greoi, duhnind a băutură.

De lângă el, Bibi se apropie de mine pentru a-mi da o șuviță încă umedă după ureche. Îmi zâmbește oarecum cu amărăciune.

— Vei fi bine?

Dau apatic din cap. Urăsc să se creadă despre mine că nu-s în stare să-mi rezolv problemele sau că sunt mult prea slabă pentru a mă apăra de una singură. O pot face, încă foarte bine, însă nu în momente ca acestea. Și, cu toate că apreciez îngrijorarea lor, nu pot să nu fiu deranjată de prostia din capul meu. O să regret teribil mâine dimineață decizia de a cădea în capcana Vanessei.

Îmi îndrept privirea spre ea în secunda următoare. Ochii ei de felină mă privesc cu o calmitate ciudată.

— Ce-ați făcut cu Sebah?

— I-am dat câteva peste față să-l trezim, 'apoi l-am amenințat să-și țină gura închisă, răspunde cu toată lejeritatea Bibi, ca și cum ar fi cel mai firesc lucru din lume. Ai zice că e bucuros de ce-a făcut și în ochii îi joacă o licărire stranie.

— Aha, și tipa?

— M-am ocupat eu de ea, dă din umeri Vanessa, aranjându-și o șuviță rebelă.

Încuviințez, fără a mai întreba în ce fel. Și, sincer, chiar nu sunt curioasă cu privire la măsurile folosite de blondină. Mereu am avut impresia că e o mică ticăloasă în adâncul sufletului și tocmai de aceea nici n-am intrat vreodată în divergențe cu ea.

— În orice caz, văd că sunteți bine. Voi doi. Ochii îi cad încet asupra palmelor noastre încă conectate și am o oarecare tendință de a-mi da brațul în lături, însă mă opresc, lăsând lucrurile așa cum au picat. Hex nu pare nici el deranjat în vreun fel de situație, aruncându-i o grimasă mai mult decât ironică și mișcându-se lângă mine.

— Noi plecăm. Vorbim mâine despre ce s-a întâmplat aici, spune ferm, încercând să mă tragă după el. Se oprește însă la un moment dat, întorcându-se spre băieți și, fără să clipească, îl lovește pe JJ într-o parte cu pumnul, făcându-l să se prindă gemând de zona lovită.

— Știi tu pentru ce-i asta.

— Cred c-o merit, geme din nou JJ, făcându-mi imediat cu ochiul.

Îi privesc compătimitor, apoi fac cale întoarsă cu Hex pentru a ieși pe ușa din față, nu înainte de a ne lua amândoi hainele din cuier. Muzica dinăuntru rămâne undeva în spate, după ce închidem ușa în urma noastră.

Aerul rece al nopții mă învăluie în câteva secunde, strecurându-mi-se prin haine, așa că mă înconjur cu brațele pe după corp, încercând să mă încălzesc. Lângă mine, Hex înjură ceva indescifrabil printre dinți și, în următoarea clipă, mă trezesc cu ceva peste părul încă ud.

Îmi ridic întrebătoare ochii spre el, cuprinzând marginile fesului între degete pentru a-l trage mai bine peste urechi.

— Și tu?

— N-am nevoie de el. Pornește înaintea mea, deblocând mașina lui JJ, care scoate câteva bipuri ascuțite în liniștea sumbră a serii. Un vânt înghețat îmi tremură pe la gât, înfiorându-mă, așa că mă grăbesc să ocup cât mai repede bancheta din față. Trântesc portiera după mine și simt o ciudată senzație de ușurare, ca și cum picioarele mi-ar ceda din moment în moment.

Hex urcă la volan dând drumul la căldură și pornește din parcare Vanessei fără să se mai gândească de două ori. Îmi las capul pe spătarul scaunului, închizând ochii și încerc să-mi blochez imaginile încurcate ce încearcă să-mi ia mințile. Huruitul mașinii însă mă liniștește pe dinăuntru, vibrându-mi prin haine ca o melodie seacă și lipsită de sens, ceea ce-mi face bine pe moment. Iar faptul că Hex nu spune nimic îmi provoacă o stare de imensă ușurare.

Care nu ține mult timp însă, pentru că de îndată ce deschide gura, îmi și imaginez întrebarea care-i joacă pe buze.

— Ce s-a întâmplat acolo?

Respir.

Respir.

„Respiră, Luna!”

Dar parcă nu funcționează, iar frânturi din secvențele cu Sebah își forțează intrarea sub pleoapele mele, blocându-mă în acea amintire scârboasă. Și parcă re trăiesc momentul în care corpul lui îl acaparase pe al meu, aducându-mi vomă pe cerul gurii. E ca un fum nociv, înăbușindu-mi căile respiratorii până la sufocare. Îi simt respirația caldă pe față, scurgându-se din zona gâtului și asaltându-mi pielea de pe sâni, până mă înfioară. Încerc să mă zbat, dar nu reușesc decât să-mi lătesc fața într-un zâmbet.

„Știi că n-ai forța să mă oprești, Luna.”

Îi revăd rânjetul care-i joacă pe buze, plin de urâciune și dispreț, făcându-mi urechile să sângereze pe interior, iar carnea mi se strânge pe oase ca și cum focul ar sta să mă ardă până la cenușă. Să mă distrugă. Să mă frângă în bucăți.

„Mă faci să vreau să-ți fac rău. Și o meriți, știi asta.”

Palmele îi alunecă peste pulpele mele, încercând să-mi desfacă picioarele sub el și simt cum încerc în zadar să țin într-un spațiu gol, strivindu-mi gâtul din cauza dezgustului pe care nu-l pot scoate afară din mine. Mi se face rău, ameteșc sub greutatea lui și am impresia că mi se rup toți mușchii din corp când, adunându-mi ultimele puteri, îl lovesc cu fruntea în gură, oprindu-l. Capul mă doare de la impact, făcându-mă să văd stele verzi preț de câteva clipe. Îl aud cum înjură porcos, atingându-mi forțat zona dintre picioare. Îmi mușcă buza de jos, simțind gustul de sânge cum îmi atinge limba. Sunt mult prea obosită pentru a-l mai îndepărta.

„Afurisito! Trebuia să-ți arăt eu ție în seara aia. Să mori de scârbă când mă vei vedea pe lângă tine. Sau pe lângă ea.”

Pierd contactul cu realitatea. Tot ce mai pot vedea e... ea. Stând. Privind.

De ce se uită cu lacrimi în ochi la mine, cu toate că o parte din vină e numai a ei?

Îmi deschid coplesită de furie ochii, trăgând cu mișcări bune de deschizătoare de uși.

— O-oprește! Încerc să țin spre Hex, bâlbâindu-mă din cauza acidului ce-mi urcă pe gât, până-mi ajunge pe limbă. Produc niște suntele înăbușite de înecare.

— Hei, ești OK?!

Nu mai reușesc să scot vreun cuvânt, resemnându-mă doar la a bate cu disperare în geam pentru a-l forța pe Hex să tragă brusc pe dreapta. Mă arunc din mașină în nicio secundă, eliberându-mă de toată voma ce-mi umpluse gura. Murdăresc zăpada imaculată de la picioarele mele.

Simt doar... repulsie față de cele întâmplare și o imensă apăsare în piept, ce se strânge din nou, și din nou, și din nou. Până nu mai simt nimic. Doar frigul ce-mi vântură pe la picioare, încremenindu-mă. Pământul se învâрте în valuri violente în jurul meu, dezechilibrându-mă și aducându-mă în pragul unui colaps interior. Mi se face rău.

Din spatele meu, Hex se apropie cu pași scârțâitori de mine și mă atinge pe umăr. Tresar agitată, dându-mă într-o parte. Corpul mi-e atât de înțepenit, încât simt nevoia arzătoare să nu fiu atinsă de nimeni, nici măcar de el.

— Hei, vrei să mergem la urgențe? Tremuri toată, Luna!

Înghit cu greu resturile din gură, ștergându-mă mai apoi cu mâneca paltonului. Dau din braț, încercând să-l opresc.

— Nu, sunt... bine. Mint, dar el nu trebuie să știe asta. Voi trece singură peste toate, ca de obicei. Sunt îndeajuns de puternică pentru a face față.

Nu-i așa?

— Ești bine pe naiba! îl aud bombănind în spatele meu și mă întoarce dintr-o singură mișcare spre el, simțind deodată cum ochii mi se umezesc din cauza tensiunii pe care o resimt în tot corpul.

Hex se încruntă, probabil neștiind ce se petrece cu mine, și pare blocat câteva secunde, căci aproape că nu mai clipește.

Îl aud cum își umezește buzele, înghițind. Îmi șoptește apoi numele, iar eu îngaim ceva printre dinții aproape încleștați.

— Pot să te iau în brațe?

Mă blochez. Cu totul.

Și nu știu cum să-i răspund într-un mod care să nu-i dea de înțeles că, probabil, m-aș frânge în brațele lui, dacă ar face-o în acest moment.

Așa că-mi cobor privirea spre bocancii pătați pe vârfuri de vomă și las tăcerea dintre noi să-mi fie răspuns. Și nu știu sigur care ar fi acela mai exact, însă nici nu mă împotrivesc în vreun fel atunci când Hex îmi cuprinde corpul între brațele lui uriașe, trăgându-mă cu totul spre pieptul său, până mă simt acoperită în totalitate de el. Și mă prind de spatele lui, ca și cum genunchii ar sta să-mi cedeze în orice clipă, târându-mă în jos odată cu ei. Inhalez adânc parfumul acela familiar, pe care-l știu de când eram mici și-mi afund fața în geaca rece, închizând ochii.

Se simte bine. A siguranță și încredere. A calmitate și a... *Hex*.

Nu cred că mi-am dat seama până acum cât de multă nevoie aveam de asta. Cât de multă nevoie aveam să-l știu aproape de mine.

Palma lui dreaptă urcă de-a lungul coloanei, până când poposește peste fesul primit de la el.

— Șșșt, sunt aici. Sunt aici, Luna. Totul va fi bine, vei vedea.

E momentul în care vocea lui, asemenea unei șoaapte suflate de vântul rece, îmi face lacrimile să mi se scurgă în neștire din colțul ochilor, udându-mi fața mai ceva decât un râu nesecat. Strâng furioasă din dinți, încercând să le fac să se oprească, însă efectul pare să fie invers, pentru că mai tare mă pornesc să bocesc, ca o copilă de cinci ani. Iar Hex mă lasă în pace, continuând să-mi maseze spatele cu mișcări circulare.

Oare de când n-am mai plâns în fața lui? De când murise Sunny? Nu-mi mai pot aminti, ca și cum amintirile mi-ar fi blocate undeva departe, de unde nu m-ar mai putea răni atât de tare.

Însă lacrimile tot mă rănesc. Mă ard. Mă usucă pe dinăuntru, lăsându-mă stearpă, ca o cutie goală de cadouri. Numai bună de aruncat la gunoi.

Sunt distrusă și știu asta.

În atât de multe feluri, încât nu sunt sigură dacă m-aș mai putea face vreodată bine. Dacă aș putea trece vreodată peste cele întâmplare.

Pur și simplu, vreau să se oprească. Durerea, frica, ura, disprețul.

Vreau să dispară odată cu mine.

Căci tot ce a început cu ea, trebuie să se sfârșească negreșit cu mine.

Ajungem acasă în mai puțin de jumătate de oră.

M-am oprit din plâns de mult timp, cu toate că urmele lacrimilor încă se mai simt adânc săpate în pielea boțită.

Hex n-a mai scos niciun cuvânt de când am urcat în mașină și m-a lăsat să cobor. Nici nu mi-a mai adresat vreo privire. Pur și simplu, s-a concentrat undeva dincolo de volan, păstrând o expresie neutră pe față. Însă nici eu n-am mai scos o vorbă. Am coborât fără să privesc înapoi. Mi-era teamă de ce-aș fi putut citi în ochii lui.

Îngrijorare. Compasiune. Scârbă.

Și poate c-ar fi trebuit să rămân acolo, însă nu mă mai țineau puterile s-o fi făcut. S-a frânt ceva în mine în seara asta, ceva ce era crăpat de mai demult. Și nu știu cum să fac să țin toate bucățile laolaltă. Îmi fac rău singură, sunt conștientă, dar am plecat la Vanessa pentru a avea parte de o seară de relaxare, nu pentru a dezgropa amintiri otrăvitoare ascunse în mine. Am nevoie să-mi șterg din creier orice are legătură cu cele întâmplare și să-mi îndepărtiez de pe piele orice urmă a atingerii lui, până când nu voi da iar la rațe.

Tocmai de aceea urc direct la baie, dând drumul la apă fără să mă sinchisesc să-mi scot restul hainelor. Se încălzește greu, așa că tremur preț de câteva secunde, lipindu-mă cu fruntea de suprafața umedă a gresiei. Fruntea îmi pulsează, amintindu-și de lovitura dată lui Sebah.

„Ar fi trebuit să-i sparg dinții”, îmi repet din nou în gând, lăsând apa să-mi alunece în șuvoaie până la tălpi. Mușchii mi se încordează pe sub piele, ca și cum ar fi electrocuțați la fiecare câteva secunde, iar ochii îmi devin brusc amorțiți, atârându-mi greu pe sub pleoape.

Nu știu cât timp pierd în baie, prinsă în gânduri legate de... nimic, însă când ies, cu hainele ude din cap până în picioare, mă simt complet extenuată. Mă îndrept spre cameră, lăsând în urmă șiroaie ce se scurg din hainele mele pe parchet și aproape că respir ușurată când pășesc înăuntrul mansardei, ca și cum m-aș simți brusc în cel mai sigur loc de pe Pământ. Mă schimb de haine, luându-mi niște pijamale comode și groase și aprind becuțele de pe tavan, ca să nu adorm pe întuneric. Mă afund până la gât sub plapumă, strângându-mă covrig.

Nu reușesc însă să adorm imediat.

Încerc să ascult muzică la căști, să urmăresc filmulețe idioate cu animale pe YouTube, dar nimic. Încă refuz să răspund la mesajele primite. Nu vreau să-mi mai ocup mintea cu ceva legat de ceea ce s-a întâmplat în seara asta. Vorbesc totuși câteva minute cu Kiva, care îmi povestește că s-a certat zilele astea cu taică-su destul de urât. Îi promit că mă voi vedea mâine cu ea pentru a vorbi mai pe larg, acum fiind mult prea târziu pentru asta, și-mi bag din nou fața în perne pentru a adormi.

Bum, bum, bum!

Tresar alarmată, pe jumătate ațipită și privesc cu inima-n dinți de jur împrejur. Abia când îmi dau seama că zgomotul provine din dreptul, ferestrei reușesc să respir normal.

Mă dau cu greu jos din pat, având oasele amortite și rămân puțin blocată la vederea lui Hex, atârând de cele două balcoane. Îmi face semn să deschid încuietorea și mă conformez în cele din urmă cu un oftat.

Serios, mă dă complet peste cap.

— Ce cauți aici? Mă încrunt la el.

— Pe tine, îmi răspunde cu toată ironia din lume, pășind înăuntru.

Mă dau în lături, făcându-i loc și-l privesc în tăcere cum încuie ușa în urma lui. Se întoarce apoi spre mine, înghițind în sec.

Ridic din sprânceană, chestionându-l.

— Am venit să văd cum ești. Ridică din umeri, pășind spre marginea patului. Abia când se tolănește pe perne ca la el acasă, observ că e desculț.

Îmi vine să-l expediez acasă într-un mod nu prea plăcut, însă mă abțin. Cu greu.

— N-am nevoie de serviciile tale de dădacă, Hex.

— N-ai zice că acum o juma' de oră mi-ai bocit în brațe.

Îmi dau ochii peste cap. Știu că încearcă să-mi distragă atenția cu glumele astea de tot rahatul, dar nu prea-i merge. Vreau să fiu singură acum, nu să ascult prostiile lui Hex. Mai ales când știu că nu se va rezuma doar la atât.

Oftez, așezându-mă în fund pe pat. Păstrez o oarecare distanță între noi. Începe să-mi fie puțină rușine după toată întâmplarea cu voma și cu plânsul în fața lui. Dădusem dovada, pentru a nu știu câta oară, de slăbiciune. Și mă urăsc din cauza asta. Mai ales când vine vorba de el.

— Îmi vei spune care a fost toată faza cu căcatul ăla cu ochi?

Continui să privesc luminile jucăușe din tavan, repetându-mi în gând întrebarea lui Hex.

— Nu cred că este problema ta.

— Având în vedere că tocmai i-am rupt moaca în două, cred c-a devenit și problema mea. Îmi aruncă o privire piezișă.

O ignor, umezindu-mi buzele uscate. Încă am un gust amar persistent pe limbă, ce pare că nu-mi dă nicicum pace.

Prezența lui Hex, cu întrebările lui băgăcioase, nu face decât să-l accentueze și mai tare.

— Cred că trebuie să-ți mulțumesc... pentru ce-ai făcut. Mă întorc spre el, întâlnindu-i privirea calmă și calculată. Pierce-ul din buză îi lucește în lumina becuțelor, atrăgându-mi atenția.

— Nu e vorba de mulțumiri aici, Luna. Vorbește pe un ton scăzut, făcându-mă să ridic din nou privirea spre el. Pur și simplu, nu pot înțelege cum a putut face măgăria aia, știind că sunteți...

— O familie. Râd în sinea mea, completându-i răspunsul.

Hex dă aprobator din cap. Nu-mi pot lua privirea de la ochii lui; e ca și cum ar vedea prin mine, direct în suflet. Însă nu are cum să facă asta, pentru c-ar trebui să vadă tot ce e mai rău.

— Nu vrei să știi, murmur într-un final, încercând să pun capăt acestei conversații. Sunt mult prea obosită și mult prea... puțin pregătită pentru asta.

— De ce nu?

— Pur și simplu! ridic puțin tonul, încruntându-mă. Mă fixează cu un interes sporit, iar eu oftez. Crede-mă. E mai bine să nu-ți bagi nasul în treburile mele, Hex. E multă mizerie acolo.

Mă strecor cu totul sub plapumă, ignorându-i reacțiile și aștept să plece în orice moment. Secunde trec însă și tot ce pot simți este o mișcare lângă mine, care nu-mi dă deloc de înțeles că s-ar da jos din pat. Ci dimpotrivă, îi simt picioarele înghețate peste ale mele, făcându-mă să îcnesc iritată.

— Hex! Mă întorc spre el. Ia-ți picioarele astea bocnă din patul meu!

— Nu pot. Ești mult prea caldă. Își presează și mai tare tălpile înghețate peste ale mele și începem să ne zvârcolim amândoi în același timp. Eu, pentru a-l da jos din pat, el, pentru a mă scoate și mai tare din sărite. Uitasem deja cât de enervant putea fi, ca atunci când era mic. Un pui de drac în piele de om!

Obosesc la un moment dat, răsuflând greoi și renunț atunci când simt că picioarele i s-au mai încălzit cât de cât de ale mele.

Hex rânjește cu o malițiozitate prefăcută și se cuibărește confortabil în pat.

— Nu poți dormi aici.

— De ce nu?

— Patul e prea mic pentru fundul tău gras!

— Te-ai uitat la el? Ridică din sprânceană și știu deja că joacă la cacealma, așa că-mi trag pătura peste față, ca să nu-i mai văd chipul ăla enervant.

Prea mult Hex pentru o singură noapte.

Îl aud cum chicotește, aproape în șoaptă și, peste câteva clipe, sunt luată prin surprindere atunci când îi simt mâna căutând-o pe a mea pe sub plapumă. Încerc să i-o evit subtil, însă e mult mai ager decât mine. Refuz să-mi scot capul la suprafață.

— Cred c-ai încurcat rolurile, papă-lapte.

— Suntem chit acum, prințeso.

— Știi cât urăsc apelativul ăsta, nu?

— Da.

— Nu vei înceta să-l spui, nu?

— Nici pe departe.

Oftez, cufundându-mă mai bine cu nasul în plapuma călduroasă. Fierbințeala lui Hex se contopește în scurt timp cu a mea, astfel că nici nu îndrăznesc să mă mișc de lângă el în momentul în care mâinile lui mi se strecoară cu grijă pe sub umeri, trăgându-mă spre el până ajung în brațele lui. Mă răsucesc, cu ochii închiși strâns și mă lipesc mai bine cu obrazul drept de pieptul acela cald. Îmi petrec un picior peste șold, șerpuindu-mi brațul stâng pe la spatele lui. Îi strâng bluza în pumn și-mi afund nasul în îmbrățișarea aceea protectoare. Uitasem cât de bine îmi face să-l am aproape. Cât de liniștitor este să-i ascult bătăile inimii la ureche.

Își trece degetele prin părul meu, frecându-și bărbia de el. Buzele lui îmi depun un sărut scurt pe frunte. Atât de plăpând, încât aproape că-l ratez.

— Sunt aici, Luna. Și n-am să mai plec.

— Scoți pe gură niște minciuni ale naibii de frumoase, mormăi cu jumătate de glas.

— Nu mă crezi?

— Ai mai plecat, Hex. Cine a făcut-o o dată o va face și a doua oară.

Corpul i se încordează subit lângă mine. Nu știu dacă vorbele mele îl rănesc, dar n-aș putea să ascund adevărul.

Pentru că așa este. E ca în cazul unui bărbat care ridică pentru prima dată mâna asupra unei femei.

Prima e doar începutul.

Mereu.

Îl simt cum își freacă nasul de creștetul meu. În mod ciudat, căldura emanată între noi îmi produce un soi de nădușeală pe sub piele, agitându-mi puțin sângele prin vene.

Înghit în sec, sperând să nu-mi observe încordarea.

Brațele i se strâng mai bine în jurul meu.

— O să-ți demonstrez că n-am să mai fac aceeași greșeală, Luna. Am să-ți recâștig încrederea. Ai să vezi.

Vorbești frumos, Hex.

Dar cu toții știm că minciunile cele mai dulci vin împachetate în cele mai strălucitoare ambalaje.

Prefer totuși ca măcar în seara asta să nu-l contrazic și mă lipesc mai bine de căldura ce mă înconjoară ca un cocon.

Măcar pentru o seară vreau să cred în minciuni.

Capitolul 12

HEX ☹

*If I could go, go into my heart, and search for all the
places I left the spark
To find a way, way back to the olden days
Before it started falling apart*

Michael Schulte – **Back to the start**

Am trecut linia de sosire la o fracțiune de secundă înaintea lui Viktor.

Roata din spate mi-a derapat pe cimentul încins, creând un nor închis de fum în urma ei, iar huruitul țipător al motorului ce încetinea îmi vibra prin vene asemenea sângelui înflăcărat care-mi clocotea prin corp: cu furie, pulsând și plin de zvâc.

Doza uriașă de adrenalină ce încă își făcea de cap prin mușchi și tendoane m-a amețit preț de câteva clipe, făcându-mi respirația să-și piardă ritmicitatea. Simțeam că ard pe dinăuntru și că plutesc în același timp.

Am pășit pe asfalt, oprindu-mă din mișcare și mi-am dat casca jos pentru a-mi scutura părul asudat. Respiram alert, aproape înecându-mă, iar țipetele și ovaționările celor care împrejmuiau pista îmi dădeau o oarecare satisfacție. Era plăcut să te afli sub presiunea unei noi curse câștigate.

Eu mă simțeam bine. Liber și de neoprit.

— Știam că nu ne vei face de râs, băiete! s-a auzit de undeva din spatele meu vocea lui Gerard, organizatorul

cursei, care s-a apropiat iute de mine, bătându-mă de câteva ori pe spate.

Gerard era un individ vanitos, extrem de încrezător și, uneori, din punctul meu de vedere, puțin dus cu pluta. Era singurul care încă mai organiza curse cu mașini sau motociclete, de la ultima pățanie nu prea plăcută cu poliția, însă mereu ne amintea că nu trebuia să ne facem griji. Că avea el cunoștințe printre ofițerii de acolo și că nu vom fi prinși. Tata sigur nu se număra printre ei. Mi-ar fi aruncat fundul în spatele unor gratii cu prima ocazie în care ar fi aflat de nopțile mele petrecute în ilegalitate. Mi-era greu să cred însă că putem produce atât de mult haos în jurul nostru, chiar și în partea asta izolată de la periferia orașului, fără să stârnim atenția poliției. Fie treceau cu vederea, fie așteptau un moment propice să ne prindă în flagrant. Momentul anticipării se dovedea a fi unul extrem de excitant.

— Bună treabă, Hex! m-a felicitat din nou. Rânjetul ce-i acoperea chipul de patruzeci și șapte de ani îmi dădea de înțeles faptul că victoria mea îi adusese un profit bunicele și în seara aceea. Lucru care nu reprezenta decât o oportunitate pentru mine, căci și eu, la rândul meu, aveam nevoie de bani pentru a nu mai depinde atât de mult de ai mei. Cu un tată alcoolic și o mamă care nu-și vedea capul de treabă, era greu să te întreții de unul singur. Un om ar fi fost în stare de orice pentru a putea supraviețui într-o lume dominată de puterea banilor.

Din spatele nostru, se auzea încă sunetul metalic al motorului, când Viktor a pus piedica motocicletei, glisând viziera de la cască în sus, cât să-i observ privirea plină de draci. Era pentru a patra oară consecutiv când pierdea în fața mea, iar înfrângerile de acest gen, repetitive, aveau să-l coste mulți sponsori. Chiar cu o săptămână în urmă, unul dintre susținătorii lui, un anume Frederic Thomson, renunțase la a paria pe el în favoarea mea. Cred că acea veste nu-i căzuse prea bine, însă într-un fel îl înțelegem.

A dat totuși mâna cu mine, strângând ceva mai tare, ca și cum ar fi încercat să mă intimideze sau să se răzbune

oarecum pentru nereușita lui. N-a obținut însă rezultatul scontat.

— *Revanșa vinerea viitoare?*

— *Dacă te ține... Am clătinat din cap, luându-l puțin peste picior cu un zâmbet ce se voia a fi provocator.*

Gerard m-a apucat de după umeri înainte să am șansa de a mă retrage singur. Mi-a făcut semn spre o zonă mai liniștită, trăgându-mă după el. Chiuiturile tipelor din jur începeau deja să-mi dea bătăi de cap, cu atât mai mult cu cât unele dintre ele se apucaseră să strige fel și fel de mizerii porcoase, care puteau fi cu ușurință auzite de cine nu trebuia. Fir-ar! Trebuia s-o găsesc pe Sunny până nu se îngrozea de cele auzite. Uneori mă gândeam serios că nu era o idee tocmai bună s-o iau cu mine chiar peste tot. Unele lucruri ar fi trebuit ținute departe de ea, iar gașca mea de oameni războiți cu legea sigur nu reprezenta o excepție. Dacă ar fi aflat Aurora unde îi duceam flica, m-ar fi băgat la răcoare pentru corupere de minore.

— *Ia spune, a început Gerard în momentul în care ne-am oprit în dreptul unei formațiuni stâncoase. N-ai vrea să încerci și cu mașini? Știi că te simți mai bine pe motor și că ai un success imens, dar sunt mulți interesați să te vadă și la volan, Hex. Ar ieși o afacere bună cu amândouă! Să nu mai vorbesc de câștig.*

— *Nu, am răspuns fără ezitare, fiind concentrat în continuare s-o găsesc pe Sunny.*

Erau atât de mulți oameni la cariera de piatră, încât abia vedeam la doi pași. Cuvintele lui Gerard începeau să-mi intre pe o ureche și să-mi iasă pe alta.

M-a prins la un moment dat de braț, întorcându-mă spre el și puteam intui ce avea de gând să-mi spună.

Mi-am coborât tacit privirea spre el, așteptând să-și deschidă buzele subțiri.

— *Vorbesc serios, Hex. Am ieși amândoi în câștig, știi și tu. În plus, a adăugat, zâmbind ca o hienă, nu-ți doreai tu să-l calci pe tăticul și mai tare pe coadă? Nu cred c-ar fi*

prea încântat să te vadă concurând în asemenea competiții. Împuşcăm doi iepuri dintr-o singură lovitură.

Am ridicat întrebător dintr-o sprânceană, încercând să păstrez o expresie neutră pe chip. Cunoşteam jocurile murdare ale lui Gerard, felul în care încerca să-l folosească uneori pe tata împotriva mea, pentru a mă constrânge într-un fel să-i accept măgăriile, însă trecusem de perioada în care să-mi mai fie frică de el. Terenul din jurul carierei era destul de departe de aglomerația oraşului, astfel că, probabil, tata și colegii lui n-ar fi dat doi bani pe ceea ce făceam, atât timp cât nu se solda cu accidente grave. Ştia însă că, la sfârşitul zilei, familia reprezenta pentru mine un punct slab, iar oameni ca Gerard obişnuiau să profite de pe urma vulnerabilității altora. Era felul lor de a menține strâns frâiele situației.

M-am smucit de lângă el, fixându-l cu privirea. Ştiam că detesta să mă uit în ochii lui pentru că, deşi nu aveam decât şaptesprezece ani, îl dominam cu constituția athletică și cu înălțimea mea.

— Nu mă bag pe mașini. Nu sunt punctul meu forte și nu vreau să-ți rămân îndatorat cu vreo mașină de împrumut, în lipsa uneia proprii. Așa că dă-mi pace. Ne auzim. M-am strecurat pe lângă el, lăsându-l cu o grimasă ce i se lungise pe toată fața.

Mi-am făcut loc prin mulțimea mult prea agitată, bătând palma cu niște băieți, apoi mi-am croit drum spre locul în care zărisem silueta lui JJ, înconjurat de pretutindeni de fete. De ce nu mă surprindea oare?

— Hei! L-am bătut pe spate. Ai văzut-o pe Sunny?

S-a desprins cu greu de buzele unei roșcate ce se ținea scai de el, aruncându-mi o privire confuză și aeriană. Iar era beat crită, un dobitoc în călduri, care nu-și putea ține hormonii în pantaloni. Încă mă mira faptul că nu luase vreo boală cu transmitere sexuală, la cât de des și-o trăgea cu fetele de prin oraș.

S-a șters în grabă pe gură.

— E... Nu era cu Luna?

— A venit și Luna?

A ridicat din umeri.

— Parcă vorbea cu un tip. Nu știu, frate! Caută-ți gagică și lasă-mă pe mine cu ale mele. S-a întors apoi spre șatena de lângă el, luându-i buzele în primire.

L-am privit cu dezinteres, apoi am trecut pe lângă el pentru a-mi lua mai repede tălpășita. Chiar nu-mi doream să fiu tras de mimozele de-ale lui JJ în vreo orgie.

Era seară, în jur de ora zece, așa că nu se vedea mare lucru din cauza iluminatoarelor ce înconjurau pista, în afară de niște chipuri cunoscute, ascunse de jocul umbrelor. Muzica bubuia atât de tare, încât simțeam unduirile flăcărilor ce ieșeau din containere ca niște tentacule fierbinți de cărbuni încinși. Reușisem totuși să o zăresc pe Luna undeva în fața mea, râzând de mama focului cu Viktor. Privirile ni se întretăiaseră pentru o fracțiune de secundă, însă se întorsese cu spatele la mine, ca și cum m-ar fi ignorat dinadins. Încă nu trecuse peste faza cu filmul și n-o puteam condamna deloc. Făcusem o măgărie de zile mari.

Am auzit însă, în secunda imediat următoare, râsul familiar al lui Sunny de undeva din spatele meu, așa că n-am mai stat să suport ignoranța Lunei. Știam ce fire complicată avea, mai ales când era supărată sau nervoasă, așa că sigur n-aș fi rezolvat nimic mergând să vorbesc cu ea, în situația de față.

Am evitat câteva fete în drumul meu, ajungând în dreptul iubitei mele din doar câteva mișcări. Stătea rezemată de un copac împreună cu Kevin, râzând prostește la cine știe ce stupizenie de joc de pe telefonul lui. Fața i s-a luminat de îndată ce mi-a observat prezența, aruncând telefonul înspre Kevin, pentru a se năpusti în brațele mele.

Și-a unit stângace buzele cu ale mele, prinzându-mă cu palmele de după ceafă, iar căldura gurii, combinată cu aroma luciului ei de buze fructat m-au făcut să-i prind părul în pumni, dându-i capul pe spate pentru a adânci și

mai mult sărutul. I-am atins limba cu a mea, făcând-o să suspine întretăiat, dar m-am oprit brusc, amintindu-mi unde ne aflam.

Am încetat cu sărutatul, ștergându-i colțul gurii de saliva adunată.

— Te simți bine?

A dat amețită din cap, simțind-o mult mai caldă în brațele mele. Probabil se făcuse roșie ca racul în momentul acela, însă era mult prea întuneric în partea aceea de carieră, ca să pot vedea totul amănunțit. Mi-am mutat privirea spre Kev apoi, dând din cap în semn de salut. Poate că nu eram prieteni chiar atât de apropiați, însă apreciam într-un fel faptul că-i mai ținea din când în când companie lui Sunny, pentru că oricum n-avea prea mulți prieteni printre cunoștințele mele. Ceea ce era oarecum de înțeles, având în vedere faptul că, uneori, parcă trăiam în două lumi diametral opuse, care n-aveau vreo legătură una cu cealaltă și n-ar fi trebuit să se ciocnească. Însă o făcuseră, dezbinând cumva echilibrul din viața amândurora. Faptul că îl avea pe Kevin lângă ea, cu care putea vorbi chestii mai... normale, nu doar înjurături și alte rahaturi ce caracterizau lumea mea, îmi dădea o ciudată senzație de ușurare.

— Vrei să mergem de aici? am strigat pentru a acoperi zgomotul.

— Crezi că mai putem sta puțin?

— Aș fi zis că nu-ți place în zonă, am tachinat-o ușor, prinzând-o cu un braț de după șolduri.

Și-a dat ochii peste cap, vrând să spună ceva, însă s-a oprit cu privirea fixată asupra cuiva din spatele meu. I-am observat reținerea din privire, motiv pentru care m-am întors spre persoana care se apropiase de noi cu o mască destul de scârboasă pe față.

O combinație de lup și râț de porc. Oribil!

Sunny părea împietrită.

— Dă-ți prostia aia jos, Vanessa, până nu sperii dracii din iad cu ea!

Peste câteva clipe, masca i-a căzut pe lângă trupul zvult și înalt, dând la iveală niște bucle blonde ca aurul.

Vanessa și-a scuturat de câteva ori capul, privindu-ne cu un rânjel plin de satisfacție.

— Nu mai fi îngâmfat doar pentru c-ai câștigat cu prostul de Viktor! Și-a lins buzele. Trebuie să faci cinste din câștig totuși.

I-am aruncat o privire sictirită, aducându-i un și mai larg zâmbet viclean pe buzele rujate. Ochii i-au căzut apoi pe bruneta de lângă mine, care continua să o privească cu o curiozitate de pisică.

— Sunny, ea e Vanessa, am încercat eu să fac prezentările.

— Oh, deci tu ești misterioasa iubită a lui Hex! A întins mâna spre Sunny. Pari... A cântărit-o din cap până-n picioare... la locul tău. Spre deosebire de altcineva. Mi-a aruncat o otheadă pe sub gene.

Sunny a zâmbit stânjenită.

— Și tu pari... la locul tău.

Vanessa și-a dezlipit privirea de la ea, scrutând undeva în spatele nostru, unde se afla Kevin. S-au uitat unul la altul preț de câteva clipe, ca și cum ar fi avut loc o conversație tăcută între ei, după care Vanessa s-a întors spre noi, luând-o pe Sunny de după umeri.

— Haide, să bem ceva!

Mă trezesc brusc din somn, ca și cum m-ar lovi cineva în moalele capului cu o bătă din lemn până mi-ar crăpa țeasta. Scot un sunet ce aduce mai degrabă a mârâială guturală și deschid ochii. E întuneric în cameră, putându-se vedea doar niște umbre transparente pe tavan, ce bâzâie în jurul unor becuțe de prost gust.

Beculețe? Eu n-am prostii din astea.

Un suspin încet, ca o șoaptă, mă face să tresar și să-mi întorc aproape automat gâtul într-o parte.

Și chiar acum, preț de o secundă, fantasma ei îmi ia mințile, făcându-mă să-mi imaginez lucruri care nu sunt cu adevărat aici. Parcă îi pot vedea claiă ciocolatie de păr, deșirându-i-se ca un evantai peste pernele de sub cap, mirosind a șampon de mere verzi pe care, în mod ciudat, îl agreez în sinea mea, deși știu că urăsc merele verzi la fel de mult ca pe gândaci. Pe ea miroase bine însă; o mireasmă ce mă relaxează instantaneu și mă face să torc în brațele ei ca un motan cu burta la soare. Îi văd apoi pielea măslinie, asemenea unei piersici mult prea coapte și primul gând e să întind mâna și s-o ating, pentru a-i simți moliciunea sub vârfurile degetelor. Atât de caldă și atât de periculoasă.

Însă ceva nu mă lasă s-o fac. Căci în momentul în care dau să-i mângâi o șuviță, apare un bruiaj în jurul meu, iar șatenul-închis se preschimbă, ca printr-o buclă de ceață, în blond spălăcit, lipsit parcă de culoare.

Lângă mine, dormind dusă, Luna geme înfundat, adunându-și mai bine plapuma în jurul feței, până și-o ascunde după ea. Clipesc des, puțin agitat și mă ridic brusc în șezut. Pulsul îmi bate puțin mai tare, iar mușchii mi se contractă sub piele ca și cum ar fi atinși de un șoc electric. Îmi frec buimac tâmplile, simțindu-mă ca un nebun de legat.

De mult nu mi s-a mai întâmplat s-o caut pe Sunny acolo unde nu este, însă pentru prima oară o confund pe Luna cu ea. Sângele începe să mi se urce vertiginos la cap, prevestind o migrenă strașnică.

Aproape c-am uitat întâmplările de seara trecută și motivul pentru care mă aflu acum în camera Lunei, dormind în patul ei. Fusesem îngrijorat pentru ea, într-atât încât să nu-mi ascult conștiința care-mi spunea s-o las baltă și să-mi văd de ale mele. N-am putut s-o fac; nu când am putut vedea prin minciunile Lunei, ca și cum aș fi privit printr-o oglindă. Mă vedeam oarecum pe mine, cel care încearcă mereu să se

mintă singur că ține totul sub control, când, de fapt, știu mai bine decât oricine că am pierdut de mult frâiele situației.

Întâmplarea din dimineața asta e mai mult decât o dovadă.

Arunc din nou o privire fugară spre Luna, mijindu-mi ochii la vederea petei roșii ce-i acoperă încă fruntea. Orice o fi făcut, sigur se va alege cu o vânătaie, după cum se vede.

Nu știu când dormiserăm ultima oară împreună. Când eram mici, obișnuiam să facem asta tot timpul, uneori chiar fără știrea părinților, căroră nu li se părea atât de normal ca o fată și un băiat să doarmă atât de des împreună, de parcă ni s-ar fi activat de pe atunci hormonii și am fi făcut altceva în afară de a dormi.

Totuși, după ce m-am apropiat mai tare de Sunny și am ajuns să fim, în sfârșit, împreună, am încetat s-o mai facem, ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Probabil am continuat s-o fac în mod inconștient, imaginându-mi pe atunci că era sora ei cea care dormea în același pat cu mine, oricât de ciudat ar suna asta acum. Eram însă, pentru prima oară, îndrăgostit ca un prost, iar hormonii urlau în mine ca un lup singuratic, părăsit de haită. Căutam căldură umană, dar pe vremea aceea nu mai tânjeam după cea a Lunei, ci după a lui Sunny.

Probabil acela fusese un alt motiv pentru care prietenia noastră a început să se răcească treptat. Până când ceva s-a rupt între noi. Definitiv.

Îmi umezesc buzele, încercând să nu mă mai gândesc la ce-a fost. Mă dau la marginea patului, plimbându-mi ochii de jur împrejur după vreun ceas. Găsesc unul pe noptiera de lângă mine și casc sleit de puteri când văd că e abia ora șase dimineața. De-asta e încă noapte afară.

Mă gândesc să mă ridic pentru a pleca înapoi în camera mea, când ceva din apropierea ceasului, pitit oarecum în spatele unor cărți, îmi atrage atenția imediat. Un flacon portocaliu, cu un scris lung și aproape indescifrabil

sau imposibil de pronunțat. Reușesc totuși să observ două cuvinte ce-mi trimit un fior rece pe șira spinării.

Prozac.

Antidepresiv.

Strâng flaconul în pumn, neștiind dacă să răsufli sau nu ușurat, pentru că pare a fi încă nedesfăcut.

De ce-ar avea Luna așa ceva la ea în cameră? Nu fusese niciodată depresivă sau nu din câte știam. E o persoană atât de puternică, încât nu-mi pot imagina c-ar avea nevoie de așa ceva pentru a se simți mai bine.

Fir-ar să fie! Oare e ceva ce nu știu?

Întorc capul spre Luna, găsind-o în aceeași poziție, ascunsă cu totul sub așternuturi. Când o văd cum doarme atât de liniștit, îmi vine greu să mi-o imaginez îngenunchată de o boală a minții. Categorie nu poate fi adevărat. N-a dat niciun semn cum că s-ar lupta cu așa ceva.

Un gust amar îmi invadează cerul gurii, coborând pe gâtlee. Inima mi se strânge sub coaste.

Of, Luna! Ce mama naibii se petrece cu tine?

Se dovedește, încă o dată, că nu mai știu mare lucru despre cea care îmi fusese atâta timp cea mai bună prietenă. Îmi vine să mă strâng singur de gât și să mă dau de mâncare la ciori. Când am devenit atât de ignorant cu cei la care țin? Când am uitat ce înseamnă cu adevărat să fii un bun prieten? Dar, mai mult decât atât, când am uitat să țin la cineva?

Când am uitat să am grijă de Luna?

Pun flaconul la loc, fără a lăsa vreo urmă care să mă dea de gol că l-am mișcat din poziția inițială și mă îndrept agitat spre fereastră, pentru a o deschide. Aerul rece al dimineții mă șfichiuește obraznic peste față, făcându-mă să strâng din dinți. Înghit în sec, cuprins de o ciudată stare de agitație și arunc o ultimă privire înăuntrul mansardei, înainte să-mi iau avânt spre balconul meu.

Trebuie să port o discuție serioasă cu Luna, dar nu știu cum, când și în ce fel. Nu e un subiect tabu, dar nici unul ce

poate fi deschis cu prea multă ușurință. Nu vreau să creadă că încerc să-i invadez intimitatea, însă nici nu pot lăsa situația așa cum a picat, pentru că nu mi-aș ierta-o niciodată dacă aș trece cu vederea un lucru atât de important precum depresia. Amintirea lui Geanine McGuire, o puștoaică din clasa a zecea, îmi apare ca o fantasmă în minte, zbârlindu-mi părul de la ceafă. Avea doar cinsprezece ani când și-a tăiat venele din cauza hărțuirilor repetate ale colegilor de clasă, iar vestea morții ei a stârnit vreme îndelungată fel și fel de supoziții și reacții contradictorii.

Gândul că e posibil ca Luna să treacă prin ceva asemănător... Pur și simplu refuz să mă gândesc la un astfel de scenariu.

Mă schimb de hainele transpirate, luându-mi și niște șosete în picioarele amortite de frig și cobor în bucătărie, de unde se aud murmure; pesemne că ai mei s-au trezit deja. O găsesc pe mama udând niște flori așezate în dreptul geamului lateral, iar pe tata, sprijinit de tejgheaua bucătăriei, sorbind din cafea.

Oare de când nu l-am mai văzut atât de treaz? E îmbrăcat cu uniforma de polițist, arătând aproape decent, asta dacă n-aș ști deja ce fel de om devine când pune gura pe băutură.

Un lup în piele de oaie tot lup rămâne.

— Oh, 'neata, dragule! Mama se întoarce spre mine, apropiindu-se pentru a-mi depune un sărut pe obraz. Știe că-mi displace să facă asta, însă îi dau totuși voie, pentru că nu vreau s-o necăjesc mai tare decât e deja.

— Cum de ești treaz la ora asta? întreabă și tata, privindu-mă peste ceașca de cafea din dreptul gurii.

Mă apropii de suportul cu veselă pentru a-mi lua un pahar.

— Ar trebui să am motive? Îmi torn niște apă de la robinet.

Îl aud pe tata pufăind.

— Te-ai mai gândit ce vei face, acum că te-ai întors din... mica ta escapadă?

— Nu.

— Știi că pot băga o vorbă pentru tine, dacă vrei să...

— Nu vreau să lucrez la secție cu tine, tată! îl întrerup înainte să-și ducă la bun sfârșit propoziția.

Tata lasă cana pe blatul de marmură, privindu-mă cu un interes sec.

— Atunci? Crezi că maică-ta și cu mine te vom întreține toată viața, asta crezi? Te-am lăsat să faci ce vrei, Hex. Să mergi în Montana pentru a uita de moartea gagică-tii, ca un prost, însă n-am de gând să te mai văd zăcând ca un vierme, căci nu te-am crescut atât de slab. Fă ceva cu viața ta și nu-ți mai jeli rănilor ca un idiot!

Îmi vine să râd pe seama lui, dar mă abțin. Cu greu. Mai mult din cauza mamei, pentru că privește întreaga scenă într-o tăcere totală. Cel mai probabil nu-i place tensiunea dintre noi doi. Niciodată nu i-a plăcut. Ea e singurul motiv pentru care reușesc acum să-mi stăpânesc șirul de înjurături ce riscă să-mi părasească gura.

— Pot pleca de-aici, dacă asta te mănâncă așa tare. Ridic din umeri enervat, lăsând paharul pe masă.

Tata se încruntă, adoptând o expresie mai încordată.

— Nu m-am referit la asta, știi bine. Nu mai stau acum să-mi fac nervi cu tine. Întârzii la muncă. Își ia sacoul de pe spătarul scaunului, apropiindu-se de mama pentru a o săruta scurt pe obraz. Ea schițează un zâmbet ce se vrea a fi drăgăstos, apoi tata trece pe lângă mine, bătându-mă pe umăr.

Rămân pe loc, ascultând cum ușa de la intrare se deschide și închide în scurt timp, apoi oftez lung.

— Nu pune la suflet, Hex, murmură mama. Tatăl tău doar își face griji pentru tine, atâta tot. Nu e chiar așa ușor să găsești un loc de muncă în zilele astea. Uită-te la mine,

muncesc de cincisprezece ani ca femeie de serviciu și știu că dacă mi-aș da mâine demisia, nu m-ar angaja nici moartea.

— Situațiile nu prea se compară. Îmi trec degetele prin păr, având o imensă dorință de a-l prinde cu un elastic. Încep să regret că l-am lăsat să crească atât de mult.

Mama se mișcă din loc, zâmbindu-mi scurt. Pare însă obosită și nu se poate ascunde de mine. Pungile negricioase de sub ochi îi trădează stresul acumulat în timp. Mi se strânge inima când o văd așa.

E mama, și totuși uneori am impresia că nu sunt în stare să am grijă de ea așa cum ar trebui. Așa cum ar merita.

— Vrei să-ți fac ceva de mâncare înainte să plec? Mai am o jumătate de oră.

Mă uit lung la ea; la firele albe de păr ce-i ies din cocul aranjat ca la carte. La pielea ce începe deja să poarte întipărită amprenta trecerii crude a anilor și a tinereții pierdute. La ochii ce, fiind atât de încercănați și obosiți, continuă totuși să strălucească de bunătate.

Așa că zâmbesc la rîndul meu; cald și sincer, uitând pentru o secundă de toată nebunia ce-mi mișcă pământul sub picioare în ultima perioadă. Pentru că nimic nu mai doare când sunt lângă mama. Și nimic nu e mai liniștitor decât s-o știu lângă mine.

Îmi pare rău, mamă.

Îmi pare rău că sunt un fiu atât de nerecunoscător.

Mai târziu, neavând ce face – asta și pentru că Luna refuză să-mi răspundă la apeluri ca să pot vorbi cu ea – decid să dau o fugă până la Bill pentru a vedea cum mai merg lucrurile pe la el. Iar norocul face că pic la țanc, căci azi are mai mulți clienți decât s-ar fi așteptat și mă lasă să-i dau o mână de ajutor. Iar mie, unul, îmi place să lucrez cu el, chiar dacă nu știu meserie la fel de bine.

Totuși, mă axez mai mult pe partea de motoare; pentru mașini chiar nu făcusem niciodată o pasiune prea mare. Diana ne invită mai apoi la prânz, când e momentul să luăm o pauză și ne petrecem restul timpului discutând despre ultimele evenimente petrecute cât am lipsit din oraș. Așa aflu că afacerea lui Gerard s-a dus pe apa Sâmbetei când o mașină de curse de-ale lui a pătruns în oraș, provocând un accident destul de grav, care l-a băgat la răcoare pentru vreo trei ani. Aș spune că-mi pare rău, dar fraierul și-a căutat-o cu lumânarea, deci nu simt deloc compasiune pentru el. Cursele sunt acum interzise de poliție și, din spusele lui Bill, n-a mai fost una de luni întregi. Știe, pentru că și el fusese pasionat în trecut, pe vremea când participam și eu.

Decid să plec de la el când se apropie ora închiderii, după programul de iarnă.

— Sigur nu vrei să te duc? mă întreabă în timp ce închide atelierul și nu apuc să-i răspund, căci un sunet ascuțit de claxon ne ia amândurora auzul.

Mă întorc, observând mașina lui Bibi cum oprește pe lângă trotuar. O văd și pe Kiva pe bancheta din spate.

Fac câțiva pași spre ei.

— Ah, știam eu că tu ești! „Da’ Kiva, nu! Nu-i el, bla bla. Nu vezi ce spate are, bla bla?”

Ridic din sprânceană și observ că roșește ușor în jurul urechilor.

— Vrei să te duc undeva? întreabă, mutându-și atenția de la mine la Bill și invers.

— Ți-a dat taică-tu mașina? Arunc o privire spre auto-vehiculul lipsit de orice pată.

— Dap! Dă din cap mândru, zâmbind cu gura până la urechi.

De când scăpase de coșuri, Bibi căpătase un șarm aparte, greu de contestat.

Mă întorc spre Bill, bătând palma cu el și-mi zice râzând că mai pot trece să-l ajut, când n-am ce face pe acasă.

Dau din cap aprobator, ocolind mașina lui Bibi. Kiva îmi face semn să mă apropii de locul de lângă șofer și o zăresc cum încearcă să se strecoare printre scaune pe bancheta din spate. Îi arunc o privire recunoscătoare prin oglinda retrovizoare, iar motorul lui Bibi pornește în câteva secunde, cu un huruit metalic.

— Credeam că-ți va scoate Luna ochii după faza cu piscina, comentează Bibi. Dar văd că te-a cruțat.

— Tu chiar ai aruncat-o în apă? vine imediat și întrebarea Kivei, care pare mai mult decât curioasă, încheștându-și degetele de scaunul meu.

Îmi vin să-mi dau ochii peste cap. Nimic bun nu iese când cei doi spiriduși sunt în același loc. Uneori am impresia că sunt făcuți unul pentru altul. Evident, dacă o anumită spiridușă n-ar fi în limbă după un oarecare idiot.

— Cred c-a fost mult prea prinsă cu cele întâmplare după aceea, ca să se obosească cu mine, Bibi. Și da, Kiva. Am aruncat-o în piscină. Tu n-ai fost la petrecere? Mă întorc spre ea, privind-o în ochi. Sau nu te-am văzut eu?

Începe să-și molfăie buzele, rezemându-se înapoi de banchetă. Își înfășoară brațele în jurul corpului.

— N-am avut chef să vin. În plus, am auzit că n-a fost așa mișto până la urmă.

Tăcerea umple interiorul mașinii, ca și cum nimeni n-ar ști ce să adauge. Și e de înțeles. Este un subiect destul de sensibil, despre care nici noi nu știm mare lucru în afară de niște supoziții, cel mai probabil eronate. Până când Luna nu ne va explica toată tărășenia de aseară, putem doar să speculăm după cum ne taie capul. Iar la cum o cunosc eu pe Luna, își va înghiți limba înainte să ne spună ceva ce-ar putea distruge toată imaginea familiei sale. Nu c-ar da doi bani pe ea, însă cele întâmplare cu Sebah chiar sunt de tot rahatul.

Bibi destinde atmosfera cu niște glume nesărate, menite totuși să ne mai ia gândul de la cele întâmplare, astfel că ajungem în dreptul casei mele în mai puțin de zece minute. Oprește lângă bordura de ciment, pregătindu-se să

se întoarce spre mine. Glasul îi este însă acoperit de sunetele asurzitoare ale unor mașini de poliție, care se fac din ce în ce mai auzite, până când ne trezim înconjurați de trei autovehicule care par a ne tăia calea de pretutindeni.

Bibi privește confuz dintr-o parte într-alta, în timp ce Kiva pare cu adevărat speriată de ceea ce se petrece. Cobor cu pulsul mărit din mașină, când observ câțiva ofițeri de poliție care se apropie de geamul meu, printre ei aflându-se și tata.

Dau să deschid gura pentru a-l întreba ce se petrece, însă un bărbat înalt și bine făcut mă ia prin surprindere, forțându-mi ambele brațe la spate. Mă împinge apoi în față, până mă izbesc cu obrazul de capota mașinii. Vocile celorlați îmi ajung cu greu la urechi, fiind comprimate de glasul răgușit al celui care pare că vrea să-mi smulgă brațele cu totul.

— Hex Zhelezkin, ești acuzat de vătămare corporală din culpă împotriva lui Sebah Moldred.

Vorbește, însă nu-l mai pot auzi. Continui să mă zbat pentru a mă elibera, dar se pare că efectul e invers. Trebuie să strâng din dinți de durere când îmi simt oasele presându-se și mai tare de caroseria rece a mașinii. Vocea tatei încearcă să-mi spună ceva, însă n-o mai pot auzi.

Imediat devin conștient doar de un singur lucru: oroarea de pe chipul Lunei.

Privește înmărmurită de pe peluza casei, cu Aurora undeva în spatele ei. Mi se taie respirația și privirea îmi este brusc asaltată de imagini alb-negru, ce-mi apar de îndată ce sunt tras cu brutalitate în sus și împins spre mașina poliției. Țipătul Lunei, combinat cu vocea înfundată a lui Bibi și a Kivei îmi explodează în timpane ca niște pumnale.

Apuc să mă întorc la timp ca s-o văd pe Luna încercând să se năpustească după mine, fiind însă oprită de brațul tatălui meu, care o prinde înainte să ajungă la mașină. Încearcă să-mi spună ceva, dar nu-l pot auzi. Și nici ea nu-l aude, continuând să se uite la mine, cu frică și îngrijorare.

Simt un gol imens în stomac când mă îndrept spre mașina de poliție și mă trântesc numaidecât pe bancheta din

spate, scuturând de câteva ori pe la spate cătușele ce nu vor să se clintească nicicum. Înjur printre dinți în momentul în care mașina se urnește din loc.

Privesc prin oglinda laterală la ceea ce las în urmă și, preț de o secundă, regret toată trășenia cu Sebah.

Și nu pentru că n-ar fi trebuit să-l lovesc.

Ci pentru c-ar fi trebuit să-i sparg moaca aia de nenorocit cât timp era încă sub pumnii mei.

Nu e prima dată când sunt închis, însă nici nu pot spune că-mi era dor de frigul din celulă sau de țițetele și gemetele ce par a se propaga prin toți pereții. Nu mă plâng. Am știut, oarecum, că aici avea să se ajungă după bătaia pe care i-o aplicasem acelui ratat. Oamenii ca Sebah mereu se vor rezuma doar la acțiuni de genul ăsta, știind că nu sunt în stare să ducă o luptă pe cont propriu. Mă amuză într-un fel situația.

Abia aștept să dau ochii cu el; să-și înghită limba, naibii, și să scape lumea de un gunoi infect ca el.

Un sunet de scârțâit puternic mă scoate din gândurile mele, și așa sucite. Câțiva pași se aud pe podeaua de ciment și, în câteva secunde, silueta tatei apare dincolo de gratii. Mă privește tăcut, cu o expresie calmă pe față. Asta până când îl aud cum lovește furios cu piciorul în gratiile de metal, producând un sunet surd, ce face ecou în întreg holul.

— Pe toții dracii, Hex! șoptește spre mine, făcându-mi semn să mă apropii de el. Ce-a fost în capul tău de l-ai bătut pe băiat până i s-a umflat fața?

— I s-a umflat tare? Surâd. Vreau să văd.

Expresia i se înăsprește.

— Nu te juca cu mine, băiete! Aproape că-i pot simți respirația. E groasă treaba, Hex. Încât îmi vine să-ți fut o mamă de bătaie, la cât de prost ești!

Îmi dau ochii peste cap.

— A meritat-o. L-ai întrebat motivul pentru care i-am ars atâtea pumni? Sunt sigur că mi-ai da dreptate atunci.

Tata oftează.

— Nu e vorba de dreptate aici. Familia lui tocmai a cerut o cauțiune de douăzeci de mii de dolari și nu știu dacă te pot scoate din rahatul ăsta, Hex. Face un pas în spate, punându-și o mână în sold, iar pe cealaltă și-o trece prin păr. Privește undeva în podea, vădit enervat.

Se întoarce apoi spre mine, privindu-mă fix.

— Ți-am spus să nu te mai atingi de familia fetei ăleia, dar nu m-asculți. Într-o bună zi vei face ceva atât de prostesc și de nebunesc, încât nici măcar eu nu te voi mai putea ajuta. Stai aici acum. Câteva zile în arest poate o să-ți mai lumineze mintea aia dusă cu pluta. Face apoi cale întoarsă și aud ușa cum se închide în urma lui.

Îmi ling buzele, pufnind, apoi lovesc cu pumnul în niște bare de metal. Contactul puternic mă face să-mi prind imediat pumnul cu cealaltă mână, mușcându-mi buza de jos.

Inspir și expir adânc, lipindu-mă cu spatele de grilaj. Îmi ridic ochii spre tavanul albicios, privind crăpăturile ce-și fac loc pe suprafața lui. Durerea continuă să persiste, la fel ca nervii ce mi se tot adună în cap, ca niște convulsii. Însă un lucru e sigur.

Nu-mi pare rău c-am ajuns aici din cauza Lunei.

Capitolul 13

LUNA ☾

*I will burn, I will burn for you
With fire and furry
Fire and furry*

Skillet – *Fire and furry*

— Lua, ai să ne juăm cu păpusile! Vocea lui Sunny a răsunat pe tot holul și, la nici o secundă, a dat buzna în camera noastră, pufăind ca și cum alergase tot drumul până la mine.

Obrajii îi erau rozalii, pufoși ca vata de zahăr de la iarmaroc. Codițele arămii îi stăteau lipite de gâtul transpirat, câteva șuvițe înnodându-se la capete, iar fustița lungă până la genunchi, galbenă, cu imprimeuri florale îi flutura pe lângă picioarele desculțe, în niște rotații abia mișcate.

Mi-am lăsat creioanele să alunece peste coala de hârtie, refuzând însă să-mi ridic capul pentru a întâlni privirea surorii mele mai mici. Nu-mi plăcea să fiu deranjată când desenam; era singurul lucru pe care-l făceam cu plăcere și de care numeni nu mă putea despărți. Dar Sunny avea obiceiul ăsta de a mă urmări oriunde mă duceam, ca o umbră. Dacă voiam să mănânc între mese, venea și ea după mine. Dacă voiam să merg să mă joc în curtea din spate, mereu își aducea și ea păpușile și se așeza lângă mine. Dacă voiam să fac baie mai repede seara, mereu insista și se smiorcăia că vrea și ea să intre în cadă cu mine.

Căuta atenție constant și, când nu o primea, izbucnea în plâns obținând, într-un fel sau altul, ce dorea.

Eu n-aș fi putut fi niciodată ca ea.

— Pleacă, Sunny. N-am chef de asta acum. Poate mai târziu.

A pufnit din nou, cu buzele țuguiate și fruntea încruntată. Și-a împreunat brațele la piept, ridicându-și bărbia spre mine. Părea supărată. Însă nu voiam să mă joc cu ea acum și nici nu-mi păsa prea tare ce-și dorea ea în acel moment. Ei mereu i se făcea pe plac, așa că de ce să nu fac și eu ce am chef? Aveam o stare proastă de dimineață și-mi doream să fiu singură cu desenul meu. Nu aveam timp să mă cert cu surioara mai mică și, la o adică, nici nu intenționez.

— Lua! Aide! Te log!

Fără să mai apuc să clipesc măcar, corpul ei micuț a apărut instantaneu lângă al meu, iar mâinile i s-au prins cu toată forța de brațul meu, smucindu-mă de pe loc. A tras de mine, până aproape c-am scăpat creionul dintre degete.

M-am smucit, eliberându-mă încruntată.

Nu-mi plăcea să mă încrunt, îmi făcea fața urâtică. Însă în ultimul timp eram mai mereu nervoasă.

— Sunny, nu! Sunt ocupată acum! Ne jucăm mai târziu.

De ce nu putea înțelege că nu avea să primească mereu ce-și dorea, oricât de mult ar fi vrut? Era prea răsfățată și credea că totul i se cuvine. Ai mei mereu i-au făcut toate poftele. Și pe mine mă răsfăța tata, dar uneori nu mai voiam să fiu tratată ca un copil mic și neștiutor, așa că de multe ori preferam să nu cer prea multe, pentru a nu-i împovăra.

Voiam să cresc mai repede și cuvântul meu să cântărească mai mult.

Ochii lui Sunny, cuprinși de o umezeală ca de sticlă m-au privit ca și cum ar fi încercat să rupă sufletul în mine. Eram slabă în fața acestei priviri și uram uneori influența

pe care o avea asupra mea sau asupra celor din jur, ca și cum ar fi putut oricând să întoarcă lucrurile în favoarea ei. Prin comparație, eu abia reușeam să mă conving pe mine însămi că eram fericită în fiecare zi deși, de cele mai multe ori, simțeam exact contrariul.

Un copil de vârsta mea n-ar trebui să simtă mai multă tristețe decât fericire, nu-i așa?

Văzând că nu cedez, Sunny s-a lungit spre desenul meu, prinzându-se cu degetele dolofane de marginea mesei pentru a se ridica mai bine pe vârfuri și a putea vedea ce desenez.

— Vleau si eu! Dă-mi si mie! S-a avântat spre creioanele mele, reușind să apuce unul între degete.

Am reacționat imediat impulsiv, fără să mă gândesc prea bine și am plesnit-o peste degete pentru a-i da drumul. A sărit ca arșă, pierzându-și echilibrul și căzând în cele din urmă în șezut pe parchet. A privit în gol preț de câteva secunde, ca și cum n-ar fi înțeles ce i se întâmplase, apoi, fără vreun avertisment, a izbucnit într-un plânsset gălăgios și parcă sfâșiat de durere.

Doar nu se lovise prea tare, nu?

Tot ce voiam era să mă lase în pace. De ce nu mă lăsa în pace atunci când îi ceream?

Mi-a părut imediat rău, simțind cum îmi tremura buza de jos, împreună cu degetele de la mâini. Am dat să mă apropiu de ea pentru a o lua în brațe și a-i opri plânsul, dar silueta mamei a apărut de nicăieri, făcându-și apariția în dormitor. A privit când la mine, când la ea, cu ochii mari și îngroziți. S-a repezit numaidecât spre ea, lăsându-se pe vine și inima a început să-mi bată cu putere în piept.

O să dau de bucluc. O să dau de bucluc. O să dau de bucluc.

Nu voiam să fac nimic rău. Tati mereu m-a învățat să fiu o fetiță cumine. Oare va afla? Oare se va supăra și el pe mine?

Of, tati, n-am vrut...

— *Gata, Sunny. Mama e aici, scumpo! I-a șters lacrimile din jurul ochilor, iar Sunny s-a prins cu degetele ei micuțe de bluza mamei, ascunzându-și fața în curbura gâtului ei.*

Am continuat să stau în aceeași poziție, încremenită, neștiind ce să spun. Privirea mamei a urcat apoi fulgerător înspre mine. M-am încordat pe scaun ca un elastic. Îmi bătea inima prea tare și mă durea când respiram. Mi-am împreunat degetele, începând să le frământ între ele.

De ce se uita mami urât la mine?

— *Luna, ce-ai făcut?*

Am tremurat la auzul vocii ei autoritare. Glasul mamei mă speria atunci când era supărată.

Buzele mi s-au deschis, însă nu puteam scoate nici măcar un cuvânt, ce să mai zic de propoziții.

Sunny mi-a luat-o însă înainte. Și-a tras nasul de câteva ori, scoțându-și puțin capul din acea ascunzătoare și m-a privit cu ochi mari și înlăcrimați. Îmi venea să plâng la rândul meu.

— *Voiam doal să mă zoc... Voiam doal un cleon.*

Mami și-a trecut degetele prin părul lung și aranjat, apoi a ridicat-o pe Sunny înapoi în picioare, aranjându-i rochița. I-a zâmbit drăgăstos, dându-i o șuviță după ureche.

S-a întors apoi spre mine și, fără să-mi adreseze vreo privire, a adunat o parte din creioanele mele și i le-a întins lui Sunny. Chipul surorii mele s-a luminat ca un pom de Crăciun. Mi s-a strâns pieptul și fruntea a început să mă doară de la cât de tare mă încruntam.

— *Mami, dar... sunt ale mele! Am încercat să-mi iau înapoi creioanele, însă am amuțit la vederea ochilor ei.*

Când era furioasă, mami arăta înfricoșător. Îl voiam pe tati lângă mine.

Te rog, tati, vino acasă!

— *Las-o și pe Sunny să se joace și nu fi egoistă, Luna. E mai mică, normal că vrea să se joace cu tine. Am să-i cumpăr și ei creioane când mai mergem la cumpărături, dar acum joacă-te cu ea și împărțiți-le, bine?*

— *D-dar...*

— *Bine? a rostit din nou pe o voce gravă, iar eu n-am putut decât să-mi aplec capul și să dau de câteva ori din el, simțind o usturime în jurul ochilor. Nu voiam să mă vadă plângând, așa c-am refuzat să-mi ridic capul, de teamă să nu izbucnesc în lacrimi.*

Am zărit-o totuși pe Sunny cum s-a așezat cu un zâmbet pe scaunul de lângă al meu, începând să coloreze zâmbitoare peste desenul început de mine.

Îmi tremurau buzele. Nu puteam să respir.

Sunny mereu obținea ce-și dorea.

Sunny mereu era iertată.

Sunny mereu avea să fie iubită de mami așa cum eu n-aveam să fiu vreodată.

Voiam doar ca tati să se întoarcă mai repede acasă și să mă ia în brațe.

Tati mereu știa să mă iubească așa cum voiam eu.

— *Vrei să mergem în weekend la cumpărături doar noi două?*

Ridic capul din telefon pentru a întâlni expresia destul de încurcată a mamei și, preț de o secundă, încerc să mă gândesc dacă ea tocmai mi-a propus asta sau e doar rodul imaginației mele. Când observ că ridică vag din sprânceană, ca și cum ar aștepta un răspuns din partea mea, îmi dau seama că vorbește cât se poate de sincer.

Apocalipsa se apropie.

Înghit în sec.

— *De ce-ai vrea să facem asta?*

Fruntea i se încrețește abia vizibil, mascând parcă o iritare ciudată. Lasă revista culinară să-i cadă în poală, lingându-și mai apoi buzele cu lentoare.

— Pentru a mai petrece puțin timp mamă-fică. Ridică scurt din umeri. Știu că n-am mai făcut asta de mult și nu vreau să ajung în stadiul în care să nu-mi mai cunosc propria fată.

Capul mi se înclină de unul singur într-o parte, în timp ce respirațiile fac aerul să-mi coboare lent spre plămâni, lungind parcă momentul la nesfârșit. Privesc fix în ochii ei cafenii, umbriți pe alocuri de niște riduri ameliorate de cremele mirositoare cu care se tot dă în fiecare zi și mă întreb preț de o clipă: oare chiar crede ceea ce-mi spune?

Sau, și mai bine, oare ea chiar se așteaptă s-o cred?

Relația mea cu mama s-a răcit considerabil în momentul în care Sunny a apărut în viața noastră și mereu am crezut că eu nu fusesem ceea ce se aștepta de la mine să fiu. Cu tata era însă altă poveste; mereu ne-a pus pe amândouă pe picior de egalitate, tratându-ne cu același respect și iubire, așa cum ar fi trebuit s-o facă orice părinte, și nu cred c-aș putea să-i mulțumesc vreodată îndeajuns pentru acest lucru, căci m-a salvat în atât de multe feluri. Faptul că mama încearcă acum să se apropie de mine în asemenea circumstanțe mă face să mă gândesc doar la Sunny și la felul în care reușea s-o îmbuneze pe mama în toate privințele, fără ca măcar să se străduiască prea tare.

Gândul c-ar încerca să caute la mine ceea ce văzuse la ea îmi aduce un gust amar pe buze, făcându-mă în același timp să fiu iritată, dar totuși nepăsătoare.

Nu vreau să devin Sunny pentru ea, la fel cum, în acest moment, nu vreau ca ea să devină mama care fusese pentru Sunny.

Deschid gura ca să-i răspund ceva sec numai pentru a scăpa de situația asta, dar sunt oprită de sunetele alarmante ale sirenelor, ce par a împânzi întreaga casă. Întâlnesc imediat privirea mamei, care pare mai mult decât surprinsă

de alarmă și ne ridicăm de pe scaune în același timp, îndreptându-ne spre fereastră.

— Ce se întâmplă aici? murmură pe un ton grav, aproape înspăimântat și inima îmi bate brusc mai tare atunci când dau draperiile de la geamul bucătăriei la o parte, observând mașinile de poliție parcate în fața casei vecine, ținând de zor. O aud pe mama cum mormăie ceva indescifrabil printre buze, însă singurul lucru asupra căruia mă pot concentra este mașina înconjurată de pretutindeni de polițiști.

Mașina lui Bibi.

Mă întorc fără să mă mai gândesc pe călcâie, grăbindu-mă spre ieșirea din față și simt cum sângele mi se scurge cu o viteză teribilă din corp, lăsând în urmă doar un frig apring ce-mi amortește corpul atunci când îi zăresc silueta lui Hex, împinsă de un agent al poliției până când se izbește de capota mașinii lui Bibi. Îl văd cum strânge din dinți, cu o expresie gravă pe față și reușesc să stabilesc pe cât posibil un contact vizual cu Bibi și Kiva, care mă privesc la rândul lor cu groază, ca și cum n-ar ști ce se petrece.

— În sfârșit, se ocupă de criminalul ăla nenorocit! o aud pe mama cum gângurește lângă mine, însă nici să mă răstesc la ea nu reușesc.

Reaționez din impuls, mânată de adrenalină și fac câțiva pași în față, spre ei. Vocea mamei îmi strigă numele însă o ignor, continuând să înaintez.

— Hex... reușesc în cele din urmă să îngân, atât de încet însă, încât simt că vântul friguros care suflă pe lângă mine îmi sparge șoapta, ridicând-o spre cerul amorțit de nori.

Însă imediat, ochii mei îi întâlnesc pe cei ai lui Hex și o stare de frică, combinată cu umezeala ce mi se formează pe retină îmi fac pieptul să se strângă de durere.

Polițistul îi pune într-un mod agresiv cătușele la încheieturi, încercând să-l tragă cu forța spre mașina de lângă ei, iar imaginile mi se bruiază brusc din fața ochilor,

făcându-mă incapabilă să mai respir cum trebuie. Îmi amortesc simțurile, intrând într-o stare completă de panică.

— Hex! strig cât pot de tare pentru a mă face auzită, luând-o la fugă în direcția lui, însă tatăl său apare brusc în fața mea și mă cuprinde cu brațele de după mijloc pentru a mă opri, îndepărtându-mă.

— Calmează-te, don'șoară! aproape că-mi ordonă pe un ton rece, însă asta nu face decât să mă ațâțe și mai tare, căci încerc din toate puterile să-l împing de lângă mine, fără să izbutesc.

— Dă-mi drumul! Ce-aveți cu el? Continui să mă zbat, plină de nervi și de un tremurat cumplit prin toată carnea și reușesc să-i surprind pentru ultima dată privirea lui Hex, înainte să fie trântit pe bancheta din spate a mașinii, care părăsește în trombă strada noastră.

Încetez în cele din urmă să mă mai zbat, îmbrâncindu-l pe tatăl lui Hex pentru a mă da la o parte și privesc indignată spre mașina care dispare în scurt timp din raza mea vizuală.

Mă întorc imediat spre Bibi și Kiva, ajungând în dreptul lor din doar câțiva pași.

— Ce naiba se petrece aici?! Gesticulez din mâini, făcându-i pe cei doi să mă privească cu reținere.

— E acuzat de vătămarea lui Sebah Moldred, se aude din spate vocea tatălui lui Hex, Brian, care ne privește de sus, cu brațele încrucișate la piept.

Clipesc des, ca și cum cuvintele sale tocmai mi-au despicat toracele, lăsându-mă să sângerez în derivă. Trebuie să înghit în sec pentru a-mi umezi gâtul ce parcă începe să mă usture de o arșiță cruntă.

— Doamne sfinte! se aude din nou vocea mamei, care își strânge mai bine bluza în jurul trupului, privindu-l pe Brian cu ochi mari și înfricoșați. Ce-a mai făcut băiatul ăsta al tău? Când o să-nceteze cu asemenea atrocități?

Brian îi dă un răspuns sarcastic mamei, însă nu le urmăresc schimbul de replici, ci mă întorc spre amicii mei.

— Tipul ăla e un nemernic ordinar, mârâie Bibi, încordându-se lângă Kiva, care-l mângâie ușor pe braț, ca și cum ar încerca să-l calmeze.

— Ce facem acum, Luna? mă întreabă ea, gâtul ei plângă din moment în moment.

Și, pentru prima oară de când mă știu, n-am habar ce-ar trebui să fac în continuare ca să-mi ajut prietenul să iasă din situația asta de rahat.

— Trebuie să le spui, Luna. Mă întorc din nou spre Bibi, care se uită la mine cu ochi grei și apăsători. Trebuie să le spui ce-a încercat să-ți facă jigodia aia. Îl ai ca martor pe Hex. Sigur îl vor elibera dacă e cuvântul a două persoane împotriva lui.

Mă încrunt subit, simțind un junghi adânc direct în pântec. Știu că asta ar însemna să-l scot pe Hex de acolo, însă nu cred că voi putea trăi mai apoi cu gândul că, din cauza lui, ultimul gram de echilibru al familiei ar dispărea complet. Asta ar distruge și mai mult ultimele fărâme din familia pe care o mai am. Nu merită să-i dau satisfacția de a mă vedea distrusă.

Nu, voi găsi o altă cale de a-l scoate pe Hex de acolo, orice ar însemna asta.

Din vina mea a ajuns unde este acum.

Mă întorc pe călcâie, căutându-i privirea lui Brian.

— Ce se va întâmpla acum cu el?

Bărbatul mă fixează încurcat, în timp ce mama continuă să fie roșie la față de nervi, frecându-și brațele cu mișcări circulare.

— Nu știu. Familia lui a cerut o cauțiune de douăzeci de mii de dolari. Până când nu va fi achitată, va rămâne acolo.

— Mai bine! pufăie mama. Haide, Luna. Să mergem în casă și s-o sun pe Edna. Săracul Sebah... Încearcă să mă apuce de braț pentru a mă trage după ea, dar mă smucesc, lansând-o mută de uimire. Expresia i se înăsprește. Luna!

— Am douăzeci și unu de ani. Nu mă mai controla ca pe o păpușă! Îi întorc apoi spatele, apropiindu-mă de cei doi. Să mergem. Avem de găsit un animal în seara asta.

E deja noapte când reușim, cu ajutorul contactelor Vanessei, să dăm de Sebah.

Bibi conduce spre vechea carieră de piatră de la marginea orașului, ce fusese părăsită în urmă cu mai bine de zece ani și unde acum se adună mai toți golanii din oraș, pentru a bea și a se droga în voie. Simt, cu fiecare stradă pe lângă care trecem, că mintea începe să-mi cedeze câte puțin.

Încerc să nu mă gândesc prea mult la Hex, la faptul că încă e închis în celula aia de unul singur, însă nu reușesc și toate gândurile mele sunt ancorate parcă de persoana lui, creând tot felul de scenarii, care mai de care mai odioase.

Oare cum se simte?

Oare îi dau de mâncare?

Oare mă urăște fiindcă din cauza mea a ajuns acolo, plătind pentru ceva de care nu este responsabil?

Nu cred c-aș putea trăi cu gândul că ultima noastră șansă de a relua vechea prietenie s-a dus pe apa Sâmbetei, din cauza unui frustrat care a decis să-mi facă restul vieții un adevărat calvar. Pentru că, deși am spus că nu mai vreau să am nimic de-a face cu Hex, mereu va exista un colțișor în inima mea care îi va aparține. În totalitate. Și nu e ceva ce-aș putea controla atât de ușor.

Nu prea vorbim pe tot parcursul drumului. Bibi stă cu ochii ațintiți asupra șoselei întunecate ce șerpuiește în fața noastră, în timp ce Kiva ascultă tăcută muzică la căști, probabil pentru a se mai liniști, fiindcă e destul de sensibilă și nu prea e obișnuită cu asemenea situații extreme.

Cât despre mine, continui să mă gândesc la ce îi voi spune lui Sebah atunci când îl voi vedea, dar singura imagine care-mi vine în minte este cea cu mine, aruncându-l de pe

vreo stâncă. Ar fi mai mult decât satisfăcător, însă asta nu-l va ajuta cu nimic pe Hex, sunt sigură. Și nici n-am de gând să devin o criminală pentru unul ca el; nu merită nici măcar atât. Mătușa Edna nu-l va lăsa să-și retragă acuzația prea ușor, sunt perfect conștientă de asta. Însă mai știu și ce fel de persoană slabă și lipsită de apărare este Sebah. În niciun caz nu voi afișa frică în fața lui.

Nu când Hex a devenit, oficial, singura mea preocupare.

Bibi oprește motorul mașinii la intrarea în carieră, lângă alte câteva autovehicule și coborâm din mașină în același timp, auzind vocile și râsetele ce se propagă de undeva din față. Niște lumini pâlpâitoare se înalță spre cer, iar muzica asurzitoare mai că mișcă pietrele de la picioarele noastre.

— Kiva, poți rămâne în mașină dacă vrei. Mă întorc spre ea, încercând să-mi dau seama dacă se simte bine sau nu.

Scutură vehement din cap, înghițind în sec.

— E-n regulă. Voi sta aproape de voi ca să nu vă încurc.

Bibi se apropie de ea, ca și cum ar încerca s-o asigure că n-o va lăsa singură, așa că dau aprobator din cap, luând-o la pas pe strada plină de zăpadă murdară. E foarte frig prin partea asta a orașului, mai ales că vântul bate destul de tare, aducând rafale reci ce împrăștie zăpada depusă în toate direcțiile, făcându-mi răsuflarea să se piardă în aer. Noroc de Bibi cu geaca lui aruncată prin mașină, altfel aș fi înghețat naibii și nu m-ar fi găsit nici dracu' în pustietatea asta. Încep să cred că cei care vin aici nu-s sănătoși la cap de stau pe o astfel de vreme afară, însă probabil că nu mai simt nimic, dacă sunt fumați bine și au mai băut și ceva înainte.

— Ce-ai de gând să-i faci? mă întreabă Bibi la un moment dat.

— Habar n-am, răspund pe o tonalitate joasă, continuând să merg până când se deschide în fața noastră o zonă rotundă, ca un cerc în mijlocul mormanelor de pietre.

La doar câțiva pași de noi se observă mai bine de zece persoane stând în jurul unor containere din care iese foc, iar

un tip, probabil beat bine, se mișcă într-un mod cât se poate de caraghios, cărând pe umeri o boxă conectată la telefon. Fumul de la țigările lor se ridică spre cerul lipsit de orice nor, creând în jurul lor o bulă transparentă, ca de ceață.

De îndată ce-l zăresc pe Sebah, râzând cu gura până la urechi spre o roșcată mai mult dezbrăcată decât cu haine pe ea, sângele mi se urcă imediat la cap și mă mișc din loc înainte să mai pot fi sigură de ceva anume. Aud vag vocea lui Bibi în spatele meu, însă nu mă opresc decât atunci când îl iau prin surprindere pe afurisenia de văru'-meu, care nu face decât să-și șteargă rânjetul de om prost de pe față. Îmi adun toată furia din mine într-o încheștare a degetelor și, în secunda următoare, pot auzi foarte clar cum oasele feței, și așa pline de vânătași, îi trosnesc sub lovitura mea de pumn, care-l catapultează imediat la pământ. Țipătul fetei de lângă el atrage instantaneu toate privirile asupra mea.

— Ridică-te, imbecilule! răcnesc la el, încercând să mă năpustesc din nou asupra lui, dar sunt oprită de brațul lui Bibi, care apare brusc în spatele meu, forțându-mă să mă calmez.

Sebah geme de jos, ducându-și palma la gură pentru a constata sângele ce i se scurge din nas și, oh, simt o nevoie nefirească de a-i zdrobi cu totul scula aia nenorocită. Să văd ce mai folosește apoi.

— Ce dracu' ai, fato? se strâmbă o tipă la mine, încercând să-l ridice și tot ce pot să fac este să pufnesc în râs, scuturându-mi degetele pentru a-mi diminua cât de cât durerea provocată de lovitură. Mă ard articulațiile. Pulsul îmi asmuțește simțurile încordate. Simt că clocotesc pe interior. De nervi. De neputință. De toate acele amintiri pe care continui să le car după mine.

Însă până aici.

Până în seara asta.

— Ce e, Sebi? Nu te poți ridica singur? Da' de mers repede ca o fetiță la poliție ai fost în stare. Abia atunci

constat că muzica nu se mai aude, lăsând loc unei liniști ca de mormânt.

— Ce tot îndrugă asta aici? Întreabă unul dintre tipii prezenți, moment în care Sebah se ridică pe ambele picioare, privindu-mă pe sub gene. Ochii îi strălucesc din cauza nervilor și știu că moare de fericire în sinea lui, pentru că mă vede în asemenea hal.

— Nu știu! se trezește deodată. E nebună!

Deschid gura, simțind cum adrenalina pune din nou stăpânire pe corpul meu. Mă smucesc de lângă Bibi cu greu și mă arunc din nou asupra lui Sebah, de data asta fiind oprită de brațul lui Ezra, care mă privește mai mult decât calm. Totuși, expresia gravă de pe chipul lui întunecat mă face să stau pe loc, mutându-mi însă privirea asupra celui din spatele lui, ascuns ca o muiere la ananghie. Penibilul din el îmi provoacă greață.

— Cât de prost să fii să faci asta, spune-mi? Murmurele încep să mă înconjoare de peste tot, însă nu le bag în seamă, concentrându-mă strict asupra lui, după care-mi dau iar drumul la gură: Pe bune, Sebah! Faci rahaturi cu mine, apoi îl ataci pe Hex din orgoliu? Și pentru ce? Pentru că ți-ai luat-o bine de tot de la el tocmai din cauza prostiei tale? Zău, mi-e milă de tine!

Ezra își lasă încet brațul în jos, privind curios spre cel din spatele lui. Sebah își trage nasul, scuipând sângele adunat pe buze, apoi mă privește cu o seninătate morbidă.

— Ți-am spus că vei regreta, Luna. Nu mă poți înjosi fără să plătești. Tu sau oricine altcineva apropiat ție.

— Ooo, ba pot! spun cu tărie, făcând câțiva pași spre el, însă acum Ezra nu pare deloc c-ar încerca să mă oprească. Îl lovesc cu degetul arătător în piept, privindu-l drept în ochi. Nu mă fute la creier, altfel pot fi exact genul ăla de scorpie care să te tragă în jos. Și știi bine că nu mă joc cu vorbele ca tine, Sebah. Ori retragi acuzațiile pentru ca Hex să iasă de acolo, ori... Mă opresc, ca și cum cuvintele mi s-ar spulbera brusc de pe limbă, risipindu-se în aerul înghețat de afară.

Privirile celorlalți mă iscodesc din toate părțile, așteptând parcă să scot ceva pe gură, cât mai repede și singurul lucru care mă face să mă adun este imaginea cu Hex imprimată pe retină.

Nu e vorba de mine, e vorba de el.

Inspir, expir, apoi continui cu aceeași duritate în glas.

— Ori am să le spun tuturor c-ai încercat să-ți abuzezi propria verișoară. De două ori.

Liniște, atât de multă liniște, încât simt că încep să mă sufoc încet. Niciodată n-aș fi vrut să vorbesc despre cele întâmplare atunci și acum, însă circumstanțele nu-mi dau de ales, pentru că, uneori, e mai bine să pui binele altei persoane mai presus de al tău. În plus, mârșăviile lui Sebah nu mă mai pot urmări acum.

Fac deja parte din trecut.

Sau, cel puțin, sunt pe acel drum.

— E pe bune? întreabă o tipă cu păr mov și cu multe pierce-uri în sprâncene, care se uită oarecum oripilată la noi doi.

— Normal că nu! tună Sebah, încruntându-se ca și cum ar vrea să-mi frângă gâtul din secundă în secundă. Mincinoasa naib... Încearcă să se apropie de mine, însă Bibi apare imediat în dreptul meu, încercând să se pună în fața mea. De cealaltă parte, Ezra îl apucă pe Sebah de umăr, potolindu-l. Nu-i pot vedea expresia de pe chip, dar sigur nu e una prea plăcută, pentru că Sebah își coboară imediat privirea în pământ. Mă dau într-o parte, încrucișându-mi brațele la piept. Deja nici nu mai simt frigul ce vântură pe lângă mine.

— Îi poți minți pe ei, dar nu și pe mine. Scoate-l pe Hex de acolo, altfel voi merge la ai mei să le povestesc ce s-a întâmplat cu adevărat la petrecerea Vanessei.

Pufăie, aproape în batjocură.

— De parcă ar crede ce-ai tu de zis! Eu sunt cel cu fața umflată, nu tu!

E rândul meu să zâmbesc.

— Crede-mă, o vor face. Iar maică-ta va garanta pentru mine. Asta dacă are măcar un dram de rațiune în ea.

Își înclină capul într-o parte, ca și cum n-ar ști despre ce vorbesc.

— Oh, cred că erai prea drogat atunci, ca să-ți mai aduci minte că maică-ta a fost cea care te-a oprit. Însă, cum era de așteptat, furia ei a căzut asupra mea. Tu și ea ați scăpat basma curată atunci, însă nu și acum. Crede-mă. Chiar dacă asta înseamnă să distrug ambele familii, odată cu imaginea lor de oameni din înaltă societate. Jur, o voi face cu zâmbetul pe buze! Curăță rahatul lăsat în urma ta, altfel vorbele nu-mi vor fi doar amenințări. Îl apuc pe Bibi de braț, apoi pe Kiva și îi trag după mine pentru a pleca cât mai repede din locul ăla blestemat, până când nu-mi voi mai vărsa nervii mai mult de-atât pe cineva.

Drumul înapoi la mașină e unul destul de tensionat, mai ales că niciunul dintre cei doi nu scoate un cuvânt, astfel că atunci când urcăm înapoi în mașină, simt cum aș da orice să mă evapor ca prin magie de aici, evitând toată situația asta de rahat. Îmi strâng degetele în pumni, frecându-le între ele și-i fac semn pe mutește lui Bibi să pornească mai repede mașina ca să plecăm. Ceea ce și face, în scurt timp, virând pentru a o lua pe unde am venit. Îmi privesc degetele înroșite din cauza loviturii de mai devreme și strâng din dinți atunci când pun prea multă presiune pe ele, accentuând durerea.

A meritat însă?

Categoric.

Nu pot fi sută la sută sigură că Sebah se va lăsa influențat de amenințările mele; e o lichea mult mai mare decât aș crede eu vreodată. Mizez totuși pe faptul că n-ar suporta ca oamenii din comunitatea noastră să afle despre cele întâmplare și să se facă vâlvă în jurul familiei lui, pentru că, deși eu n-aș da nici doi bani pe ce cred alții despre mine, sigur ei nu vor fi de aceeași părere atunci când se va afla de ce-a fost în stare băiatul familiei. Și, sincer vorbind, n-am glumit când l-am amenințat că-l voi da în vileag, chiar cu

riscul de a mă distruge și pe mine odată cu ei; nu voi lăsa pe nimeni să sufere pentru greșelile din trecut, care par că mă prind din urmă, acaparându-mă.

Hex nu merită asta.

— Luna, e... adevărat? Vocea aproape stinsă a Kivei mă scoate pe moment din șirul gândurilor, așa că-i arunc o privire obosită prin oglinda retrovizoare, zărindu-i expresia îndurerată de pe chip.

— Da.

— De ce nu ne-ai spus?

Aproape că simt cum stă să izbucnească în plâns, ca mai apoi să-mi atingă ușor umerii cu palmele, aplecându-se spre mine. Mă las pe spate, cât să-i simt căldura corpului la baza gâtului. Apăsarea din piept devine insuportabilă, ca și cum mi-ar fi strivite toate coastele în exact același timp. Simt că-mi fuge pământul de sub picioare și că n-am nicio putere să împiedic dezastrul ce se lasă așteptat.

— Nu era problema voastră, răspund scurt.

— Ba bine că da! tună Bibi, lovind cu palmele în volan.

Îi arunc o privire care să-i dea de înțeles că vreau să se concentreze asupra drumului, însă sclipirea din ochii lui mă face să mă mușc de limbă. Irisurile îi par umbrite de o emoție mascată, motiv pentru care-mi mut privirea pe geamul de alături.

Aș fi dat orice să pot să evita această discuție. Aș fi dat orice să las trecutul deoparte și să trec peste. Să uit. Să mă resemnez.

Însă unele răni nu se cicatrizează decât atunci când lași toată durerea să se scurgă din tine. Iar eu... mai am multă înmagazinată în propriul trup.

— Cine e ea? întreabă din nou Kiva. Ai pomenit de o tipă când vorbeai cu Sebah.

Simt ochii amândurora ațintiți asupra mea, ca și cum mi-ar crea șanțuri adânci de foc prin piele. Îmi mușc obrajii pe interior, presându-mă mai bine în moliciunea scaunului

și oftez sleită de puteri. Capul îmi zvâcnește teribil, iar stomacul mi se zvârcolește, făcând acidul din el să mă ardă pe dinăuntru.

— Avem alte probleme mai mari, murmur în cele din urmă, determinându-i să păstreze tăcerea pe tot parcursul drumului.

Ajung acasă undeva în jurul orei nouă seara și nu mică mi-e surprinderea când îi găsesc pe ai mei așteptându-mă în sufragerie. Trag aer în piept și-mi vine să urc direct la mansardă, dar sunt oprită în loc de vocea calmă a tatei, care-mi cere să merg la ei.

— Pe unde umbli la ora asta? începe mama cu o expresie posacă pe chip, însă tata o atenționează imediat din ochi să se tempereze. Eram îngrijorați, continuă pe un glas ce se vrea cu adevărat afectat.

— Sunt bine. Pot merge să dorm? Îmi îndrept atenția asupra tatei. Pare puțin încercănat, având lângă el, pe masa din sufragerie, o cană acum goală de cafea.

— Sigur ești în regulă, Luna? Mama ta mi-a povestit despre ce s-a întâmplat acum câteva ore cu băiatul vecinilor. Știi că vă înțelegeați destul de bine.

— *Ne înțelegem*, la prezent, simt nevoia să punctez, însă comentariul meu nu pare deloc pe placul mamei.

Șoc!

— Mai bine c-a fost închis! Aproape că scuipă cuvintele afară, trăgându-și peste picioare halatul de culoarea sângelui. Individul ăla trebuia băgat în pușcărie încă de acum doi ani! Își culege abia acum laurii pentru faptele lui.

Aș vrea atât de mult să am puterea de a comenta în fața ei, doar de dragul de a stoarce înjurături de pe buzele ei rujate, însă abia dacă-mi mai pot ține ochii deschiși, darămite să mai scot ceva plauzibil pe gură în momentul de față.

Așa că tac, privindu-i cu ochi grei și apăsători. Privirea tatei coboară de pe chipul meu pe mâna mea dreaptă și simt nevoia să o trag în spate, însă e prea târziu.

— Ce-ai pătit la mână?

— M-am lovit de torpedoul lui Bibi, mint pe loc, deși știu că tata nu-mi va înghiți în veci minciuna asta gogonată.

Trece însă cu vederea și se ridică de pe canapea.

— Mergi să mănânci ceva. Se face târziu.

Când ajunge în dreptul meu, mă atinge puțin pe umerii încordați, care mi se înmoaie brusc sub degetele lui, apoi dispare din camera de zi, lăsându-mă singură cu mama. Doar că nu mai vreau să-i dau vreo ocazie de a-mi mai adresa vorbe urâte despre Hex, așa că mă răsucesc pe călcâie și-o iau la fugă pe scări în sus, pentru a ajunge mai repede în camera mea. Încui ușa după mine, prăbușindu-mă pe podeaua rece, până când simt duritatea ei cum îmi frânge spatele, odată cu umezeala ce-mi acoperă ochii. Încerc în zadar să le stăpânesc, trăgând aer în piept, însă în următoarea secundă am obrajii plini de lacrimi și nici măcar nu știu de ce plâng.

Poate pentru că sunt obosită.

Sunt obosită de toți și de toate și cred că aș face orice pentru a putea da timpul înapoi. Să mă reîntorc în vremea în care pupatul pentru prima dată cu un băiat era singura mea problemă, iar prietenia mea cu Hex era unicul lucru care-mi făcea zilele mai ușor de suportat și mai pline de viață. Atunci când îmi pierdeam timpul glumind și râzând din orice, când știam ce e aia fericire de moment și când apreciam nopțile pierdute fără să fac mai nimic, căci până și nimicul ăla parcă avea sens și însemnătate, iar emoțiile precum ura și tristețea nu erau la ordinea zilei.

Însă oricât de mult aș vrea, nimeni și nimic nu va întoarce clepsidra timpului pentru a-mi face mie pe plac și tot ce-mi rămâne de făcut este să încerc să supraviețuiesc prezentului, să mă debarsez de lanțurile trecutului ce încă se țin scai de picioarele mele, făcându-mă incapabilă să înaintez.

Însă, mai mult decât orice pe lume, vreau să-l știu pe Hex în siguranță. Undeva unde să nu mai fie atins de greșelile mele și unde să nu mai fie nevoit să mă salveze pentru a-mi scăpa mie pielea de la necaz. Nu merit salvarea nimănui,

la fel cum nici eu nu pot salva, la rândul meu, pe nimeni. E vorba de o luptă a psihicului mai mult; o luptă pe care trebuie s-o duc de una singură, pentru că doar atunci pot trece mai departe, lăsând toată ranchiunea în urmă. Numai că nu știu cum să fac asta. Nu știu cum să repar un rău asupra căruia nu am niciun control.

Tocmai de aceea continui să zac în starea asta deplorabilă pentru alte câteva minute bune, până când simt că pielea mi se încrețește de la atâtea lacrimi, iar ochii mă ustură îngrozitor, lipindu-mi genele între ele.

Îmi umezesc extenuată buzele, aproape târându-mă la marginea patului, de unde întind mâna după flaconul gălbui de pe noptieră. Îl plimb puțin între degete, holbându-mă la pastilele rotunde ce se întrevăd prin plasticul transparent și mă gândesc dacă drăciile astea și-ar putea face efectul. Nu luasem foarte multe înainte, însă niciodată n-am simțit că starea mea s-ar fi ameliorat datorită lor, ba din contră, de multe ori mă simțeam și mai agitată și confuză. Probabil tocmai de aceea m-am și oprit din a le înghiți.

Pastilele nu te ajută. Doar reduc simptomele pentru o perioadă. O perioadă prea scurtă și prea amăgitoare. Acum însă, aș face orice să scap de starea asta, care pare că mă macină încet, ca un șobolan care încearcă să iasă la suprafață. Așa că deschid flaconul, lăsând o pastilă să-mi cadă în palmă și nu mă mai gândesc înainte s-o dau pe gât. Mă întind după sticla cu apă de lângă pat, ca să-mi alunece pastila mai ușor, apoi mă sprijin în palme, privind în gol spre tavan.

Stomacul mă arde puțin câte puțin, amortindu-mi treptat tot corpul. Am impresia că mă detașez de el, că lucrurile din jurul meu devin niște bucle transparente ce dispar și reapar la interval de câteva secunde. Nu știu ce voi face dacă Sebah nu va retrage acuzațiile. Aș putea încerca să plătesc cauțiunea din propriii bani, însă nici pe departe n-am îndeajuns de mulți pentru a acoperi întreaga sumă. M-aș putea împrumuta de la ceilalți, îmi zic în gând, însă scutur din cap imediat. Nu, nu pot face asta; nu este problema lor. Ci a mea și a familiei mele blestemate. Nu mai pot lăsa alte

persoane să-mi tot rezolve problemele; m-ar sufoca și mai tare.

Oftez, prinzându-mă de cap cu ambele mâini și zac așa câteva secunde bune, până când îmi vine în minte o idee pe cât de nebunească, pe atât de disperată. Mă ridic numaidecât de pe podea, dându-mi părul după urechi și mă strecor afară din mansardă, ciulind urechile pentru a-mi da seama dacă se mai aude vreun zgomot la parter. Respir ușurată când constat că nu mai e nimeni în sufragerie acum, pesemne c-au plecat amândoi în dormitor, și pășesc pe vârfuri până mă trezesc în fața biroului tatei, de lângă camera de zi.

Deschid cu grijă ușa, strecurându-mă înăuntru și bâjbâi cu lanterna de la telefon în căutarea tabloului în spatele căruia își ține tata seiful cu rezervele de bani pentru urgențe. N-am mai făcut niciodată un lucru atât de nebunesc, însă în momentul de față mintea mea e golită de orice urmă de raționament, și nu-i ca și cum se poate numi furt, atât timp cât îi voi înapoia.

Nu?

Pun telefonul astfel încât lumina să bată pe cifru și încerc să-mi amintesc combinația de cifre, iar când, în sfârșit, îmi apare în minte, răsucesc de roțiță pentru a forma codul. Doar că nu apuc să continui. O clipă mai târziu, becul din cameră se aprinde instantaneu, făcându-mă să icnesc surprinsă și să tresar.

Îmi întorc aproape mecanic gâtul spre ușa de la intrare și înlemnesc când îl văd pe tata în prag, privindu-mă cu o sprânceană ridicată. Inima îmi bubuie și cred că sunt agitată tocmai pentru c-am fost prinsă într-o ipostază jenantă de persoana pe care nu voiam s-o dezamăgesc sau să-i creez o impresie proastă despre mine.

Așa că tac. Tac pentru că mi-e rușine și pentru că nu știu ce-aș putea spune ca să nu fiu și mai penibilă. Doar că tata nu-mi aruncă nicio privire plină de reproș sau dezamăgire. Dimpotrivă. Închide ușa în urma lui, pășind spre mine cu

pași lenti, dar totuși calculați, până când ajunge în dreptul meu. Înghit în sec, săgetată de o durere în pânțele.

— Ar trebui să-mi spui adevărul când te întreb dacă ești bine, Luna, pentru că oricum îmi voi da seama dacă mă minți pe față.

— Știu și îmi pare rău! Dar...

Mă oprește cu degetul arătător, făcându-mi semn să stăm pe canapeaua din fața biroului. Se așază lângă mine, cu mâinile împreunate pe genunchi și mă privește cu aceeași expresie fermă, dar totuși candidă. Ceea ce-mi mai diminuează puțin din starea de agitație interioară.

— Îmi pare rău, tată! Trebuia să-ți cer ajutorul, însă aveam de gând să-i pun la loc, crede-mă!

— Bine, bine, calmează-te puțin. Știu că n-ai fi recurs la asta dacă nu aveai un motiv întemeiat. Deci, e vorba de băiatul ăla?

Dau aprobator din cap, frecându-mi degetele între ele.

— N-a fost vina lui, tată. Însă știu că nu mă vei crede. Dar nici nu pot să stau cu mâinile în sân când văd că plătește pentru simplul fapt c-a făcut o faptă bună.

— Nu spun că nu te cred, răspunde calculat. Și da, știu că are o reputație proastă și că mama ta nu e sub nicio formă de acord cu el, însă nici ceea ce vrei tu să faci nu e OK, Luna.

Palma lui își găsește refugiu peste a mea, iar căldura familiară îmi face pielea să vibreze de plăcere. Ochii lui, atât de blânzi ca de fiecare dată, îi privesc pe ai mei cu o seninătate bizară.

— Îmi poți cere ajutorul dacă vrei, știi asta. Ești singura fată pe care o mai am și vreau ca tot ce am să-ți rămână ție, Luna. Dar nu așa, cum ai procedat tu. Te-am educat bine și sper că vei fi capabilă să iei decizii mai înțelepte, pentru că, uneori, chiar și cea mai mică greșală poate costa mult în unele situații.

Strâng din buze, copleșită de o emoție necunoscută și nu știu cum sau de ce, dar mă trezesc brusc în brațele lui,

adulmecându-i parfumul bărbătesc, ca atunci când eram mică și mă ținea în brațe în serile în care nu puteam să adorm de una singură. Mi-a lipsit îmbrățișarea lui și cred că abia acum îmi dau seama de acest lucru.

Cu timpul, am învățat să trăiesc și fără căldura primitoare a tatei, însă mereu, acum și pe viitor, mă voi refugia în brațele lui în momentele în care voi simți că greutatea vieții devine mult prea apăsătoare pe umerii mei.

— Îți dau câți bani ai nevoie, bine? Va fi secretul nostru, să nu afle Aurora. Chiar n-am chef de polemicile ei.

Chicotesc și ridic capul pentru a-i întâlni privirea.

— Mulțumesc, tată!

Mă sărută apăsător pe frunte, aruncând o altă privire asupra palmelor mele.

— Și totuși, îmi spui și mie ce-ai pățit la degete?

Mă uit în pământ, rușinată și decid să-i spun totuși adevărul.

— L-am... pocnit pe Sebah.

Tata mă privește preț de câteva clipe cu nedumerire, ca și cum n-ar fi auzit bine, ca mai apoi să zâmbescă șiret.

— Asta-i fata mea!

Capitolul 14

HEX ☯

*There you are, there you are
You're there with open arms
There you are, there you are
And I run*

Zayn Malik – *There you are*

A doua zi după cursa cu Viktor, m-am trezit la primele ore ale dimineții pentru a prinde ora de matematică, care începea la opt. Și nu pentru că aveam eu prea mult drag de materia în sine, Doamne ferește! O uram în draci, la cât de banală mi se părea, însă aveam un motiv întemeiat pentru care eram dispus să mă trezesc atât de devreme: voiam să o văd pe Sunny.

Seara trecută fusese una destul de plăcută, mai ales că avusem șansa să o introduc cum se cuvine în cercul meu de prieteni, iar întâlnirea dintre ei decursese mai bine decât m-aș fi așteptat. Poate că asta nu însemna ca, după o singură noapte, lumile noastre să se întrepătrundă într-un asemenea fel încât să cred măcar că situația delicată ce încă persista între noi avea să se rezolve ca prin magie, de la sine. Eram conștient că Sunny încă se simțea nelalocul ei lângă mine sau amicii mei, atât din cauza comportamentului nostru, cât și din cauza principiilor dobândite de la familia ei, însă îmi plăcea să cred că lucrurile aveau, încet, să o ia pe făgașul normal.

Sau, dacă nu, măcar să rămânem amândoi suspendați în lumea noastră, acolo unde nu conta gura lumii sau ochii iscoditori care ne urmăreau ca niște umbre.

Îi dădusem mesaj lui Sunny, întrebând-o dacă vrea să meargă cu mine cu motocicleta, însă nu am primit niciun răspuns, motiv pentru care am ieșit îngândurat pe ușa de la intrare, urmărind cu privirea gazonul vecin, peste care plutea o liniște continuă și aproape asurzitoare. Am căscat obosit, complet secătuit de puteri după cursa din seara precedentă și m-am întrebat dacă a meritat sau nu să mă trezesc la ora asta absurdă, din moment ce tot nu puteam să-mi îndeplinesc scopul pe care-l aveam în minte.

Am scotocit prin geaca de piele după pachetul de țigări, care parcă s-a frânt în mâinile mele și-am răsuflat ușurat când am constatat că-mi mai rămăsese doar o țigară rătăcită prin pachet, ruptă, ce-i drept, în partea de sus. Am aprins-o cu o brichetă, trăgând cu nesaț fumul gros și înecăcios direct în plămâni și-am gemut în sinea mea când am simțit golul acut din stomac, pesemne din cauză că nu băgasem nimic în gură de mai bine de o zi. Mașele mi se zvârcoleau ca dracu', iar capul începea ușor să-mi fâsâie ca o oală la foc mocnit.

Aveam o stare nasoală, care s-a transformat în ceva și mai grețos în momentul în care ușa casei vecine s-a deschis cu un scârțâit surd, dându-le la iveală pe Sunny și pe mama ei, Aurora. Șușoteau una cu alta, râzând de cine știe ce subiect, iar în momentul în care am făcut un pas în lateral pentru a mă face observat, am simțit că nu pot interveni între ele, la vederea expresiei ce a umbrit imediat chipul lui Sunny.

Uram nenorocita aia de expresie. Mi-era scârbă de ea.

Și totuși, o toleram.

Ca și cum aș fi știut că, în momentul în care aș fi decis să nu mai trec cu vederea schimbarea de comportament a iubitei mele când venea vorba de familia ei din înalta societate, aș fi pierdut-o definitiv. Fără să mai am nicio șansă cu ea. Și nu voiam asta. Nu voiam să renunț la Sunny din simplul fapt că familia ei – mă rog, mai mult maică-sa – ar fi fost împotriva noastră sau că gura lumii ar fi însemnat mai mult pentru ea decât propria noastră relație. Aș fi mințit să spun că nu luptam, parcă, de unul singur în anumite momente, că mă chinuiam ca un nebun de dorul ei, doar pentru a o mai

ține puțin în brațe sau pentru a-i mai simți o clipă dulceața buzelor, însă adevărul era că existau momente în care mă săturam. Mă săturam și scoteam tot ce era mai rău din mine.

Dar Sunny mereu știa cum să mă împace, în așa fel încât mă scurgeam la picioarele ei ca un fraier de zile mari, uitând până și de mine sau de gândurile pline de ranchiună pe care le aveam la adresa ei.

Mă făcea să uit și să mă întorc la ea.

Mă făcea să închid ochii și să o ascult doar pe ea.

În dimineața aia însă, n-am mai auzit-o pe ea, ci singurul lucru care-mi reverberase în urechi fusese înjurătura Lunei, direcționată, cel mai probabil, către mama ei. Faptul că avea tupeul să i se adreseze așa mă uimea pe zi ce trecea.

— Îți voi prelungi pedeapsa pentru faza de aseară, Luna! a ridicat vocea și Aurora, pe un ton mai jos, ca să nu atragă atenția vecinilor care se pregăteau să plece la muncă. N-o să mai ai voie să ieși o lună din casă dacă te mai porți așa! A ridicat degetul spre ea, iar ochii mei s-au îngustat subit la vederea scenei din fața mea.

Apoi, preț de o fracțiune de secundă, ochii lui Sunny s-au contopit cu ai mei, ca în cele din urmă să-și lase privirea în pământ.

Am strâns chiștocul între dinți, simțind gustul amar ce-mi invadea limba și m-am abținut cu greu să nu mă duc la ea și s-o sărut exact acolo, de față cu maică-sa, numai pentru a vedea ce s-ar putea întâmpla mai departe.

Îmi lipsea însă curajul.

Curajul de a o răni cu bună știință.

Așa că am rămas pe loc, terminându-mi țigara și păstrându-mi calmul atunci când Luna m-a observat și-a pornit spre mine. Vocea mamei sale, de data asta și mai vulcanică, ce-mi era adresată în totalitate mie, m-a făcut să-mi doresc să-i lipesc peste gură o bandă adezivă. Avea un glas ce-ți străpungea timpanele.

— Hei, îl suni pe JJ să vină să ne ia? Mi-e teamă că facem accident cu mașina dac-aș merge cu ele.

Am aruncat o ultimă privire spre Sunny, ca și cum încercam să-mi dau seama de intențiile ei, iar în momentul în care am văzut-o urcând în mașina mamei sale, mi-am dat seama că, uneori, eram cel mai imbecil om de pe lume.

Am aruncat chiștocul pe jos, sfărâmându-l cu bocancul, apoi mi-am coborât privirea spre cea mai bună prietenă a mea, trăgând-o cu un braț spre mine.

— *Haide!*

Îmi deschid ochii întepeniți ca niște scoarțe de copac în momentul în care un zgomot ca de țipăt se face auzit cu ecou de-a lungul coridorului plin de celule. Alte murmure înfundate îmi umplu urechile, făcând camera întunecată să pară și mai sumbră decât o percepeam de obicei. Și mai rece. Sau poate e doar din cauză că nu reușisem să ațipesc mai mult de două ore toată noaptea, iar acum oboseala și lipsa hranei îmi alterează simțurile, lăsându-mă amețit.

Clipesc apatic, încă adormit și mă ridic în șezut în clipa în care scârțâitul ușii care se deschide îmi țiuie în timpane, urmat de ecoul pașilor ce se apropie, până când zăresc ca prin ceață silueta care umbrește gratiile camerei.

— Zhelezkin, ești liber.

Aștept câteva secunde pentru a rumega informația și mă ridic în picioare. Mă sprijin de marginea patului suspendat pentru a-mi menține echilibrul, așteptând ca amorțeala din corp să se mai diminueze puțin.

— Cum așa? întreb răgușit, tușind de câteva ori. Trebuie să beau niște apă sau să fumez o țigară. Mă seacă să stau atâtea ore fără să trag ceva în piept.

— Nu sunt aici ca să-ți răspund ție la întrebări! mormăie cel din fața mea pe un ton sictirit, răsucind cheile pentru a deschide ușa de metal.

Îmi face apoi semn să mă apropii și, în scurt timp, mă trezesc că străbat holul lipsit de orice mișcare, întrebându-mă neîncetat cum de-am reușit să scap după numai o noapte de

stat în arest. Mira-m-aș ca taică-meu să mă fi scos pe cauțiune, mai ales că suma aia nu era deloc una care să fie trecută cu vederea pentru a-și scoate odrasla și, oricum, nu după toate divergențele dure dintre noi. Eram deja pregătit să-mi petrec câteva zile bune în locul ăsta blestemat, dar se pare că norocul ține cu mine. Sau nu?

Înghit în sec nodul format în gât, încercând să ignor starea de greață pe care o simt în stomac. Nici nu apuc bine să ies pe ușa ce dă spre sala principală a secției de poliție, că vederea îmi e complet acaparată de o siluetă care se apleacă instantaneu asupra, iar impactul mă ia atât de tare prin surprindere, încât trebuie să mă prind mai bine de persoana respectivă, pentru a reuși să-mi păstrez echilibrul.

Abia după ce parfumul familiar îmi umple nările, devin conștient de prezența Lunei, care pare că mă frânge cu brațele ei destul de puternice, motiv pentru care îi înconjur torsul cu ambele brațe, refugiindu-mi fața în părul ei. Inspir de câteva ori mirosul vag de cocos sau de vanilie și, brusc, toată tensiunea ce-mi acaparase corpul în orele petrecute aici dispare cât ai clipi, lăsând în urmă doar o liniște care-mi îngreunează pleoapele de somn.

— Îmi pare așa de rău, Hex! Îmi pare tare rău... o aud mormăind cu fața înfundată în pieptul meu, cu o voce atât de stinsă, încât mă trimite exact la marginea unei prăpăstii ce riscă să mă înghită.

— Liniștește-te, Luna! Sunt bine. O mângâi ușor pe spate, auzindu-i în treacăt suspinele. Ce cauți aici? întreb în momentul în care ne dăm înapoi amândoi, cât să ne privim în ochi.

Nu vreau să știu cât de roșii sunt ai mei, însă ai săi, chiar și prin culoarea lor ștersă, reușesc să exprime atât de multă emoție, încât mi-e greu să-i susțin privirea.

Mă sfâșie pe dinăuntru s-o văd în lacrimi din cauza mea.

— Am venit să te luăm de aici. Se dă într-o parte, ca să-i pot vedea pe ceilalți privindu-ne cu niște fețe pline de zâmbete de șicanare. JJ și Bibi stau sprijiniți de bufetul unui birou, în timp ce Kiva și Vanessa șușotesc între ele ca două gaițe

amatoare de bârfe. Le arunc o otheadă, întorcându-mi din nou atenția asupra Lunei. Acum că o privesc mai bine, reușesc să-i zăresc pungile negre de sub ochi și tenul lipsit de culoare, ce pare că se va dizolva din moment în moment. Nu arată prea bine, însă mă bucur că se află aici acum și că reușește să zâmbească în continuare, în ciuda celor întâmplare.

— Cum de-am ieșit?

— Scârba aia și-a retras acuzațiile, se aude din față vocea mai degrabă adormită a lui JJ, care cască fără nicio jenă cu gura până la urechi, primind din partea Vanesei un comentariu răutăcios la adresa gestului său.

— Pe bune? Ridic din sprânceană. L-am caștit prea tare și are coșmaruri noaptea?

Luna surâde brusc și când toți ochii se întorc spre ea, le urmez gestul, privind-o întrebător.

Ridică simplu din umeri, prinzându-mă de braț și-mi amintesc de vremurile în care obișnuiam să fim prieteni buni și ne tachinam cu fel și fel de răutăți.

— I-am dat doar un imbold, atât, răspunde cu o voce senină. Acum haide! Să mergem acasă!

Schimb câteva replici cu ceilalți, încă debusolat și mult prea extenuat fizic și, când să ieșim pe ușile secției, dau nas în nas cu tata, care se rezumă doar la o simplă bătaie pe umăr, continuându-și mai apoi discuțiile cu colegii de muncă. Îmi ling buzele uscate, privindu-l cum încearcă, cât de cât, să revină pe linia de plutire, apoi ies în aerul înghețat de afară, închizând ochii din cauza soarelui ce aproape că mă orbește. Încă e frig de crapă pietrele, dar măcar soarele mai înmoaie gerul care mă pătrunde până în măduva oaselor.

Bibi și Vanessa încearcă să mă convingă să merg cu ei pentru a lua micul dejun la nu știu ce restaurant pe care-l frecventează blondina, însă refuz prompt, rugându-l pe JJ să mă ducă acasă.

Trebuie s-o văd pe mama. Trebuie să mă asigur că e bine și că arestarea mea n-a băgat-o prea tare în speriați. Deși, probabil tata a anunțat-o că am fost deja eliberat.

O lăsăm pe Luna la ea acasă și întorc capul s-o salut în tăcere pe Kiva, care stă pe bancheta din spate, coborând apoi cu mișcări de moșneag hodorogit și îndreptându-mă spre casă. Iau o clipă aminte la liniștea ce planează asupra locuinței, la bătaile destul de alerte ale inimii, după care totul se spulberă sub ecoul pașilor mamei, care mă cuprinde numaidecât în brațele ei firave, strângându-mă la piept.

— Băiatul meu...! Ești bine!

— Sunt bine, afirm pe o voce atinsă, mângâind-o pe cap cu o palmă și cu cealaltă, pe spate, ca și cum aş încerca s-o conving că sunt aici, cu ea și că n-am să mai plec niciodată.

Ne refugiem apoi în bucătărie, unde-mi pregătește niște ochiuri cu șuncă și pâine prăjită cu brânză, apoi vorbim diverse, încercând să ne mai apropiem unul de celălalt.

Nu știu de când n-am mai discutat atât de mult cu ea. De când nu i-am mai observat ridurile ce încep să-și pună amprenta, dureros, pe chipul ei. De când nu i-am mai băgat de seamă fragilitate corpului, ce pare și mai slăbit acum, când o ascult vorbind despre treburile ei de la muncă sau despre progresele tatei în materie de băutură.

E mama, și totuși nu e ea.

Doar o versiune mai îmbătrânită, care mă face să-mi pară rău c-am fost atât de prins în problemele mele stupide și de tot rahatul, ignorând prezentul.

Mereu am ținut la mama ca la ochii din cap și mereu am considerat că este singura persoană care-mi va merita întotdeauna tot respectul și toată grija, pentru toate câte a făcut pentru mine. Și încă mai face. Nu știu dacă simt asta din cauza faptului că băieții sunt, în general, mai apropiați de mame decât de tați, însă nu-mi voi schimba niciodată părerea, orice s-ar întâmpla și oriunde m-aș afla.

Ea rămâne femeia care mă va iubi mereu mai presus de orice lucru.

Femeia care ar fi în stare să-și dea viața pentru mine.

Femeia care m-a purtat în pânțece și mi-a dat viață.

Femeia pe care o iubesc și o voi iubi mereu din tot sufletul.

Imediat după ce o conving că sunt bine și că poate să plece liniștită la muncă, urc la etaj pentru a intra direct sub dușul fierbinte. Apa îmi ia cu asalt corpul înțepenit, făcându-mi mușchii rigizi să se mai relaxeze sub jetul puternic. Și stau așa minute bune, cu palmele lipite de suprafața alunecoasă a marmurei, gândindu-mă la tot și la nimic. Până când, în cele din urmă, apa devine tot mai rece, așa c-o opresc în scurt timp, pășind în afară. Îmi înconjur torsul cu un prosop, tremurând și îmi târăsc pașii spre dormitorul ce pare plin de un aer îmbăcsit și anost.

Sunt mult prea obosit pentru a mai băga de seamă orice altceva, așa că îmi caut prin dulap după niște haine oarecare și mă arunc apoi peste cearșafurile răcoroase, închizând ochii. Și dorm ore bune, fără ca măcar să visez ceva anume, pentru că atunci când mă trezesc îmi simt corpul ca nou, ca și cum n-aș fi petrecut nici măcar o oră în celula aia blestemată. Niște voci înfundate ajung la urechile mele peste câteva clipe și, după ce încerc să le disting, îmi dau seama că se aud dinspre casa vecină. Mă încrunt, convins că e vocea Lunei cea care înjură de mama focului, așa că mă ridic în sezut, mijind ochii prin bezna ce cuprinde camera. Arunc o otheadă spre ceasul de pe noptieră și mă încrunt când constat c-am dormit mai bine de opt ore, fiind acum trecut cu mult de ora cinci după-amiaza.

Ochii îmi fug fără intenție spre telefonul aruncat undeva pe pat, pe care îl deschid în momentul în care observ bula ce-mi dă de înțeles că am un apel ratat. Două, de fapt, de la JJ și un mesaj de la Luna, care mă întreabă dacă o pot lua și pe ea pentru a merge împreună să ne întâlnim cu ceilalți. Mă frec nedumerit între sprâncene, neînțelegând la ce se referă și aud brusc niște uși trântite, care mă fac să mă gândesc c-ar fi o idee bună să mă îmbrac pentru a o scăpa pe Luna de tot ce are de îndurat în casa aia.

Mă trezesc peste câteva clipe în curtea din față, uitându-mă spre peluza vecină în așteptarea Lunei și, în momentul în care apare, deschizând ușa cu furie și bolborosind

ceva ce nu pot înțelege prea bine, am un ciudat sentiment de déjà-vu.

Din spate, mama ei încearcă să o prindă de braț, cu o expresie încruntată și mult prea roșie la față și, ca și cum mi-ar citi gândurile, își ridică imediat ochii spre mine, săgetându-mă cu privirea. Luna mă vede la rândul ei și încearcă să se îndepărteze de ea, însă Aurora continuă să turuie vorbe urâte, motiv pentru care decid să nu mai stau ca prostul în loc și să mă apropiu de curtea lor.

— Pleacă mai repede de aici, nenorocitul! Aurora se zgâiește la mine, încercând să mă intimideze, însă ce nu știe este c-am depășit de mult faza în care să-mi fie frică de ea. Tocmai de aceea reacționez cu mult calm, prinzând-o pe Luna de brațul liber.

O trag cu blândețe spre mine, cuprinzând-o de la spate, apoi ridic capul spre chipul scăldat de uimire al maică-sii.

— Fata dumneavoastră e deja adult în toată regula. Nu mai faceți scene în văzul lumii și mergeți, vă rog, la o terapie sau ceva!

Buzele i se întredeschid și-i tremură ușor, iar Luna cascadează ochii la mine cât cepele, fiind totodată amuzată de ce-i spuseseam. Decid să nu mai pun paie pe foc, așa că o împing pe Luna înainte, pentru a ne îndepărta.

— T-tu! Mi-ai omorât fata, iar acum vrei să mi-o distrugi și pe cealaltă! Cuvintele ei, ascuțite ca un pumnal mă determină să mă opresc câteva secunde, timp în care o imagine difuză cu Sunny îmi trece fugar prin fața ochilor. Degetele mi se fixează și mai bine pe brațul Lunei, încercând să-mi controlez nervozitatea ce mă cuprinde. Inspir pe nas, lăsându-mi capul pe spate într-un unghi din care s-o văd mai bine pe femeie.

— A fost un accident. Încetați cu acuzațiile! Credeți-mă, o fac singur cât pentru toți la un loc!

Faptul că tace, probabil neștiind ce să spună, îmi dă imboldul de a o lua iar în loc. Sunt sătul până peste cap de amenințările Aurorei, al cărei venin continuă să tâșnească spre mine.

Încep să cred că unul dintre motivele pentru care îmi este atât de greu să trec peste moartea lui Sunny e legat tocmai de ea și de rahaturile pe care le scoate mereu pe gură la adresa mea. Probabil că niciodată nu voi putea să trec cu adevărat peste asta, atât timp cât voi continua să trăiesc în apropierea ei. Și nici Luna nu cred că va mai putea suporta mult, la cât de încordată o simt în strânsoarea mea, ca și cum ar fumega pe dinăuntru și s-ar abține să nu explodeze din moment în moment.

— Ești bine? Întreb când ajungem în fața casei mele, unde ne și oprim.

Dă apatic din cap, fără energie.

— E-n regulă, sunt obișnuită.

Mă încrunt.

— *N-ar trebui* să fii obișnuită cu un asemenea trai, Luna. De ce nu-i ceri lui David să-ți închirieze un apartament pe undeva? Sunt sigur că nu va spune *nu*.

Scutură din cap, dându-și niște suvițe după ureche. Obrajii îi sunt încordați, probabil din cauza frigului.

— M-am gândit și eu la asta, spune cu voce scăzută, privind în gol spre casa ei. Însă dacă aş pleca, am impresia că mariajul lor s-ar destrăma cu totul. Poate că n-am o relație bună cu mama, dar știu un lucru: nu s-ar descurca fără tata.

— Și asta înseamnă să trăiești nefericită doar pentru a-i face ei pe plac? Pentru că, dacă mă gândesc mai bine, ea nu face prea multe pentru fericirea ta.

Își răsuțește capul spre mine, înclinându-l într-o parte. Fantoma unui zâmbet începe să-i danseze în colțul buzelor.

— N-o mai da pe sentimentalisme, că mă sperii. Surâde scurt, lovindu-mă în umăr cu cotul. Haide, să mergem la ceilalți!

Ne întoarcem amândoi spre garaj pentru a scoate mașina prăfuită a tatei, pe care o folosește rar, doar atunci când nu e în interes de serviciu, și privesc cu dispreț bucata de metal. Chiar nu sunt un fan al mașinilor.

Din cealaltă parte a garajului, Luna se uită gânditoare spre motorul meu, ce stă rezemat de un perete, fiind acum acoperit de praf pe caroseria din față. Fluier spre ea, captându-i atenția și-i fac semn să se apropie pentru a pleca. Intrăm în mașină, pornesc motorul și părăsim garajul, oprind o clipă pentru a-l închide din telecomandă.

— Când mă faci și pe mine o tură cu motorul? mă întreabă peste câteva clipe, determinându-mă să strâng mai tare de volan.

— Habar n-am, răspund, iar ea dă pasivă din cap.

Mint totuși, pentru că nu voi mai plimba pe nimeni cu motorul meu, nu după ce, din cauza lui, am pierdut-o pe ea. Sunny și Luna fuseseră printre singurele persoane pe care le-am plimbat vreodată cu motocicletă. Iar pe Sunny nu o mai am din cauza ei; nu vreau să trec prin aceeași situație și cu Luna, pentru că m-ar distruge. Sunt sigur de asta.

— Mulțumesc, Luna, vorbesc la un moment dat. Însă aș fi acceptat cu plăcere pedeapsa. Nu regret ce-am făcut.

— Știu. Se întoarce spre mine, privindu-mă cu o expresie îngândurată. Însă nici mie nu-mi pare rău de ce-am făcut.

O privesc cu coada ochiului cum își freacă încet, oarecum discret, articulațiile mâinii drepte. Pielea e de un vinețiu șters, aproape bolnăvicios.

— Ce-ai pățit la mână?

— I-am tras una lui Sebah. Ridică din umeri.

Îmi întorc șocat capul spre ea, cedând trecerea la o intersecție.

— Deci ăsta e imboldul tău?

Ridică iar din umeri, întorcându-și privirea spre geamul lateral. În mod cert, încearcă să se închidă în ea, sfârșind discuția. Calc pe pedala de frână în dreptul unui semafor portocaliu și opresc mașina pentru a lăsa pietonii să treacă. Mă întorc spre Luna, prinzându-i încheietura dreaptă între degete. O trag spre mine înainte să aibă timp să reacționeze și, fără să mă gândesc prea mult la ce fac, îmi lipesc buzele de

porțiunea vinetie de piele. Încremenește lângă mine, refuzând să se mai miște. Sau să respire.

Nici eu nu cred că mai respir.

Pielea îi miroase slab a gel de duș sau a cremă de mâini. Miroase plăcut.

— Mulțumesc, îi spun din nou, frecându-mi câteva secunde degetul mare de zona lovită.

Își retrage încet brațul, prinzându-și palma dreaptă în cea stângă. Ochii ei reflectă confuzie, combinată cu surprindere.

— Te-au torturat acolo sau ce?

Surâd. Tipic Luna.

Oprim în dreptul fostului planetariu, unde îi găsim pe ceilalți deja înăuntru, povestind despre nu știu ce pățanie a lui Bibi cu apa de la toaletă. Mă bucur în sinea mea că n-am apucat să ascult toată povestea.

Luna merge să se așeze între Kiva și Vanessa, aprinzându-și o țigară, iar eu mă apropii de cei doi crai de la răsărit, care-mi întind de îndată o doză de bere. O refuz.

— O noapte la pârnaie și deja ai renunțat la băutură! plescăie din buze JJ. Încă una și renunți la sex! Adio viață!

Mă strâmb la el, încercând să nu mă gândesc prea mult la viața mea sexuală din ultimul timp. Cred că mai degrabă aș începe să mă bucur că n-am prins cine știe ce boală cu transmitere sexuală de la tipele cu care mi-am tras-o prin Montana; JJ sigur ar fi mândru să știe cu cât de multe mi-am pus-o atunci.

Acum însă, mă dezgustă gândul că am putut să mă comport atât de nesăbuit când fusesem la Drako. Trebuie să recunosc, tipele de acolo sunt numai bune de călărit, dar, privind în urmă, îmi dau seama că, pur și simplu, urlase frustrarea din mine. În clipa asta, și să mă plătești și nu m-aș mai culca cu oricine mi-ar ieși în cale. Poate că sunt încă tânăr, dar niciodată nu fusesem atât de pierdut cu capul când venea vorba de sex.

Totul până după momentul în care am pierdut-o.

Și totuși, că tot a venit vorba de Drako, oare ce mai face fraierul ăla? Ultima dată când am vorbit cu el eram în drum spre Portland și mi-a dat o poză cu afurisita aia de potaie cu colți, care tocmai îl mușcase de picior. Aproape c-am simțit durerea mușcăturii ăleia, și era doar o poză! Poate c-ar mai trebui să-l sun din când în când; să aflu ce s-a întâmplat cu mare lui iubire. Dacă măicuța și-a găsit pe altul și l-a dat dracu', vom fi doi distruși psihic! Foarte tare!

Timpul trece destul de repede, astfel că, după câteva ore bune, când îi simt pe ceilalți adormiți deja și cu chef de a pleca acasă, o caut pe Luna cu privirea prin sala cea mare, însă nu o pot zări nicicum.

Mă apropii de Kiva, care, în mod ciudat, aproape că moțăie în brațele unui JJ amețit de băutură. O bat cu degetul pe umăr pentru a-i capta atenția.

— Unde-i Luna?

— Mm, cred că... afară? murmură, cuibărindu-se mai bine la pieptul lui.

Îmi dau ochii peste cap, lăsându-i în pace și trec pe lângă Bibi și Vanessa, care joacă cine știe ce prostie de joc pe telefoane. Aproape că arată ca doi tocilari.

Cobor scările, mijând ochii prin întuneric și îmi mișc capul în stânga și-n dreapta, încercând să o găsesc pe Luna. Răsuflu ușurat când îi zăresc chipul în spatele mașinii tatălui lui Bibi, un *Ford F-150*. Ce s-a întâmplat cu vechea mașină, naiba știe!

Mă apropii de ea și o zăresc cuibărită în spațiul îngust, înfășurată într-o pătură groasă și privind undeva în sus. De îndată ce-mi simte prezența, își întoarce capul înspre mine, clipind rar, ca și cum ar fi atât de obosită, încât abia își mai poate ține ochii deschiși. Dar că nu cred că este din cauza oboselii, ci a faptului că sticlește ceva în ochii ei luminați de razele strălucitoare ale lunii. Când observă că mă holbez la ea, își duce mâinile la față pentru a-și șterge pleoapele.

Mă încordez tot, cuprins de o senzație ciudată în torace.

— Ce faci aici? mă întreabă cu voce răgușită.

— Te căutam, recunosc.

— Păi, m-ai găsit. Ridică din umeri, iar eu reacționez înainte să mai spună ceva, sprijinindu-mă într-o mână pentru a mă catapulta în aer, ca să cad apoi lângă ea.

— Te-am găsit, șoptesc, privindu-i sprânceana cum se arcuiește spre mine, după care își dă ochii peste cap, întinzând bucata de material ca să mă așez pe ea.

Căldura trupului ei mă acaparează pe loc, disipând din aerul rece și aproape tăios ce-mi îngheață respirația. Nu ninge însă, iar luna plină luminează împrejurimile, făcând stelele să pâlpâie și mai puternic.

Și stăm așa, în liniște, unul lângă altul, fără să ne spunem ceva. Ce mă surprinde mereu la relația mea cu Luna este faptul că reușim întotdeauna să comunicăm și fără cuvinte aruncate aiurea, doar de dragul de a face conversație. Uneori puteam să ne vorbim doar din priviri sau din micile atingeri cu degetele pe piele și era de ajuns.

Îmi e dor. Îmi e dor de... noi. De tot ce a presupus prietenia noastră.

Mai sunt momente când îndrăznesc să mă gândesc că am putea recupera ce-am pierdut. Că am putea reface ce-am stricat. Dar îmi amintesc apoi că timpul trece. Că nu vom fi întotdeauna unul lângă celălalt. Că nu ne vom vedea zilnic și că nu vom mai însemna atât de mult unul pentru altul. Vremea când eram puștani fără griji a trecut. Suntem adulți deja; ea cu un viitor complet nou în față, iar eu cu un trecut de care îmi este încă greu să mă despart.

Va veni o zi în care mă voi despărți de Luna sau de ceilalți și voi rămâne singur cu mine.

Și nu știu dacă sunt pregătit să dau piept cu așa ceva.

— La ce te gândești? mă aduce în realitate vocea ei, făcându-mă să-i întâlnesc privirea.

— La multe.

— Printre care?

— Tu.

— Te gândești la mine? Face ochii mari, ca și cum ar vrea să mă ia peste picior.

Surâd.

— Uneori.

Plescăie din buze, adoptând o expresie de tachinare.

— Sper că nu faci asta când te masturbezi seara, bleah!

Mă abțin să râd, scuturându-mi capul. E ciudat cum reușește să mă smulgă din gândurile negre, spulberând orice confuzie. Ce fel de vrăjitorie mai e și asta?

O zăresc cum rânjește în colțul gurii, sprijinindu-se de umărul meu cu capul. Mă trag mai aproape de ea, înconjurându-i umerii cu brațul și inspir de câteva ori mirosul slab de săpun ce i se transmite prin piele. Zâmbesc în sinea mea când o simt cum se lovește cu laba piciorului de a mea, ca atunci când eram mici.

Îmi aplec bărbia deasupra capului ei, privind spre pustietatea din fața noastră.

— Mulțumesc pentru faza cu Moldred. Din nou.

O simt foindu-se lângă mine.

— Ți-am întors favoarea, atâta tot. Cred că eu trebuie să-ți mulțumesc pentru ce-ai făcut atunci.

— Ca o prințesă la ananghie, îi reamintesc făcând mișto de ea, iar Luna mă lovește pe sub pătură cu pumnul în picior, făcându-mă să înjur printre dinți.

Fata asta dă în draci!

— Nu-mi mai spune așa! Urăsc apelativul ăsta.

— Mie-mi place, *prințeso*! Râd, amuzându-mă de reacțiile ei.

În cele din urmă se oprește din injuriile la adresa mea, privind spre cerul plin de stele. Vântul mai bate din când în când pe lângă noi, spulberând omătul depus în fața noastră, însă nu mai simt nici frig, nici oboseală, nici starea nasoală de mai devreme cu maică-sa.

E doar liniște, ceva ce n-am mai simțit de mult timp. De prea mult timp.

Îmi strâng brațul mai bine în jurul ei, frecând-o pe geacă pentru a o mai încălzi.

— Luna?

Murmură, refuzând să deschidă gura.

— Știi că mereu vei putea vorbi cu mine despre orice te frământă, nu-i așa?

Nu răspunde pe loc. O briză rece se izbește de caroseria mașinii, trimițându-mi fiori reci pe șira spinării.

Aș vrea să-i spun că nu trebuie să se sfiască de mine, că poate vorbi orice dorește și că nu trebuie să-și facă griji că aș putea s-o judec, indiferent de situație. Cred că, în adâncul sufletului, încerc să-i comunic că nu trebuie să ducă povara de una singură. Că unele bătălii sunt concepute pentru a cere ajutor, pentru că, altfel, n-ai putea s-o scoți la capăt. Fie că e vorba de pastilele ei antidepresive, fie că e vorba despre orice altceva.

— E ciudat să te intereseze asta acum, Hex. Tu ești cel care a plecat.

— Știu.

Știu și n-aș putea niciodată să dau timpul înapoi pentru a face lucrurile cum trebuie. Pentru a mă despărți de cei de aici așa cum ar fi meritat. De multe ori, ce-i făcut e bun făcut, însă urmările se dovedesc, de cele mai multe ori, de-a dreptul dezastruoase.

— Știu, îmi dreg glasul, și n-aș putea să am pretenția de la tine să mă ierți sau să îți ștergi din minte ce-am făcut. Însă nu v-am uitat. Nu te-am uitat, Luna. Și nu vreau s-o fac nici acum. Oferă-mi șansa de a mă revanșa. Oferă-mi șansa de a repara prietenia noastră.

— Nu știu dacă mai e ceva de reparat.

— Vom face noi să fie bine. Mereu ne iese. Și mereu vei fi prințesa mea, Luna. Să nu uiți asta.

Pufnește, scuturând din cap, apoi și-l lasă să alunece pe umărul meu. Se freacă de hainele mele și o văd cum își ridică din nou ochii spre bolta luminoasă. Cred că zăresc cu coada ochiului o dâră strălucitoare survolând întunericul nopții.

Vocea i se aude ca o șoaptă.

— Iar tu vei fi mereu papă-lapte al meu.

Capitolul 15

LUNA ☾

*She lives in the shadow of a lonely girl
Voice so quiet you don't hear a word
Always talking but she can't be heard*

Little Mix – **Little me**

— Mami, mami! Uite ce-am făcut!

Țipetele mele destul de haotice au răsunat în toată sufrageria odată cu scârțâitul produs de tălpile mele pe pardoseala veche și alunecoasă. M-am împiedicat de vreo două ori, prinzându-mă de cadrul ușii pentru a-mi păstra echilibrul și, peste câteva clipe, fața mea a făcut contact pe neașteptate cu stomacul mamei, dându-mă câțiva pași în spate.

Am gemut încet, scâncind bosumflată. Mi-am dus mâinile la nasul care mă durea și am masat ușor, ridicând bucuroasă privirea spre corpul mamei, pentru a o putea vedea mai bine.

Îmi auzeam inima bătându-mi cu putere în urechi. Uitasem complet de durere.

— Mami, uite, uite! Mi-am întins brațele micuțe spre ea, însă mi-a surprins privirea doar pentru o secundă, după care a întors imediat capul în partea opusă, continuând să vorbească la telefon. Nu m-am dat însă bătută, fluturând obiectul pe care încercam să i-l arăt.

— Nu acum, Luna, mi-a vorbit deodată pe un ton rece, prinzându-și telefonul între ureche și umăr și verificându-și

totodată ceasul de la încheietură. S-a uitat din nou la mine, iar ochii i-au devenit puțin mai blânzi. Mama nu poate să vorbească acum, Luna. Sunt ocupată.

Brațele mi-au coborât ușor în dreptul pieptului, strângând între degete cadoul pe care mă străduisem atât de mult să-l fac la orele de lucru manual de la grădiniță. Mereu am vrut să-i pregătesc mamei o agrafă de păr. Al ei era atât de drăguț și de lung, încât avea probleme în a-și ține unele suvițe prinse la spate. Iar eu îi iubeam părul; era diferit de al meu. În timp ce al meu era mereu drept, de un blond urâțel și spălăcit, al ei era de un șaten superb, iar uneori îi ajungea până dincolo de coate. Lui tati mereu îi plăcea să se joace cu el atunci când venea de la muncă, cu toate că mami nu-l lăsa întotdeauna să-și bage degetele prin el, pentru a nu-l ciufuli și mai tare. Îi făcea însă pe plac de dragul lui, iar atunci când ei erau fericiți, și eu eram cea mai fericită din lume.

Buzele mi s-au strâns într-un botic. Mă gândisem că avea să-i placă surpriza de la mine. Că mă va mângâia pe cap la fel cum o făcea tati înainte de culcare și că-mi va spune că e cel mai drăguț lucru pe care l-a primit vreodată. De ce nu se uita la mine?

Mami, uită-te la mine!

Sunt aici, mă vezi?

De ce nu mă vezi?

Trebuia să fiu fetiță cuminte și să aștept să termine de vorbit. Lui mami nu-i plăcea când cineva o întrerupea din treburile sale, mai ales când era vorba de ceva legat de prietenele ei sau de celelalte rude din oraș. Mereu îmi spunea să mă comport cum trebuie și să nu fac nazuri. Să nu fiu cicălitoare. Să nu-i creez probleme.

Așa că am rămas nemișcată preț de câteva secunde, strângând în palmă mica agrafă cu pietricele colorate, pe care reușisem s-o fac după multe ore de lucru. Profesoara fusese mândră de mine pentru ceea ce făcusem; voiam ca și mama să fie. M-aș fi bucurat dacă ar fi fost.

Peste alte câteva clipe, mami a încheiat conversația telefonică și a oftat lung și apăsător, trecându-și palmele de-a lungul frunții. Nu-mi plăcea să o văd încruntată sau nervoasă, însă atunci nu-mi păsa de așa ceva, motiv pentru care am zâmbit din nou lung, fiind gata să mă avânt iarăși asupra ei pentru a-i arăta cadoul la care lucrasem.

Gângureala lui Sunny m-a făcut însă să mă opresc iar, exact în momentul în care codițele ei arămii s-au arătat de după ușa de la intrare, îndreptându-se fără să clipească spre brațele deja deschise ale mamei.

— Uau, ai grijă, Sunny! A lăsat-o apoi jos din brațe, zâmbindu-i așa cum voiam să-mi zâmbească și mie.

Doar că niciodată nu o făcea.

Mami niciodată nu zâmbea prea mult în preajma mea. Mereu părea să fie tristă și nefericită când se uita la mine.

Îmi venea să plâng. Mă usturau ochii.

Oare făceam ceva greșit?

Oare nu eram o fetiță îndeajuns de cuminte?

— Mama! Uite! S-a bâlbâit fericită, scoțând din buzunarul rochiței o hârtie pe care desenase, mai degrabă mângălise, ceva cu creioanele.

Ochii mamei s-au mărit și a sărutat-o mai apoi pe ambii obraji dolofani, făcând-o să chicotească amuzată.

— E minunat, Sunny! Mamei îi place mult.

Mâinile au început să-mi tremure pe lângă corp, simțind un gol ciudat exact în mijlocul stomacului. Mi-am umezit buzele, clipind ciudat și-am plecat de acolo fără să mai arunc vreo privire înapoi, până când am ajuns în biroul lui tati, refugiindu-mă sub masa la care lucra de obicei.

Mi-am strâns genunchii la piept, sprijinindu-mi capul de ei și nu știam de ce, dar îmi venea să plâng din moment în moment. Colțurile ochilor mi se umpluseră de o umezeală fierbinte, aproape usturătoare, așa că mi-am ascuns degrabă fața în mâinile încheștate.

Nu voiam să mai plâng.

Voiam ca tati să ajungă mai repede acasă.

El mereu mă lua în brațe și știa cum să mă facă să mă simt bine.

La fel cum mami o făcea cu Sunny, uitând uneori de prezența mea.

De ce nu mă putea vedea și pe mine? De ce nu mă săruta și pe mine pe obraji? De ce părea uneori că nici nu exist pentru ea?

Știam că eram mai mare și că trebuia să am grijă de Sunny. Abia avea trei anișori, însă și eu voiam să fiu luată în brațe de mami, să-i simt căldura pieptului și să primesc pupici și felicitări atunci când făceam ceva bine.

Nu vreau să fiu mai mare! De ce m-am născut eu prima? Poate că dacă eram eu a doua, mami m-ar fi iubit mai mult.

E numai vina lui Sunny!

— Luna?

Mi-am ridicat capul cu atâta forță, încât aproape că m-am lovit de lemnul din spatele meu. Ochii mi s-au fixat asupra lui Sunny, care mă privea din fața biroului cu o expresie plină de îngrijorare pe chip.

Mi-am tras nasul, înghițind saliva din gură.

— Pleacă, Sunny!

— Ești bine?

Mi-am dat ochii peste cap la auzul vorbelor sale. Nu aveam chefs-o văd atunci, mai ales după toate cele întâmplate înainte.

— Sunt bine, acum pleacă.

Speram că, întorcându-i spatele, aveam să-i dau de înțeles că nu o voiam în preajma mea, dar se părea că mica surioară nu prea putea să-mi înțeleagă gestul.

S-a lăsat la nivelul meu, în genunchi, ridicându-mi în fața ochilor o hârtie pe care era desenată – sau cel puțin încercase – un fel de creatură cu picioare lungi și cap mare.

Zâmbetul molipsitor al lui Sunny s-a făcut văzut de dincolo de foaie.

— Tu ești! Îți place? Nu mai fi tristă, bine?

Brațele sale micuțe și plăpânde mi-au înconjurat apoi gâtul, făcându-mă să mă aplec în strânsoarea ei. Degetele i s-au încheștat pe tricoul meu, ca și cum nu voia să-mi dea drumul sub niciun chip, fapt ce mi-a adus un alt val cald de umezeală în jurul ochilor și așa debusolați. Palmele mele i-au cuprins în cele din urmă șoldurile grăsuțe, inspirându-i adânc de câteva ori șamponul de bebeluș, care îi plăcea atât de mult și care mirosea a flori și a măr verde.

Fruntea mi s-a încreștit din nou.

Nu puteam sta supărată pe Sunny. Ea nu avea nicio vină pentru ceea ce simțeam în acel moment. Era mult prea mică pentru a înțelege că toată atenția pe care o primea de la mami mă făcea să fiu geloasă pe ea atât de tare, încât să-mi doresc să nu se fi născut, pentru a rămâne eu singurul copil al familiei. Era greșit să-mi vărs nervii pe ea, mai ales că venise la mine pentru a mă consola, în felul ei, cu toate că nu știa ce mă deranja.

Nu, Sunny era nevinovată în toată situația asta.

Mami era cea care nu știa să țină la mine.

— Nu credeam că te vei întoarce aici prea curând. Surâde cu buzele curbate discret și-mi potolesc nevoia de a-mi da ochii peste cap atunci când mă gândesc pentru câteva secunde că poate fusese o greșeală să revin în locul ăsta.

Așezat în fața mea, picior peste picior, bătând ritmic cu baza pixului în carnetul lui de notițe, doctorul Yang îmi studiază expresiile faciale asemenea unui vultur în preajma prăzii. Capul i se înclină ușor într-o parte, așteptând încă un răspuns din partea mea, motiv pentru care oftez lung, împreunându-mi brațele în dreptul pieptului.

— Credeam c-o să vă bucurați să mă vedeți, îi spun cu un umor sec, făcându-l pe bărbatul cu ochi de pisică să ridice întrebător dintr-o sprânceană.

— Întotdeauna e o plăcere, Luna. Doar știi că-mi place când te zgâiești la mine de pe scaunul ăla. Îmi dă așa... o satisfacție!

Zâmbetul lui strâmb mă face să-mi arcuiesc buzele într-o tentativă de rânjel. Poate că nu-mi face plăcere să-mi pun gândurile pe tavă în fața lui, însă trebuie să recunosc, bărbatul ăsta are ceva care mă face incapabilă să-l urăsc pentru că sunt nevoită să-mi plâng de milă în fața lui. Până la urmă, nu mă obligă nimeni să vin aici, cu atât mai puțin să-mi pierd vremea pe scaunul ăsta, în căutarea unor soluții la problemele mele care, între noi fie vorba, cine știe dacă vor dispărea la un moment dat.

Mă încordez, făcându-l pe bărbat să se foiască în scaunul din piele.

— Deci, cum ești? Observ că nu mai ai atât de multe pungi negre sub ochi, față de ultima dată când te-am văzut. Să-nțeleg c-ai putut dormi mai bine zilele trecute.

Nu e o întrebare, însă mă văd nevoită să încuviințez dând din cap. Doctorul Yang își umezește buzele în tăcere și, pentru prima dată de când îl cunosc, rămân surprinsă de gest. Nu cred c-am observat vreodată cât de bine arată la vârsta lui, asta în condițiile în care nu cred să aibă mai mult de treizeci și cinci de ani. Totuși, are un corp bine proporționat, cu o masă musculară clar definită și niște trăsături ale feței ce-i scot atuurile în prim-plan. Oh, și tipul chiar are cu ce se lăuda. Cu așa ochi ca de miere și niște buze pline și roșiatice, pun pariu că e o sursă de fantezii pentru multe femei.

Fir-ar să fie, n-ar trebui să mă gândesc la așa ceva tocmai acum! Mintea mea chiar e vraiste.

Surâd, ceea ce-l face să mă privească uimit.

Îmi scutur capul, încercând să îndepărtiez imaginile formate, care nu sunt tocmai... adecvate.

— Ai mai luat pastilele? La cum te știu, cred că flaconul e tot nedesfăcut.

— Am luat. Îmi dau ochii peste cap, încruntându-mă. De... două ori? O dată?

— Trebuie să le iei, Luna. Nu ți le-am prescris ca să le ții uitate pe undeva.

— Asta era înainte să știu că-mi vor provoca stări și mai nasoale! mă apăr, gesticulând cu palmele prin aer.

Bărbatul își notează ceva în carnețel, ridicând de îndată privirea.

— Sunt efecte secundare, Luna. Trec în scurt timp dacă vei lua pastilele în mod regulat. Însă nu te pot obliga să le înghiți. Treaba mea e să-ți ofer o soluție la problemele tale, nu să te împing să faci ceva ce te-ar putea da și mai tare peste cap.

Îmi prind buza de jos între dinți, molfăind carnea cu ajutorul limbii. Știu că încearcă să mă ajute, însă nu am idee cum aș putea să rezolv ceva despre care nici eu nu știu foarte multe. Nu știu ce simt mai exact, nu știu ce fel de sentimente țin ascunse în mine. Nu știu nici măcar când am decis că am nevoie de ajutor, în primul rând. Tot ce știu este că nu mă mai simt ca Luna cea de altădată și cred că, pur și simplu, încerc să mă reîntorc la vechea eu, cea de dinainte de nenoririle din viața mea.

E greu însă. E al naibii de greu.

— Revenind la discuția de data trecută, cum te mai înțelegi cu băiatul acela? Hex. Îmi vorbește din nou direct, captându-mi atenția. Ai discutat cu el pentru a rezolva ceea ce te frământa?

Înghit în sec, mușcându-mi interiorul obrazului.

— Suntem bine, mormăi sec. Cred că zilele astea ne-am apropiat mai mult decât am putut s-o facem în ultimii doi ani. Râd cu amărăciune, amintindu-mi de lunile întregi în care nu știam nimic de el; pe unde umblă, dacă e bine sau dacă a mierlit-o, departe de toată lumea.

Mă gândisem de multe ori la el, rugându-mă să fie bine și să se întoarcă acasă, însă, cel mai adesea, îmi dădeam seama că exista șansa ca el să nu se gândească la mine și renunțasem să-mi mai fac griji. Nu voiam să cred că mă dăduse uitării. Că nu mai avea nevoie de mine. Că nu urma să se mai întoarcă vreodată. M-ar fi rănit nespun, așa că am încercat cu disperare să nu las dispariția lui să mă rupă în bucăți.

Am trăit atât de mult cu prezența lui, încât absența lui mi-a zdruncinat echilibrul și m-a lăsat la voia întâmplării.

Doctorul Yang dă din cap, notându-și ceva. Își pune apoi carnețelul în poală, prinzându-se cu mâinile de genunchi.

— Mă bucur pentru tine. Sincer, Luna. Ai nevoie de prieteni în viața ta, cu atât mai mult cu cât, odată cu înaintarea în vârstă, vei pierde o parte dintre ei pe drumul vieții, continuându-ți existența în lipsa lor. Ține-te de prietenii care contează și sunt sigur că în scurt timp nici n-o să-ți mai amintești de biroul meu de la capătul holului. Inima îmi va plânge de durere să nu te mai aud înjurând pe culoare.

Ridic din sprânceană, observându-i expresia plină de șicanare de pe chip. Îmi dau ochii peste cap. În clipe ca acestea, mă gândesc dacă nu cumva bărbatul ăsta chiar ține la mine. În cel mai pur mod cu putință.

Arunc o privire spre ceasul de pe perete și constat că mai sunt doar cinci minute, iar ședința urmează să ia sfârșit. Probabil observă și el asta. Își coboară capul pentru a se uita la ceasul de la mână, presându-și buzele. Poate că n-a fost o idee bună să-i fac o vizită tocmai în pauza de masă. Într-o bună zi o să se sature de mine că nu-i respect programul și-mi va trânti ușa în nas. Închizându-mă pe dinafară.

— În regulă, Luna. Vreau ca pentru ședința următoare să-mi desenezi pe o jumătate de foaie una dintre cele mai frumoase amintiri de familie, iar pe cealaltă jumătate una dintre cele mai neplăcute. Vreau să abordăm mai mult problemele tale de familie, pentru că simt că ele stau la baza comportamentului tău oarecum ostil față de lume. Consideră

că e o... temă pentru acasă. Până data viitoare, ai grijă de tine, bine?

— Chiar trebuie să fac asta? Nici nu știu dacă am vreo amintire plăcută...

— Sigur vei descoperi că ai mai multe decât ți-ai imagina vreodată. Unele amintiri se declanșează când te aștepți mai puțin. Încearcă însă să te ții de programul nostru, bine?

Dau din cap și mă ridic, luându-mi rucsacul de la picioarele scaunului. Mă îndrept spre cuier, trăgându-mi geaca peste umeri și ies înainte să-i mai adresez vreun cuvânt. Ideea lui cu tema pentru acasă nu-mi surâde deloc, cu atât mai puțin cu cât știu că va trebui fie că vreau, fie că nu, să-mi trezesc unele dintre cele mai îngrozitoare amintiri pe care le îngropasem adânc în mintea mea în tot acest timp.

Înțeleg ce vrea să facă Yang cu ele, însă nu știu sigur dacă terapia asta nu-mi va provoca mai mult rău decât bine, scoțând la iveală cele mai mari frici cu care mă lupt de ani buni de una singură.

Mai am doar două ore de muncă atunci când arunc o privire spre ceasul de la telefon. Cafeneaua e destul de plină azi, posibil și pentru că e sâmbătă, iar lumea de îmbulzește prin localuri pentru a profita de ultimele două zile de libertate înainte de începerea cursurilor. Nu pot spune că-mi displace. Cu cât vindem mai mult, cu atât încasăm mai bine.

Legat de facultate, e o altă poveste însă.

Nu sunt foarte dornică să încep cursurile. Îmi dau seama că performanțele mele din ultimul timp nu sunt dintre cele mai bune. Niciodată nu am fost o minte strălucită, însă nici nu mă deranjează acest aspect prea mult. Inteligența nu ține doar de notele de zece sau de toceala idioată dinaintea unui test. Contează ce știi să faci în afara școlii, pentru că oricum acolo înveți doar inutilități teoretice care cine știe dacă se vor aplica sau nu în viața reală. Deși, în cazul meu, faptul că sunt la arhitectură îmi creează oarecum o bază pentru ceea ce vreau să

fac după, și anume design interior. Și acum mă minunez cum de am putut intra la facultatea asta, la drept vorbind. Examenele de admitere fuseseră extrem de afurisite, însă reușisem cumva să impresionez cu schițele prezentate la interviul de înscriere. Încă un motiv pentru care toceala nu reprezintă decât un sfert din ceea ce ești tu cu adevărat.

— Hei, Pământul către Luna!

Clipesc des, scoasă forțat din gândurile ce-mi luaseră complet mințile și privesc spre chipurile familiare din fața mea.

Kiva și Vanessa se uită la mine cu niște expresii senine pe chip, așezându-se pe scaunele din fața tejghelei mele. Vanessa își dă părul auriu peste cap, prinzându-l cu niște clame roșii ca sângele, în timp ce Kiva își freacă palmele între ele pentru a și le încălzi. Are nasul roșu ca racul și obrajii rumeni ca și cum ar fi făcut o baie în zăpada de afară.

Îmi molfăi buzele, schițând un zâmbet.

— Nu știam că veniți. Vreți ceva de băut?

— Nici noi nu știam, murmură Kiva, tremurând ușor pe scaun.

O înțeleg; e frig ca naiba afară și mai și ninge de zor. Oribil!

— Eram la semafor, când te-am văzut prin vitrina cafenelei și am zis să-ți facem o vizită. Vanessa ridică din umeri, plimbându-și ochii peste meniul atașat pe un panou de pe bufet. Vreau o cafea neagră fără zahăr.

— Eu o ciocolată caldă. Kiva suflă din nou peste palme. Jur, abia aștept să vină vara!

Surâdem în același timp, îndepărtându-mă pentru a le pregăti comanda, care e gata în mai puțin de cinci minute. Le întind cămile pe masă, împreună cu niște șervețele și arunc o privire spre lumea care ocupă celelalte scaune din cafenea. Din fericire, Troy, un alt băiat care lucrează aici, e în tură cu mine, așa că-mi face semn că se va ocupa el de celelalte mese pentru a putea vorbi puțin cu prietenele mele.

Dau din cap spre el în semn de apreciere și-mi cobor privirea spre fetele care gustă cu poftă din propriile băuturi.

Vanessa zâmbește mulțumită, în timp ce Kivei i se formează o mustață din frișcă. Îi fac semn să se ștergă la gură, iar ea își lasă stânjenită privirea în jos.

Chicotesc.

— Și, unde mergeți? întreb curioasă, începând să șterg de apă niște pahare spălate.

— Am rugat-o pe Kiva să mă ajute cu repetarea unor replici pentru examenul meu de peste două săptămâni. Numai ea poate avea răbdare să-mi asculte trăncănelile fără să-i vină să-și smulgă părul din cap. Crede-mă, am încercat asta cu tata și a ieșit teribil! Pentru el.

Râde în sinea ei, parcă amintindu-și de cele întâmplare. Lângă ea, Kiva îl compătimește în tăcere pe tatăl Vanessei. Într-un fel, are dreptate. Vanessa e perfecționistă când vine vorba de chestiunile care privesc școala, vrând ca totul să iasă conform planului și să fie mulțumită de felul în care se prezintă pe scenă. Știu că visul ei este să ajungă cunoscută în lumea filmului și, de ce nu, să-și întâlnească toți idoli după care salivează în fiecare moment al zilei. Și ceva îmi spune că-și va îndeplini visul, oricât de mult i-ar lua și oricât de dificil ar fi.

Calmul Kivei, care urmează cursurile de coregrafie, sigur o va ajuta să facă o impresie bună la examen.

Spre deosebire de ele, care merg împreună cursurile de la *Reed College*, eu trebuie să suport de una singură Facultatea de Design. Mi-ar fi plăcut să stau din nou cu ele, ca în liceu și să ne petrecem pauzele împreună, însă, într-un fel sau altul, liceul se va pierde în amintiri, indiferent dacă vreau sau nu. Nu putem să rămânem puștani pe vecie, dar uneori mi-ar fi plăcut să mai păstrăm vechea gașcă. Să mai tragem puțin de timp până să dăm piept cu jungla de dincolo de distracțiile noastre.

— Lăsând problemele mele la o parte, își scutură Vanessa mâinile prin aer, ce mai face Hex?

Licărirea din irisurile sale mă face s-o chestionez din privire, arcuindu-mi sprânceana.

— Ți se pare că-l țin după fundul meu? Dă-i mesaj dacă vrei să afli.

— Nu trebuie să devii irascibilă. Scoate limba la mine, râzând cu poftă. Iubirea voastră e în siguranță cu mine!

Mă înec aproape din nimic, auzind-o și pe Kiva cum se chinuie să respire după ce o picătură de ciocolată caldă i se scurge din nas. Cum a reușit să facă asta?

Îi întind un alt șervețel, aruncându-i Vanessei o grimasă încruntată și, după ce săraca față se liniștește, șterg masa de stropi cu un prosop de bucătărie.

— Ce naiba a fost asta? Mă întorc spre blondina care ridică nepăsătoare din umeri, luând încă o înghițitură de cafea.

— Ce e? Am ochi, scumpo! Iar îmbrățișarea din mașina lui Bibi n-a fost deloc una... platonică, părerea mea.

Mă sprijin cu palmele de tejghea, încercând să-mi dau seama ce tot îndrugă. Abia peste câteva secunde îmi amintesc de noaptea trecută, când am stat lângă Hex sub acea pătură, în afara planetariului.

Fruntea mi se încrețește brusc dându-mi seama că Vanessa tocmai insinuase că ar fi ceva între mine și Hex. Aluzia mi se pare atât de penibilă și nepotrivită, încât cu greu îmi suprim un zâmbet. Nu cred că mi-a trecut vreodată prin cap posibilitatea de a exista ceva... romantic între noi doi. Cu atât mai puțin cu cât Hex fusese iubitul surorii mele.

— Am stat apropiați pentru că era frig, atâta tot.

— Ei, na! De unde știu eu că nu v-ați frecat unul de altul sub pătura aia, hm?

Îi arunc o privire ucigătoare, observând capetele care se întorc la auzul vocii ei destul de ridicate.

Dumnezeule, cred că sărmanul Hex se îneacă deja sughițând!

Și cum, Doamne ferește, să creadă că între mine și Hex ar putea exista mai mult decât o simplă relație de amicitie? A fost cel mai bun prieten al meu, cel căruia mă confesam și cu care îmi petreceam în general timpul, însă nici pentru o singură fracțiune de secundă nu m-am gândit la el altfel decât ca la un simplu prieten. Poate că n-aveam eu o relație prea bună cu sora mea, dar niciodată n-aș fi încercat să mă bag între

el și Sunny pe motiv c-aș fi simțit ceva pentru Hex. Nu eram și nu sunt atât de josnică și nici el nu este, demonstrându-mi, prin relația lui cu Sunny, că e capabil să iubească pe bune, cu toate apucăturile lui de băiat rău.

Înghit în sec, încercând să-mi îndepărtez din minte imaginile cu Hex în ipostaze mai mult sau mai puțin ciudate, care ar putea să mă facă să-l privesc ca pe un bărbat în toată firea. Îmi e imposibil să mă uit la el cu alți ochi și aș face bine să nu mă mai gândesc la lucrul ăsta, dacă nu vreau ca situația să devină și mai ciudată între doi, în cazul în care o anumită blondină nu-și ține gura închisă. O cunosc pe Vanessa și știu ce dezastre poate dezlănțui în jurul ei atunci când își pune mintea la contribuție.

Îmi dreg glasul, încasând o plată de la un client care tocmai iese din magazin.

— Lăsând relația mea... platonicească cu Hex la o parte, cred c-ar trebui să ne intereseze o altă relație, ce zici? spun, întorcându-mi capul spre Kiva, care soarbe inocentă din paharul aproape gol. Își ridică curioasă ochii spre noi și nu pot să nu rânjesc atunci când îmi amintesc de ipostaza celor doi din seara trecută, stând îmbrățișați ca niște urși koala.

Toți cei din gașcă cunoaștem afecțiunea mai mult sau mai puțin obsedantă a Kivei pentru JJ. Cu toții, numai cel în cauză nu. Eu și Vanessa am încercat în repetate rânduri să-i spunem că JJ nu o merită, că există undeva un băiat la fel de bun și de sincer cum este ea și că petrecărețul grupului nostru sigur n-ar putea deveni genul de băiat care s-o completeze în vreun fel. Lui JJ îi plac fetele, îi place băutura, îi plac orgiile la ceas de seară târzie. Reprezintă tot ceea ce Kiva nu este și nici nu va fi vreodată. Însă nu-ți poți păcăli inima și nici s-o faci să plece privirea de la o iubire neîmpărtășită.

Iar Kiva... ei bine, continuă să aștepte un miracol care nu se va produce vreodată.

Se încruntă sumbru, mutându-și privirea de la una la alta.

— Ce-i?

— Întrebare greșită, scumpo, zâmbește plină de viclenie Vanessa, care, Doamne ajută, uită de mine și de Hex. Scuze, Kiva! Întrebarea corectă ar fi: Cum a fost?

— Cum a fost ce?

Oare joacă la cacealma?

— Știi tu, să adormi în brațele tipului de care ești îndrăgostită încă din gimnaziu. Pun pariu că ți s-au urcat hormonii la cap când i-ai simțit căldura corpului lângă a ta sau când te-a strâns în brațe la pieptul lui sau când... Of, Doamne! Am uitat că am poze! Caută câteva secunde prin telefon, apoi îl întoarce spre noi, arătându-i pe cei doi cuibăriți unul în brațele celuilalt. Sau, mă rog, mai mult Kiva. Bețivul de JJ abia dacă mai știa pe ce lume trăiește, darămite pe cine ține în brațe. Ceea ce e puțin... trist. Kiva este o persoană mult prea bună și neștiutoare pentru a face față unui tip ca JJ.

Prietena noastră trânteste telefonul Vanessei pe teighea, roșie la față. Își cuprinde capul între palme, gemând nemulțumită, iar eu și Vanessa facem schimb de priviri, amuzate.

— Of, haide! O bat ușor pe umeri. Poate că JJ nu va fi atât de prost încât să uite ce-a fost între voi. Cine știe, poate aveți o șansă!

Își ridică ameteită capul, privindu-mă cu ochi mari și bulbucați. Câteva șuvițe castanii îi acoperă fruntea.

— Crezi? Vocea i se sparge puțin, ca și cum ar încerca cu greu să-și țină în frâu emoțiile.

Îmi mușc buza, dând ușor din cap. Nu știu însă dacă bufonul ăla își va aminti ceva, așa că nu vreau s-o las să-și facă prea multe speranțe deșarte. Știu prea bine cât de mult suferă pentru comportamentul ușuratic al lui JJ. Mă mir cum de poate să-l mai placă după toate câte a văzut și auzit. Însă nu cred c-aș putea-o înțelege prea bine. Am fost atrasă – în sensul ăla mai serios, dacă mă pot exprima astfel – de un singur băiat la viața mea, și ăla mi-a frânt inima când mă așteptam mai puțin. Dar presupun că așa e în liceu, iubiri neîmpărtășite și visuri iluzorii. Acum, tipul nu reprezintă decât o amintire pasageră, care nu-mi mai provoacă atât de multă suferință.

Oricum, și-a primit cu vârf și îndesat răsplata pentru ceea ce mi-a făcut.

După ce fetele pleacă la Vanessa, mă întorc la muncă și las timpul să treacă până când se face ora să merg acasă. Închid localul, aruncându-mi în gură o gumă de mestecat și pornesc pe străzile luminate de zăpada albă, dar totuși murdară.

Ajung acasă la timp pentru cina pregătită de mama, care-mi strigă din bucătărie să mă grăbesc până nu se răcește mâncarea, așa că urc în grabă la mine în mansardă, luându-mi o pereche de colanți și o bluză largă pe umeri. Cobor apoi, aproape izbindu-mă de tata, care îmi zâmbește leneș din capul scărilor. Își trece brațul pe după umerii mei, depunându-mi un mic sărut peste creștetul capului și, după mult timp, zâmbesc în sinea mea, simțindu-mă bine la brațul lui. Cred c-ar trebui să fiu recunoscătoare talentului meu de hoată, pentru c-am ajuns să ne apropiem și mai mult de când mă prinsese în biroul lui. Evident, mama încă n-are habar de toată trășenia; e micul nostru secret. Și așa va rămâne.

— Spală-te pe mâini, mi se adresează mama de îndată ce se așază la masă și își pune șervetul în poală.

Îmi dau ochii peste cap, privindu-l pe tata cum se apropie de ea pentru a o săruta ușor pe buze și-i las în treaba lor, mergând să mă spăl pe mâini la chiuvetă. Mă șterg pe pantaloni, spre oroarea mamei, care nu comentează însă, asta și pentru că tensiunile plutesc între noi de la cearta de ieri. Nu e vina mea că are o gură atât de mare când vine vorba de Hex. Nu voi ezita niciodată să-mi apăr prietenii de reproșurile ei, chiar dacă asta înseamnă să mănânc cu noduri în gât stând la aceeași masă cu ea.

— Cum a fost la muncă, dragule? întreabă mama, încercând să deschidă o conversație.

— A fost bine. Ne așteaptă o perioadă încărcată lunile următoare, așa că, probabil, voi ajunge mai târziu acasă sau voi lucra și în weekend.

— Evident... mumură mama de pe scaunul ei, continuând să mănânce din porția de cartofi la cuptor.

Îi arunc tatei o privire încurajatoare, pe care mi-o întoarce la rândul lui. Eu una îl înțeleg. Tata lucrează ca director general la o companie destul de mare de IT, iar cele mai mari proiecte trebuie să treacă prin fața lui pentru a putea fi verificate și aprobate. Ceea ce nu este deloc o muncă prea ușoară, nu atunci când milioane de dolari stau în mâinile tale și trebuie să ții cu dinții de bani pentru a nu-i pierde la cea mai mică greșeală. Evident, mama încă nu și-a dat seama de lucrul ăsta, fiind la fel de egoistă ca de obicei.

Uneori mă întreb cum s-au cunoscut. Cum au ajuns să fie împreună și cum au rezistat atât de mult timp unul lângă altul, pentru că, oricât de mult m-aș uita la ei, tot ce văd sunt doi oameni diametral opuși, cu trăsături complet diferite de caracter și personalitate. Tata e calm și calculat, în timp ce mama e un vulcan mocnit, gata oricând să erupă. Tata e altruist și sufletist, în timp ce mama pare să se scalde în apele indiferenței și ale vanității.

Sunt părinții mei, dar nu mi se pare că se completează în vreun fel. Și, chiar dacă rezistă încă împreună, tind să cred că totul se datorează faptului că tata ține prea mult la familia lui, lăsând mereu de la el, pentru a păstra o aparentă armonie.

— Ce-ați zice de o zi în familie mâine? întreabă el la un moment dat, făcându-ne pe mine și pe mama să schimbăm scurt priviri. Ne putem uita la filme ori putem ieși undeva. N-am mai făcut asta de mult.

— Cum vrei. Ridic din umeri, încercând să nu-i distrug intenția de a ne face familia să fie mai unită. Cu el aș putea să stau întreaga zi fără să facem ceva anume, însă cu mama, nu sunt atât de sigură. Asta pentru că știu că am putea sări una la gâtul celeilalte din orice motiv minuscul de dispută, și chiar vreau să evit o posibilă scenă de acest gen. A trecut atât de mult de când n-am mai avut o discuție lipsită de reproșuri cu mama, încât ideea tatei mi se pare desprinsă din filmele științifico-fantastice.

Mama se rezumă doar la o aplecare ușoară din cap și nu pot să-mi dau seama sigur dacă e sau nu de acord cu

propunerea. În orice caz, aștept ziua de mâine așa cum aștept începerea facultății; cu o migrenă sâcâitoare.

După cină, fac un duș rapid și mă schimb în pijamale, apoi urc la mansardă și mă prăvălesc între așternuturi, strângând una dintre perne în brațe. Mirosul de lavandă, care se mai simte doar vag îmi face nărilor să se dilate și oftez obosită, bâjbâind prin pat după telefonul care vibrează. Zăresc chipul lui Bibi, care mă sună pe video chat. Glisez pe tastatură și începem un maraton de mai bine de o oră în care îmi povestește cu ce și-a mai umplut ziua și cum mama lui încearcă să-l convingă să renunțe la pierce-ul buclucaș. Asta e o conversație mamă-fiu care mi se pare pe cât de neobișnuită, pe atât de jenantă. Nici nu-mi pot închipui cum se simte el în acest moment, însă oarecum și-a meritat-o; cine l-a pus să facă baie fără să încuie ușa?

Ne oprim din vorbit abia atunci când îmi spune că nu se simte prea bine și că se bagă la somn, ceea ce e puțin ciudat, mai ales că e abia ora nouă seara. Îi trimit totuși un sărut prin ecran, primind la rândul meu o bezea de la el, apoi îmi bag telefonul la încărcat, punându-l pe noptieră.

O umbră în mișcare îmi atrage atenția, astfel că întorc capul spre fereastră, dându-mă jos din pat pentru a mă apropia de draperii. Le dau brusc la o parte, observându-l pe Hex cum trage de zor dintr-o țigară, scoțând fumul pe gură în cercuri paralele. Aburii de tutun se înalță spre cer, dispărând în scurt timp, iar nasul mi se încrețește puțin din cauza mirosului care mă asaltează atunci când deschid ușa.

Tai aerul cu palma, încercând să disipez fumul și mă sprijin cu fundul de bara de ciment pentru a mă poziționa mai bine în fața lui. Noroc că nu mai ninge, altfel n-aș mai fi putut să stau atât de lejer.

— Mergi și îmbracă-te, se aude vocea lui răgușită și, ca la o bătaie din degete, un val rece de frig mă cuprinde de peste tot, făcându-mă să mă tremur.

— Vrei să scapi de mine și nu știi cum? Îl privesc cu o sprânceană ridicată.

— Nu. Vreau să pui ceva pe tine și să-ți așezi fundul înapoi pe bordura aia, răspunde dintr-o singură suflare, zâmbind scurt în colțul gurii.

Plescăi din limbă, încă tremurând și mă întorc pentru a-mi căuta prin șifonier ceva de luat pe deasupra. Găsesc o geacă groasă de fâș, pe care o trag numaidecât pe mine și îmi reiau locul de dinainte.

Hex își termină țigara, zdrobind chiștocul de bara de lângă el. Își înalță apoi ochii spre mine și aproape că zăresc oboseala din ei. Albeața îi e acum înlocuită de un roșu sidefat, iar cearcănele negre, combinate cu părul răvășit de pe frunte îi dau un aer de istovire.

— Cum ești? N-arăți prea bine.

— Am fost și mai rău. Își trece degetele prin păr pentru a-și da pletele pe spate. Arată ca o oaie spălăcită, însă e și drăguț în același timp.

Orice ar însemna *drăguț* când vine vorba de Hex.

— Cam morocănos, hm? Îmi încrucșez brațele la piept.

— Cam băgăcioasă, hm? Îmi copiază gestul.

Izbucnesc în râs. Asta pentru că un tip ca Hex, cu mușchi și toate cele, arată al naibii de caraghios în ipostaza aceea. Totuși, e bărbat în toată firea acum, chiar dacă are doar douăzeci și unu de ani. Arată de două ori mai matur decât mine, deși cred că asta se datorează și părului ce-i crescuse destul de mult în ultimul timp. Sunt sigură că, dacă și l-ar tăia, ar redeveni Hex cel din liceu.

Îmi prin buza de jos între dinți, observându-i încruntătura de pe frunte.

— Deci, ai de gând să-mi spui ce se întâmplă?

— Nu știu, tu ai de gând să-mi spui ce e cu flaconul ăla galben de pe noptiera ta?

Îmi cade fața, la propriu. Odată cu falca ce-mi ajunge direct în pământul de sub noi. Mă ridic în picioare, simțind cum fruntea mi se rupe sub șanțurile ce mi se formează instantaneu pe piele. Pulsul mi-o ia la galop, aproape mecanic, iar urechile mi se aprind din cauza nervilor care mi se urcă la cap.

„El nu trebuia să afle!” îmi zbier în gând, încercând să mă calmez pentru a respira cum trebuie. Îmi tremură mâinile, simțindu-le reci și străine.

În fața mea, Hex mă privește cu o oarecare încordare, căci oasele maxilarului i se profilează prin piele.

— Calmează-te, Luna. L-am văzut fără să vreau. Cred că eu ar trebui să te întreb pe tine dacă ești bine, spune, uitându-se la mine mai grav.

Am senzația că mă sufoc sub apăsarea privirii lui, ca și cum m-ar storce de vie, căutând prin cele mai adânci și întunecate colțuri ale minții mele. Ceea ce mă face să mă dau instinctiv un pas înapoi, lovindu-mă de rama ușii.

— Sunt bine, e tot ce spun înainte să intru complet înapoi, trântind ușa după mine. Tot ce mai apuc să văd este silueta lui Hex, aplecată asupra balconului meu, însă trag draperiile ca să nu-i mai permit să-mi vadă chipul tulburat. Mă las să alunec la marginea patului, așezându-mă cu fundul pe podeaua rece și ascult cum bocăniturile din fereastră devin din ce în ce mai apăsate, însoțite de vocea rugătoare a lui Hex, care îmi cere să-i deschid pentru a-l lăsa înăuntru.

Nu pot să fac asta însă. Nu când știu că mi-a descoperit fără să vreau unul dintre secretele pe care le țin doar pentru mine, căci nimeni, nici măcar ai mei nu știu că merg la doctorul Yang pentru a mă ajuta cu stările mele nasoaale. Știu că n-ar trebui să fac atât de mult tam-tam pe subiectul ăsta, însă Hex nu trebuia să vadă nenorocitul acela de flacon și e doar vina mea că l-am lăsat aruncat pe noptieră, când trebuia să-l ascund, naibii, pe undeva!

— Luna, vreau doar să vorbesc cu tine. Te rog, deschide!

Continuă să bată în geam, dar peste câteva clipe se oprește și simt cum pot să respir în sfârșit. Îmi duc mâna la piept, încercând să-mi calmez inima agitată, dar liniștea nu durează prea mult. Telefonul îmi vibrează în scurt timp de lângă priză. Gem enervată, aplecându-mă pentru a-i zări numele pe ecran și-l blochez, forțându-l astfel să se oprească.

În cameră se așterne curând o liniște sumbră, aproape sfâșietoare, așa că-mi prind genunchii la piept cu brațele, as-

cunzându-mi capul între ele pentru a reuși să mă calmez. Simt că voi face un atac de panică dacă voi mai continua să respir atât de haotic, așa că închid forțat ochii și încerc să nu mă mai gândesc la asta. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât greața din stomac mi se ridică și mai tare pe gât.

Îmi pare rău, Hex! Dar n-ai ce căuta în toate aspectele din viața mea, la fel cum nici eu nu pot pătrunde cu totul în a ta. Ușa spre toate încăperile din sufletul meu s-a închis definitiv în momentul în care am încetat să mai fim prieteni și nu cred c-aș putea vreodată să mă mai destănuiesc în fața ta așa cum o făceam înainte.

Îmi place să fiu pe cont propriu, iar trecerea timpului mi-a demonstrat că, în cele din urmă, tu ești cel mai bun prieten al tău și că nu te poți baza întotdeauna pe ajutorul altor persoane pentru a supraviețui.

Că toți ceilalți nu vor fi întotdeauna acolo pentru a te trage la suprafața apei în care continui să te îneci. Trebuie s-o faci singur. Să găsești cumva puterea de a învăța să înfrunți valurile sălbatice. Aveam impresia din când în când că eram pe punctul de a reuși, însă îmi aminteam imediat că nimic nu avea să se schimbe radical peste noapte. Nimeni nu devine rece și închis în sine din pură întâmplare. Suntem marcați de experiențe, de oamenii pasageri prin trenul vieții noastre, de lacrimile și de zâmbetele pe care le scoatem din adâncul sufletului, însă nimeni nu ne învață cum să trăim în armonie cu toate astea. Uneori încă mai cred că sunt o simplă copilă fără minte; prea mare pentru a mai cere ajutorul altora, însă prea mică pentru a mă descurca de una singură. Însă trebuie s-o fac. Trebuie să încerc.

Mă am doar pe mine, chiar dacă uneori simt că nu-mi sunt suficientă.

Trebuie să mă vindec singură.

E tot ceea ce pot face pentru mine.

Capitolul 16

HEX ☹

*Love is blind, I've lost my way.
Will the phoenix rise again?
Damn it, I've fallen.
The demons keep calling...*

Rymez x James Arthur – **Kryptonite**

Am ieșit pe ușă cu o fracțiune de secundă înainte ca soneria ce anunța pauza să răsună pe holuri. Vocea stridentă a profesoarei de biologie s-a făcut imediat auzită din spatele meu, probabil oripilată de ieșirea mea mai mult decât dezordonată. Alesesem să nu-i acord cine știe ce atenție, continuând să-mi fac loc printre zecile de elevi care începeau deja să roiască pe coridoare ca albinele la miere.

M-am izbit la un moment dat de umărul unui tip mai mic decât mine, balansându-mă într-o parte, motiv pentru care, cuprins de nervi și oboseală, i-am aruncat cea mai sictiră privire posibilă, băgându-l pe puștiulică în sperieți.

Fîr-ar să fie!

Aveam o stare de tot rahatul după faza cu Sunny din dimineața aia, cu atât mai mult cu cât o putusem vedea pe Luna abătută toată ziua, scursă parcă de orice chef de viață. Știam că nu avea să mi se plângă, niciodată nu o făcea, mai ales când venea vorba despre Sunny, însă o parte din mine știa că întreaga situație era pur și simplu enervantă. Trebuia să am o discuție serioasă cu Sunny despre cele întâmplare și s-o fac cât mai curând, pentru că oricât de mult aș fi ținut la ea, Luna nu merita să fie tratată în asemenea hal chiar de

propria ei familie. Mereu era cea care o încasa cel mai urât. Așa fusese în trecut și așa continua să fie și acum.

Nu știam motivul pentru care cele două surori nu se aveau la suflet, însă nu-mi plăcea modul în care Sunny procedase în acea dimineață, lăsându-și sora să primească toată vina asupra ei. Sunny alesese de bunăvoie să vină cu noi. În niciun caz nu o silisem să mă însoțească și nici n-aș fi avut de gând s-o fac vreodată. Știam din ce material era făcută Aurora și mai știam că, nici în ruptul capului, n-ar fi agreat ca fiica ei mai mică să umble cu indivizi ca noi. M-aș fi așteptat să-și recunoască partea de vină însă. În schimb, totul se prăbușise pe umerii Lunei și, în ciuda faptului că aceasta putea să aibă uneori o gură a naibii de slobodă, știam că avea intenții bune în adâncul sufletului și mă durea s-o văd într-o asemenea stare.

Am ocolit câteva persoane, plimbându-mi ochii de colo-colo în căutarea unei anumite brunete, iar când râsul ei mi-a ajuns cu greu la urechi din cauza zarvei de pretutindeni, mi-am direcționat repede pașii spre ea, zărind-o chicotind cu câteva colege din același an. De îndată ce și-a înălțat capul și mi-a întâlnit privirea, întreaga expresie facială i s-a înăsprit brusc, mărimdu-și pupilele ca și cum ar fi avut în față o fantomă. Încerca, într-o manieră disperată, să mă determine să nu fac vreo scenă de față cu prietenele ei, însă obosisem deja să mă mai prefac că nu exista nimic între noi.

Așa că m-am făcut dinadins că plouă și, din doar câțiva pași, am ajuns în dreptul ei, apucând-o cu fermitate de braț pentru a o trage spre mine. Ochii i s-au mărit considerabil, în timp ce prietenele ei se uitau la noi cu niște expresii pe cât de șocate, pe atât de caraghioase.

Puteam doar să trag concluzia că Sunny nu le vorbise deloc despre relația dintre noi. Ceea ce m-a stârnit într-o oarecare măsură.

— Ce faci? a mormăit printre buzele încleștate, încercând să zâmbească forțat.

Am ridicat întrebător din sprânceană.

— Trebuie să vorbim.

A încercat să se elibereze din strânsoarea mea, însă degetele mi se încheștaseră pe brațul ei, nu într-atât cât să o doară, ci numai cât să o țină pe loc. N-aș fi făcut niciodată ceva care să-i creeze durere fizică.

— Nu pot, avem test ora următoare, a șoptit din nou, abia perceptibil.

Și nu știam de ce, dar ultimele întâmplări, plus faptul că încerca să se comporte ca și cum nici măcar nu m-ar fi cunoscut mi-au urcat sângele la cap și mi-au făcut degetele să se încheșteze și mai adânc în carnea ei.

Am ignorat toate privirile curioase din jurul nostru și, trăgând-o după mine, ne-am retras într-o zonă mai liniștită, unde-am deschis cu piciorul ușa unui laborator liber.

I-am dat drumul la braț de îndată ce-am pășit înăuntru, închizând ușa în urma noastră.

— Ce naiba, Hex! S-a zgâit la mine, frecându-și pielea în locul unde o strânsesem.

— Care-i problema ta?

— Poftim? S-a încruntat. Care e problema ta, mai bine zis.

— Pe bune? Am ridicat din sprânceană. Mi-am trecut degetele prin părul tuns scurt, privind-o cu atenție. Nu știam sigur dacă într-adevăr îi era frică de mine sau nu, însă faptul că se dăduse un pas înapoi, până când s-a lipit cu fundul de marginea unei bănci mi-a dat de înțeles că nu era prea încântată de întreaga situație.

Însă nici eu nu eram.

— Care-a fost faza de azi cu Luna?

Fruntea i s-a încrețit subit, formând câteva șanțuri adânci, care nu o caracterizau absolut deloc.

Sunny era numai zâmbet, nicidecum încruntare.

— Serios? M-ai târât pe tot holul pentru a mă întreba de ea? Pusese un accent ciudat pe ultimul cuvânt, făcându-mă

să-mi înclin capul pentru a o analiza mai bine. Puteam să-mi dau seama din tonul folosit că subiectul „Luna” nu făcea parte din plăcerile ei vinovate.

Aș fi vrut s-o întreb cu privire la răceala dintre ele, însă acum eram concentrat doar pe întâmplarea din acea dimineată.

— După cum poți vedea. Mi-am băgat mâinile în buzunarele blugilor. Ce se petrece cu tine, Sunny? De ce a pedepsit-o Aurora doar pe ea pentru faza de azi-noapte? De ce doar ea culege toate pedepsele?

— Voiai să mă pedepsească și pe mine? Și-a încrucișat brațele la piept.

— Știi bine că nu la asta mă refer. Nu-mi doream să intre, la rândul ei, în vizorul mamei sale, însă mă irita la culme faptul că Luna purta o vină pe nedrept, când și sora ei făcuse exact același lucru, dar era tratată atât de diferit.

Ceva nu se lega în capul meu și voiam să aflu ce anume.

— Pentru că e mai mare. A ridicat în cele din urmă din umeri.

— Și de ce n-ai sărit în ajutorul ei?

— Ca să-i spun ce? Și de ce n-ai sărit tu în ajutorul ei, dacă tot ții atât de mult la ea? a vorbit cu o răceală nefirească în glas, luându-mă prin surprindere.

Niciodată n-o mai văzusem să reacționeze astfel de față cu mine, iar în acel moment puteam doar să mă întreb un singur lucru: Oare ce altceva nu mai știam despre ea?

Am făcut un pas în direcția ei.

— Știi cât de mult țin la tine, nu-i așa? A dat oarecum apatică din cap, determinându-mă să continui. Însă Luna e una dintre persoanele de care îmi pasă mult prea mult pentru a rămâne indiferent la ceea ce s-a întâmplat cu ea în dimineata asta. Nu vreau să cred că ești genul de persoană care poate să accepte așa ceva, cu atât mai puțin când e vorba tocmai de propria ta soră. Trebuie să înveți să-ți asumi riscuri și

să suporti consecințele faptelor tale, Sunny. Arată-mi că nu m-am înșelat în privința ta.

M-a privit lung, aproape gânditor, apoi și-a întins pe neașteptate brațele spre mine pentru a mă face să mă apropii de ea. S-a urcat cu fundul pe banca din spate, depărtându-și picioarele, apoi m-a tras de șolduri, până când m-a prins între coapsele ei.

Mi-am arcuit sceptic o sprânceană, încercând să-mi dau seama ce are de gând. Respirația mi s-a blocat în gât atunci când palmele ei și-au croit drum spre spatele meu, în dreptul omoplaților, ca mai apoi să coboare din nou, trăgându-mă și mai aproape de ea.

Mintea mi s-a întunecat puțin, luptând cu valul de fierbințeală ce-mi traversa ca un șoc corpul de sus și până în zona bazinului. Nu-mi permiteam să reacționez impulsiv când tot ce voiam să fac era să port o conversație serioasă cu ea.

I-am întâlnit însă privirea în scurt timp, iar zâmbetul ei, dulce și nevinovat, mi-a acaparat instantaneu întreaga ființă. Începeam să o simt tot mai aproape.

— Chiar trebuie să ne certăm pentru așa ceva? a șoptit, ridicând o mână în dreptul obrazului meu stâng.

Căldura palmei sale m-a făcut să mă aplec sub atingere. Mi-a cuprins apoi ceafa cu ambele mâini și, în secunda următoare, m-a tras în jos, până când buzele ni s-au apropiat atât de mult, încât, dacă aș mai fi înaintat câțiva centimetri, aș fi putut dizolva distanța dintre noi.

— Să uităm tot ce s-a întâmplat, bine? Și-a frecat nasul de buzele mele, făcându-mă aproape să mârâi gutural din cauza apropierii mult prea covârșitoare a coapselor noastre. Iar când mâinile mele și-au croit drum spre șoldurile ei moi și cărnoase, am simțit c-ar fi fost momentul oportun să mă opresc, înainte să fac ceva ce n-aș fi vrut neapărat.

Era însă al naibii de greu, fir-ar să fie!

Corpul îmi dicta să cuprind gura aia micuță într-un sărut răvășitor și să uit de toată tensiunea pe care o

acumulasem în mine, în timp ce partea rațională îmi striga să mă dau naibii înapoi, cât încă mai aveam puterea să o fac. Iar Sunny nu ușura deloc situația, căci moliciunea buzelor ei peste pielea încinsă a gâtului meu nu făcea decât să mă determine să-mi doresc să ne descotorosim cumva de haine și să o am acolo și atunci. Mintea mea era atât de praf, încât am avut nevoie de tot autocontrolul ca să nu-i răspund la avansuri.

M-am dat repede un pas înapoi, privind-o cu dor, dar totuși conștient de faptul că ea tocmai încercase să mă momească cu niște sărutări pentru a da uitării predicile mele.

Cât de prost aș fi fost dacă i-aș fi căzut în plasă?

Mi-am dus palma la gură, ștergându-mă în treacăt, în timp ce ochii ei păreau surprinși și oarecum tăioși.

— Nu fac asta cu tine până nu-ți ceri scuze de la Luna!

— Nu mai fuma ca apucatul și dă-mi și mie o țigară! tun eu spre JJ, zărindu-l cu coada ochiului cum se chinuie să nu-mi arunce vreun comentariu prea acid. Pufăi însă satisfăcut când îl văd cum își duce resemnat mâna la buzunarul gecii, aruncându-mi pe loc pachetul aproape gol de țigări.

— Amintește-mi, din nou, cum ai dat de mine? întreabă pe un ton sec, trăgând iar tutun în plămâni. Face apoi câteva cercuri din fum, suflându-le în aer.

Nemernicul! Eu mă chinui de ani buni și tot un rahat îmi iese.

— Dacă te-a pus naiba să postezi poza aia pe Snap! Ridic nepăsător din umeri, ducând țigara la gură.

Mă las la nivelul lui, atingându-i vârful scrumului încins, apoi mă ridic și mă sprijin mai bine de peretele rece din spatele meu. Fumul cald îmi încălzește gâtul uscat, coborând până în piep. Inspir lacom de câteva ori, încercând să ignor aerul rece ce ne înconjoară.

Urăsc iarna; abia aștept să se topească prostia asta de zăpadă murdară. Îmi îngheață picioarele în bocanci, nu altceva.

— A naibii tehnologie! murmură, parcă în transă, JJ la picioarele mele, stând pe vine.

Îl ignor, privind spre strada ce dă în aleea pietonală.

Ne aflăm lângă o fostă farmacie, acum părăsită, undeva în centrul orașului, dar într-o zonă care aduce mai degrabă cu periferia sau cu un cartier de drogați, la cât de părăginită și aiurea arată. Ceea ce nu e de mirare, având în vedere că primarul nu face mare lucru pentru a moderniza zonele mai săracăcioase. Nu din cauza banilor, are el destule fonduri, ci a nepăsării – și a folosirii lor în scopuri pur egoiste.

— Știi ceva de Luna? întreb după un timp, sorbind din paharul de cafea pe care îl luasem de la un magazin din josul străzii.

— De unde dracu' să știu eu? Ești vecin cu ea, ce mama naibii!

Îi arunc o otheadă plictisită, încercând să-mi potolesc impulsul de a-i da una în fundul ăla ce strigă după bătaie. Nu și-a mai luat-o oricum de mult; piciorului meu i-ar prinde bine niște antrenamente. Însă, deși egoului meu îi este greu să accepte așa ceva, JJ are dreptate într-o oarecare măsură. Faptul că stau fix lângă ea ar trebui să-mi ofere toate oportunitățile pentru a reuși să-i vorbesc și să lămurim întreaga situație. Însă n-a fost să fie.

Luna mă blochează complet, în cel mai grosolan mod posibil. Am încercat totul: să-i bat în geam până când mai aveam puțin și-l spărgeam în bucăți de nervi, să privesc mișcările din locuința ei pentru a o surprinde când ar fi ieșit din casă. La naiba! Ba chiar am fost și la ea acasă, unde am dat peste tatăl ei, David – bărbat de treabă, de altfel – însă degeaba. Habar n-am unde a putut să dispară așa din senin și e cu atât mai frustrant, cu cât nici măcar la telefon nu răspunde.

Încep deja să mă simt ca un nenorocit de hărțuitor, ceea ce nu-mi stă deloc în fire.

Nu vreau să las însă întreaga dispută, dacă o pot numi așa, în aer. Nu am avut nicio intenție să-i dau de înțeles că-i plâng de milă sau că o acuz de ceva anume. Pur și simplu, voiam s-o fac să-și dea seama că poate avea încredere în mine pentru a-mi spune ce are pe suflet. Oricum, nu sunt eu în măsură s-o judec sau s-o condamna.

Îmi pot da seama că, probabil, a crezut că vreau să-i încalc intimitatea și, la cum o știu eu pe Luna, motivul pentru care niciodată nu vorbește despre ceea ce o deranjează este acela că nu vrea să ne împovăreze cu probleme ei. Ceea ce nu știe ea este faptul că fiecare dintre noi are nevoie de alți oameni pentru a trece peste ceea ce ne frământă; eu ar trebui să știu asta mai bine decât oricine. Așa că n-am de gând s-o las să treacă singură prin... orice ar fi. Pastilele alea nu i-au fost date pe ochi frumoși la farmacia de la colțul străzii.

— Frate, ce tot aveți tu și Luna de vă fugăriți ca șoarecele cu pisica? Încă puțin și încep să cred că ați face o pereche de-a dreptul criminală, dacă știi la ce mă refer! Îmi face cu ochiul, ca și cum ar avea pretenția ca eu să mă prind legat de tot ce îndrugă el aici, însă mă rezum doar la a-i arunca o grimasă urâcioasă, scoțând aburul cenușiu pe ambele nări. Și Vanessa a bolborosit ceva legat de asta. Încep să cred că voi ați face o pereche pe cinste! JJ ridică numaidecât capul în direcția mea, aruncându-mi o privire perversă. Sau plină de repulsie. Uneori nu-mi dau seama ce vrea să exprime de fapt.

— O fi ea bună de câteva ture, da' e diavolu'-n persoană. Prefer să-mi țin scula acasă.

Îmi dau ochii peste cap, zdrobind chiștocul de peretele de lângă mine. Îmi ling apoi buzele uscate, ușor amare și-mi îndrept spatele.

— Oare te voi vedea și pe tine cu o fată ca lumea într-o bună zi?

— Neah.

— Ai dreptate. Ești atât de orb, încât n-ai putea vedea o fată bună care speră la tine nici dacă ți s-ar lipi pleoapele de sprâncene pentru a-ți ține ochii deschiși.

— Ce vrea să însemne asta? Se încruntă oarecum iritat, deși un rânjel discret îi joacă în colțul gurii.

Oftez obosit, întinzându-mi brațele și mă gândesc preț de o secundă dacă ar trebui să-i spun sau nu despre Kiva. O compătimeșc puțin pentru că stă după fundul unuia ca el. JJ nu e nici pe departe genul de băiat care să se mulțumească vreodată cu o singură tipă mai mult de... două zile. A iubit doar o dată, în clasa a șaptea, și nici atunci nu încetase să mai flirteze cu alte puștoaice din clasele mai mari. Așa-zisa lor relație s-a sfârșit o lună mai târziu, cu un JJ pământ zdravăn și cu un smoc de păr smuls de iubita răzbunătoare. Fusesse comică toată faza, deși sunt sigur că el era de altă părere.

Îmi frec de câteva ori rădăcina nasului, hotărând că nu este cazul să deschid un subiect care o va afecta pe Kiva. Îi va spune ea când va simți și va crede de cuviință. Asta dacă nu cumva, Doamne ajută, își va găsi un băiat la fel de cuminte ca ea, care să o respecte și să o iubească pentru ceea ce este. O cunosc îndeajuns încât să-i doresc doar binele, iar JJ nu e tocmai o influență prea bună pentru ea. Oricât de prieten mi-ar fi.

— Nimic, îi răspund în cele din urmă, închizându-mi mai bine geaca la baza gâtului. Merg acasă, vrei să te duc undeva?

Dă vehement din cap, trăgându-și nasul de câteva ori.

— Nop, o am pe draga de Sisi parcată mai jos.

Mă strâmb în sinea mea la auzul minunăției, însă nu comentez, dând din cap în semn de salut, înainte să o iau la pas spre mașina pe care o lăsasem parcată în fața unei spălătorii. Nu prea am planuri pentru restul zilei, dar, oricum, e trecut de ora cinci după-amiaza, iar apusul începe deja să se lase peste oraș, odată cu punerea în funcțiune a instalațiilor de Crăciun – da, încă se mai aprind, chiar și acum.

Ajung acasă în mai puțin de o jumătate de oră, ciocnindu-mă de o liniște teribilă. Ai mei sunt la muncă și nu se întorc decât mai târziu, ceea ce înseamnă că va trebui să zac în patul meu până se va auzi ceva gălăgie prin casa asta. Îmi place însă

liniștea, deși uneori am impresia că voi asurzi de la prea multă. Și nu de puține ori se întâmplă să fiu singur. Măcar atunci când eram în Montana, îl mai auzeam pe Drako plângându-se de relația lui cu Joanna; acum zac mai ceva decât peștele pe uscat, ascultându-mi propriile gânduri.

Că tot veni vorba de pușlamaua aia, oare ce-o mai face micul drac?

Îmi arunc geaca pe spătarul unui scaun când pășesc în dormitor și mă trântesc pe așternuturile reci, căutând o poziție comodă. Îmi scot apoi telefonul din buzunarul pantalonilor și caut ceva timp numele lui prin agenda telefonului. Rânjesc în sinea mea când îl găsesc – îi pusesem numele *Dracul* și nu l-am mai schimbat de atunci – și-i trimit repede un mesaj prin care îl întreb cum îi mai e viața. Aștept cam zece minute până să primesc un răspuns de la el și, sincer, mă holbez câteva secunde bune la poza pe care mi-o trimite.

Din unghiul în care e făcută, pot doar să-mi imaginez că stă pe jos, la marginea unui pat, cu un braț întins peste așternuturi și ținând cu mâna o altă mână. În spatele cadrului, chipul destul de familiar al gagicii lui – sau al fostei? – Joanna, se zărește dormind între perne, cu un prosop înfășurat pe cap și cu părul considerabil mai scurt, care-i stă lipit pe ceafă, ca și cum abia ar fi făcut baie.

Sub poză, tastează mesajul: Răceală.

Rămân câteva clipe pe gânduri, neștiind cum să reacționez, apoi scriu repede primul lucru care-mi vine în minte:

Eu: *Ia uită-te la tine... Te-ai însurat deja și nu știu eu?*

Dracul: *Sugi.*

Eu: *Cred că tu vrei să sugi ceva, de-asta ești așa ascultător. Cuțu' Drako! Potaia ar fi mândră de tine.*

Dracul: *Amintește-mi de ce îmi mai pierd vremea cu tine?*

Eu: *Pentru că-mi rămâi dator... pe viață?*

Dracul: *Să ți-o trag!*

Eu: *Îmi pare rău, amice. Dar nu bat în tabăra adversă. Știu însă că râvnești în sinea ta după o bucățică din mine.*

Singurul răspuns din partea lui e un emoticon care îmi arată degetul mijlociu.

Tipic!

Închid telefonul, lăsându-l undeva pe pat și-mi împreunez mâinile sub cap, pentru a mă sprijini mai bine. Ochii îmi fug de-a lungul tavanului puțin scorojit pe alocuri, peste piesele vechi de mobilier, până în dreptul ferestrei de unde pot zări o porțiune din balconul Lunei, pe lângă perdeaua trasă doar pe jumătate. Nu se observă însă nicio mișcare, ceea ce mă sperie. N-ar trebui să fiu chiar obsedat de treaba asta, dar chiar nu mai știu nimic de ea de când mi-a închis geamul în nas.

Mă comport ciudat. Luna e destul de mare pentru a-și purta singură de grijă, deci nu cred că e cazul să-mi fac prea multe griji din pricina ei, nu-i așa? La urma urmei, n-a trecut nicio zi fără s-o văd; mă port ca un părinte excesiv de grijuliu cu fiica lui. Minunat!

N-am însă cum să nu-mi fac griji, nu după toată tărașenia cu nenorocitul de Sebah. Ceva îmi spune că scârba aia de om nu va sta, pur și simplu, cu mâinile în sân, după ce i-am distrus toate planurile și a mai fost și umilit de Luna în fața găștii lui. Da, aflasem asta de la ceilalți în ziua când fusesem la Rocket. E de prisos să spun că mi-aș fi dorit să-i văd fața dobitocului atunci când Luna i-a articulat una în meclă. Sigur i s-au zdruncinat dinții în gură de la impact; mai trebuia să-i sară unul afară și m-aș fi prăpădit de râs în celula aia blestemată.

Încă un motiv pentru care n-am de gând să ajung pe lista neagră a Lunei.

Deși ceva îmi spune că sunt pe drumul cel... rău?

Strâng din dinți, închizând ochii și las liniștea să-mi cuprindă gândurile până când mă pierd printre minutele care par să încremenească.

Înainte, îmi petreceam astfel timpul gândindu-mă la Sunny. La ceea ce a fost cândva între noi. La ceea ce nu va mai

fi niciodată. În curând se fac doi ani de când am pierdut-o în acel accident de motocicletă. Doi ani de când nu mai sunt Hex cel de odinioară. Doi ani lungi și dificili, în care m-am pierdut de multe ori prin vicii și paturi străine. N-ar fi trebuit să-i fac vreodată una ca asta, nu cât timp amintirea ei încă îmi acapara gândurile. Dar am fost slab după pierderea ei. N-am știut să fac față durerii. N-am știut cum să mă iert pentru neglijența de care dădusem dovadă în acea seară. Așa că m-am urât. M-am urât mult timp. Mult prea mult timp. Iar în goana asta a mea după... cai verzi pe pereți, am rănit multe alte persoane. Așa cum și eu eram rănit pe interior.

Acum, însă, acele amintiri, care la început mi se păreau de-a dreptul sufocante, nu mă mai apasă atât de tare. Poate că n-am uitat-o pe Sunny, și probabil că n-o voi face vreodată, dar am învățat, încetul cu încetul, să-i mai dau drumul din viața mea. Să uit. Cu toate că sentimentul ăla de vină o să persiste încă ceva timp.

Dar e mai bine acum.

Eu sunt... mai bine.

Îmi redeschid brusc ochii atunci când aud zgomot de jos, cu siguranță din bucătărie, și nu mă surprinde să constat că s-a întunecat deja. Bâjbâi prin pat după telefon, mijind ochii spre ora destul de târzie – unspe seara – și spre cele câteva mesaje de la JJ.

Mă ridic în șezut, fiind puțin amețit din cauza somnului neplănit și respir lung de câteva ori, clipind rapid pentru a putea citi mesajele scrise atât de prost de și mai prostul meu prieten. Mă trezesc însă complet citind ultimul mesaj și am impresia că pulsul mi-o ia razna, dar încerc să mă calmez și formez numărul lui JJ.

La primul apel îmi intră direct căsuța vocală, ca mai apoi să răspundă după a doua încercare.

— CUM ADICĂ CINEVA A BĂGAT DROGURI ÎN BĂUTURILE DIN CLUB?! Aproape că sparg ecranul cu mârâitul meu necontrolat, închizând ochii pentru a-mi regla respirațiile întretăiate.

Îmi trec mâna liberă prin păr, dându-l pe spate și strâng din dinți când aud zumzetul gălăgios de la celălalt capăt.

— De unde să știu că se va întâmpla asta?! Țipă și el în telefon pentru a se face auzit și sunt nevoit să-mi îndepărtez aparatul de la ureche, pentru a nu asurzi. Hex, vino s-o iei pe Luna acasă! Nebuna asta nu mai știe ce-i cu ea!

— De ce n-ai dus-o tu acasă până acum, deșteptule? întreb iritat, ridicându-mă de pe pat pentru a-mi căuta geacă și cheile de la mașină.

— Am încercat, OK?! Tipa mi-a dat una în bărbie de-am văzut stele verzi și alta nu!

Mă opresc în loc, proiectându-mi în minte imaginea cu cei doi. Aproape că m-ar pufni râsul dacă n-ar trebui să pornesc în goană spre o drăcie de club. Și ce naiba caută acolo mai exact? Măine se presupune c-ar trebui să mergă înapoi la facultate.

Închid apelul după ce-i cer lui JJ numele clubului în care se află și-i spun să aibă grijă de Luna. Îmi iau geaca pe umeri și aproape că sar peste scări, ajungând imediat în dreptul holului de la intrare.

— Unde te grăbești, băiete? se aude din spatele meu vocea tatei, care apare de la bucătărie, cu o felie de pizza în gură. E îmbrăcat încă în uniformă, iar vederea lui îmi aduce imediat un gând nu tocmai plăcut în minte.

— Merg să-i iau pe JJ și pe Luna din *Trio*. Cineva a pus droguri în băuturile de acolo.

Instantaneu, lasă bucata aproape să-i pice din gură, încrețindu-și fruntea.

— Ce mama...! bolborosește, ducându-se înapoi în bucătărie, de unde se întoarce cu geaca pe care și-o trage imediat pe umeri. Din urma lui, mama ne privește pe amândoi cu ochi nedumeriți. Să mergem! tună tata spre mine și, după mult timp de când mă știu, mă bucur că este treaz pentru a mai rezolva și el din problemele cu care se confruntă orașul ăsta. Plus că, trebuie să recunosc, e oarecum plăcut să-l văd la

datorie. A trecut deja multă vreme de când nu a mai fost atât de îndârjit să meargă la muncă.

Tata o sărută pe mama în treacăt pe frunte, lăsând-o și mai în ceață, apoi mă împinge în față pentru a deschide ușa, abia reușind să mă încalț cum trebuie. Își scoate de la brâu un receptor, prin care comunică locația și cere o altă mașină care să vină după noi. Urcăm amândoi în mașina lui, fără să scoatem vreun cuvânt o bună bucată de drum.

Luminile orașului șerpuiesc odată cu mașina când tata încearcă să ocolească fiecare groapă și sunt nevoit să-mi pun mâinile pe stomac pentru a-mi calma zgomotele ce riscă să se propage dinăuntru. Nu mai mâncasem de azi-dimineață și nici atunci cine știe ce, însă nu-mi permit să mă gândesc acum la așa ceva. Sper doar ca nebuna de Luna să nu facă vreo prostie, dacă e prea amețită. Ultima dată când fusese în halul ăsta, nemernicul de văr'-su aproape că profitase de ea. Chiar nu înțeleg cum poate să fie în continuare atât de iresponsabilă. Poate ar trebui s-o leg de pat și s-o țin ca pe o prințesă închisă în turn.

Ironia mea mă lasă rece, la propriu.

— Tu cum de n-ai ieșit cu ei? mă întreabă tata la un moment dat, oprind la un semafor.

— Dormeam. Ridic din umeri.

Începe să bată darabana cu palmele pe suprafața volanului.

— Știi că va trebui să investigăm sursa acelor substanțe, nu-i așa? Asta-i include și pe micii tăi prieteni.

Îmi întorc fulgerător capul spre el, simțind cum fruntea mi se frânge din cauza cutelor formate. Strâng din buze, iar aerul pare că se rarefiază în jurul meu.

— Ei n-au *nicio* legătură cu drogurile! mârâi printre dinții încleștați, zărindu-l cum își arcuiește perfect sprânceana dreaptă.

— Oh, așa cum *nici tu* n-ai avut vreodată, nu?

Îl privesc. Pur și simplu îl privesc.

Nu vreau să dezvoltăm un subiect de care nu sunt deloc mândru și pe care încerc cu tot dinadinsul să-l las în urmă, uitat printre celelalte amintiri care-mi dau fiori și îmi usucă gâtul. Iar el, mai bine decât oricine, ar trebui să știe acest lucru.

Poate că trecutul meu cu iarbă, droguri și alte substanțe nu este unul tocmai demn de laudă, însă n-am mai luat rahaturi din alea ce-ți prăjesc creierul de câteva săptămâni bune. Nu zic să sunt spălat complet de păcate, însă nici nu merit să-mi pierd vremea cu asemenea discuții, în timp ce prietenii mei își varsă mațele prin băile clubului, mai mult ca sigur.

Așa că îmi mut privirea spre geamul de lângă mine, încercând să-mi conving pumnii să nu mai stea atât de încordați. Tatei nu-i scapă însă tensiunea din aer. De îndată ce se face verde la semafor calcă accelerația, lăsând liniștea să pună din nou stăpânire pe noi.

Peste mai puțin de cinci minute parcăm undeva pe Burnside Street. Îmi croiesc grăbit drum spre intrarea principală, imediat ce zăresc cea de-a doua mașină de poliție parcând lângă a noastră. Namila de om care păzește intrarea încearcă să mă oprească să trec, împingându-mă înapoi, însă îi blochez instantaneu brațele, prinzându-i o lovitură direct în obraz, ce-l catapultează în peretele din spatele lui. Nu mai stau să mă obosesc cu el, auzind în urma mea vocile agenților de poliție cum încearcă să facă ordine pentru a pătrunde în local. Mă împing în celelalte persoane care se bâțâie de colo-colo ca niște furnici aeriene, încercând să-mi găsesc prietenii cât mai repede cu putință. Însă ochii încep să mi se învârtă în cap odată cu luminile fosforescente și cu muzica ce-mi bubuie în timpane și simt că mă învârt deja în cerc, neștiind încotro să mă uit.

Zăresc câțiva indivizi abia ținându-se pe picioare lângă teigheaua barului, ca mai apoi să-și verse mațele pe jos și strâmb din nas degustat. Căldura excesivă dinăuntru aproape că-mi ia și mie mințile; nici nu-mi pot imagina ce simt netoții ăștia care s-au lăsat drogați atât de ușor.

Totul începe să se deruleze și mai încet odată cu apariția organelor de poliție pe ringul de dans, care încearcă să strige

spre ceilalți să oprească muzica și să nu se miște din loc, iar starea de panică pe care o resimt se intensifică și mai mult văzând că nu dau nicicum de Luna sau de JJ. Gândindu-mă că poate s-au dus la baie, mă grăbesc să fac cale întoarsă și să urc cele câteva trepte ce duc la etaj. Sar peste câte două-trei odată, sprijinindu-mă cu brațele de barele din lături și îmi ciulesc urechile în momentul în care aud câteva gemete înfundate venind din baia băieților.

Ocolesc la stânga și nu mică îmi e mirarea atunci când dau peste JJ, îngenunchiat în fața unui vas de toaletă. Își mută molcom capul spre mine când mă observă în tocul ușii, având ochii plini de roșeață și pupilele atât de dilatate, încât abia i se mai observă albeața din ei.

Mă apropii plin de frustrare de el, bătându-l de câteva ori pe spate.

— Geniule! Să vezi ce cafteală îți iei când ești treaz, JJ!

Încearcă să spună ceva, dar se oprește brusc, băgându-și și nou capul în vasul plin deja de vomă.

Mirosul înțepător îmi întoarce stomacul pe dos, așa că-mi duc brațul la nas, privind spre ieșirea din baie.

— JJ, unde-i Luna? Ți-am zis să n-o lași singură!

Încearcă să gângurească ceva, dar nimic coerent nu-i părăsește buzele. Se chinuie apoi să ridice brațul pentru a-mi face semn spre cealaltă parte a băii, ca mai apoi să icnească din nou.

Îl las să dea tot afară din el, asigurându-l că mă voi întoarce să-l iau și pornesc spre baia fetelor, rugându-mă ca Luna să nu fie într-o stare și mai proastă decât JJ.

Mă opresc însă în momentul în care constat că, la dracu', nu e deloc așa cum mă așteptam s-o găsesc. Și nu știu dacă ipostaza de acum ar trebui să mă bucure sau nu.

Stă rezemată de peretele băii, aproape strivită de corpul celui care e aplecat asupra ei, în timp ce mâinile lor par a se pierde pe trupul celui alt, odată cu mișcările aproape sălbatic produse de gurile lor. Mâna tipului se strecoară în jos, până

în dreptul fundului și mă crispez la vederea cărnii expuse de rochia mult prea sumară a Lunei, care aproape că nici nu există în fața nenorocitului care mai are puțin și își bagă de tot limba în gura ei.

Serios, ce fel de joc prostesc mai e și ăsta?

Geamătul Lunei mă scoate însă din gânduri, aducându-mă în realitatea nu prea plăcută – vizual, cel puțin – și nu mai stau pe gânduri. Mă aplec spre ratatul din fața ei, trăgându-l de marginea cămășii până când prind unghiul perfect pentru a-mi lipi pumnul de falca lui.

Trupul i se dă puternic în lături, scoțând niște sunete de înec, însă nu stau să-i tăbăcesc fundul și mai tare, ci mă apropiu de Luna.

— Care e problema ta? urlă tipul de lângă mine, ținându-și în căușul palmei nasul însângerat, și, vai, cât mă stăpânesc să nu-mi dau ochii peste cap.

— E drogată, cretinule! Sau ce, nu știi că o fată nu-și poate da consimțământul sub influența drogurilor? Marș d-aici până nu te strivesc în picioare!

Îmi cobor apoi privirea spre ea, răsucind-o astfel încât să mă asigur că se poate ține pe picioare și-mi ridic blând mâna spre obrazul ei, mișcându-i capul pentru a mă putea uita și mai bine la ea. Flutură obosită din gene, cu niște ochii injectați de un roșu aprins și mă strâmb puțin la vederea machiajului care i se întinde pe alocuri pe față, dându-i un oarecare aspect de prostituată.

Cuvântul mi se învâрте amar prin cap, făcându-mă să mă încrunt și să o prind și mai bine de șolduri.

Luna e orice, numai o tipă ușoară nu.

„Atunci de ce face toate astea?” mă întreb în gând.

Deschid gura pentru a o îndemna să coborâm la parter, însă tipul de mai devreme se mișcă instantaneu de lângă noi, împingându-se bezbetic cu umărul în spatele Lunei. Încerc să o prind înainte să se dezechilibreze și mai tare, însă totul se

petrece atât de repede, încât, atunci când mă dezmeticesc, e deja prea târziu.

Buzele ei le acoperă încet pe ale mele.

Nu apăsă, ci mai degrabă ca o atingere ușoară de pană, însă îndeajuns de palpabilă încât să mă facă să împietresc, simțind fiecare mușchi din corp cum mi se încordează.

Moliciunea și fierbințeala gurii ei mă fac să icnesc, luându-mă prin surprindere, și nu într-un sens bun.

Paralizez.

Paralizez, fiind conștient doar de bubuitul infernal al pulsului ce-mi țiuie în timpane, și de valul de căldură ce-mi ia cu asalt tot corpul, odată cu contactul buzelor noastre.

O aud cum scâncește încetișor, părând la fel de bulversată ca mine. N-am mai clipit de câteva secunde bune, așa că o observ atunci când flutură de câteva ori din gene, părând să nu focalizeze imaginea din fața ei cum trebuie.

Gurile noastre încă se ating.

Nu îndrăznesc să mă mișc din loc. Nu îndrăznesc să fac... mai nimic, de altfel.

Iar apoi, complet pe neașteptate, gura ei se presează cu și mai multă îndârjire peste a mea. Rămân la fel de împietrit, suprimându-mi un geamăt – de surprindere? – atunci când vârful cald și umed al limbii ei trece peste curbura buzelor mele înțepenite. O aud ca prin ceață cum pufăie, mușcându-mă din senin de buza de jos. Icnesc – din nou, de surprindere? – iar ea profită de momentul meu de slăbiciune pentru a-și strecura cu totul limba peste a mea.

Parcă cineva mi-a turnat benzină peste inimă, aruncând-o în aer.

Nădușeala din jur devine de-a dreptul insuportabilă. Cu atât mai mult cu cât, odată cu mișcările circulare executate cu limba, trupul mi se încinge asemenea unei torțe stropite cu gaz.

Mă sărută.

Luna chiar mă sărută.

Noi chiar... ne sărutăm.

Rahat. Rahat.

Rahat!

Cu ultimul dram de rațiune pe care-l mai am în mine, reușesc cumva să o împing înainte de a continua să...

Nu. Luna e drogată. Habar n-are ce face. Cu ce-aș fi eu mai bun decât nenorocitul de mai devreme, dacă aș profita de ea acum?

Și cum aș putea măcar să fac asta?

Luna e... prietena mea, pentru numele lui Dumnezeu!

Norocul face ca Luna să se desprindă fără prea mult efort de mine, cu toate că pelvisul ei încă stă periculos de aproape de al meu.

Nu mai respir.

Nu mai clipesc.

Nici nu cutez să mă mișc, de teamă să nu ne atingem anumite părți ce n-ar trebui să se atingă.

În fața mea, cu respirația sacadată și cu ochii încă tulburi, Luna mă privește ca prin ceață. Suntem aproape. Mult prea aproape.

Atât de aproape, încât îi pot desluși perfect lucirea umedă a transpirației ce-i șiroiește la baza gâtului. Sau felul în care obrații i se umplu de roșeață. Sau cel în care valurile calde ale răsuflării ei se izbesc de buzele mele încă umede din cauza așa-zisului sărut de mai devreme.

N-ar trebui să i le privesc.

Chiar *n-ar trebui* să fac una ca asta.

Dar nu mă pot abține, în ciuda rațiunii ce-mi țipă în cap.

Buzele ei sunt de un roșu aprins, umflate și lucioase. Și moi. Atât de moi. Oare mereu au fost atât de plăcute la atingere?

„Ce naiba ai, Zhelezkin?”

O aud cum trage aer în piept de câteva ori. Se încruntă brusc, ca și cum ar deranja-o ceva, apoi clipește des,

privindu-mă ca-n transă. Se uită la mine câteva secunde bune, timp în care inima riscă să-mi sară naibii din piept.

Buzele i se curbează apoi, luminându-i întregul chip.

— Hah! Te-am prins! Chicotește pe neașteptate ca un copil, lovindu-mi ambii obraji cu palmele, ca mai apoi s-o simt cum se lasă moale în brațele mele.

Mă văd nevoit să-mi strecor mai bine un braț pe după spatele ei pentru o stabiliza pe picioare, unindu-ne și mai mult părțile de jos ale corpurilor.

O prind cu cealaltă mână de după cap, auzindu-i în ureche suflul, acum lent, ce-i iese printre buze.

Fie a adormit, fie și-a pierdut cunoștința.

Perfect.

Îmi rezerv câteva clipe pentru a încerca să-mi reglez respirațiile întretăiate, privind pierdut spre peretele din fața mea.

Inima continuă să-mi duduie în coșul pieptului, aducându-mi cute pe frunte. Sunt agitat. Foarte agitat. *Prea* agitat.

Mintea mea e goală, cu excepția a două idei ce mi se învârt prin cap cu o viteză amețitoare.

Prima: aveam de gând, chiar dacă ar fi fost vorba de o secundă, să-i răspund la sărut. Nu știu de ce și cum sau în ce fel. Dar dacă n-ar fi fost sub influența acelor droguri și m-ar fi sărutat de bunăvoie, ceva îmi spune că i-aș fi răspuns cu același entuziasm izvorât naiba știe de unde.

Însă nu gândul ăsta mă înspăimântă. Ci al doilea.

Cel care mă pune în fața unei realități mai mult decât nebunești.

Sărutul ei tocmai mi-a provocat un început de erecție.

Naiba să mă ia!

Capitolul 17

LUNA ☾

*Can someone just hold me?
Don't fix me, don't try to change a thing
Can someone just know me?
'Cause underneath, I'm broken and it's beautiful*
Kelly Clarkson – ***Broken and Beautiful***

Nu-mi plăcea la grădiniță.

Prea mult zgomot.

Prea multe văicăreli.

Prea multă foială de colo-colo.

Îmi venea să mă închid în baie și să nu mai ies de acolo până nu se terminau pauzele. De când am intrat în grupa asta, de vreun an, am reușit să-mi fac doar vreo doi prieteni cât de cât apropiați: Kiva, o fetiță exagerat de timidă și fricoasă, și Bibi, un băiat exagerat de zâmbitor și de plin de viață. Nu erau genul meu de prieteni. Nu c-aș fi avut cine știe ce prieteni, la drept vorbind. Dar, din toată grămada, păreau singurii pe care aș fi putut să-i suport în preajma mea, fără să-mi dau ochii peste cap sau să împart pumni încolo și-ncoace.

Da, făceam asta cam des. Mami nu era niciodată de acord cu purtarea mea, nu puține fiind momentele când m-a certat și m-a pedepsit pentru certurile mele cu copiii vecinilor din cartier. Nu-mi plăcea să fiu drăguță dacă nu simțeam nevoia. Sau dacă ceilalți copii din jurul meu nu se purtau frumos, așa cum făceam eu la început. Poate eram

puțin cam prea rea de gură pentru vârsta mea, dar nu puteam să mă schimb doar pentru că lui mami nu-i plăcea cum mă purtam.

Și nici nu voiam să o fac.

Kiva m-a înghiontit cu cotul în braț, atrăgându-mi atenția.

— Ce e?

A roșit în obraji, buzele tremurându-i puțin înainte să-mi vorbească.

— C-Cred că H-Hex se holbează la tine.

M-am încruntat la auzul aceluia nume.

Hex Z-Al-Cărui-Nume-Nu-I-l-Puteam-Pronunța era vecinul meu.

Stătea chiar lângă noi, fiind despărțiți de acel copac care crescuse între casele noastre. Noi doi nu ne înțelegeam. Nu ne înțelegeam nici măcar un pic. Eu nu-l plăceam pe el, iar el nu mă plăcea pe mine. Nici măcar nu mai știam de unde începuse totul. Cred că din ziua în care găsisem un pui de pisică pe stradă și aruncase cu o piatră în el, făcându-l să-mi sară speriat din brațe. N-am să uit niciodată acel chicot răutăcios care umpluse toată curtea vecină. Sau felul în care scosese limba la mine, strâmbându-se ca un prost, cum intuiam că era.

Din acea zi, eu și băiatul din vecini am început să ne purtăm pică unul altuia.

Iar faptul că am ajuns exact în aceeași grupă nu mă încânta în prea mare măsură.

Mi-am întors capul spre băncuța la care stătea așezat. Era pauza de masă, moment pe care și-l petrecea mereu cu un băiat ciudățel, pe nume JJ, și cu o fată rea de gură, pe nume Vanessa.

Ați ghicit, nici cu ei nu mă înțelegeam.

De pe scaunul lui, Hex mi-a aruncat o strâmbătură urâtă, continuând să scobească un sandviș și făcând numai firimituri în fața lui.

M-am strâmbat și eu, apăsându-mi zona de sub ochi în timp ce scoteam limba la el. Pe față i s-a întipărit o expresie de furie. Am zâmbit satisfăcută, întorcându-mă cu spatele.

În fața mea, Kiva și Bibi se uitau la mine ca la o ciudată.

— Ce e? Am ridicat din umeri, mușcând cu poftă din mărul roșu pe care mi-l pusese mama în ghiozdan de dimineață.

— De ce te iei mereu la harță cu el? m-a întrebat Bibi, ușor amuzat.

— Dacă e prost, am ridicat din umeri, făcând-o până și pe Kiva să pufnească într-un râs discret. Râs care s-a evaporat însă brusc, amuțind instantaneu. Nu am apucat să o întreb ce a pățit.

În secunda următoare, scaunul de lângă mine s-a mișcat, iar băiatul din vecini s-a așezat în dreapta mea. L-am privit cu coada ochiului cum și-a sprijinit bărbia în palmă, uitându-se... la mine. Doar la mine.

Am continuat să mestec bucata de măr din gură, fără să-l bag în seamă. Mereu căuta să-mi atragă atenția într-un fel sau altul și mereu îl ignoram. În cele din urmă, avea să se plictisească și să se întoarcă la prietenii lui. Mereu s-a întâmplat așa.

Însă nu și acum.

A continuat să stea lângă mine, ca un ciudat, vreme îndelungată. De ce nu se mai termina pauza asta odată?

Kiva și Bibi nu mai scoteau un cuvânt. Prezența lui Hex îi făcea să fie timizi, dacă nu chiar înfricoșați de el. Aveau și de ce, la drept vorbind. La fel ca mine, nu părea prea prietenos, iar încruntătura pe care o avea mereu pe față nu-i lăsa pe ceilalți să se apropie de el. Încă nu-l

cunoșteam prea bine ca să știu dacă era cu adevărat un băiat rău sau doar se prefăcea.

BOC! BOC! BOC!

A început să bată cu degetele în masă și să se uite atât de insistent la mine, încât mi-a rămas mâncarea în gât.

BOC! BOC! BOC!

L-am ignorat.

BOC! BOC! BOC!

L-am ignorat din nou.

De data asta, m-a tras de o codiță. Nu prea tare, doar cât să mă facă să-mi doresc să-i strivesc cotorul de măr peste față.

L-am ignorat și de data asta, amintindu-mi de ultimul avertisment al mamei, referitor la purtarea mea.

O secundă mai târziu însă, palma lui m-a plesnit peste mână, făcându-mă să scap mărul pe covorul de sub picioarele noastre. M-am întors plină de nervi și uimire spre el, zăbindu-i zâmbetul răutăcios de pe chip.

— Ce mai aștepți? Ridică-l de jos. M-am holbat câteva secunde la el. Ceilalți se uitau la noi. Le simțeam privirile în ceafă. Băiatul din vecini continua să rânjească spre mine, ca și cum ar fi câștigat în fața mea.

Palmele mi s-au încheștat în pumni pe lângă corp. Am început să respir mai greu. Nervii mi s-au urcat la cap, sfârșind să fac exact ceea ce mama mă avertizase să nu fac.

Într-o clipită, m-am aplecat pentru a culege mărul rămas lângă piciorul mesei și, luându-l prin surprindere, i-am presat fructul peste gură, silindu-l să-și deschidă buzele din cauza șocului.

— Mai fă asta o dată și-ți îndes de tot cotorul pe gât!

S-a uitat uimit la mine, cu mărul încă între buze. De undeva din spatele meu, puteam auzi clar râsul prietenului său, JJ.

L-am ignorat, pentru a nu știu câta oară în ziua aceea, și am făcut cale întoarsă pentru a o lua spre baie și a mă spăla pe mâini.

Era clar.

Uram grădinița.

Deschid ochii încet și parcă tot corpul mi-e cuprins de o moleșeală puternică. O ceață groasă, ca de smoală albă îmi împăienjenește vederea, făcându-mă să clilesc des pentru a o înlătura și, în scurt timp, aceasta este înlocuită de o lumină pătrunzătoare ce-mi arde retina. Scâncesc abia perceptibil și aud vag câteva sunete înfundate ce-mi acaparează timpanele, ca mai apoi vocea familiară a tatei să mă aducă cu picioarele pe pământ.

Deschid larg ochii, încercând să captez cât mai mult cu privirea și-mi răsucesc gâtul spre stânga atunci când o siluetă întunecată se năpustește asupra mea și ceva moale și cald mi se așază peste frunte. Zâmbetul tatei, umbrat de o îngrijorare ascunsă, este primul care mă întâmpină în clipa în care reușesc, în sfârșit, să deslușesc ceea ce se petrece în jurul meu. Observ albul pereților, piesele infime de mobilier și așternuturile bleumarin ce-mi acoperă corpul de la brâu în jos. De undeva din dreapta, un ticăit surd continuă să umple întreaga cameră cu un ritm ce aproape că mă scoate din sărite.

Încerc să mă ridic în șezut, sprijinindu-mă în coate, însă o durere ascuțită în brațul stâng mă săgetează, făcându-mă să strâng din dinți cu putere și să privesc buimacă la acul ce-mi iese din piele, împreună cu un furtun subțire, care se pierde pe după capul tatei. Ochii lui continuă să mă fixeze la fiecare mișcare.

— Încet. Cred c-ai amorțit în patul ăsta, comentează, ajutându-mă cu un braț să mă ridic în fund pe salteaua destul de confortabilă, de altfel.

— De ce sunt aici? întreb, conștientizând în cele din urmă că mă aflu într-un salon de spital.

— Ai uitat ce s-a întâmplat aseară? se aude de undeva din încăpere vocea mult prea cunoscută a mamei, care apare imediat din spatele tatei, cu brațele încrucișate la piept.

Ochii ei aspri și cercetători coboară încet peste fața mea, făcându-mă să mă simt incomod sub privirea aceea mult prea insistentă, motiv pentru care îmi dreg glasul, umezindu-mi buzele stafidite.

— Ce-ți amintești că s-a întâmplat ultima dată? întreabă tata pe un ton domol, dându-mi în treacăt o șuviță după ureche.

— Eram la club cu JJ, mărturisesc, ducându-mi mâna la cap. Sângele încă îmi pulsează ciudat de tare, ca și cum o migrenă ar sta să mi se formeze din moment în moment. Ni s-au dat niște băuturi gratis de la bar, apoi... nimic. Mă încrunt, încercând să mă gândesc puțin la cele petrecute în acea seară. Știam că nu fusese o idee bună să beau din paharul dat de acel tip imediat ce am luat o înghițitură și am simțit un gust dubios, însă în momentul ăla aveam nevoie de ceva care să mă facă să uit de mine chiar și pentru câteva clipe, așa că n-am băgat de seamă detaliul și am dat tot paharul pe gât, odată cu JJ. În rest, mintea mea e într-o confuzie totală. E un întuneric atât de acaparator, încât încercarea de a-mi aminti nu face decât să-mi accentueze și mai mult starea de rău.

Scâncesc.

Am mai spus că am idei genial de proaste atunci când am stări nasale?

Îmi închid ochii puțin, frecându-mi degetele între ele.

— Erau droguri, nu-i așa?

Tata dă scurt din cap și abia acum îi observ expresia mai mult decât obosită de pe față. Părul îi stă puțin ciufulit la vârfuri, ca și cum și-ar fi trecut de prea multe ori mâna prin el, iar sub ochi i-au apărut niște pungi negre, întunecate, ce

denotă lipsa de somn și extenuarea. Mânecele cămășii îi sunt suflecate până la coate, mototolite într-un mod neglijent, ce nu-i stă în fire și nu pot să nu mă simt prost la gândul că, probabil, a stat lângă mine permanent.

Un nod imens mi se pune de-a curmezișul pieptului.

— Ai noroc c-ai fost adusă aici la timp, altfel cine știe cum ajungeai dacă prostiile alea își făceau complet efectul!

Îmi întorc din nou capul spre mama, privind-o în tăcere. Pare destul de iritată după modul aproape milităresc în care bate cu piciorul în podea.

— JJ! Mă întorc deodată spre tata, prinzându-l de mânecă. Cum e? E bine?

— E în regulă, l-au adus odată cu tine. Fie doarme, fie a plecat deja. E destul de târziu.

Îi răsucesc brațul astfel încât să pot arunca o privire asupra ceasului său de la încheietură și oftez atunci când constat că e cu mult trecut de ora prânzului.

Fir-ar, s-a zis cu primele mele cursuri!

— Să plecăm de aici, spun, încercând să mă ridic, însă tata mă prinde de umeri, oprindu-mă.

— Stai, trebuie să vină doctorul pentru a-ți da permisiunea să pleci.

— Sunt bine. Încerc să-l îndepărtez de lângă mine, însă nu prea îmi iese.

— Nu mai fi atât de încăpățânată și egoistă și ascultă-l pe David! ridică mama vocea la mine. Ne-ai creat destule probleme, Luna!

Fruntea mi se încrețește odată cu grimasa ce mi se formează pe față. Aerul devine brusc mult prea apăsător, ca și cum un nor imens de ploaie s-ar forma deasupra capetelor noastre.

— Nu te-a pus nimeni să stai după mine, comentez, smulgându-mi dintr-o singură mișcare acul înfipt în braț.

O senzație dureroasă de arsură îmi ia cu asalt întreaga piele, aducându-mi un gust amar pe limbă, pe care îl ignor însă imediat, odată cu vorbele de protest ale tatei.

Îl împing puțin, cât să am acces la marginea patului, însă nu reușesc prea bine să-mi pun picioarele pe podea. Trupul mamei apare de nicăieri în fața mea, privindu-mă cu o expresie rece și oarecum... ciudată. Ca și cum ar risca să aibă o cădere nervoasă din moment în moment.

Suprafața ochilor i se umple de o sticlire bizară.

— M-am săturat până peste cap de ifosele tale de rebelă, Luna! Voiai să te lăsăm acolo, să profite de tine toți drogații, la fel cum începi să ajungi și tu? De ce faci niște alegeri atât de proaste? Crezi că n-am ce face decât să stau cu gura pe tine? Că-mi face vreo plăcere? Eu doar încerc să te... Se oprește brusc, mușcându-și buzele ca și când n-ar putea să ducă la bun sfârșit fraza. Clipește de câteva ori, îndepărtând o parte din sticlirea de mai devreme și trage adânc aer în piept. Când vei înțelege că toate prostiile pe care le faci se vor întoarce împotriva ta în cel mai urât mod posibil, hm? Când îți va intra în căpșorul ăla necopt că îți vei distruge viața dacă o să continui așa?

— E distrusă deja... murmur mai mult ca o șoaptă, fără să conștientizez că am dat glas acestor cuvinte.

— Poftim?! întreabă mama, înclinându-și capul într-o parte.

Pufnesc.

— Sincer, ultimul lucru de care am nevoie acum e predica ta, mamă. Încetează.

O aud oftând peste câteva secunde, zărind-o cu coada ochiului cum își trece agitată degetele prin păr. Parcă stă să plângă, însă îmi e cu neputință să cred așa ceva. Exceptând perioada morții lui Sunny, mama a plâns o singură dată în fața mea, și cu siguranță nu a vărsat vreodată lacrimi din cauza mea.

— Încerc să te fac să înțelegi că toate deciziile tale au consecințe, Luna. Poți să ieși cu cine vrei, însă niciodată să nu scapi situația de sub control. Crede-mă... face o pauză, privind undeva spre geamul salonului. Știu mai bine decât oricine cum este să plătești pentru greșelile tale.

Mă uit lung la ea, dându-mi seama că poate este pentru prima dată când îmi vorbește atât de serios. Ușa de la intrare se deschide însă înainte să am timp să formulez vreun răspuns și un bărbat îmbrăcat în halat alb – cu siguranță un doctor – își face apariția, având un carnet sub braț. Mama închide imediat gura, aparent nemulțumită.

În scurt timp, apele se mai calmează și, după câteva întrebări și o ultimă examinare, îmi este aprobată cererea de a merge acasă. Mama se scuză și merge să vorbească cu doctorul, care se pregătește să iasă, lăsându-mă de una singură cu tata.

— Mama ta ți-a adus niște haine, spune, făcându-mi semn cu capul spre un scaun de lângă perete, unde observ o pereche de pantaloni albastru-închis, o bluză groasă de bumbac și geaca mea scurtă de fâș. La piciorul scaunului, zac așezați ordonat bocancii mei negri de piele, care parcă mă îndeamnă să mă mișc mai repede pentru a pleca numaidecât din locul ăsta ce miroase a dezinfectant și medicamente. Într-un mod ciudat însă, îmi place mirosul. Parcă mă trezește la viață.

Mă retrag în baia aferentă salonului, pentru a mă schimba repede de cămașa de spital și, când mă întorc, îi fac semn tatei că sunt gata de plecare, nu înainte de a mă interesa ce s-a întâmplat cu JJ în tot acest timp. Aflu de la dispecerat că plecase cât timp eu încă dormeam și că e bine, poate are doar o ușoară durere de cap.

Urc în mașină, cu trupul încă amortit de-a binelea și cu stomacul care-mi cere disperat de mâncare și-mi scot telefonul pe care-l luasem de la tata la ieșirea din spital, pentru a-i da un mesaj lui JJ. Nu sunt deloc surprinsă să constat că mai am alte câteva mesaje și apeluri de la ceilalți,

care mă roagă să le dau de știre imediat ce mă trezesc, pentru a se asigura că sunt bine. Le răspund în grabă tuturor, tastând oarecum cu mișcări rigide și continui să glisez printre mesajele primite, încruntându-mă puțin când îmi dau seama că n-am niciunul de la Hex.

OK, poate că i-am spus să nu se mai bage în viața mea într-un fel sau altul și poate că, după acea întâmplare de pe balcon, nu prea mai are chef să știe de mine, totuși, eu m-aș interesa de el chiar dacă am fi certați sau dușmani de moarte. Așa mi-e felul și tocmai de aceea sunt puțin ofticăță la gândul că nu prezintă atât de mult interes pentru el, încât să se străduiască să-mi scrie măcar un amărât de mesaj. Și nu cred că nu știe ce s-a întâmplat. Avem un grup de mess al nostru, unde JJ a discutat cam prea în detaliu totul. Bine că măcar el își mai amintește ceva.

Închid telefonul și-l bag în buzunar, dându-mi seama abia acum că am ajuns deja în fața casei. Mama coboară în tăcere din mașină, trântind portiera în urma ei și o privesc fără să clilesc cum își croiește drum prin zăpada proaspăt depusă pe asfaltul din fața casei. Tata deschide cu telecomanda ușa garajului, parcând mașina, apoi ne îndreptăm amândoi spre intrarea în casă.

E frig, în ciuda faptului că soarele lucește pe cer ca într-o zi de primăvară. Ochii îmi cad fără să vreau peste peluza familiei Zhelezkin și nu pot să nu mă holbez preț de câteva secunde asupra casei cufundate în liniște. Nu se vede nicio mișcare înăuntru, dar părinții lui sunt mai toată ziua plecați la muncă, iar Hex... cine știe pe unde umblă, dacă nu e acasă.

Un oftat îmi scapă printre buze și-l simt pe tata ajungând în dreptul meu.

— Ar trebui să vorbești cu el.

— Hm? Îmi ridic confuză privirea spre el, neînțelegând la ce face referire.

Tata își suflă puțin în palme, scoțând aburi calzi pe gură.

— Mă refer la amicul tău, Hex. Am vorbit aseară cu Brian, atunci când am ajuns la spital. Voia să-ți ia o declarație despre cele întâmplate, însă i-am spus că nu ești în stare și am rezolvat eu cu el, în locul tău. Mi-a spus că Hex le-a dat de știre despre ce se întâmpla în club și că el te-a găsit. Mă gândesc c-ar trebui să-i mulțumim pentru ceea ce-a făcut, nu crezi?

Rămân blocată. La propriu.

Am noroc cu o pală de vânt mai puternică ce-mi aduce niște omăt peste față, altfel sigur nu mi-aș fi revenit prea curând.

— A fost acolo? întreb pe o voce stinsă, încruntându-mă.

— Da, se pare că el te-a dus la ambulanță.

Nu știu ce să spun. De fapt, nici măcar nu știu cum ar trebui să primesc vestea asta deloc... încântătoare. Nu vreau să mă gândesc la starea în care m-a găsit. Recunosc – cu rușine, ce-i drept – că am tendința de a mă destrăbăla atunci când trag pe nas rahaturi sau beau prea mult. Nu într-atât încât să nu mai știu de mine sau să mă zvârcolesc în patul oricărui necunoscut, pentru că nu-s chiar atât de idioată, dar sigur n-am fost prea întreagă la minte aseară.

Nu-mi place să mă gândesc că Hex a văzut, încă o dată, o latură a mea pe care nu voiam să o vadă nimeni. Știe deja despre flaconul de antidepresive. Chiar nu vreau să se gândească acum că am ajuns la vreo limită extremă și că voi pierde controlul.

Dar cine știe? Poate n-a fost chiar rău. Vreau să spun, ce puteam face atât de grav, încât papă-laptele ăla să nu-mi dea nici măcar un afurisit de mesaj? Nici măcar la mesajele de pe mess n-a răspuns, deși le văzuse.

Sper că nu i-am tras vreun pumn în față. Îmi amintesc vag că am făcut așa ceva cu JJ.

Deși, la ce corp are Hex, mai mult ca sigur nici n-ar fi simțit mare lucru.

Doamne! De ce nu pot să-mi amintesc ce-am făcut?

— Mă gândeam să-i invităm la cină într-o seară pe el și pe ai lui, ce spui?

Îmi ridic fulgerător capul spre tata, arcuind sceptică din sprânceană.

— Vrei să faci mama infarct?

Zâmbește scurt, scuturând din cap.

— Nu, dar cred c-a venit vremea să lăsăm toată ura asta dintre noi la o parte, nu? Mama ta trebuie să înțeleagă că accidentul lui Sunny n-are nicio legătură cu acel băiat. Iar eu m-am cam săturat de toată râca asta dintre ea și familia aia.

Îl privesc gânditoare, întrebându-mă oare cum de poate fi atât de înțelept, încât să mă surprindă de fiecare dată.

Tata nu fusese niciodată afectat în așa măsură de moartea lui Sunny ca mama. Da, trecuse prin acea perioadă de negare, în care se izolase de noi, refugiindu-se în muncă pentru a mai uita de plânsetele mamei de acasă, dar durerea nu l-a lăsat niciodată să-și piardă complet capul și să facă acuzații nefondate, așa cum proceda mama. Știa, chiar și acum, că moartea poate veni la orice pas și că nu poate scăpa nimeni de ea atunci când își pune amprenta asupra ta.

De-ar fi toți ca tata, lumea ar fi, poate, un loc mai bun și mai înțelegător.

— Nu știu ce să spun, murmur în cele din urmă, mișcând stânjenită din picioare. Vreau ca ura la adresa lui Hex să dispară din familia noastră, însă nu știu dacă o cină este tocmai soluția ideală.

— Bine, discutăm mai târziu, spune, strecurându-și brațul ca să mă ia de după umeri și să mă tragă mai aproape de pieptul lui. Mă sărută cast pe creștet și simt cum căldura

din coprul lui se contopește cu a mea. Ești scutită azi de ore, poți merge să dormi dacă vrei.

Ochii mi se umplu instantaneu de o lumină plină de satisfacție, cu atât mai mult cu cât mai am după-amiază încă două cursuri.

Îmi încolăcesc brațele în jurul lui, strângându-l lângă mine și mă bucur preț de o secundă că s-a întâmplat așa.

Mereu trebuie să vezi partea bună a lucrurilor, nu?

Mda, nu pot sta locului.

Când se face aproape ora trei după-amiaza, sătulă să mă tot învârt prin mansardă, ies din casă pentru a parcurge aleea din fața locuinței vecine. Hex nu-mi răspunde deloc la mesaje, nici la apeluri și se înșală amarnic dacă are impresia că mă poate ignora ca pe ultima persoană.

Da, i-am făcut o fază aiurea pe balcon, dar acum vreau doar să-i mulțumesc pentru ce s-a întâmplat la club, nimic mai mult. Nu-i înțeleg deloc comportamentul; e derutant și încep să cred că se comportă ca o fetiță la pubertate, care nu știe ce-s ăia hormoni. Sau sex. Sau filme porno.

OK, stop!

Cert este că am de gând să vorbesc astăzi cu el, fie că-i convine sau nu. Măine va trebui să merg la facultate, iar apoi nu voi mai avea atât de mult timp de pierdut cu ceilalți dacă vreau să rămân cu notele pe linia de plutire. Poate că am luat bursă – cu ajutor divin – în primul semestru, dar nu sunt atât de încrezătoare în ceea ce-l privește pe al doilea. Și am nevoie de banii respectivi, dacă vreau să mă mut în apartament, în viitorul, sper eu, apropiat. Știu că tata ar fi mai mult decât bucuros să mă ajute pe plan financiar, dar nu vreau să-l bat la cap momentan cu așa ceva; pot să mă întrețin și singură, sunt convinsă.

Scutur din cap, încercând să-mi alung gândurile și bat de câteva ori în ușă, așteptând un răspuns. Răspuns care

apare abia după a doua încercare și sunt mai mult decât surprinsă să o zăresc pe mama acestuia, Cristine, proptită în tocul ușii, cu niște ochi plini de uimire pe chip. Ține în mână un prosop de bucătărie cu care continuă să-și șteargă palmele de apă și mai că-mi vine să fac cale întoarsă. N-am mai vorbit de mult, mult timp cu ea și chiar mă simt puțin incomod să o fac tocmai acum.

— Vai, Luna! Mă bucur să te văd. Ce te aduce pe aici?

— Mm, voiam să vorbesc puțin cu Hex, dacă se poate.

— Ah, Hex nu e. A plecat de dimineată, nu știu unde.

Buzele mi se întredeschid, însă decid să le închid la loc, încruntându-mă ușor.

Evident că fiul risipitor nu e acasă, ar fi fost culmea să fie!

— Păi... mulțumesc atunci. O zi bun...

— Poți urca la el în cameră, dacă dorești să-l aștepți, mă întrerupe înainte să fac cale întoarsă. Deschide ușa larg, apoi continuă: Trebuie să plec înapoi la muncă, dar poți rămâne dacă e ceva urgent. Am încredere în tine și știi deja unde se află cheia de rezervă, în caz că vrei să pleci înainte să se întoarcă, nu?

Dau aprobator din cap, oarecum debusolată și pășesc plină de reținere înăuntru, înghițind în sec atunci când ușa se închide cu un scârțait în urma mea. Mama lui dispare imediat în bucătărie și-i aud tropăitul când se mișcă de colo-colo, iar eu mă simt nevoită să-mi plimb privirea de-a lungul holului, negăsindu-mi locul acolo. Nu mai călcasem de mult timp în casa lui Hex – exceptând dățile în care am fost în dormitorul lui – și parcă totul mi-e străin, ceea ce e adevărat. E ciudat de liniște, ca și cum aș fi prinsă într-un glob de sticlă de unde nici măcar lumina n-ar mai putea scăpa, darămite eu.

— Dacă vrei ceva de mâncare sau de băut îți poți lua din frigider! se aude vocea lui Cristine din bucătărie.

Îi răspund scurt, arucându-mi apoi privirea asupra scărilor ce duc la etaj, iar pașii mă poartă de unii singuri până

în dreptul camerei lui Hex, unde apăs reticentă pe clanță. O fac totuși și, înăuntru, dau peste aceeași imagine de acum ceva timp, când am fost ultima oară aici.

Așternuturile par neatinse, cu draperiile trase la geamuri și cu un semiîntuneric care acaparează întregul dormitor și mă apucă subit o stare de moleșală, ca și cum atmosfera din camera asta mi-ar putea provoca o durere de cap din moment în moment.

Încep să mă plimb de colo-colo, holbându-mă la puține lucruri pe care le are prin sertare sau pe birou, dar mă plictisesc repede. Sfârșesc prin a mă așeza pe scaunul de birou rotativ, învârtindu-mă de câteva ori.

Nu știu de ce am acceptat propunerea lui Cristine de a-l aștepta pe Hex. Habar n-am unde se află sau când are de gând să se întoarcă, însă sigur nu plănuiesc să-l aștept o veșnicie, oricât de mult mi-aș dori să vorbesc cu el în acest moment. Nu de alta, dar sunt convinsă că nici mie, nici lui Brian nu ne-ar conveni să dăm nas în nas.

Mă opresc din învârtit în clipa în care simt că ameteșc și-mi sprijin capul de suprafața biroului. Închid ochii, fredonând în gând un ritm necunoscut care mă bântuie uneori. Îmi eliberez mintea de orice gând întortocheat, continuând să murmur în minte versurile care încep deja să prindă contur și nu-mi dau seama când mă ia somnul.

Mă trezesc de la bufniturile ce se aud înfundat dincolo de ușă și tresar în secunda în care aceasta se izbește de perete și Hex își face apariția în dormitor; doar că nu e singur.

Fata ascunsă de brațele lui pare să-i scalde fața în propriile bale. Sincer, nu prea îmi pot da seama dacă se sărută sau pur și simplu se ling ca niște animale.

Mâinile lui Hex coboară greoi spre fundul acesteia, strângându-i cu forță și îndârjire fesele aproape dezgolite de fusta mult prea scurtă pentru vremea de afară și simt cum mi se întoarce puțin stomacul pe dos atunci când buzele ei

rujate se deschid într-un geamăt lung și mult prea scârbos pentru urechile mele.

— Te vreau în mine, se pisicește tipa la urechile lui și nu mai are mult până să-și rupă spatele de la cât de tare se unduiește sub atingerile sale.

Mă surprinde să-l văd pe Hex că își afundă fața între cupele sutienului ei aflat la vedere, făcându-mă să mă dau agitată înapoi.

Scaunul din spatele meu se dezechilibrează și cade cu o bubuitură destul de puternică pe podea, iar sângele mi se scurge treptat din corp în momentul în care ochii celor doi mă fixează.

Îi întâlnesc numaidecât privirea parcă în transă a lui Hex și-mi mușc imediat, plină de frustrare, buza de jos, dându-mi seama în ce situație de tot rahatul mă aflu în acest moment.

Naiba să mă ia!

Capitolul 18

HEX ☹

*If we can't be what we used to be
I'll do anything to keep you here
I'll even be your enemy,
To keep you close to me*

Sandro Cavazza – **Enemy**

Era vineri și, după ce am ieșit de la ultimul curs al nesuferitei profesoare de literatură, l-am luat pe JJ să mergem mai repede în spatele școlii și să tragem din țigară.

Nu eram într-o dispoziție prea bună. Eram irascibil și tâmpilele îmi zvâcneau, iar privirile curioase și iscoditoare ale celor pe lângă care treceam mi se păreau mai mult decât enervante. Voiam să țip la ei să-și vadă naibii de rahatul lor, dar nu aveam suficientă energie pentru a mi-o pierde drăcuind. Nu aveam energie nici măcar să respir.

Mi-am aruncat ghiozdanul lângă peretele clădirii, lăsându-l să se prăbușească peste iarba bătătorită de la picioarele mel, și mi-am scos, cu fruntea brăzdată de cute adânci, pachetul aproape gol de țigări din buzunarul gecii de piele, trăgând afară una zdrobită puțin la un capăt. JJ și-o aprinsese deja pe a lui, așa că m-am aplecat să-mi dea un foc. Nu aveam habar unde îmi era nenorocita de brichetă, dar nu-mi mai păsa de ea.

— Unde-i tontul de Bibi? am întrebat după un timp, sprijinindu-mă cu spatele de zidul rece pentru a privi spre curtea liceului, care era deja plină de proști ce se pupau în fund unul pe altul ca să fie acceptați în cercurile „importante”.

Bogați, săraci, ciudați, jucători de fobal și majorete despuiate, toți trăiau în micul lor univers și rareori interacționau cu alții din afara cercurilor lor. Iar cine o făcea, era imediat catalogat drept fraier.

Liceul era un loc plin de falsitate infectă și abia așteptam să scap odată de acolo.

— Habar n-am, a ridicat din umeri JJ. Când i-am dat mesaj, acum vreo zece minute, avea oră de informatică împreună cu Kiva. Doar o știi pe tocilara aia mică; probabil rămâne după ore și-l ține și pe cățelușul de Bibi după fundul ei.

— Îi e drag de ea. Nu-i mai spune „cățeluș”, am bombănit cu o oarecare iritare.

— Asta nu-l face mai puțin fraier! a pufnit, trăgând iar din țigară.

I-am aruncat o grimasă dezinteresată, încercând să nu-mi dau ochii peste cap. O fi fost Kiva o mică toculară căreia îi plăcea să stea cu nasul în cărți cât era ziulica de lungă, dar măcar dispunea de mai mulți neuroni funcționali decât JJ. Încercasem de multe ori să-mi dau seama de ce unei fete atât de frumoase, cumini și deștepte ca ea i s-ar fi putut aprinde călcâiele după unul ca el. Cu tot respectul meu față de JJ, nu era o noutate pentru nimeni că prietena noastră mai timidă ar fi putut să țintească spre ceva mai... bun.

JJ era destul de arătos, glumeț și o parte din atracția asta nebună a fetelor probabil că se trăgea de la pachețele de mușchi și libidoul uriaș de care dispunea, însă JJ nu știa care era definiția unei relații stabile, de durată. Pentru el, sexul reprezenta fundamentul fără de care n-ar fi fost în stare să țină o fată lângă el mai mult de jumătate de oră. Conversațiile în adevăratul sens al cuvântului nu-l caracterizau.

Era tot ceea ce nu o definea pe Kiva.

Și tot ceea ce ar fi trebuit să o țină la distanță de el.

Am tras iar din țigara înecăcioasă, simțind cum mi se chircește stomacul de durere întrucât nu mai pusesem

mâncare în gură de... nici nu mai știu cât timp. Nu eram în acea fază a adolescenței în care să mă scufund în cine știe ce rahat de depresie sau să fiu în căutare de atenție cronică și nici nu eram în vreun stadiu instabil de rebeliune. Pur și simplu, nu aveam poftă de mâncare, iar dacă aveam, îmi venea în cele mai nepotrivite momente.

Mi-am lins buzele uscate, mușcându-mi în treacăt obrazul pe dinăuntru. Continuam să scrutez mulțimea neliniștită de elevi, în căutarea unui anume chip. Aș fi putut să-i recunosc silueta într-un ocean nesfârșit de clone.

O anumită brunetă mă scotea din minți uneori și nu neapărat în sensul bun al cuvântului.

— Omule, ce tot ai zilele astea? s-a auzit la un moment dat vocea celui de lângă mine, făcându-mă în cele din urmă să mă uit în direcția lui. Parcă n-ai fost tu săptămâna asta.

M-am uitat lung la el. În rarele momente în care JJ nu o făcea pe clownul, se dovedea a fi al naibii de perspicace. Era o contradicție totală.

— Nu știu la ce te referi. Am ridicat din umeri.

— Oh, deci vrei să zici că faptul că l-ai bătut măr pe tipul ăla, acum două zile, fără un motiv anume, e ceva normal la tine, mai nou? Sau faptul că aproape ai scuipat-o în ochi pe nebuna aia de biologie? Nu zic că n-ar fi meritat-o; sincer, s-a purtat ca un rahat cu ochi când s-a luat de tatuajele tale, deși nu avea nicio legătură cu laboratorul ei afurisit. Totuși, deja o dai în extrema cealaltă și-o să ajungi exmatriculat dacă nu te potolești, frate!

Am scos fumul pe nări, molfâindu-mi câteva secunde buzele.

JJ avea un dram de dreptate, nu c-aș fi recunoscut asta vreodată în fața lui; tindea să se umfle în pene ca un curcan. Însă nu regretam cele petrecute, cel puțin nu atât de mult încât să-mi fie frică de eventualele consecințe.

Mi-ar fi părut rău dacă părinții mei, în special mama, ar fi aflat de comportamentul meu? În mod clar. Era singura

persoană pe care n-aș fi vrut s-o dezamăgesc, dar unele situații mă făceau orb și nepăsător, lăsându-mă să mă lupt abia mai târziu cu rușinea.

Mama ar fi fost dezamăgită de mine și știam că asta m-ar fi rupt în două.

Vâzând că nu mă zoresc să-i răspund, JJ și-a dat teatral ochii peste cap, zdrobindu-și chiștocul sub talpa bocancului. Un obicei de-ale lui, pe care îl exersa destul de des.

— Regina sclipiciului regal ar trebui să-ți dea sex mai des. Devii irascibil când duci lipsă, serios!

Fruntea mi s-a încrețit atât de repede, încât nici n-am simțit pe moment presiunea ce mi s-a format în moalele capului. Tot ce știam era faptul că aruncasem cu sete chiștiocul în JJ și că-mi părea rău că se ferise din calea lui.

M-a fulgerat cu o privire plină de zeflemea, dar se pare că a mea era totuși mai convingătoare, forțându-l să-și strângă buzele într-o linie încordată.

— Ai grijă ce rahat scoți pe gură la adresa ei, JJ! Nu-mi place să vorbești urât despre ea. Cu atât mai puțin de față cu mine.

— Te-a spălat pe creier, zău! a mormăit în barbă, trecându-și de câteva ori mâna prin părul des. Știi că n-o spun cu răutate, Hex. Tu nu erai așa. Nici măcar atunci când ți se mai aprindeau călcâiele după vreo tipă, nu reacționeai ca un nebun. Ești irascibil și scăpat de sub control. Ai nevoie de câteva zile libere, cât mai departe de fătucă aia, sincer! Sau poate ai nevoie doar de un pumn de la Luna; cu el, mereu se rezolvă totul.

— În momentul ăsta, am nevoie doar să-ți ții gura ca să nu mă tentezi să-ți dau vreuna.

Mi-a zâmbit într-un mod parșiv, în colțul gurii.

— Ia spune, de când n-am mai ieșit și noi la o bere ca băieții? De când nu ne-am mai distrat și noi prin oraș, pe la vreun club sau ceva? Te comporți de parcă te-ai însurat și ți-ai pus ștreangul la gât. Ești orb când vine vorba de ea, o

știi și tu! Iar dacă nu, atunci ești mai prost decât mine. Eu măcar am idee ce vreau și unde să trag linia. Tu pare-mi-se că orbecăiești doar ca să-i faci pe plac unei tipe pe care, la drept vorbind, nici măcar nu o agreez prea mult.

— Nu trebuie s-o agreezi tu, am spus printre dinții încleștați, simțindu-mi pumnii zvâcnind pe lângă corp. Nu știam dacă-mi venea să fac stânga-mprejur și să-l las acolo sau să o dau naibii de treabă și să-i mut falca din loc cu vreun pumn.

Nu eram înnebunit după Sunny, însă țineam la ea îndeajuns de mult încât să nu accept ca altcineva, nici măcar prietenii mei, să vorbească urât la adresa ei.

— Da, da. A plescăit din buze și privirea i-a fugit undeva în spatele meu. Oh, că tot vorbeam de lup!

Inima mi-a sărit o bătaie la gândul apariției lui Sunny. Am întors capul în direcția unde se uita el și ritmul cardiac mi s-a potolit pe dată.

Luna își făcea loc prin mulțimea gălăgioasă, strâmbându-se de câteva ori ucigător spre câte un grup care se proptea în mijlocul drumului. S-a oprit cât să schimbe niște vorbe cu un tip mai înalt cu un cap decât ea, pe care-l știam ca fiind Joel sau ceva de genul. Respirația mi s-a accelerat din nou. Maxilarul mi s-a încleștat la vederea lor, în timp ce treceam în revistă toate motivele pentru care cei doi ar fi putut sta de vorbă unul cu celălalt. N-ar fi trebuit să aibă nimic în comun. Joel făcea parte din cercul sportivilor, era arrogant și plin de sine și era cunoscut printre băieți pentru abilitățile lui de a se băga pe sub chiloții fetelor. Nu era genul de băiat de care Luna să fie atrasă. Și totuși, vorbeau ca și cum s-ar fi cunoscut de când lumea și pământul. Vedeam negru în fața ochilor.

Nu voiam să-l văd că e apropiat de cineva din cercul meu de prieteni.

În cele din urmă, Luna s-a îndepărtat de Joel, nu înainte ca nemernicul să-i facă nu-atât-de-subtil cu ochiul,

de mai că-mi venea să scuipe pe jos pentru a nu mă îneca cu saliva.

Era clar, flirta cu ea, iar asta putea să însemne un singur lucru – voia să o aibă ca trofeu, pe lângă zecile de cuceriri ale lui.

Numai peste cadavrul meu!

— Ia-o ușurel! JJ m-a bătut pe spate. Încă puțin și parcă văd că bagi pe cineva în comă până diseară.

„N-ar fi fost o idee rea”, mi-am zis în gând. Joel ar fi arătat numai bine în comă.

Mă pregăteam să fluier după Luna pentru a-i atrage atenția că eram acolo, când silueta brunetei mele și-a făcut apariția parcă de nicăieri, apucând-o pe Luna de braț pentru a o opri în loc. Atmosfera nu mi părea una prea relaxată între cele două – nu c-ar fi fost ceva nou – dar curiozitatea și faptul că n-o mai văzusem pe Sunny de mai bine de trei zile m-au făcut să mă dezlipesc din locul în care eram și să-mi mișc pașii în direcția lor. L-am auzit vag pe JJ bolborosind ceva în urma mea, dar nu m-am obosit să-l ascult.

Mi-am continuat drumul până când am reușit să le aud șușotelile. Luna părea încruntată, ținându-și buza de jos între dinți ca de fiecare dată când nu era în apele ei, în timp ce Sunny stătea cu spatele la mine, astfel că nu-i puteam descifra foarte bine trăsăturile feței.

S-au oprit amândouă din murmurat în același timp, în momentul în care ochii larg deschiși ai Lunei au pendulat peste corpul meu, observând că mă apropii. Ca la comandă, trupul ca de clepsidră al lui Sunny s-a întors imediat spre mine, forțându-se să zâmbească. Mereu îmi puteam da seama când zâmbea fals.

Am ridicat din sprânceană spre cele două, poziționându-mă în fața lor cu mâinile în buzunarele blugilor.

— E totul în regulă aici?

Întrebarea mea n-a primit nicio reacție din partea lor. Mi-am mutat privirea de la Sunny spre Luna, care părea gata

de plecare, ca și cum n-ar mai fi rămas acolo nicio secundă în plus.

Deodată, mâinile lui Sunny s-au prins cu îndârjire de brațul stâng al Lunei și chipul i s-a luminat de un zâmbet imens.

Radia pur și simplu.

— Totul e bine, Hex. Am rezolvat disputa, așa cum îți doreai. Este, Luna?

Am privit-o drept în ochi, și vai, cât de neputincios mă simțeam în fața acelui zâmbet orbitor ce-i sticlea în privire. Mă înmuia pe interior cu o căldură ce țâșnea prin mine ca un elixir al tinereții.

Luna, pe de altă parte, a înghițit în sec o singură dată, apoi și-a ridicat ochii spre mine, schițând un zâmbet nu tocmai reușit.

— Suntem bine, Hexişor. Trebuie să plec însă. Mă văd cu Vanessa după ore. Vorbim mai târziu. Spunând asta, s-a sustras de lângă mine și sora ei mai mică, punându-și căștile uriașe de la gât pe urechi și a luat-o într-un sprint săltat spre ieșirea din curtea școlii.

Încă mă uitam după ea în momentul în care am simțit-o pe Sunny înconjurându-mi corpul cu brațele ei micuțe și captându-mi atenția de îndată ce căldura corpului ei mi s-a strecurat pe sub piele. Brațele mele s-au prins aproape involuntar de spatele ei, trăgând-o mai aproape, iar conștientizarea faptului că pentru prima oară eram atât de... intimi unul cu celălalt în public mi-a adus un rânjel discret de satisfacție pe buze.

Își dădea silința pentru mine și apreciam asta la ea.

— Ne-am împăcat acum? a întrebat pe un ton dulce, frecându-și nasul de pieptul meu.

Parfumul ei fructat mi-a invadat nările, făcându-mi palmele să se strângă și mai tare în jurul taliei sale bine conturate. Îmi fusese dor să o simt aproape și să mă pierd în ea. Să-i simt respirația călduță pe piele și să-i rețin bătaile

pulsului atunci când îmi atingeam corpul de al ei. Să simt liniștea ce mă înconjură ori de câte ori eram lângă ea.

Îmi lipsise ea.

Tocmai de aceea am tras-o și mai aproape de mine, până ce piepturile ni s-au atins și mi-am coborât gura spre urechea ei, zărind cu coada ochiului privirile curioase ale celorlalți.

— Ne-am împăcat.

— Ăăă, te simți bine, iubitele?

Deschid ochii abia atunci când resimt presiunea pe care trupul plin de transpirație și lichidele noastre o depune asupra mea, într-o încercare mai mult decât disperată de a-mi impune să mă simt bine.

Tipa, al cărei nume nu mi-l pot aminti momentan, geme din nou, de data asta și mai ascuțit, ca și cum am fi într-un film porno de proastă calitate și nu pot să nu simt valul de dezgust ce-mi alunecă prin tot corpul de îndată ce-mi dau seama în ce situație de rahat mă aflu. Mârâi gutural în secunda în care se împinge din nou în mădularul meu pe jumătate moleșit deja și, cu ultimele puteri, o apuc cu ambele brațe de coate, împingând-o spre așternuturile de lângă noi. Corpul îmi zvâcnește de durere în momentul în care iese din mine forțat, aducându-mi o grimasă pe chipul scăldat în sudoare și aproape că-mi vine să-mi vărs mâțele atunci când arunc o privire spre scula mea acoperită de un prezervativ deja murdar la capăt. Cum naiba am mai putut să-mi dau și drumul cu fata asta?

Nu sunt în toate mințile, asta-i clar.

— Ce mama naibii? murmură pe un ton nervos cea de lângă mine, încercând în zadar să-și acopere goliciunea cu o pătură de pe pat.

Zău, o face pe pudica când mai devreme mă călărea ca o profesionistă?

— Pleacă acasă, e tot ce spun, închizând ochii pentru câteva secunde.

— Pe bune? Ce dracului ai, Bex?!

Îmi vine să pufnesc la gândul că tipa cu care mi-o trăgeam ca iepurele acum câteva secunde nici măcar nu știe cum mă cheamă. Probabil că o merit însă; mă port mai ceva decât un nenorocit cu ea.

Nu știu cum și de ce am agățat-o pentru a o aduce acasă, dar trebuia să fiu suficient de deștept încât să-mi dau seama că sexul cu o necunoscută nu mă va ajuta să-mi limpezesc mintea confuză. Mă port ca în Montana, ceea ce mă face să mă urăsc de două ori mai mult. Iar tipa nu merită un nesuferit ca mine, care să o trateze ca și cum ar fi o ușuratică, de care oricine se poate descotorosi la nevoie.

Îmi vine să-mi fut singur una în figură.

Oftez, trecându-mi degetele amorțite prin părul transpirat și încălțit la spate și-mi ridic obosit ochii spre ea.

Mă privește atât de încruntată, încât ar putea să facă riduri permanente.

— Mi s-a pleoștit, după cum vezi. Îmi pare rău, a fost o prostie de la bun început. Poți face un duș înainte să pleci, dacă vrei. Ți plătesc și un taxi.

Tace, ca mai apoi palma ei dreaptă să facă brusc contact cu obrazul meu, catapultându-mi gâtul în direcția opusă. Îmi mușc limba la impact, înjurând de toți sfinții, dar nu consider necesar să mai deschid gura pentru a-i adresa vreun cuvânt, dat fiind că, sincer vorbind, mi-e indiferentă întreaga situație.

O merit, poate chiar mai mult decât atât.

O privesc în tăcere cum își culege hainele de pe jos, fără să-i pese măcar că i se scurg câteva fluide dintre picioare. Ușa se trănțește cu putere în urma ei.

Oftez de-a dreptul obosit, lăsându-mi capul înapoi pe pernă. Îmi simt corpul ciudat de greoi, ca și cum aș fi alergat la maraton o zi întreagă, iar acum resimt tot efortul înzecit. Și nu am habar de ce naiba sunt în halul ăsta de amețit. Nu e prima

dată când mă culc cu altele după moartea lui Sunny, ba chiar o făcusem lată prin Montana de vreo câteva ori, cu orgiile și petrecerile de acolo, dar nu mi s-a mai întâmplat niciodată să mi se pleoștească când încă eram în fată. Nu știu dacă mă simt neapărat rău din cauza asta sau din pricina faptului că tocmai o lăsasem pe Luna – involuntar, totuși – să vadă asemenea lucru, însă ceva îmi șoptește la ureche că e vorba de al doilea motiv.

Ceea ce mă face să-mi fie și mai rușine.

Închid ochii din nou și pot jura că revăd privirea plină de dezgust și oroare de pe chipul ei, înainte de a-și cere scuze și de a o zbughi din dormitor. Și poate că nu m-aș simți acum ca un rahat cu ochi dacă nu i-aș fi spus în acel moment că e în plus și c-ar trebui să se care din casa mea.

Uneori vorbesc mult, prost și total pe lângă.

Sărutul acela m-a dat puțin peste cap.

Deși știu că n-ar trebui să-l pun la suflet pentru c-a fost din pură întâmplare și nu ceva voit, pur și simplu nu-mi pot scoate din minte senzația buzelor ei peste ale mele. E încă aici. E în buzele ce-mi zvâcnesc la atingere. Când le umezesc cu limba. Fierbințeala gurii ei pulsează în mine și mă înspăimântă, lăsându-mă să plutesc undeva în afara elementului meu. Îmi amintesc până și gustul limbii ei; o aromă dulceagă de alcool ce mi-a îmbătat simțurile în acele câteva secunde în care am stat lipiți unul de altul.

La dracu'!

Fusese o fracțiune de secundă, și totuși mă port mai ceva decât la cînșpe ani, când m-am culcat pentru prima dată cu o tipă mai mare decât mine. Și ceea ce mă frustrează și mai tare este probabil faptul că Luna nici măcar nu-și amintește de cele întâmplate, fiind mult prea amețită și drogată pentru a mai putea distinge ceva în jurul ei. Poate că delira și avea impresia că sărută pe altcineva. Mi-e greu să cred că m-ar fi putut săruta vreodată din proprie inițiativă.

Iar întrebarea care mă macină acum este: Vreau ca Luna să își amintească?

În fond, suntem... sau mă rog, am fost cei mai buni prieteni atât de mult timp. Merită să stric așa ceva pentru o greșeală atât de mică? Nu-i ca și cum simt ceva pentru ea sau ea simte ceva pentru mine. Suntem prieteni. Prietenii n-ar trebui să-și facă astfel de probleme.

Prietenii nici n-ar trebui să se sărute, la o adică.

Să-mi trag una! De ce despici atât de mult firul în patru pentru o asemenea chichiță? Sunt un mare dobitoc și îmi fac rău singur. Mereu m-am priceput la asta și se pare că obiceiurile vechi mor al naibii de greu.

Mă ridic în cele din urmă în șezut, aruncând o ultimă privire spre mizeria din patul meu. Îmi rulez prezervativul folosit, înnodându-l și aruncându-l în coșul din dreptul biroului și-mi târâsc pașii spre baie pentru a face un duș rece.

Trebuie să scap de mirosul acelei tipe și de urmele de spermă de pe mine, altfel mi se vor întoarce mațele pe dos.

A doua zi, pentru că n-am reușit sub niciun chip să o contactez pe Luna, îi dau mesaj Kivei pentru a o întreba când pleacă de la ore, în ideea de a le lua pe ea și pe Vanessa, în caz că nu sunt cu mașina. Vorbisem de dinainte cu JJ și Bibi să mergem la planetariu după orele lor, ca să mai pierdem timpul și plănuiam să profit de ocazie pentru a purta o oarecare discuție cu Luna. La cum o știu, fie va face haz de necaz și îmi va râde în față, fie mă voi alege cu vreun pumn în ficat pentru faza de ieri.

Și sincer, nu știu care variantă e mai rea dintre cele două.

O iau pe Kiva din fața facultății ei, iar ea mă anunță că Vanessa scăpase mai devreme de la cursuri și că îi făcea o vizită Lunei, la ea la facultate. Ajung în fața clădirii unde se țin cursurile ei pe la trei fără un sfert și aștept încă cinci minute până le văd cum își fac loc prin mulțimea de oameni, înaintând prin zăpada proaspăt depusă.

Zâmbetul Lunei dispare însă de îndată ce mă observă și o știu îndeajuns de bine încât să-mi dau seama când adoptă o postură mai rigidă, ca și cum ar sta pe ghimpi. Înghit în sec, depărtându-mă de mașina de care stau rezemat pentru a le întâmpina. Vanessa mă sărută cast pe obraji, încă bolborosind câteva chestii cu Luna, însă nu reușesc să rămân concentrat asupra lor, căci ochii mi se fixează pe blondina cu păr ca mierea amestecată cu nisip. Iar ea pare conștientă de asta, pentru că își mută oarecum enervată privirea undeva în zare, forțându-mă să rup contactul vizual. Un mușchi al feței îmi zvâcnește.

Oare de ce nu mă surprinde comportamentul ei?

— Deci, mergem? întreabă Vanessa, privind suspicios de atentă când la mine, când la Luna, ca și cum ar înțelege că se întâmplă ceva între noi doi.

Kiva însă pare complet în lumea ei, continuând să butoneze telefonul. Are un zâmbet discret peste buze.

— Sigur. Ridic în cele din urmă din umeri și aproape că nici nu mai pot clipi în momentul în care Luna o zbughește, la propriu, pe bancheta din spate, trântind portiera în urma ei.

Simt privirea Vanessei pe pielea mea ca un cuțit otrăvit, motiv pentru care mă întorc spre ea, ridicând din umeri.

Își dă ochii peste cap, oftând prelung, apoi își linge buzele și o apucă brusc pe Kiva de braț, distrăgându-i atenția de la ecran.

— Ce e? Kiva pare mai mult decât uluită.

— Vino cu mine până la cantină. Cred că mi-am uitat luciul de buze pe scaun, unde mi-am ținut geanta. Nu o mai lasă pe Kiva să comenteze în vreun fel. Se îndepărtează numaidecât, nu înainte de a-mi arunca o ultimă privire, ca și cum m-ar atenționa să nu o dau în bară. Îmi frec nedumerit ceafa, înghițind saliva din gură.

Mă uit apoi spre mașină și nu știu de ce, dar nervozitatea mi se strecoară încet pe sub piele, ca și cum mi-ar fi frică să vorbesc cu Luna în momentul de față.

Și mă poate cineva învinui? Tipa poate fi o adevărată armă mortală în unele situații!

Mă strecor totuși pe scaunul șoferului, închizând portiera și zăresc imediat privirea nedumerită a Lunei, privind confuză undeva în afara mașinii.

— Unde-s fetele?

— S-au dus până în facultate. Revin imediat.

Deschide gura pentru a spune ceva, dar se oprește și o închide la loc, proptindu-se și mai adânc în scaunul de piele. Privește oriunde, numai la mine nu și din cine știe ce motiv mă irită gestul ei, așa încât continui s-o fixeze prin oglinda retrovizoare, în ciuda enervării ei.

Mă simt incomod totuși să stau în același spațiu cu ea și să nu ne vorbim, cu atât mai mult cu cât știu că din cauza ideilor mele geniale suntem în situația asta de tot râsul. Și din nou, oare ce-a fost în capul meu când am adus-o pe fata aia la mine acasă? Fusesse prima dată când adusesem pe cineva la mine în cameră cu gândul de a mi-o trage. Pe toți dracii! Nici cu Sunny nu m-am culcat vreodată la mine în pat. Deci, fie m-am tâmpit de tot, fie m-am tâmpit și atât.

Răspunsul e mai mult decât evident.

— Îmi pare rău, mă aud în cele din urmă vorbind, iar liniștea dinăuntru e atât de apăsătoare, încât eco-ul continuă să răsună și după câteva secunde bune de tăcere.

De pe bancheta din spate, Luna cascadează pentru o clipă ochii mari, ca și cum ar fi surprinsă, însă își maschează orice emoție și face singurul lucru pe care nu mă așteptam să-l facă — îmi zâmbește.

Doar că nu știu de ce, dar mi se pare un zâmbet... mort.

— E în regulă. E vina mea. Trebuia să anunț înainte să vin la tine. Eu te-am deranjat, deci, nu se va mai întâmpla.

— Nu e vina ta, Luna! Mă răsucesc spre ea, ținându-o cu privirea. E doar vina mea.

— Nu știai că voi fi acolo. Ridică din umeri. E dormitorul tău, poți face în el ce vrei. Cu cine vrei. Vorbește în șoaptă, părând să-și muște buza de jos.

Ochii îmi coboară fără să vreau spre acel punct plin de sânge și simt cum mă cuprinde o căldură inexplicabilă pe la spate.

Clipesc, revenindu-mi.

Nu pot să mă uit la ea în felul ăla.

— Mă cunoști, Luna. Nu știu ce-a fost în capul meu de am adus-o acolo. N-are să se mai întâmple.

— N-ai de ce să-mi promiți ceva, Hex. Întoarce capul și mă privește cu răceală. Fiecare avem nevoi fiziologice. N-ar trebui să-ți fie rușine cu ele. Am picat doar la momentul nepotrivit, în locul nepotrivit. Nu se va mai întâmpla, te asigur.

Pieptul mi se strânge puțin ca un lacăt ruginit. Calmitatea din vocea ei continuă să-mi răsună în timpane, arzându-mă.

Încearcă să se îndepărteze de mine. O simt prin felul în care mă privește. Prin felul în care buzele i se arcuiesc.

Nu mă ceartă. Nu țipă la mine.

Alege să nu-i pese.

Și, dacă nu m-aș cunoaște mai bine, aș spune că în momentul acesta urăsc zâmbetul ce-i brăzdează chipul mai mult decât orice pe lume.

Pentru că, Doamne...

Dacă zâmbetul lui Sunny îmi aducea fericire și vibrații în piept, zâmbetul de astăzi al Lunei mă omoară și mă lasă să plonjez pe un teritoriu nesigur, de care n-am niciun dubiu că mă voi izbi.

Capitolul 19

LUNA ☾

*Do I listen to the voice that says I'm
worthless never will be right
Do I try to keep my head up high
Though I feel that I deserve it all*

Nathan Wagner – **Innocence**

Ceva era în neregulă cu băiatul din vecini.

În mod normal, nu mi-aș fi bătut capul cu așa ceva, cu atât mai puțin când venea vorba de răutatea aia mică, dar acum sesizam o schimbare.

N-am vrut să-l urmăresc cu privirea pentru a mă convinge. N-am vrut nici să-mi fac în vreun fel griji pentru el. Noi doi încă ne înțelegeam ca șoarecele cu pisica.

Adică deloc.

În dimineața aceea, scaunul lui era gol. Nu venise nici cu o zi în urmă la școală. Da, scăpasem de grădiniță, iar acum eram în clasele primare. Și da, am picat, Dumnezeu știe cum, în aceeași clasă. Din nou. Începeam să cred că nu mai poate fi o simplă coincidență.

Mă rog, ideea era că lipsea deja de două zile de la școală. Deși nu părea prea interesat de ore, niciodată nu lipsise. Venea, chit că mai mult moțăia decât să fie atent. Nu puține au fost cazurile în care mă întâlneam cu el atunci când ieșeam din casă, mergând unul în spatele celuilalt spre școală. Azi, nici urmă de el. Casa lui părea tăcută. Neobișnuit de tăcută. De regulă, nu era niciodată tăcută. Părinții lui erau niște oameni mereu zâmbitori și cumsecade, care se înțelegeau așa

cum îmi doream să o facă și ai mei, de multe ori. Mda, eram uneori geloasă pe vecinii noștri, dar în ultimele zile ceva se schimbase.

Și nu știam ce anume.

Băiatul din vecini n-a venit nici ziua următoare.

Nu puteam spune că-i duceam lipsa. În majoritatea timpului, doar ne luam unul de altul – mă rog, mai mult el de mine – așa că nu puteam să spun acum că nu-mi plăcea liniștea din ultima vreme. Și totuși... Ceva lipsea. Oare mă obișnuisem prea mult cu el în preajma mea? Oare chiar începuseră să-mi placă șicanările dintre noi?

Aș fi fost proastă să afirm așa ceva.

Și totuși...

— Nu-mi spune că ți-e dor de Hex, s-a auzit de lângă mine vocea amuzată a lui Bibi.

M-am întors încruntată spre el.

— Poftim?

— Ei, hai! Te tot uiți de minute bune la banca lui. Nu-mi spune că-ți place de el acum. A continuat să rânjească, iar eu să mă strâmb la el.

Mie? Să-mi placă de puiul ăla de drăcușor?!

Cred că Bibi e mai prost până și decât amicul lui Hex, JJ.

Cuvintele sale mi-au răsunat însă în minte pe toată durata zilei, astfel că atunci când am pornit din nou spre casă, n-am băgat de seamă ploaia mărunță decât în momentul în care mi s-a udat aproape complet cămașa. Mai aveam o stradă până să ajung acasă, așa că am luat-o la goană, stropindu-mi dresurile. Îh, detestam fustele! Și detestam hainele prea drăguțe. De ce nu puteam oare să purtăm pantaloni?

Eram deja udă flească atunci când am ajuns în dreptul aleii din fața casei noastre. Mama nu avea să fie prea încântată de felul în care arătam, știam asta. Îmi spusese de dimineață c-ar fi mai bine să iau autobuzul la întoarcere

dar, evident, n-am ascultat-o. Devenise cam greu să o ascult, după toate acele momente în care păruse că nu mă observă.

Mi-am pus palmele streășină la frunte, grăbind pasul pentru a ajunge mai repede la ușă. Ceva mi-a atras însă atenția. O umbră. Ba nu, o siluetă. Aflată undeva lângă copacul uriaș ce despărțea casa noastră de cea a vecinilor.

Am încetinit, oprindu-mă în cele din urmă în mijlocul drumului. A trebuit să mijesc ochii pentru a-mi da seama că era vorba tocmai de băiatul din vecini. Stătea rezemat de trunchiul umed al copacului, ascunzându-și fața cu brațele pe care și le sprijinea de genunchi.

M-am încruntat, neînțelegând de ce stătea pe pământul rece tocmai când ploua cu găleata afară.

Nu trebuia să merg la el.

O știam prea bine.

Nu aveam niciun motiv pentru care ar fi trebuit să merg să văd dacă e bine sau nu.

Nu eram prieteni.

Nu eram nici măcar cunoștințe care să se tolereze cât de cât.

Și totuși, m-am trezind deviind de la drumul meu inițial, pentru a mă apropia de locul în care zăcea prăbușit la pământ.

Nu m-a simțit decât atunci când m-am aplecat asupra lui. Și-a scos puțin capul din coconul brațelor, dând la iveală o imagine pe care n-ai avea ocazia să o vezi de prea multe ori.

Vecinul meu bătaus și rău de gură plângea. Și, după obrajii umezi și mucii ce i se scurgeau pe buza de sus, părea să plângă în hohote, nu altceva.

M-am blocat, neștiind ce să fac. Puțini erau oamenii care plânseseră vreodată în fața mea. Bineînțeles, în afară de Sunny și Kiva; cele două păreau să fie construite de așa natură încât să bocească imediat ce se ivea o ocazie.

L-am auzit bolborosind o înjurătură printre dinți. Și-a tras nasul de câteva ori, ascunzându-și din nou fața după brațe.

— Ce s-a întâmplat? Nu l-am întrebat dacă e bine. Mi se părea o întrebare tâmpită, care oricum nu-și avea rostul, având în vedere că-l văzusem deja plângând.

Mă întrebam dacă a pățit ceva mama lui. Sau poate tatăl lui. Oare de-asta fusese atât de multă liniște în jurul casei lor? Pățiseră ceva?

— Dispari! mi-a trântit-o cu nerușinare, făcându-mă să mă încrunt la el.

N-am putut însă să mă supăr pe el. Nu când umerii i s-au zguduit din nou sub un hohot de plâns pe care auzeam cum încerca să și-l supprime.

Mă simțeam... prost.

Ca și cum i-aș fi încălcat intimitatea stând acolo.

Aș fi vrut să plec și, în același timp, nu mă vedeam în stare să-i întorc spatele. Mereu se purtase ca un necioplit cu mine, dar trebuia să recunosc că niciodată nu mă deranjaseră prea tare ciondănelile dintre noi. Îmi plăcea să-i țin hangul.

Ploaia a căzut peste noi minute în șir. Rece, dar totuși plăcută. Detestam furtunile, dar era ceva liniștitor în felul în care stropii mari mi se îmbibau în haine.

A continuat să plângă. Tăcut. Fără să scoată prea multe sunete. Așa cum o făceam și eu de fiecare dată când nu voiam să mă vadă cineva că plângeam.

M-am uitat la el și parcă mă vedeam pe mine.

Și nu mi-a plăcut ce-am văzut.

M-am aplecat spre el înainte să mă gândesc prea bine la ceea ce voiam să fac. A tresărit atunci când l-am prins de brațe, forțându-l să-și ridice ochii spre mine. Încă îi erau roșii și plini de lacrimi, măriți acum de surprindere.

— C-Ce...

— Haide, să sărim prin bălți! L-am tras după mine, abia reușind să-l ridic de pe pământul umed. Aproape că s-a împiedicat și-a căzut în nas, dar l-am sprijinit înainte să guste nămolul de la picioarele noastre.

— Ce nai... Nu vreau să... sar în bălți cu tine, nebuno!

— Da, da. Mi-am dat ochii peste cap, trăgându-l după mine până când am ajuns pe trotuarul din fața caselor noastre.

Am sărit prima într-o băltoacă de lângă noi, stropindu-ne pe amândoi, eu pe dresuri, iar el pe pantaloni. S-a uitat ca un bezmetic la stropii de murdărie, apoi la mine. Părea să-și fi înghițit cuvintele. Sau vreo înjurătură, la cum îl știam.

Am mai sărit încă o dată în acea baltă, făcând o mică piruetă printre stropii de ploaie.

— Haide, sari!

— Ești țicnită sau ce? S-a încruntat la mine, aplecându-se pentru a-și șterge murdăria de pe pantaloni.

Am țopăit din nou lângă el, stropindu-l exact în același loc.

— Oh, haide! Sau ce, nu știi să sari, papă-lapte?

Dacă s-ar fi încruntat mai tare, probabil că i-ar fi crăpat fața.

L-am provocat din priviri, țopăind de pe un picior pe altul și, cu toate că nu mă așteptam să mă urmeze, Hex a sărit pe neașteptate în băltoaca de lângă mine, stropindu-mă pe toată fusta cu apa murdară de sub picioarele noastre.

Mi-aș fi imaginat vreodată c-o să ajung să dansez prin ploaie cu băiatul morocănos din vecini? Nici pe departe.

Îmi plăcea? Poate că... da.

Pentru prima dată de când ne știam, am râs împreună în timp ce ne bălăceam și lăsam ploaia să ne ude până la piele. Și mă simțea bine. Doamne, chiar mă simțeam bine!

Până la un moment dat, când țipătul îngrozit al mamei a răbufnit prin răpăiala ploii, distrăgându-ne atenția.

Privirea mi s-a intersectat cu a lui Hex.

S-a uitat și el lung la mine, apoi, pe neașteptate, am izbucnit din nou într-un râs care-a acoperit ploaia.

E deja a doua bere pe care o dau pe gât în ultimele două ore și sunt plăcut surprinsă să constat faptul că încă nu sunt atât de ametită precum ar trebui.

De cele mai multe ori mă înfierbânt destul de repede de la bere, ajungând să moțâi prin cine știe ce colț, cu mintea în părți și cu stomacul întors pe dos. Acum însă, mă simt ciudat de bine, ca și cum aș da apă pe gât, nu lichidul ăsta al naibii de rece, care mă face să tremur din când în când.

Mai iau o gură din doză, punând-o apoi lângă mine pe pătură și ridic capul pentru a-i privi pe ceilalți.

Kiva stă cu JJ în dreptul ferestrei uriașe din dreapta mea, privindu-l cu o fascinație mai degrabă bolnavă cum se dă mare cu rotocoalele de fum pe care le scoate pe nas și pe gură și, trebuie să recunosc, tipul chiar se pricepe să creeze forme din fumul de țigară. Spre deosebire de el, eu abia îl scot pe nas, darămite să mai fac și cerculețe prin aer. Nici gând de așa ceva. Nu că mi-ar păsa neapărat. Pot trăi și fără asemenea talente.

În fața mea, undeva într-o cameră alăturată, Vanessa pare că vorbește aprins cu cineva, scăpându-i din când în când câte o înjurătură la adresa persoanei cu care discută, iar după gestul de a bate cu piciorul în repetate rânduri în podea, îmi pot da seama că nu e într-o dispoziție tocmai bună. O compățimesc în gând, apoi îmi sucesc gâtul spre stânga, acolo unde Bibi și Hex discută unul cu celălalt la o țigară. Bibi își freacă palmele între ele din cauza frigului, suflând aer cald peste ele, în timp ce Hex pare total neafectat de gerul de afară, stând cu geaca descheiată și cu capul exact în dreptul micului geam, lovit în plin de vântul ce-i spulberă zăpada direct în față. Își mai trece din când în când degetele prin părul mult prea lung – pentru gustul meu, cel puțin – și nu știu cum sau prin

cine știe ce magie neagră, își întoarce brusc privirea spre mine, ca și cum m-ar simți că mă uit la el.

Inima îmi trepidează pentru o fracțiune de secundă în piept, făcându-mă să mă încrunt involuntar și să-mi mut privirea spre Kiva și JJ.

Știu că e un gest prostesc din partea mea. Nu-mi dau seama de ce, însă mă simt oarecum incomod în preajma lui Hex.

De fapt, nu. Știu deja că e din cauza întâmplării de ieri din camera lui. E puțin spus faptul că m-am simțit ca ultimul om în acel moment, de parcă pământul s-ar fi deschis în fața mea, dar a refuzat să mă înghită pe loc. A fost ceva stânjenitor și enervant, mai ales din cauza comentariilor mai mult decât nepotrivite ale lui Hex, care putea să-mi ceară într-o manieră mai... puțin necioplită să plec de acolo. Nu-i ca și cum aș fi vrut să fiu martoră la actul lor sexual, deși, la cum urla tipa respectivă, aproape c-o puteam auzi și de la mine din cameră.

Nu știu. Cred că pur și simplu nu mi l-am imaginat niciodată pe Hex în asemenea ipostaze, mai ales să-l văd cu ochii mei cum se comportă atunci când e în călduri. Nu cred că m-a interesat vreodată acest aspect din viața lui. Nici când era împreună cu Sunny nu l-am prins vreodată în asemenea ipostaze, dar, din nou, nu cred că și-ar fi permis să se culce unul cu altul la noi acasă sau la el, dat fiind faptul că mama nu-l înghițea nici atunci pe Hex. Iar Sunny fusese mereu fata mamei; în niciun caz nu și-ar fi permis o asemenea fărădelege.

Și totuși, de ce mă gândesc acum la viața intimă a surorii mele decedate și a fostului meu prieten cel mai bun? Fost, pentru că nu cred că eu și Hex ne-am mai putea întoarce la ce am avut în trecut, oricât de mult am vrea.

Cred că e timpul să-mi dau seama că nu vom fi întotdeauna unul lângă celălalt. Că fiecare are nevoi proprii și că, mai devreme mai târziu, Hex va dispărea din viața mea la fel cum eu voi dispărea din a lui.

Iar gândul ăsta mă întristează într-o oarecare măsură, pentru că niciodată nu mi-am imaginat viața fără cei de aici.

Și nici nu vreau să o fac.

Mai iau o gură din berea rece, strâmbând din nas atunci când gâtul parcă îmi îngheață din cauza ei și mă ridic de jos pentru a mă mai plimba și a-mi dezmoți picioarele. Trec în liniște pe lângă Vanessa, care continuă să stea bosumflată la telefon, trimițându-i discret un zâmbet de încurajare. Pășesc cu grijă pe scările șubreze de timp, urcând la ultimul etaj, acolo unde mai există uriașul telescop – stricat, evident – care era înainte atracția principală a planetariului. Îmi frec de câteva ori brațele pentru a mă proteja de briza răcoroasă de afară, o bună parte a acoperișului fiind aproape inexistentă în zona asta și dau cu mâneca la o parte zăpada adunată pe lentilă și pe vizor. Mă aplec spre el, mijind ochii și oftez atunci când constat că nu se mai vede mare lucru din cauza lentilei crăpate. Totuși, pot zări pe ici, pe colo câteva stele rătăcite pe cerul înnorat, sclipind ca niște licurici într-o zi senină de primăvară.

Mă dau înapoi, privind pentru ultima dată spre înaltul cerului și tresar speriată în momentul în care o umbră îmi apare în colțul ochiului, luându-mă prin surprindere.

Ridic instinctiv brațul pentru a lovi, însă îmi este imediat barat de mâna lui Hex, care se face vizibil în semiobscuritatea din jur.

Răsuflu ușurată, lăsându-mi brațul în jos.

— Nu te mai furișa așa! Era să fac un atac de cord.

— Nu cred că mori tu așa ușor, încearcă el să glumească, ca și cum ar fi cel mai firesc lucru din lume, însă nu găsesc puterea de a râde, darămite să mă mai și amuz la spusele lui.

„De-ai ști tu că și eu mi-aș dori să fie atât de ușor...”

Iar el simte asta. Îi dispare instantaneu încercarea de rânjet de pe față, adoptând o expresie plină de seriozitate și stăpânire de sine.

Își bagă palmele în buzunarele gecii de piele.

— Suntem bine? sparge el liniștea la un moment dat, iar eu sunt nevoită să-mi mușc interiorul obrazului, știind

că nu mă mai pot scoate din conversația asta și așa destul de incomodă.

— De ce n-am fi? Ridic din umeri. Noi suntem mereu bine, accentuez acel cuvânt, forțându-mi un zâmbet mai mult strâmb.

Știu că n-am motive să mă iau de el sau să intru în alte divergențe, însă nu mă pot abține uneori și reacționez pe moment, fără să mă gândesc. Noi niciodată n-am mai fost bine după moartea lui Sunny. Iar amprenta ei în viața noastră încă pulsează la fel de vie ca atunci, fără să ne lase să ne întoarcem la ceea ce fusese înainte.

Suntem blocați încă în trecut, undeva la limita dintre acceptare și negare.

Tata îmi spusese odată că n-o să poți trece cu adevărat peste ceea ce te-a rănit în trecut dacă nu lași durerea să se scurgă prin tine. Să te învăluie. Să te pună la pământ, pentru că doar așa, suferind, vei putea să găsești puterea de a merge mai departe. Durerea îi înalță pe oameni, însă pe alții, la fel ca mine, ne înghite și nu ne mai lasă să ieșim la suprafață.

Durerea devine parte din noi și niciodată n-are să moară, atât timp cât gazda încă trăiește.

În fața mea, privindu-mă cu o expresie care îmi provoacă în mod ciudat furnicături pe sub piele, Hex scoate un sunet înfundat din limbă, ca de plescăit.

— Știi că-mi pare rău pentru faza de aseară, nu? Eram... puțin amețit. Doar mă știi că nu ți-aș face faze de rahat din alea, Luna.

— Sincer, Hex? Expir lung pe gură. În momentul ăsta nu mai știu prea multe despre tine. Nu mai știu nimic despre Hex cel de dinainte de Sunny, cel de dinainte să plece naiba știe pe unde, lăsându-ne fără un amărât de mesaj măcar. Te știam mai bine decât oricine altcineva, dar acum există momente în care te simt ca un străin lângă mine. Și doare chestia asta. Chiar dacă nu o arăt. Doare al naibii de tale.

Nu plănuisem să mă deschid în fața lui, dar nicio ordine nu pare să mai existe când vine vorba de el.

Liniștea se lasă încet peste noi, putând să-mi aud doar respirațiile încete ce-mi părăsesc gura și zgomotele provocate de păsările nopții.

Nu știu ce gândește Hex în acest moment, pentru că nu-i pot desluși nicicum expresia feței mascată pe jumătate de întunericul ce ne înconjoară. Îmi pot da seama doar de faptul că mă privește. Ca și cum aș fi singurul lucru din jurul său. Ca și cum lumea s-ar sfârși în spatele meu. Și mă face să mă simt ciudat, pentru că niciodată n-am băgat de seamă felul în care Hex m-ar putea privi, dar acum o fac și nu cred că mă simt tocmai comod în situația asta.

Mă mișc neliniștită de pe un picior pe celălalt, privind oriunde, dar nu la el, apoi clipesc buimacă atunci când îl zăresc cum își deschide larg brațele, înțepenind mai apoi.

Ridic sceptică din sprânceană.

— Ai pureci?

— Voiam să te îmbrățișez, deșteapto. Își dă iritat ochii peste cap.

— Păi, și ce aștepți? Să-ți sar în brațe ca în filmele cu proști? Întreb și mai iritată. Vino și smotocește-mă, băiete!

Îl aud cum pufnește în răs, plescăind și nu mai apuc nici să clipesc. În secunda următoare, fața mea se izbește de pieptul lui, iar brațele sale mă înlănțuie cu toată puterea, ca și cum ar încerca să mă frângă în mii cu bucăți.

Dau aiurea din brațe, încercând să respir cum trebuie, apoi mă prind la rândul meu de spatele lui, afundându-mi nasul în materialul moale al gecii sale, ce miroase a tutun, bere și... puțină transpirație. Nu e un miros chiar atât de neplăcut, însă, detectez și un iz de săpun, motiv pentru care inspir puțin mai mult, lăsându-i căldura corpului să mă învăluie până la tălpi.

Și stăm așa, nu știu exact cât timp. Până când starea de rău începe să se mai estompeze. Până când frigul de afară nu mai pare atât de pătrunzător.

Să fiu în brațele lui Hex e ca și cum aş îmbrățișa o briză caldută de vară. Ba mă răcorește, ba mă scufundă în și mai multă căldură, dar de fiecare dată e vorba de ceva plăcut, de ceva de care nu vreau să mă îndepărtez vreodată.

Ceva doar al nostru.

Uitasem.

Uitasem cât de bine este să strângi în brațe o persoană dragă inimii tale. Uitasem cât de mult îmi plăcea să mă predau în fața afecțiunii lui, niciunul dintre noi nefiind genul care să fie prea lipicios. Dar mereu eram excepția de la regulă unul pentru celălalt.

Mereu aveam să-mi doresc să mă pierd în îmbrățișarea lui atunci când lumea urma să se clatine sub picioarele mele.

— Îți amintești că întotdeauna ne îmbrățișam când eram mici? întrebă, rupând tăcerea după un timp.

Zâmbesc fără să vreau.

— Da, pentru că erai un papă-lapte și te băteai cu toată lumea, de prost ce erai. Și veneai mereu la mine să pup ca să treacă durerea.

Brațele lui încep să se strângă mai tare în jurul torsului meu, furându-mi de pe buze până și ultima fărâamă de oxigen. Încerc să-l bat pe spate pentru a-mi da drumul, însă nu izbutesc.

Corpul lui e ancorat de al meu.

— O poți face din nou? O poți face să treacă?

Mă opresc din orice mișcare, lăsându-mi palmele moi pe spatele său. Ceva mă înțeapă în coșul pieptului la auzul vocii lui care pare puțin... frântă pe alocuri, ca și cum ar încerca să-și țină în frâu emoțiile ce-l încearcă, și pur și simplu mă blochez.

N-am mai avut niciodată de-a face cu un Hex emoționat sau care să se exteriorizeze în vreun fel. Bine, poate l-am văzut vărsând niște lacrimi pline de amărăciune la înmormântarea lui Sunny, dar niciodată n-am fost în preajma lui când avea nevoie să fie singur sau când avea un moment intim cu el însuși.

Amândoi preferăm să ne închidem în noi. Amândoi preferăm să ne refugiem în singurătate atunci când suntem copleșiți de viață. Niciodată nu ne-am alinat unul pe altul așa cum ar fi făcut alte persoane apropiate. Niciodată n-am plâns de durere unul pe umărul celuilalt.

Tocmai de aceea habar n-am ce să fac sau să spun în momentul de față. Cu atât mai puțin cu cât naiba știe la ce se referă mai exact.

Simt că mă vor podidi lacrimile în curând. Îmi umezesc agitată buzele uscate, împingându-l pe Hex astfel încât să reușesc să-i zăresc chipul și mă încrunt la vederea capului său plecat spre mine, ca și cum ar fi cu adevărat marcat de ceva anume. Îmi întind reticentă o mână spre obrazul lui, atingându-i cu blândețe barba abia crescută și-mi mișc puțin degetele peste țepii ce mă zgârie pe alocuri, privindu-l cum își apleacă ușor capul sub atingerea mea.

Zâmbesc în sine, mușcându-mi obrazul pe interior și mă ridic pe vârfuri pentru a-i depune un sărut scurt și cast pe obrazul stâng. Îl simt cum se încordează lângă mine, devenind parcă stană de piatră, însă îl ignor, dându-mă mai în spate pentru a-i putea întâlni privirea confuză.

— A trecut?

Nu spune nimic pentru câteva secunde, lăsând vântul să șuiere nestingherit printre noi și mă gândesc o clipă dacă nu cumva am făcut ceva greșit. Dacă nu cumva l-am dat și mai tare peste cap.

Toată incertitudinea îmi este însă spulberată atunci când îl simt relaxându-se în cele din urmă, căpătând acum o seninătate reținută pe chip. Buzele i se ridică într-o încercare de zâmbet.

— A trecut.

— Sigur nu vrei să te duc, Luna? mă întreabă Hex atunci când decidem în cele din urmă să plecăm de la *Rocket*. Oricum mergem în aceeași direcție.

— Nu. Dau scurt din cap. E în regulă. Sunt puțin amețită de la bere și am chef să mă plimb pe jos. Oricum, e abia șapte seara, nu e târziu.

— Vorbim pe grup, bine? Kiva se apropie de mine pentru a mă lua în brațe, urmată mai apoi de restul grupului, cu excepția lui Hex.

— Dacă dai la rațe pe undeva, să faci poze. Vreau să dorm bine la noapte! comentează Bibi, trăgându-și mai bine geaca de fâș pe umeri.

JJ îl trage spre mașina lui, împreună cu Kiva, în timp ce Vanessa se îndreaptă agale spre cea a lui Hex. Acesta mă mai privește puțin înainte să se urce la volan, ca și cum ar încerca să-și dea seama dacă sunt sau nu trează, însă îi fac rapid semn cu mâna să plece, asigurându-l că sunt OK. Îi privesc cum se îndepărtează, apoi îmi bag mâinile în buzunarele paltonului, inspir aerul rece al serii și o iau la vale pe strada cufundată în liniște.

Mereu mi-a plăcut să mă plimb seara, mai ales atunci când aveam multe pe cap, iar acum simt că am ditamai piramida egipteană pe umerii mei, fără să exagerez.

Toată tărașenia asta cu ai mei, cu clubul, iar mai apoi cu Hex mă stoarce practic de vlagă, lăsându-mă cu mintea vraiste și cu tone de întrebări. Și nu vreau să mă mai gândesc momentan la lucruri care-mi provoacă migrene sau îmi dau o stare proastă. E destul faptul că încă sunt nevoită să iau acele antidepresive pe care *oricum* nu le iau, dar încerc să mă conving singură să o fac. Încă mi-e frică de asta. Zilele următoare trebuie să-i fac din nou o vizită doctorului Young și, sincer, n-am niciun chef să-i rezolv idioțenia de temă pentru acasă. Nu vreau să-mi amintesc, pentru că atunci iese ce e mai rău din mine. Mintea mi se întunecă, pieptul mi se strânge,

lacrimile mă ustură în colțurile ochilor și tot ceea ce încerc să țin în mine riscă să dea pe dinafară.

Partea cu amintirile frumoase nu ar fi atât de greu de terminat. N-am avut prea multe momente de acest fel în toți anii ăștia în care am trăit, însă cum aş putea să rememorez acele amintiri care-mi bântuie și acum nopțile, urmărindu-mă la orice pas ca niște umbre pline de venin? Nu vreau să fiu nevoită să-mi amintesc. Nu vreau să trebuiască să exprim asta pe o foaie. Dar, mai mult decât orice pe lume, nu vreau să re trăiesc acele clipe care mi-au marcat trecutul, continuând să-mi afecteze și prezentul. Viitorul meu însă va trebui să nu mai depindă de ele; vor trebui azvârlite într-o ghenă și aruncate în aer și am de gând să fac orice pentru a-mi recăpăta liniștea de odinioară, indiferent cu ce preț. Momentan însă, încă sunt într-o stare de continuă pierdere de sine.

Colind străzile pline de oameni ale Portlandului, zdrobind mormanele de zăpadă murdară ce-mi apar în cale pe alocuri, însă mă opresc din mers în momentul în care aud niște zgomote înfundate provenind de pe o alee îngustă, nu departe de locul în care mă aflu. Privesc dintr-o parte în alta pentru a vedea dacă mai aude cineva același lucru, însă constat că nimeni nu se sinchisește să se oprească și înghit în sec, întrep-tându-mi pașii spre locul din care sunetele se aud din ce în ce mai pregnant.

Abia apuc să-mi lungesc gâtul după colțul străzii pentru a vedea despre ce este vorba, când o siluetă trece în grabă pe lângă mine, izbindu-mă și doborându-mă la pământ pe zăpada înghețată. Nu apuc prea bine să mă dezmeticesc. Din fața mea, se mai aud câteva înjurături și bufnituri și un al doilea tip fuge pe lângă mine abia târându-și picioarele, lăsându-mă confuză și cu fundul complet înghețat.

Mijesc ochii prin întuneric, încercând să văd mai bine persoana care a rămas în fața mea și aproape că înjur printre dinți recunoscându-l pe Ezra, care se ține cu o mână de peretele de lângă el și cu cealaltă își șterge sângele ce i se scurge din nas pe bărbie.

Mă sprijin pe podul palmelor pentru a mă ridica în picioare, scuturându-mi cu mișcări repezite urmele de omăt de pe palton și bocanci. Reflectez câteva secunde dacă să plec fără să spun nimic sau să merg să văd dacă este în regulă. În fond, Ezra Venom e un ticălos și jumătate și încă nu i-am uitat ieșirea mai mult decât prostească din cafenea, de acum ceva timp. Tipul mă făcuse să curăț mizeria provocată de creierul lui inexistent, iar eu tocmai mă gândesc să merg să văd dacă este în regulă. Sigur lovitura de la fund mi-a afectat rațiunea, altfel nu-mi explic.

Plescăi nehotărâtă, stând ca o idioată la intrarea pe o stradă lăturalnică, în văzul tuturor celorlalți oameni care se uită la mine ca și cum aș fi vreo drogată. Mă strâmb la niște tipe care mă privesc ciudat și fac totuși câțiva pași spre Ezra, pentru că nu sunt chiar lipsită de suflet încât să-l pot lăsa în halul ăla.

După câte se pare, abia mai respiră. Stă într-o poziție oarecum chircită, ținându-se de partea dreaptă a abdomen-tului și mai că-mi vine să bat în retragere atunci când îi simt privirea arzătoare pe chipul meu, ochindu-mă cu atât de multă ură, încât până și iadul ar tremura la picioarele lui.

OK, exagerez. Arată totuși fioros și plin de nervi și-mi doresc să nu facă vreun gest greșit. Oricum, dacă-i trece vreo idee trăsniță prin cap, ar trebui să știe că pumnul meu e destul de zdravăn. Mi-ar da chiar o anumită satisfacție să-i mut falca într-o parte.

Doar așa, de dragul vremurilor bune din cafenea.

— Te-ai pierdut, drăguță?

Vocea lui, mult prea răgușită și calmă pentru felul în care arată, mă face să-l privesc curioasă, încrucișându-mi brațele la piept.

— De când am ajuns să ne tutuim noi doi?

— De când am ajuns să-mi sari în ajutor, mă rog? Îmi întoarce tonul sarcastic, aruncându-mi o grimasă ce emană nervozitate prin toți porii.

Își scutură adidașii de zăpada adunată pe tălpi, bolborosind cine știe ce blasfemii printre dinții încleștați și nu pot să nu fiu puțin interesată de el, mai ales după cele întâmplate cu câteva minute în urmă.

Mă simt complet trează, efectul de la bere dispărând deja, astfel că am mintea mai mult decât lucidă atunci când decid să mai zăbovesc puțin în preajma lui.

Oricum, nu pare c-ar vrea să sară și la gâtul meu. Momentan.

— Ești OK?

— Am fost și mai rău, răspunde sec, scuișcând câteva picături de sânge la picioarele lui.

Mă îngrețoșez puțin, simțind cum mi se strânge stomacul și scotocesc câteva secunde prin buzunarele paltonului, găsind un pachet pe jumătate gol de batiste de hârtie. Mă apropiu fără să-mi iau ochii de la el și-l privesc cum stăruie o clipă înainte să-mi smulgă pachetul dintre degete, începând să-și șteargă din sângele închegat deja la baza nasului.

— Cu plăcere, murmur mai mult pentru mine, mutându-mi privirea dintr-o parte în alta, spre containerele și lăzile strivite sau doborâte la pământ.

Deși sunt curioasă din ce motiv s-a luat la bătaie cu cei doi indivizi de mai devreme, nu prea îmi vine să-i adresez vreo întrebare legată de subiectul ăsta. Unu la mână, pentru că nu e treaba mea și doi la mână, pentru că Ezra nu pare un tip prea... vorbăreț din fire și chiar nu vreau să-l am și mai mult pe cap, în caz că se hotărăște să-mi mai facă vreo vizită pe la cafenea. Naiba să mai curețe după el!

Nici nu bag de seamă când Ezra trece nestingherit pe lângă mine, lăsându-mă practic de izbeliște în locul ăsta pustiu și bătut de soartă. La propriu.

— Hei, ce-ți închipui că faci?

— Plec.

— Pur și simplu? Întreb, stupefiată de îndrăzneala lui.

— Evident.

Îmi dau ochii peste cap, grăbindu-mă să mă apropii de el. Nu de altceva, dar mergem în aceeași direcție. Ar fi ciudat să stau în spatele lui; aş arăta ca o ciudată drogată și hărțuitoare. Bine măcar că străzile nu mai sunt la fel de aglomerate ca înainte.

Aproape că-l depășesc atunci când un chiorăit mă face să mă opresc în loc, răsucindu-mă pe glezne pentru a da peste expresia mai mult decât enervată a lui Ezra. Înjură din nou – și oh, individul ăsta chiar are o listă întreagă de înjurături – și se prefăce că nimic nu s-ar fi întâmplat, continuând să meargă mai departe. Îmi mușc buza de jos, privind de-a lungul străzii, iar ochii mi se opresc asupra unui magazin destul de mic, unde se vinde mâncare asiatică. O idee nebunească îmi răsare în minte și acționez înainte să-mi dau seama dacă fac sau nu o prostie.

Alerg spre el, prinzându-l din urmă și mă poziționez în fața lui.

În noaptea asta, chiar sunt nebună de-a binelea, se pare.

— Vrei să mâncăm niște ramen?

Fruntea i se strânge din cauza încruntăturii, adâncindu-i și mai mult expresia de pușcăriaș abia ieșit de după gratii. Un fior rece mă cuprinde de la spate și nu știu sigur dacă e din cauza lui sau a frigului de afară.

Stă pe loc, parcă privind prin mine, apoi își prinde din nou nasul între degete, ca și cum l-ar durea.

— Nu trebuie să-ți fie milă de mine. Se zgâiește, articulând ultimele cuvinte și dă să se îndepărteze, dar și eu sunt căpoasă și nu mă las. Nici măcar nu știu de ce fac asta mai exact, dar are dreptate; îl compătimeșc pentru starea aproape jalnică în care se află. Oricât de mult aş urî o persoană, nu mă lasă inima să fiu chiar atât de ticăloasă, încât să nu-mi pese de stomacul ei.

Toată lumea știe că un stomac fericit înseamnă un om fericit. Iar Ezra, la fel ca mine, are nevoie de puțină fericire momentan.

— Nici nu mi-e. Haide, nu va dura mult. Apoi ne vedem fiecare de viața lui, bine?

Nu-mi răspunde, dar nici nu aștept s-o facă, grăbindu-mă spre magazinul care stă să se închidă și am noroc să mai găsesc câteva recipiente de ramen în vitrină. Îi cer vânzătorului să-mi încălzească două, plătesc și, când ies, îl caut cu privirea pe Ezra, doar că nu-l văd nicăieri. Mă întunec la față, simțindu-mă ca o fraieră și-i blestem puțin viața până când aud cum cineva își drege glasul din spatele meu. Mă întorc ca lovită de trăsnet și-l găsesc sprijinit de o bară de metal de lângă magazin. Oare cum de nu-l văzusem când am ieșit?

Mă apropiu de el, întinzându-i unul dintre recipiente și mă așez cu fundul pe bară la o distanță considerabilă de el, deschizând ambalajul și inspirând mirosul demential din interior. Desprind furculița atașată de ambalaj – slavă cerului că nu toate au bețișoare, pentru că habar n-am să le folosesc! – și înfulec în grabă, abia acum dându-mi seama cât de înfometată eram de fapt.

De lângă mine, Ezra îmi urmează gestul cu mișcări dibace, dar totuși reținute și aproape că nu reușesc să clipesc la cât de repede înghite, murdărindu-se la gură, de parcă viața lui ar depinde de asta.

Dumnezeule, de cât timp n-a mai avut parte de o masă caldă? Arată ca un copil de cinci ani la ziua de naștere a cuiva.

Surâd în sinea mea, oarecum amuzată de ipostaza asta a tipului temut de întreg orașul, iar reacția mea nu trece neobservată de acesta, căci, în scurt timp, își dă drumul la gură:

— Asta nu ne face... amici, cunoștințe sau mai știu eu ce.

Scutur din cap, refuzând să-i dau apă la moară și mai iau o înghițitură din paste delicioase.

Ezra Venom e în continuare un ticălos.

Capitolul 20

HEX ☹

*See I'm afraid to love, but afraid to be alone
Still I wonder why my heart is always broke
What a way to live, let the fear take all control.*

Nathan Wagner – **Lonely**

Mi-am trecut degetele prin părul ei moale la atingere, trăgându-i capul mai aproape de mine pentru a prinde unghiul perfect și a adânci sărutul. Sunny mi-a gemut în gură, prinzându-se cu mâinile de tricoul meu pentru a se ține mai bine pe picior, și mi-a dat imediat acces înăuntrul gurii sale fierbinți, pe care i-am explorat-o înfometat cu limba.

Era pauză și poate că nu trebuia să fac asta cu Sunny într-un laborator ce se presupunea că ar fi trebuit să fie închis, însă nu rezistasem tentației de a o atinge, atunci când am văzut-o îmbrăcată în rochița asta albă care-i puneă atât de bine formele în evidență. Și, cu toate că nu era genul de ținută care să strige după atenție sau să o facă să arate indecent, mintea mi-a zburat haihui de îndată ce-am zărit-o intrând pe porțile liceului.

Voiam să o ating, să o sărut și să-i fac pielea să tremure sub palmele mele. Mă înnebunea felul în care se abandona în brațele mele. Felul în care părul i se lipea de pielea transpirată atunci când o stârneam puțin mai tare. Felul în care respirațiile ei îmi mângâiau trupul topit de al său. Mă ridica la înălțimea periculoasă a norilor, lăsându-mă să mă scald într-un curent pe care nu puteam

să-l controlez uneori. Tocmai de aceea eram mai mult decât excitat când, în sfârșit, am reușit să o trag după mine și s-o fac să-mi cadă în brațe.

— Dacă ne prinde cineva și ne alegem cu o detenție, nu mai pupi nimic o lună, Hex! a încercat să mă certe printre săruturi, despărțindu-și buzele de ale mele și lăsându-și capul într-o parte pentru a-i putea atinge în voie pielea gâtului, care tremura ușor sub presiunea dinților mei.

Mirosea plăcut, a săpun și parfum delicat de citrice.

— Fetele rele sunt mult mai distractive, Sunny, i-am șoptit, prinzându-i lobul urechii între buze și trăgând până când am reușit să-i scot un scâncet de pe buzele.

Îi adoram zgomotele guturale, atât de pline de viață și atât de... inocente în toată frumusețea lor. Era ceva nou pentru mine. Ceva ce mă incita mult, mult prea tare.

— Atunci o poți lua la călărit pe Luna, a spus, făcându-mă să mă îndepărtez, cât să-i întâlnesc privirea care încerca s-o ignore pe a mea.

Stătea cu buzele încheștate, pufăind greu și cu obrajii scăldați într-o roșeață ce-mi făcea mădularul să zvâcnească în pantalonii și așa strâmți.

Un zâmbet șiret i-a răsărit în colțul gurii, pe care nu m-am putut abține să nu i-l sărut cu patos.

— Ești geloasă pe sora ta, iubire?

— Ai vrea tu! Și-a țuguat buzele, strâmbând din nas și n-am putut să nu mă amuz pe seama comportamentului ei copilăros și să nū pufnesc, spre neplăcerea ei.

Nu-mi plăcuse aluzia făcută cu privire la Luna, dar eram mult prea interesat să nu o văd îmbufnată, ca s-o mai trag la răspundere.

A încercat să se sustragă de lângă mine, însă am prins-o la timp de șolduri, trăgând-o mai aproape.

Mi-am aplecat capul spre urechile ei, suflând aer cald, care a înfiorat-o din cap până-n picioare.

Respirația i s-a poticnit în gât.

— Nu-ți face griji, fetele bune mă excită mai tare.

N-am mai lăsat-o să spună nimic și i-am prins de îndată buzele într-un alt sărut anevoios, strecurându-mi pe furiș limba în gura ei și lăsând-o fără aer. Și, vai, ochii mi s-au dat peste cap din cauza dulceții gurii ei. Mereu avea gust de mentosane, din alea de copii mici, însă îmi plăcea să-i simt gustul pe limbă, mă relaxa și mă făcea să mă cutremur.

Apoi, întrerupând fără vreun avertisment sărutul, Sunny a făcut ceva ce m-a luat complet prin surprindere. S-a lăsat pe vine și și-a pus palmele de-o parte și de alta a coapselor mele, apropiindu-și degetele de șlițul pantalonilor.

— Uau, ce faci? Am căscat ochii mari de surprindere. Am încercat s-o prind de mâini, dar s-a smucit imediat, privindu-mă cu o expresie nouă pe chip. Parcă încerca să mă seducă de-a binelea și-i ieșea al naibii de bine.

Eram însă într-un nenorocit de laborator, pentru numele lui Dumnezeu!

— Mă fac fată rea, ce-ți închipuiai? a spus cu un zâmbet, descheindu-mi nasturele de la blugi.

— Nu te-am adus aici pentru asta, am mărturisit cu vocea întretăiată. Penisul îmi zvâcnea deja de dorință, anticipând ce avea de gând să facă, însă era adevărat ce-i spuseseam.

Nu o adusesem în acea sală pentru a o supune la perversități. Eu și Sunny nu ne apropiaserăm încă de pragul de a face dragoste până atunci și nici nu voiam să o grăbesc, pentru că știam că ar fi fost prima oară în cazul ei și nu voiam să o rănesc în vreun fel. Era fragilă și pură, pe când eu eram exact opusul. Iar ideea de a o lăsa să-mi facă un oral în plină zi, tocmai la școală, suna pe cât de nebunesc, pe atât de... provocator.

Cu toate că-mi doream, n-aș fi pus-o niciodată pe Sunny într-o situație jenantă.

Nu știam dacă mai făcuse asta vreodată, dar nici n-aș fi vrut să întreb.

Avea, până la urmă, doar cînșpe ani.

— Doar taci și lasă-mă să încerc, au fost ultimele ei cuvinte înainte să-mi tragă șlițul în jos, apucându-mă de betelia pantalonilor.

Peste mai bine de zece minute, am ieșit din laborator ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Sunny zâmbea, arătând la fel de bine ca atunci când intraserăm, poate doar cu părul mai ciufulit pentru că trăsese puțin de el, însă per total nici n-ai fi zis că în urmă cu câteva secunde îmi avusese bărbăția între buzele ei mici și delicate.

Doamne, respirația ei fierbinte... Felul în care buzele acelea nevinovate se mișcaseră cu stângăcie și îndrăzneală. Aș fi putut să-mi dau din nou drumul numai amintindu-mi.

Aveam un zâmbet tâmp pe față, ca și cum aș fi sărutat prima fată la grădiniță.

Sunny mă făcea să simt tot felul de chestii noi, ca și cum ar fi fost și altceva de capul meu în afară de tipul bătăuș și cu mai multe vicii decât degetele de la mîna dreaptă. Mă făcea să mă simt bine, să mă simt viu în preajma ei. Și cred că asta îmi plăcea cel mai mult la ea; că putea să mă ducă în rai și apoi să mă coboare în iad, continuând acest joc la nesfârșit, ținându-ne în priză.

— Te duc acasă cu mașina? am întrebat.

— Nu pot. Merg să termin un proiect cu Kevin. Facem echipă la literatură.

Am dat scurt din cap, fără să o mai presez.

— Îți dau mesaj când ajung acasă? A ridicat ochii spre mine, făcându-le semn prietenelor ei, care o așteptau în fața sălii.

— Sigur. Și mulțumesc pentru știi tu ce, i-am șoptit la ureche, făcând-o să se încordeze lîngă mine și să roșească. Am sărutat-o în treacăt pe obraz, pentru a nu o pune într-o

ipostază neplăcută față de prietenele ei și-am trecut pe lângă ea, îndreptându-mă spre propria sală de clasă.

L-am văzut pe Bibi în față, vorbind cu niște băieți din an cu noi și tocmai mă pregăteam să strig să mă aștepte atunci când o siluetă mică și familiară mi-a captat atenția. M-am blocat în mijlocul holului la vederea Lunei și a lui Joel sărutându-se în văzul tuturor ca și cum n-ar mai fi existat ziua de mâine. Palmele acelui idiot afemeiat se prinseseră strâns de fesele ei, ridicând-o de la podea și făcând cu ea o piruetă prin aer, ca mai apoi să-și șoptească ceva și el să plece în partea opusă.

M-am apropiat spumegând de Luna, zărind-o cum își atingea visătoare buzele cu degetele.

— Ce naiba, Luna? Tocmai pe el l-ai găsit dintre toți indivizii cu scule din școala asta?

A clipit cu repeziciune, ridicând capul spre mine. Părea că avea privirea încețoșată.

— Care-i treaba ta, Hex? Tu poți să ți-o tragi cu cine vrei, dar eu nu? Nu fi ipocrit.

Mi-am dat ochii peste cap, urmând-o pe hol.

— Știi că nu mă refer la asta, Luna. Dar tipul e un curvar și jumătate. Cred că s-a culcat cu mai bine de jumătate din școala asta. La dracu'! Din câte știm, poate are și herpes! Sau SIDA!

A pufnit mai mult în batjocură decât în râs.

— Calmează-te, vom face sex protejat! A luat-o la pas alergător, țipând peste umăr: Apropo, Hex, ai niște pete pe pantaloni! Mai spală-te, băiete!

Am privit-o cum se îndepărta și mi-am aruncat numaidecât privirea spre blugi, observând câteva urme de albeață în zona șlițului.

M-am blestemat în gând, dând cu mâna pentru a îndepărta petele de spermă rămase de la Sunny și mi-am notat în minte să port o discuție cu domnișoara înțepată cât de curând.

Nici gând să-l las pe acel imbecil să profite de cea mai bună prietenă a mea.

Uitasem cât de plictisitor e acasă.

Întrucât n-am cu ce să-mi ocup timpul, pentru că ceilalți sunt fie la facultate, fie dorm ca leneșii pe acasă – Bibi, simte-te – decid să-i fac o vizită lui Bill ca să văd ce mai face. Nu mai trecusem de mult pe la el și nici nu păstrasem legătura la telefon sau altfel, așa că am de gând să-l întreb dacă mă poate lăsa să lucrez măcar cu jumătate de normă în atelierul lui auto. O mai făcusem în trecut, când eram în liceu, însă tata nu m-a încurajat prea mult în meseria asta, deși e una destul de bine plătită și plăcută. Nu, el se aștepta de la mine să termin liceul, să dau la o facultate și, de ce nu, să-i calc pe urme la secția de poliție. Ceea ce eu n-aveam de gând nici atunci, nici acum. Tata însă nu e genul de persoană înțeleghătoare, care să accepte că noi doi nu împărtășim aceleași viziuni despre lume și viață. Nu mi-ar fi plăcut o muncă la birou, dar nici una ca a lui, în care să-mi pun viața la bătaie fără să clilesc. Niciodată n-aveai de unde să știi ce se poate întâmpla într-o urmărire de mașini sau într-o altercație cu vreun aurolac care bântuie pe străzi, speriiind locatarii.

Îmi plăcea cum te murdăreai când reparai mașini. Îmi plăcea să fac ceva util cu mâinile și să simt cum mi se scurge sudoarea pe șira spinării după o zi lungă de muncă intensă. Eu și tata nu aveam să ajungem probabil la un consens și o știam încă din liceu. Iar faptul că stau în continuare sub același acoperiș cu ai mei reprezintă încă un motiv pentru care vreau să-mi umplu timpul, pentru a nu mă simți inutil.

Mă pornesc așadar spre ieșirea din casă, nu înainte de a o săruta pe mama pe frunte de plecare și ocolesc curtea din față ca să ajung în dreptul garajului. Ochii îmi fug însă fără să vreau spre curtea vecină, acolo unde liniștea domnește mai ceva decât în cimitire. Piticii de grădină ai familiei

Morgenstern zac sub mormanele înalte de zăpadă, zărindu-se ici-colo câte un vârful roșu al căciulelor.

Luna ajunsese destul de târziu acasă aseară, dacă e să mă iau după ora la care le-a răspuns celorlalți la mesajele de pe grupul de mess. Și nu, nu-i țin socoteala și nici n-o urmăresc ca un hărțuitor obsedat. Luna e destul de mare pentru a-și purta singură de grijă, însă nu-mi plăcuse prea mult ideea de a o lăsa singură pe străzi, mai ales că era puțin ciupită de la bere. Nu știi niciodată ce se poate întâmpla și sigur n-aș fi prea încântat să pătească ceva, când ar trebui să am grijă de ea.

În definitiv, Luna avusese dreptate aseară. Fusesem de mic un copil problemă și doar ea singură îndrăznise să-mi facă față și să mă țină în frâu. A fost acolo când nimeni altcineva nu era. A fost acolo să mă țină de mână și să facă tot răul să treacă, chiar și atunci când problemele erau de fapt suportabile. Cred că asta m-a atras prima dată la ea, tăria ei de caracter și faptul că era îndeajuns de curajoasă, încât să înfrunte totul ca o războinică, uneori chiar și de una singură.

Luna avusese grijă de mine când am avut nevoie, făcând durerea să dispară de fiecare dată. E vremea ca eu să am grijă de ea, pentru a nu o lăsa să ia decizii greșite. Pentru a nu o lăsa s-o apuce pe aceleași căi denaturate ca mine.

Îmi trec mâna peste ceafă de câteva ori. Încep să mă simt prost pentru momentul de vulnerabilitate de aseară, atunci când am îmbrățișat-o și i-am cerut să facă în așa fel încât să lase durerea în urmă. Sincer, habar n-am la ce m-am referit în acel moment în care îmi venea s-o strâng în brațe la fel cum știam că trebuie să respir.

La Sunny? Cea care încă mă bântuie exact când am impresia că am trecut mai departe?

La ai mei? Cei care par uneori doar niște străini ce se plimbă pe lângă mine în aceeași casă?

Sau poate că totul se rezumă la Luna și la faptul că, de când m-am întors din Montana, am fost pe punctul de a o pierde de atâtea ori, încât mi se face greață când mă gândesc

că m-am întors poate și mai prost decât am plecat. N-am mai fost de mult timp atât de sincer și de deschis în fața cuiva, cu atât mai puțin când vine vorba de cei din jurul meu. Cu Drako fusese ușor să discut; poate pentru că și el se lupta cu sentimentele pe care le avea față de Joanna. Însă, în cazul lui, Joanna e mai mult decât vie și o persoană chiar de treabă, poate prea bună pentru nesuferitul acela de drac împielit. În schimb, eu nu o mai pot avea pe cea pe care o vreau cu adevărat și, în acest moment, nici nu mai sunt atât de sigur că asta e ceea ce îmi doresc.

Cred că e vremea să-mi pun ordine în gânduri și în viață. Cred că e timpul să-mi reamintesc că Sunny a dispărut definitiv din lumea mea și că viața nu-mi va plânge de milă la nesfârșit și nici nu va sta în loc pentru a reuși eu să jelesc cum se cuvine. A trecut mult, mult prea mult timp. Poate că e cazul să trec peste și să caut acel ceva care să mă facă să uit și să mă regăsesc.

Căci m-am pierdut de prea mult timp în golul trecutului.

Un sunet de ușă închisă mă smulge din gânduri și ridic capul spre peluza vecină, pentru a-l vedea pe David, tatăl Lunei, încercând să-și ia paltonul pe el. Privirile ni se întâlnesc în scurt timp și-l observ cum își ridică mâna în aer, făcându-mi semn cu un oarecare zâmbet în colțul gurii. Îi urmez gestul, dând din cap în semn de salut și mă reîntorc spre a deschide ușa garajului.

Mereu l-am plăcut pe David. E un bărbat cumsecade, care se vede că își iubește mult familia și e lipsit de prejudecăți și priviri acuzatoare. Nu pot spune același lucru și despre soția lui, care ar putea să dea clasă oricărei scorpії din lumea asta. E rece, frivolă și mereu judecă fără să se sinchisească măcar să vadă și cealaltă față a monedei. Nu țin minte să fi avut vreodată o conversație cât de cât civilizată cu ea. Mereu s-a lăsat cu țipete, mormăieli batjocoritoare și priviri piezișe la adresa mea și a grupului meu de prieteni. Nici eu și nici Luna nu părem a fi pe aceeași lungime de undă cu unul dintre părinții noștri. Chiar nu știu ce vede un om bun ca David la ea, dar, din nou, cine sunt eu să vorbesc, când țin minte că, la

rândul meu, fusesem un pic obsedat de Sunny. O fi trăsătură de familie, probabil.

Intru în garaj căscând și privirea îmi cade pe motorul meu, care zace părăsit într-un colț. Mă apropii de el, ștergând cu podul palmei urmele de praf adunate pe caroseria din față și plescăi când îmi văd frumusețea lipsită de orice culoare. Poate c-ar trebui s-o mai scot la o plimbare din când în când, să nu ruginească pe dinăuntru, însă nu știu când va fi asta. Locul îmi trezește prea multe amintiri neplăcute. Și știu că, dacă m-aș plimba pe străzile de acum doi ani, aș retrăi acele ultime momente iar și iar. Mai am nevoie de puțin timp pentru a fi în stare s-o fac. Dacă aș încăleca-o, totul s-ar destrăma din nou la picioarele mele. N-am mai colindat străzile de aici cu motocicleta de atâta vreme, încât uneori uit că era singurul lucru care mă făcea să mă simt cu adevărat liber.

O scutur din nou de praful de pe mânere, promițându-mi s-o șterg mai bine când mă voi întoarce acasă și-mi îndrept atenția spre mașina de alături. Uneori mă bucur că tata și-a mai revenit și merge din ce în ce mai des la serviciu – nu c-ar fi scutit, oricât de iresponsabil și de beat ar fi. Deși prefer să-l știu acasă când e în starea aia, decât să colinde străzile în stare de ebrietate. Uneori chiar mă întreb ce s-a întâmplat cu el de-a ajuns așa, însă niciodată n-am avut șansa să discutăm despre asta, iar acum ne-am răcit prea tare ca s-o mai facem. Oricum, mă bucur că e la muncă și că folosește mașina de poliție, astfel încât să-i pot conduce eu în voie mașina, asta până voi strânge suficienți bani să mă pun pe picioare și să-mi iau una care să fie doar a mea.

Sau, cine știe, poate chiar voi renunța la motor în favoarea unei mașini, deși șansele ca asta să se întâmple sunt destul de scăzute. Mereu am preferat motocicletele. Dar timpul trece. Oamenii se schimbă. Amintirile frumoase se șterg și se uită.

Ajung la Bill în mai puțin de jumătate de oră, găsindu-l, cum era de așteptat, în atelier, unde se chinuia să repare o *Skoda Octavia*. Îi explic de ce-am venit, rugându-l parcă din ochi să-mi mai dea o șansă ca în trecut, pentru că mi-ar fi

destul de greu să găsesc imediat un alt job în oraș și pare că reușesc să-l înduplec cumva, în ciuda reținerilor sale.

Bill e un om responsabil și foarte atent când vine vorba de meseria lui. Nu m-ar fi acceptat niciodată dacă n-ar fi avut încredere că pot face față la ceea ce-mi cere, iar asta e de apreciat. Un mecanic bun e ca un doctor al metalului. O greșeală cât de mică, și o plimbare relaxantă pe autostradă se poate sfârși într-un adevărat carnagiu.

— Accept doar pentru că n-am găsit pe nimeni așa cum vreau eu, Hex, spune, ștergându-și palmele de uleiul de motor. În plus – mă bate pe umăr – trebuie să recunosc, ai un talent înnăscut pentru asta, vulpoi bătrân!

Rânjetul de pe chipul lui e suficient pentru a-mi da de înțeles că se bucură în sinea lui de propunerea pe care i-o fac.

Îmi pierd următoarele ore cu el în atelier, încercând să-mi explice unele noțiuni practice, având în vedere că nu mai lucrasem de mult și aveam unele goluri în ceea ce privește mașinile mai nou apărute. Din când în când, Diana, soția lui, ne aduce câte o gustare sau o cafea, iar când dau să plec, Bill aproape că mă pune să-i promit c-o să iau odată cina cu ei, de preferat în zilele următoare. Nu reușesc să-l refuz, așa că-i garantez că voi fi acolo și plec cu gândul de a face un scurt ocol în drum spre casă, ca să mai văd orașul. Conduc o oră și ceva prin locuri care între timp s-au schimbat sau chiar au dispărut odată cu plecarea mea de aici. E puțin nostalgic să dau nas în nas cu trecerea timpului, cu toate că n-am fost plecat multă vreme. Lucrurile se schimbă însă, la fel și oamenii, deși mă gândesc serios că singurul care a rămas la fel sunt chiar eu.

Mă opresc la un moment dat la o simigerie să-mi iau niște covrigi – nu știu de ce, dar am o foame nebună, probabil pentru că n-am fumat ceva mai tare de câteva zile – și reacționez impulsiv, ridicând cotul drept în momentul în care mă întorc și cineva e pe punctul de a se izbi de mine.

Zăresc cana de cafea a persoanei din fața mea cum se clatină periculos de aproape de mine, scoțând aburi calzi prin

deschizătura capacului și aproape că răsuflu ușurat văzându-l pe tip că se retrage în spate. Cuprins de nervi, ridic capul pentru a vedea despre cine e vorba și sunt destul de surprins să-l recunosc pe Gerard, cel care se ocupa în trecut de cursele de motoare și de mașini.

Face ochii mari, ca și cum nu m-ar recunoaște și trebuie să afirm că nici eu nu-l recunosc din prima. Pare mai tras la față, aproape uscățiv și poartă o barbă neglijentă, așa cum nu l-am văzut niciodată în trecut.

Stai, trebuia să fie la închisoare!

— Hex, auzisem eu de la băieți că te-ai întors. Întinde brațul liber pentru a-i strânge mâna.

— Nu, zău, mormăi printre dinții încleștați.

— Te-ai... schimbat. Se uită mai atent la mine, părând a sta pe gânduri. Sau cel puțin, freza sigur e alta decât cea din liceu. Râde, ca și cum și-ar aminti de acele vremuri, însă nu reușesc să fac la fel, rămânând țeapăn. Nu pot spune că întâlnirea cu Gerard îmi provoacă cine știe ce sentimente de plăcere, ba din contră, simt deja cum degetele mi se strâng dureros în pumni. Încă n-am uitat mizeriile pe care le-a făcut în trecut și nici n-o voi face.

Se oprește din râs în scurt timp, dregându-și glasul.

— Mă rog. Cum ești? Spune, vrei să te întorci pe pistă? Noi doi ne-am înțeles destul de bine în trecut, nu crezi? Încearcă să mă apuce de după umeri, dar mă feresc, cu o grimasă pe față.

— Ai uitat deja bătaia din trecut, Geri? Sau vrei să-ți reamintesc? Și cum de ești aici? Auzisem c-ai intrat la pârnaie acum ceva timp.

Tace, sprâncenele adâncindu-i încruntarea de pe frunte, apoi își linge cu un zâmbet strâmb buzele, dându-se un pas în spate.

— Am avut eu niște pile. Îmi face cu ochiul și nu pot decât să-mi încleștez maxilarul. M-am mai cumințit între timp. Închisoarea nu-i chiar plăcută, să știi. Plănuiesc să mai

trec pe la pistă zilele astea. Ce-ar fi să vii și tu? Ca-n vremurile bune. Dă să întindă palma și să mă bată pe umăr.

Mă feresc milimetric și-l străpung cu privirea fără să ezit.

— Nu vreau să mai am nimic de-a face cu tine, Gerard. Ești un nimic în ochii mei.

— Oh, haide, Hex! Știi și tu că n-a fost mare brânză. Eram beat. Urlau hormonii în mine, nimic mai mult.

Reaționez din impuls, năpustindu-mă asupra lui dintr-o singură mișcare și-i prind gulerul de la cămașă în pumn. Îl trag spre mine, fără să-mi pese de privirile și murmurele ce se întetesc în jurul nostru și simt că-mi ies din minți dacă-l mai văd în fața ochilor.

— Ai vrut s-o siluiești pe Luna, imbecil spurcat ce ești! Ai noroc că nu ți-am crăpat atunci capul de mașina aia. Însă, crede-mă, aș face-o cu plăcere aici și acum!

Se zbate în stânsoarea mea, smucindu-se într-o parte și-i dau drumul înainte să creez o scenă care să degenereze în ceva urât. N-am chef să-i sparg moaca lui Gerard acum, în plină zi, deși, cu cât îmi amintesc mai bine cele întâmplate în acea seară de acum doi ani, cu atât îmi vine să-i rup gâtul în două până s-ar sufoca în propriul sânge. Încă îmi revine în minte privirea plină de teamă a Lunei, lacrimile ei poticnite în colțurile ochilor și încercările disperate de a-l da jos de pe ea. Gerard era mort de beat și cu ceva iarbă la bord, atunci când o invitase să-l însoțească la o cursă a cuplurilor. Luna nu era însă niciodată interesată de așa ceva, refuzându-l sec și categoric. Gerard explodase de nervi și o încolțise lângă mașina ei. Ne-am dat seama de cele întâmplate abia atunci când Luna a reușit să-l înjure în gura mare, ca mai apoi să-și ridice genunchiul și să-l catapulteze la pământ de durere. Scăpase datorită lui JJ și lui Bibi, care mă ținuseră să nu sar pe el și să-l rup în bătaie, dar n-aș mai ezita a doua oară, dacă s-ar repeta. Nu și acum, când știu că Luna a mai trecut prin ceva asemănător cu handicapatul de Sebah.

Zău, oamenii de genul ăsta îmi provoacă silă. Ceea ce înseamnă mult, venind de la cineva care a fost un câine în călduri mai toată adolescența.

— Dispari din fața mea până nu mă răzgândesc, Gerard! Inspir adânc, încercând să mă calmez. Nu voi reveni niciodată pe pista aia nenorocită, și cu asta am încheiat orice posibilă discuție între noi.

Îl privesc cum mă fixează furios, parcă nevenindu-i să creadă ce-i aud urechile, apoi scuipă pe jos nu departe de picioarele mele, izbindu-se în umărul meu, în timp ce se îndepărtează. Închid ochii, străduindu-mă să nu bag în seamă lovitura și mă zgâiesc la oamenii care încă se uită la mine ca la un spectacol televizat. Mă întorc în mașină, trântind portiera în urma mea, las punga cu covrigi pe bancheta de alături și-mi lipesc capul de marginea volanului.

M-au luat toți dracii cu Gerard, și chiar avusesem un început de zi destul de OK.

Nu văd cum ziua mea ar putea merge mai prost de atât.

Opresc mașina la un semafor, înghițind și ultima bucată de covrig cu susan. E destul de bun, dar tot mai bună e mâncarea mamei, pe care abia aștept să o devorez când ajung acasă. Serios, lipsa tutunului și a ierbii își face simțită prezența, pentru că mereu am poftă de câte ceva. Ba dulce, ba sărat. Ba acru, ba iute. Mă sperie oarecum gândul că, în ritmul ăsta, mă voi transforma într-un porc până la primăvară.

Privesc spre culoarea portocalie care se face verde și calc accelerația până când o siluetă familiară îmi atrage atenția, forțându-mă să încetinesc pentru a mă asigura că văd bine. O recunosc însă dintr-o mie pe Kiva, care își balansează fundul pe un pod ce traversează un lac mic de la periferia orașului. Trag pe dreapta, oprind mașina nu departe de locul în care se află și mă apropiu din spate de ea, deși nu pare că mă observă, din cauza căștilor pe care le are în urechi.

Mă las pe vine, atingând-o pe umăr și o văd cum tresare speriată, întorcându-se spre mine în timp ce își scoate una dintre căști.

— Doamne, Hex!

— Ce faci aici, Kiva? Întreb, lăsându-mă la același nivel cu ea. Dau cu o mână zăpada la o parte și strâmb din nas la contactul corpului meu cu lemnul umed. Apa de la picioarele noastre pare tulbure din cauza zăpezii, iar ici-colo e complet înghețată, numai bună să patinezi pe suprafața ei.

— Ascultam muzică, murmură pe un ton scăzut, evitându-mi privirea.

O cunosc pe Kiva de suficient timp, încât să-mi dau seama că ceva nu e în regulă cu ea, mai ales că are din nou ticul acela nervos de a-și da degetele peste cap, ca de fiecare dată când e într-o pasă proastă sau e supărată.

Îmi împreunez palmele peste genunchi, privind undeva în față pentru a nu o intimidă.

— E vorba de taică-tu, nu?

Capul i se întoarce fulgerător în direcția mea, iar ochii i se măresc puțin, ca și cum ar ascunde în ei un strop de teamă.

— De ce crezi asta?

— Păi, e fie el, fie afurisenia de JJ. Dar, văzându-vă aseară cum erați unul cu celălalt, mi-e greu să cred că e vorba de el acum.

Kiva zâmbește cu amărăciune, jucându-se cu firul de la căști, pe care și-l înnoadă între degete.

— Știi că te urăsc când mă poți citi atât de ușor, nu?

Buzele mi se arcuiesc și mă uit la ea pe furiș cum mă înghiontește cu cotul, ca mai apoi să-și coboare privirea spre apa de la picioarele noastre.

Un oftat lung, sugrumat îi scapă printre buze.

— E mai rău, Hex. Nu știu ce să mă fac.

— Cum? Te lovește sau ceva? Pentru că jur, dacă nemernicul ăla se atinge de...

— Parcă e altă persoană, Hex. Ridică spre mine ochii ce-i sclipesc din cauza reflexiei zăpezii. E doar... furios. Atât de furios în ultimul timp, încât nu prea îmi vine să mai dau pe acasă. Cred că dă vina pe mama pentru că l-a lăsat cu mine pe cap când a murit. Pufnește sec. De parcă mie m-ar conveni...

Mă încrunt, simțind cum sângele mi se urcă la cap din cauza celor auzite. Știam de mai demult de jigodia de taică-su vitreg. Un alcoolic mai ceva decât tata, care, din câte se pare, a început din nou să-și verse frustrările pe sărmana Kiva, prea lipsită de apărare și de răutate ca să-i întoarcă vorbele sau faptele. Iar gândul că duce de una singură o luptă cu acel animal îmi face tâmpile să zvâcnească nebunește.

Strâng din dinți, mușcându-mi buzele.

— Atunci de ce nu pleci? Îi întâlnesc privirea. Poți sta la un cămin sau ceva, Kiva. La dracu', sigur te poate primi unul dintre noi la el acasă! Ai peste douăzeci de ani, nu mai trebuie să stai cu el!

Își scutură capul, molfăindu-și interiorul obrazului.

— Nu pot. N-aș avea niciun ban dacă aș pleca. Mereu țin să-mi amintească că voi intra în posesia moșternirii mamei abia la douăzeci și cinci de ani și mă seacă faptul că mă simt atât de slabă și lipsită de putere în fața lui. Își duce în cele din urmă mâinile la față, ca și cum ar încerca să-și ascundă emoțiile de mine. Vocea i se crapă într-un suspin prelung.

— E atât de greu, Hex. Simt că mă sufoc acolo...

— De-aia spun că nu trebuie să treci prin asta singură, Kiva. E rău și știi foarte bine. Nu vreau să te rănească într-o bună zi.

Își trage nasul.

— A avut grijă de mine o perioadă. Când mama trăia, era mereu binedispus și obișnuia să mă scoată în parcuri sau la cinema. După ce-am pierdut-o, o parte din el a rămas undeva pe drum. Știu că-l doare lipsa ei. Și pe mine mă doare.

— Asta nu-i dă dreptul să se poarte urât cu tine, Kiva! Mă încrunt înspre ea. Putem depune o declarație împotriva lui, dacă îl filmezi sau ceva când are un comportament agresiv sau abuziv. Dă-l naibii, bine? Moștenirea aia o primești și dacă stai cât mai departe posibil de el. Ești isteată, și frumoasă, și atrăgătoare. Găsește-ți un job și pune-te pe picioare. Te voi ajuta cu tot ce pot, știi asta, nu?

Ochii îi licăresc, umezi, când se uită la mine cu drag și suferință. O presiune imensă mi se pune în coșul pieptului, sugrumându-mă și, înainte să-mi dau seama, o lipesc cu un braț de mine, dându-i voie să-și ascundă fața în geaca mea. Îmi pun palma peste creștetul ei și îi depun un sărut pe fes, lăsând-o să plângă în liniște în brațele mele până nu mai poate.

Până când simt că și-a eliberat o bucățică de suflet în fața mea.

Cu toții avem o pată de rahat în viața noastră, dar mereu ne vom avea unul pe celălalt.

Primesc mai târziu un mesaj de la Bibi și JJ, care mă întreabă dacă vreau să merg cu ei să bem ceva la cafeneaua unde lucrează Luna de ceva timp. Din sursele lor super sigure, Luna e de serviciu la ora asta și de aceea ei cred c-ar fi o idee bună să mergem să-i facem o surpriză. O las pe Kiva la ea acasă, pe motiv că are niște teme de finalizat și că n-are starea necesară să se vadă cu ceilalți, și nici nu încerc în vreun fel s-o târăsc după mine, dacă nu vrea. Însă trebuie să mă interesez de situația ei de acasă, neapărat. Nici gând să-l las pe acel libidinos ordinar să mai pună mâna pe ea în vreun fel, chiar dacă asta ar însemna să uit și de rudenia dintre ei. În fond, nu au vreo legătură de sânge care să mă împiedice din a nu-i sparge mecla.

Parchez mașina în fața cafenelei, mirându-mă că găsesc un loc liber atât de ușor și-i văd pe băieți așezați pe

scaunele din fața tejghelei, discutând de zor cu una dintre chelnerițele din tură.

— Mult ți-a mai luat! se plânge JJ, întorcându-se numaidecât spre tipa din fața lui, care se pare că nu-i acordă niciun dram de atenție. Mai că mi-e milă de el, dar îmi trece repede.

Bat palma cu Bibi, așezându-mi geaca pe spătarul scaunului și mai schimb câteva replici cu el înainte s-o văd pe Luna că apare de după o ușă laterală, legându-și șorțul cu imprimeuri florale la spate. De îndată ce mă observă, se oprește, fără să mai clipească, apoi murmură ceva în barbă și se apropie de noi.

— Cărui fapt mai mult decât fericit îi datorez vizita voastră aici?

— Ai zice că nu te bucuri să ne vezi, rânjește Bibi la ea, luând încă o gură din cafeaua aflată în fața lui.

Luna își dă ochii peste cap, apoi își răsuțește gâtul spre JJ, care încă îi face ochi dulci tipei de la casă.

— Pe bune, JJ? Ți-am mai zis că Hazel are un iubit! La ce dracu' te mai ții după ea?

— Iar eu i-am zis c-o pot împărți, nu-s genul gelos. Zâmbește din nou seducător spre acea fată, care îi aruncă o privire sictirită, dispărând printre mese.

— Ești dezgustător, concluzionează Luna, întorcându-și atenția asupra mea. Înghite în sec, zâmbindu-mi cu reținere. Îți dau ceva?

— Neah! Scutur din cap. Nu trebuie să stai cu noi dacă ai treabă.

— E-n regulă, n-avem așa de multă lume. Ridică din umeri, sprijinindu-se cu coatele de tejghea. În plus, cineva trebuie să stea cu ochii pe iepurele ăla, până nu molestează pe cineva. Face din cap spre JJ, care îi aruncă o privire perversă și scoate limba la ea.

E oarecum plăcut s-o văd pe Luna la muncă, în uniformă aia care, deși nu e pe gustul meu, o prinde destul

de bine și-i scoate trăsăturile în evidență. Nu cred c-am fost vreodată atent la ele. Noi doi am avut mereu alte treburi de făcut sau de discutat, ca să ne studiem în detaliu unul pe celălalt, însă acum, fiind atât de aproape și purtându-se atât de profesional, îmi dau seama că micuța Luna de acum câțiva ani s-a maturizat, devenind o femeie puternică și frumoasă. S-a înălțat cu mult față de acum câțiva ani, când mereu făceam mișto de ea din cauză că eram de două ori mai înalt ca ea. OK, exagerez. S-a mai și rotunjit puțin în ultimele luni de când n-o mai văzusem, asta pentru că mereu fusese slabă și ușoară ca o pană, de ziceai c-o suflă vântul, dacă ar fi bătut mai tare. Și, privind mai cu atenție, îmi pot da seama că s-a dezvoltat frumos și în alte părți, cu toate că mă simt puțin stânjenit și... nelalocul meu să o privesc în acest fel.

Și se pare că-și dă seama că o analizez din toate părțile, așa că tușește de câteva ori, ca și cum s-ar simți prost, după care își face de lucru lustruind câteva pahare cu un prosop de bucătărie, deși sunt curate.

Scutur din cap, nefiind atent la conversația celor doi de lângă mine și aproape că nu bag de seamă când soneria de la intrare se face auzită decât atunci când simt mișcare pe lângă locul unde stau. Întorc capul spre dreapta, mijând ochii în clipa în care îl recunosc pe nenorocitul de Ezra Venom. Ne aruncă o privire scurtă, dezinteresată și își împreunează brațele pe suprafața tejghelei.

Imediat, Luna se apropie de el, schimbând câteva replici și umbra de zâmbet ce-i încolțește pe buze mă face să mă încrunt.

Clipesc, întorcându-mă spre prietenii mei. Oare văd bine?

— De când se cunosc cei doi?

Bibi și JJ își lungesc gâtul spre ei și remarc surprinderea de pe fețele lor, ceea ce îmi dă de înțeles că nu sunt singurul contrariat de cele ce se întâmplă. Niciunul n-am discutat vreodată cu Venom. Facem parte din cercuri diferite de prieteni. În plus, toată lumea din liceu știe ce fel de tip e

Ezra, genul care s-ar înfățișa la ușa închisorii cu o plictiseală maximă pe mutră. El și Reese, care însă dispăruse de ceva timp din oraș – se aude c-ar fi pe la răcoare, ceea ce nu m-ar mira prea tare – sunt printre cele mai cunoscute figuri din cartiere când vine vorba de indivizi față de care să-ți dorești să păstrezi distanța. Reese are mai bine de treizeci de ani, însă Venom e doar cu vreo doi ani mai mare decât mine, deși pare mai trecut prin viață decât oricare dintre noi, iar cicatricile și urmele bătailor țin loc de avertisment.

Ezra Venom înseamnă pericol și belele, iar *acest* Ezra Venom vorbește acum cu Luna *noastră* ca și cum s-ar cunoaște de când lumea.

Bine, nici chiar așa, dar până și schimbul ăsta scurt de replici mi se pare ireal.

— Băga-mi-aș, am trăit s-o văd și pe asta! se crucește Bibi, privindu-i cu o fascinație tâmpă.

Îmi mușc buzele, întorcând capul spre ei și-mi încleștez degetele în pumni, pe lângă corp. Nu pentru că Luna vorbește cu un alt băiat, ci pentru că s-a găsit să o facă tocmai cu Venom. Îmi cobor privirea spre podea, amintindu-mi vag de o situație asemănătoare. Abia câteva secunde mai târziu mă pălește relevația, amintindu-mi de perioada liceului și de ticălosul de Joel Miller, iar pulsul mi-o ia razna.

Treaba cu Miller nu s-a terminat prea frumos. Pentru el. Și ceva îmi spune că nici cu Venom nu va fi altfel. Am intrat după gratii pentru Luna din cauza ticălosului de Sebah. Aș repeta-o fără prea mare reținere, dacă ar fi nevoie.

Lângă mine, JJ plescăie din buze, atrăgându-mi atenția. Ridică din ambele sprâncene.

— Ai face bine să te grăbești, altfel o vei pierde pe Luna în favoarea lui.

Mă zgâiesc spre el, crucindu-mă la auzul râsului Lunei care încă stă lângă individul acela. Ochii îmi fug imediat spre chipul său și nu știu cum să reacționez când îi văd atât de apropiați unul de celălalt, ca și cum ar fi cel mai firesc lucru din lume. De unde până unde...?

Un gust amar mi se adună pe limbă, întorcându-mi stomacul.

În definitiv, cum aş putea s-o pierd pe Luna dacă nici măcar nu e a mea?

Întrebarea asta mă frământă pe toată durata drumului de întoarcere. Mă oferisem să o aştept pe Luna până la terminarea programului pentru a o lua acasă şi nu cred să ne fi spus mai mult de două-trei cuvinte în astea zece minute de când ne aflăm în maşină.

Gândul continuă să-mi zboare la imaginea ei şi a lui Venom de acum o oră şi nu pot nicicum să-mi găsesc pacea. De ce vorbeau unul cu altul? Ar trebui să ştiu ceva? Luna mereu fusese atrasă de ideea asta de băiat rău, certat cu legea, dar nu ştiam că gusturile sale sunt chiar atât de... specifice. Mă roade limba să o întreb, dar dacă se va supăra? Dacă va considera că voi încerca să-i încalc intimitatea ca atunci când fusese vorba de acel flacon de pastile? Am vrut de o grămadă de ori să reiau acea conversaţie de la balcon şi tot de atâtea ori am lăsat-o baltă. Luna nu avea să vorbească dacă nu voia să o facă, iar după evenimentele din ultimul an mă îndoiesc că mă număr printre persoanele cărora să-şi dorească să se confeseze.

Îi pierdusem încrederea undeva pe drum, iar asta înseamnă că trebuie să depun eforturi uriaşe pentru a i-o recâştiga.

— OK, îmi spui şi mie ce ai? De cinci minute tot îţi rozi unghia aia. Ți-a dat deja sângele.

Clipesc, schimb viteza şi îi arunc o privire scurtă, oarecum nedumerită. Chiar asta făceam? Îmi cobor ochii spre braţul pe care îl țin sprijinit de portieră. Zăresc picătura roşie din jurul unghiei de la degetul mare şi simt cum mă ruşinez puţin.

Futu-i! Eu nu mă ruşinez de fel.

Ling picătura de sânge, ştergându-mi saliva de pantaloni. O observ cu coada ochiului cum încă mă priveşte, aşteptând probabil un răspuns.

La naiba! Întotdeauna fusese atât de dificil să vorbești cu o fată?

— Mă gândeam doar.

— La ce?

— La tine și la Venom. Sunteți prieteni mai nou?

Na, c-am spus-o!

Abia acum pot respira. Luna mijește ochii, părând a rumega câteva secunde întrebarea. Se lasă mai bine pe scaun, mutându-și privirea drept înainte. Apăs puțin accelerația ca să depășesc o mașină ce virează la dreapta pe o stradă.

— Nu tocmai. I-am dat niște ramen ieri, când mă întorceam acasă. Să zicem doar că putem să schimbăm câteva saluturi, dar tipul nu e deloc genul sociabil. Pufnește, părând a zâmbi vag.

Ceva se aprinde în mine. Ceva urâcios, fierbinte, pe care aleg să-l înghit și să-l dau uitării de îndată.

— I-ai dat *ramen*? întreb uluit. Cum și cu ce ocazie?

— Îi chiorăiau mațele. Ar trebui să am și alte motive pentru a cumpăra cuiva niște mâncare?

— Cu mine nu prea împarți mâncarea, îi amintesc cu o îngruntare din sprâncene, ceea ce-i provoacă o fluturare a genelor.

— Tu te uiți la tine ce namilă de om ești? Sunt slăbănoagă și vai de mine, Hex. Ce mâncare să împart cu tine, când tu nu te sature nici cu un morman de haleală?

— Și totuși, lui i-ai dat, continui, deși sunt conștient că nu prea am motive să o trag la răspundere. Îmi place însă să o enervez. E modul nostru de a mai detensiona atmosfera. Iar în stadiul în care este momentan relația noastră, mai mult ca sigur am avea nevoie de o hârjoneală zdravănă pentru a ne reveni.

O aud cum oftează exasperată, lovindu-se ușor de tetieră.

— În regulă, vrei mâncare? Oprește undeva și hai să-ți iau de mâncare! Mi s-a făcut și mie foame, oricum.

— Aha, deci ai și tu un interes!

— Oprește mașina până nu sar singură din ea și-o să revin cu un kebab numai ca să-ți fac în ciudă cu el.

Mă abțin să-mi dau ochii peste cap. Găsesc peste vreun minut un loc de parcare pe *Alder Street*. Coincidență sau nu, zona e mai mereu împânzită de rulote cu mâncare. Nu e foarte târziu, așa că pot zări în depărtare luminile unora care încă sunt deschise, cu toate că gerul nopții o să-i alunge în curând pe comercianți.

Luna iese din mașină înainte să mă dezmeticesc prea bine. Își îndeasă fesul pe cap, își bagă mâinile în buzunarele gecii și îmi face semn din cap să cobor mai repede.

Doamne, e așa autoritară când îi e foame! Uitasem.

Îmi place.

O luăm la pas pe strada ticsită chiar și acum de oameni, simțind în aer aburii calzi și mirosul îmbietor al mâncării. Miroase a carne friptă, porumb prăjit și simt o mireasmă dulceagă de clătite gata preparate. Îmi lasă gura apă și, după ochii bulbucați și buzele întredeschise, îmi dau seama că și Lunei la fel.

— Ce vrei să-ți iei? Haide, nu te sfii. Nu-ți fac cinste prea des.

Ridic sceptic din sprânceană. Într-adevăr, nu o face. Dar nici n-aș avea pretenția. Îmi place să-i cumpăr de mâncare, chiar dacă n-o mai făcusem de mult. Când eram mai mici, prin clasa a cincea sau a șasea, mereu ne opream la o prăvălie de cartier din josul străzii – acum nu mai există – de unde îi cumpăram în fiecare zi turtă dulce și o cutie de suc cu pai. În fiecare zi. David chiar mă rugase într-una din zile să nu o mai răsfăț atât de mult pentru că ajungea să nu mai mănânce la prânz. Îmi plăcea însă să o răsfăț. Încă mi-ar plăcea.

Îi intru însă în joc, nedorind să-i stric cheful. Are atât de multă hotărâre în privire, că nu pot să nu-i țin hangul.

Îmi plimb ochii peste rulotele luminoase cu mâncare. De undeva se aude o melodie vioaie cântată de Chris Brown și un cuplu aflat undeva mai în față chiar dansează pe ritm.

— Te rog, nu mă lăsa să aștept până-mi trece tinerețea. Tenul ăsta perfect nu se întreține singur, Hex. Tu simți ce frig e afară? Îmi crapă pielea!

O aud pe doamna de la taraba în fața căreia ne-am oprit chicotind la auzul vocii pline de sarcasm a Lunei. Îi trag fesul peste ochi, alegându-mă cu niște vociferări drăcoase de pe buzele ei.

— Mai sunt copii pe-aici, Luna. Abține-te, cu limba aia ascuțită, vrei?

Se strâmbă la mine, așezându-și înapoi fesul peste părul deja ciufulit. Decid imediat că părul ciufulit o prinde al naibii de bine.

— Vreau un burger cu cartofi prăjiți și mult sos. Arăt cu bărbia spre taraba femeii care încă ne mai privește ca la spectacol.

— Dorința ta e poruncă pentru mine, milord. Face o plecăciune falsă în fața mea, arătându-mi apoi semnul păcii, adică degetul mijlociu.

Zâmbesc fără să vreau.

— Ai grijă cu ea, tinere! Fetele cu zvâc sunt destul de rare în zilele noastre. Ține-o bine pe lângă tine.

— Sincer, doamnă, cred că mi-ar fi teamă oarecum de părțile nevinovate ale corpului meu, dacă i-ar sări prea repede muștarul.

— Cred în egalitate, Hex. Dacă vreodată te lovesc fără motiv, ești liber să dai înapoi. Sau, mă rog, să încerci. Mă privește cu subînțeles pe sub gene și parcă pot simți amenințarea ce plutește în cuvintele ei.

Nu glumește.

Chiar deloc.

Nu c-aș da vreodată în ea cu adevărat.

Îmi iau burgerul și cartofii, iar Luna se oprește să-și cumpere un hotdog și o farfurie de clătite. Nu o clătită. O farfurie plină. Cred că are vreo cinci înăuntru, burdușite una peste cealaltă.

Hotărâm să ne mai plimbăm puțin pe străzi cât timp mâncăm. Avem noroc că nu ninge, altfel sigur n-am fi putut nici să ne plimbăm, nici n-am mai fi găsit deschis mare lucru. Mușc din cartofi, iar ochii îmi zboară spre chipul luminat de satisfacție al Lunei, care rupe o bucățică de hotdog cu o foame nebună. Oare de cât timp nu mai mâncase pe ziua de azi?

Ochii i se rostogolesc, buzele i se strâng, iar geamătul ei mă ia prin surprindere pe măsură ce mestecă repezit. Îi simt răgușeala glasului direct în vintre.

Înghit în sec, încercând să nu mă holbez la luciul salivei de pe buzele ei. Sunt pline, de un roșu natural. Atrăgătoare.

Provocatoare.

Îmi îndrept privirea în față, uitându-mă spre mormanele de zăpadă murdară adunate în jurul trunchiurilor de copaci.

De ce mi s-a încins fața?

— Hex?

— Hm?

— Când ai de gând să-mi povestești pe unde-ai umblat tot anul trecut?

Întrebarea ei directă mă face s-o privesc iar în ochi. Se uită îndelung la mine, cu seriozitate și simt cum mi se blochează bucățile de cartofi în gât. În mod clar, fusesem cam zgârcit cu detaliile.

— Am stat la un prieten din copilărie.

— Te-a găzduit la el un an întreg?

— Nu. Dau din cap, înghițind îmbucătura din gât. Trag aerul rece al nopții în piept, răcorindu-mă pe interior. Am

fost la casa părintească a bunicilor din partea mamei. Nu mai e locuită, dar puteam merge oricând voiam pe acolo.

— Nu vă e teamă că o poate, știu și eu, jefui cineva? Se uită cruciș la mine.

Surâd.

— În afară de un televizor, un frigider și alte câteva electrocasnice ce-ar putea fi mai de valoare, nu prea cred că ar avea ce să fure. În plus, mama a rugat niște vecini de pe stradă să mai arunce o privire din când în când. Mai toată lumea se cunoaște pe acolo, e o zonă destul de liniștită.

Un timp stăm în tăcere. Luna aruncă ambalajul de la hotdog într-un coș de gunoi, apoi deschide farfuria cu clătite, lăsând aburii calzi și aromați să se scurgă printre noi. Mi se încălzește stomacul.

Împăturește una în două și mi-o întinde fără să se uite la mine. O iau cu un mic zâmbet, așezând-o pe propriul meu suport din plastic. Ocolim un grup de adolescenți gălăgioși, hotărând să facem stânga împrejur și să ne întoarcem la mașină. Avem de străbătut cam două străzi.

— Ți-a plăcut?

Cobor privirea spre ea. Se uită fix la clătita cu ciocolată din mâinile ei.

— Poftim?

— Ți-a plăcut acolo? Mai mult decât aici?

Își înalță capul și mă țintuiește cu cei mai expresivi ochi de culoarea chihlimbarului din câți am văzut vreodată. Ochii ei au uneori puterea să-ți pătrundă în suflet, lăsându-te expus și fără vreo posibilitate de evadare.

Testez aroma caldă a ciocolatei pe limbă, ștergându-mi colțurile gurii cu vârful degetului.

— Nu. Viața mea e aici.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Nu, Luna. În afară de revederea cu acel amic, nu pot spune c-am stat acolo de prea mult drag. Aveam nevoie de o

pauză. De o gură de aer proaspăt. La momentul ăla, părea cea mai bună soluție.

— Iar acum? Mă privește în ochi, fără să se sfiască.

Mă opresc în loc, iar ea îmi urmează exemplul. Câțiva fulgi coboară lin peste fețele noastre. Ambra din ochii ei pălește în lumina slabă a zăpezii.

— Acum, faptul că te-am lăsat în urmă mi se pare c-a fost cea mai proastă decizie din lume. Te-am abandonat, Luna. Și n-ai idee cât de mult regret. Cred că mi-am răscumpărat o parte din răul făcut, acolo unde am mers, dar mereu am trăit cu regretul că n-am vorbit așa cum ar fi trebuit s-o facem. Mă crezi că mi-a fost frică să vorbesc cu tine? Că mi-a fost frică să nu mai am la cine să mă întorc?

Se scurg câteva secunde până să o văd cum înclină ușor din cap, părând a purta pe buze un zâmbet sfâșietor de trist.

Mușcă dintr-un colț al clătitei, punându-se din nou în mișcare.

— Da, cred că pot să-mi imaginez.

Capitolul 21

LUNA ☾

*Don't wanna look back
Thinking I could've done this or I could've tried that
Don't wanna look back 'cause it's going by fast.*

Sasha Sloan – ***Smiling when I die***

Eu și Hex, băiatul din vecini, ajunseserăm să ne înțelegem.

Iar prin asta, mă refeream la faptul că ajunseserăm chiar să... vorbim.

Șoc. Știu.

Încă ne mai luam unul de altul, dar o făceam mai mult din plăcerea de a-l vedea pe celălalt cum se aprinde și de a avea ultimul cuvânt.

Gata cu trasul de păr.

Gata cu merele înfipite în gura celuilalt.

Primii care au observat schimbarea au fost cei din grupurile noastre de prieteni. Prin clasa a doua, deja se știa că duoul de coșmar – așa cum le plăcea tuturor să ne numească – făcuse, în sfârșit, pace. Țin minte că prietena mea, Kiva, avusese nevoie de o lună și ceva ca să se obișnuiască cu Hex prin preajma noastră. Bibi era băiat, așa că nu i-a luat prea mult ca să-l accepte. Ba chiar cei doi împreună cu tipul ăla ciudățel, JJ, s-au înțeles mai repede decât mi-aș fi imaginat că o vor face. Bibi era mai... cuminte decât ceilalți doi zăpăciți; m-aș fi așteptat să nu se integreze atât de repede în peisaj, dar se părea că mă înșelasem.

Mie mi-au trebuit însă mai multe zile pentru a mă apropia cât de cât de amica lui Hex, Vanessa. Semăna oarecum cu mine, fiind chiar răutăciosă uneori dacă spuneai sau făceai ceva care să o calce pe coadă. Kivei i-a fost frică și de ea și, la drept vorbind, o puteam înțelege. Am reușit să ne apropiem abia după ce mi-a luat apărarea – nu că i-aș fi cerut-o; m-aș fi descurcat și de una singură – în fața unor băieți din altă clasă, care se luaseră de părul meu, tăiat scurt pe atunci. Trebuia să recunosc, fusese amuzant să o văd turnând laptele în capul unuia, făcându-i să plece apoi cu coada între picioare. Din ziua aia, i-am purtat un oarecare respect acelei fete.

Din ziua aia, grupurile noastre au devenit unul singur.

— *Vrei să vii la mine mai târziu să ne jucăm în curtea din spate? m-a întrebat Hex în timp ce ne întorceam de la școală, undeva prin clasa a patra. Bine, asta dacă te lasă maică-ta, a mormăit pe un ton sec, pufnind.*

M-am încruntat, lovind cu piciorul într-o piatră de pe asfalt.

— *De ce nu m-ar lăsa?*

— *Păi... Mi-a spus zilele trecute să te las în pace. Cred că... A ridicat din umeri, zâmbind a tachinare... nu vrea să te mai joci cu mine.*

— *Ei, sigur! De parcă e după ea. Mi-am dat ochii peste cap. Ne vedem! l-am asigurat, cu toate că știam că vorbele mele erau rostite cu jumătate de gură.*

Și știam că, în sinea lui, și Hex își dăduse seama de asta.

Mamei nu-i plăcea când stăteam cu el. Când mă jucam cu el prin spatele casei sau... pe oriunde altundeva. Spunea că e prea rău de gură. Prea bătauș. Prea lipsit de educație. Probabil aș fi putut intra cu brio în oricare categorie din cele menționate mai sus, dar mamei nu i-ar fi păsat.

Voia să stau departe de el.

Și nu puține au fost ocaziile în care mi-a dat de înțeles – mai ales verbal – acest lucru.

Și nici ziua aceea n-a fost vreo excepție, pentru că mama mă aștepta pe veranda casei, cu brațele încrucișate la piept, bătând din picior ca de fiecare dată când făceam ceva ce nu-i convenea. Am schimbat scurt o privire cu Hex, salutându-ne mai mult din cap, apoi m-am îndreptat spre cea ai cărei ochi erau fixați asupra băiatului din vecini. După încruntarea pe care o avea pe față, mi-am dat seama că mă aștepta un alt val de reproșuri cât de curând.

Trei.

Doi.

Un...

— Parcă ți-am zis să nu mai umbli cu el.

M-am abținut să-mi dau ochii peste cap.

— Hex e prietenul meu, am spus în timp ce treceam de ea, deschizând ușa casei.

— Prieten... a pufnit mama din spatele meu. De unde până unde e ăla prietenul tău?

Am trecut de hol, intrând în bucătărie pentru a bea niște apă. Acolo, Sunny se afla deja la masă, părând să-și facă tema la matematică. Și-a ridicat ochii mari, albaștri, spre mine, zâmbindu-mi cu toată gura.

Am încercat să-i răspund la fel, dar cred că mi-a ieșit mai mult o grimasă, după cum s-a schimbat la față.

Relația cu surioara mea chiar nu mai era aceeași de ceva timp.

M-am îndreptat spre chiuvetă pentru a-mi umple un pahar cu apă.

— Cu tine vorbesc, Luna. Nu vreau să mai stai pe lângă el. E așa... un neobrăzat. Sigur va ajunge un delincvent când va fi mare.

M-am înecat cu apa, stropindu-mi puțin gulerul cămășii.

— Nu-l vorbi de rău pe Hex! Cum poți să spui așa ceva?

Mama și-a schimbat poziția corpului, punându-și mâinile în șolduri.

— Păi, ce? Nu vezi cât de rău este și cât de...

— Nu! Am luat-o prin surprindere până și pe Sunny, care și-a scăpat stiloul pe jos. Hex e un băiat bun. Tu ești aia rea, mamă! E doar un copil. Copilul cuiva. Cum poți... Au început să-mi tremure buzele. Cum poți să spui așa ceva...

A dat să continue, dar nu am lăsat-o. Am trântit paharul cu apa rămasă pe blatul de bucătărie, ieșind val-vârtej pe lângă ea. I-am ignorat țipetele din spatele meu, am țâșnit pe ușa de la intrare și nu m-am oprit până când am ajuns în dreptul copacului dintre casele noastre. M-am lăsat cu fundul pe iarba de lângă rădăcini, ascunzându-mi în palme lacrimile ce mi se adunaseră deja în ochi.

Nu puteam să o urăsc pe mama, dar uneori mi-aș fi dorit s-o pot face. În ultimii ani, ceva chiar se schimbase la ea. Mai ales când venea vorba de mine. Nimic din ce făceam nu o mulțumea. Nu conta că luam o notă de opt sau de nouă; nu era zece, deci n-o interesa. Nu conta că eram cea mai bună la desen din clasa mea; nu era balet sau gimnastică, așa cum practica Sunny.

Nimic nu o mulțumea sau bucura când venea vorba de mine, iar acum... Acum încerca să mă despartă de cel care-mi făcuse zilele mai frumoase în ultimul timp.

Îl judecasem greșit pe Hex. Era un băiat bun în adâncul sufletului. Trebuia doar să ai răbdare să-l cunoști.

De când am ajuns să fim prieteni, viața mea a fost mult, mult mai plăcută.

— Hei, ești bine?

Bineînțeles că trebuia să apară fix când mă chinuiam să-mi opresc lacrimile din colțurile ochilor.

L-am ignorat, ștergându-mi cu mâneca sacoului pleoapele.

Hex s-a lăsat pe vine în fața mea, părând să mă studieze din toate unghiurile posibile.

— *Te-ai certat cu maică-ta, așa-i?*

Nu i-am răspuns. Nici nu trebuia să o fac. Casele noastre erau suficient de aproape cât să se poată auzi țipetele dinăuntru. Așa cum și eu auzeam uneori certurile de la el de-acasă.

N-a mai adăugat nimic după aceea. S-a așezat lângă mine, sprijinindu-se de scoarța copacului și liniștea a părut să ne înghită.

Iar apoi, la un moment dat, degetul lui arătător mi-a atins piciorul stâng. Mi-am tras nasul, coborându-mi privirea spre acel punct în care părea să-mi deseneze ceva pe deasupra dresului.

Un cuvânt.

OK.

I-am întâlnit apoi privirea și zâmbetul timid de pe buzele lui mi-a risipit orice tentativă de a mai plânge.

Nu mi-a vorbit prin cuvinte, dar o făcea din priviri.

Iar degetul lui spunea tot ce gurile nu puteau.

OK.

Va fi OK.

— Țin minte că ți-am spus să faci un desen și cu amintirile cele mai puțin plăcute, Luna.

Continui să-mi frec buza de jos între dinți, privindu-l cu plictis pe doctorul Yang cum își plimbă leneș ochii peste materialele aduse de mine și nu pot să nu arunc câte o privire spre ceasul de pe perete.

N-am avut niciun chef să vin astăzi la întâlnire, dar știu că nu-l pot evita la nesfârșit. Mai devreme sau mai târziu tot aici voi ajunge, pe scaunul ăsta nenorocit care mă face să mă gândesc neintenționat la un copil pedepsit să stea la colț. Ceea ce e puțin ironic; doctorul Yang poate fi orice, dar nu o persoană care să te mustre sau care să te judece prea ușor.

Oftez obosită când îl văd că se încruntă, încet, dar sigur și-mi întind picioarele în față pentru a le dezmoți.

Îmi ridic ghiozdanul de la piciorul canapelei, scotocind prin lucrurile dinăuntru.

— Uitați, știu că mi-ați spus că mă va ajuta să trec peste, dar... am încercat, bine? Chiar am încercat, spun, aruncând deasupra mormanului de hârtii mototolite de pe biroul lui ceea ce se presupune c-ar fi încercările mele neizbutite de a surprinde cele mai neplăcute amintiri.

Majoritatea seamănă mai mult cu niște mângălituri alambicate, făcute parcă de un copil de cinci ani la vrăjeală, însă degetele mi se împotriviseră când am vrut să desenez ceva care să aibă sens. De unde și frustrarea pe care o simțisem aseară, în încercarea de a face cât de cât ceva, ca să nu vin cu mâna goală. Mintea îmi fugise aiurea însă; spre niște amintiri pe care aveam certitudinea că le uitasem, însă faptul că mi-au revenit chiar atunci la suprafață, în acel torent de energii negative, mi-a dat de înțeles că, probabil, nu voi fi niciodată îndeajuns de puternică și de nepăsătoare, încât să le dau uitării pe veci. Mereu aveau să trăiască undeva în capul meu, într-un colțișor întunecat, hrănindu-se cu infimele mele clipe de fericire.

Pentru că, uneori, nu poți să dai pur și simplu foc lucrurilor care te dor. Ba dimpotrivă, de multe ori tocmai ele sunt cele care te aruncă în aer, spulberându-te.

Îmi frec neobișnuit de agitată mâinile între ele, pocnindu-mi din când în când articulațiile degetelor și nu pot să nu fiu curioasă la vederea expresiei de pe chipul bărbatului în halat din fața mea, care se uită peste eșecurile mele cu un interes deloc mascat. Ochii i se fixează apoi asupra unei foi rupte la capete, deși nu-mi amintesc prea bine să fi rupt vreo foaie aseară, ci doar să le fi mototolit, pentru că mă enerva să mă tot uit la ele.

Își prinde bărbia între degete, înclinându-și capul într-o parte și nu pot să opresc palpitația care-mi zguduie pieptul atunci când își înalță capul și mă sfredelește cu privirea.

— Cred c-ai reușit să surprinzi ce-ai vrut destul de bine, în ciuda predicilor tale, spune pe un ton relaxat, întorcând foaia și ridicând-o la nivelul meu.

Privesc încurcată spre foaia vai de steaua ei și tot ce văd este o figură umană, asemenea unui chip, ce se dispersează apoi în multiple linii trase neglijent și repezit, ca și cum fața i-ar fi smulsă complet și împrăștiată pe toată pagina.

Nu-mi amintesc prea bine când am desenat așa ceva și nici nu știu ce-ar putea să însemne un asemenea desen de prost gust și aproape... grotesc.

Observându-mi probabil nedumerirea ce-mi acoperă chipul, doctorul Yang lasă hârtia jos, aplecându-se peste birou și împreunându-și apoi brațele în fața sa.

— Te-ai gândit la faptul că singurul motiv pentru care nu te poți despărți de amintirile astea negative este că, poate, în adâncul tău, nu vrei asta cu adevărat?

Ridic întrebător din sprânceană, simțindu-mă complet pe lângă subiect.

— Lasă-mă să reformulez. Toate lucrurile pe care le ținem în noi, fie ele bune, rele, banale sau chiar sfâșietoare sunt o parte din noi atât timp cât le permitem acest lucru. Creierul nostru e astfel programat, încât să șteargă automat, ca și cum ai da cu un burete, informațiile care nu au nicio relevanță pentru tine, ca să le facă loc celor noi. Totuși, el n-are cum să te scape de ele dacă o porțiune din tine, fie ea cât de mică, nu vrea să o facă. Tot ce ni se întâmplă ține de noi, Luna. Noi suntem stăpâni asupra noastră, asupra emoțiilor și gândurilor noastre, iar dacă simțim că ne-am rătăcit de la drumul cel bun sau că ne-am îndepărtat de persoana care eram înainte, nu e din cauza prostiilor precum destinul, karma sau mai știu eu ce. Tot ceea ce facem acum afectează ceea ce vom face în viitor. E ca un efect al fluturului, dacă mă înțelegi, atunci când o întâmplare neînsemnată poate schimba cursul întregii tale vieți. Iar faptul că îți este atât de greu să te desparți de amintirile neplăcute sau măcar să le estompezi este din cauză că nu te-ai împăcat încă

cu ele. Că ai lăsat unele treburi nerezolvate în trecut, iar acum mintea ta nu știe cum să le depășească. Înțelegi unde bat?

Clipesc, ca și cum vorbele sale mi-au intrat pe-o ureche și mi-au ieșit pe cealaltă. Vorbise atât de repede, încât mă pierduse la un moment dat pe la mijlocul discursului său.

— Probabil? Răspund printr-o întrebare, neștiind ce-ar trebui să spun mai exact.

Înțeleg unde bate. *Chiar* am lăsat niște treburi nerezolvate în trecut. Dar cum să mai rezolvi ceva după atât timp?

Doctorul Yang se ridică pe neașteptate de pe scaun, dându-și halatul la o parte pentru a-și băga mâinile în buzunarele pantalonilor și, vai, chiar n-ar trebui să mă holbez la coapsele lui, care-mi sar imediat în ochi. Mă întreb apoi de ce nu dau roade ședințele lui, când, de fapt, eu sunt atentă la cu totul și cu totul alte... detalii.

Înghit în sec, mutându-mi puțin rușinată privirea. Sper că nu m-a văzut analizându-i picioarele. Însă, chiar dacă a observat, preferă să nu comenteze, plimbându-se în jurul meu. Probabil știe că arată bine și că poate fi o adevărată... distragere.

— Îți propun ca în perioada următoare să te gândești la cauzele pentru care acele amintiri sunt atât de neplăcute și să încerci să-ți dai seama cum să le rezolvi, pentru ca atunci când ți le amintești să fie doar ceva trecător, care să nu mai stagneze în mintea ta.

Tresar observând că se oprește fix în fața mea, aplecându-se pentru a-și pune palmele pe umerii mei. Ochii lui întunecați coboară leneși peste ai mei, trimițându-mi, în mod paradoxal, o stare de liniște și protecție.

— *Tu ești singura care poate rezolva asta, Luna.* Eu doar te pot ghida spre alternativele cele mai bune pentru a te ajuta în bătaia pe care va trebui să o duci. Dar doctorii ca mine nu vor reuși niciodată să rezolve totul cu prescripții de pastile și ședințe cu nemiluita. Nu așa funcționează toată treaba asta. Ai fi surprinsă câte mistere ascunde mintea umană, însă de un

lucru sunt sigur. Doar tu ai puterea să te ajuți pe tine însăși, chiar dacă nu știi asta acum. Și poate că ți se va părea lipsit de sens ce spun, poate nu vei ști ce să faci sau cum să faci, dar sunt sigur că va veni o zi în care să privești în urmă la viața ta și să-ți spui: „Sunt bine acum. Trecutul nu mă mai poate răni atât timp cât eu nu îi dau voie”. Ești una dintre cele mai puternice paciente ale mele. Aștept cu nerăbdare ziua în care vei veni la mine în vizită, și nu pentru a sta pe scaunul ăsta, bine?

Încerc să nu respir, de teamă să nu-i inund fața cu respirația mea care nu cred că miroase prea bine, pentru că mâncasem un sandviș cu salam și brânză topită înainte de a pleca de acasă. Mă rog, mai mult la insistențele tatei. Într-una din zile, o să fac o anemie și o să-și dea seama de faptul că m-am înfometat în trecut și că de-asta mi-am dat organismul peste cap. Iar ziua aia nu va fi prea plăcută pentru niciunul dintre noi.

Totuși dau din cap, aproape hipnotic, pentru a-l face să se mute odată din fața mea până nu mă voi pierde în ochii lui – al dracului bărbat arătos – iar el se conformează, dându-se câțiva pași mai în spate. Se lipește cu fundul de marginea biroului, împreunându-și brațele la piept.

Mă fâstâcesc, neștiind cum să ies mai repede din camera aia. Simt că pereții mă sufocă. Că se tot contractă, și se apropie, și că, în curând, voi fi înghițită. Urăsc albul acelor pereți. Urăsc mirosul aproape septic, de curățenie și odorizant de cameră. Vreau să mă întorc la mine în mansardă, acolo unde miroase a vârfuri tocite de creion și acuarele.

Privesc pe furiș spre ceas. O să întârzii la cursuri dacă nu o plec mai repede.

— Păi, cred că ne vedem... când ne vedem, murmur, aplecându-mă după ghiozdan și luând-o din loc spre ușă.

— Ai grijă de tine, Luna, bine?

Dau aprobator cap, fără să mă întorc.

Asta până când vocea sa îmi răsună din nou în urechi, asemenea unui megafon.

— Apropo, Luna, îmi place desenul cu tatăl tău.

După patru ore în care am avut două cursuri ale naibii de lungi și plicticoase, ies, în sfârșit, pe ușile facultății, cu gândul de a ajunge mai repede acasă pentru a-mi revendica somnul binemeritat. Mă simt extrem de istovită, cu capul puțin amețit de la lipsa odihnei de azi-noapte și cu un stomac care-mi chiorăie de zici că mișună o ceată de șobolani la mine în burtă. Cu siguranță n-a fost o idee bună să sar peste pauza de prânz, moțâind cu căștile la urechi pe banca din parcul facultății, în plină iarnă. Nările îmi sunt deja puțin iritate de la vântul acela rece, iar acum, când deja cad fulgi mari, simt că voi începe să strănut din moment în moment.

Îmi înfășor mai bine fularul în gurul gâtului, inspirând de câteva ori mirosul încă persistent de balsam de rufe, îmi scot telefonul și-mi pun căștile pentru a asculta niște muzică până la stația de autobuz. Deși mi-am luat permisul de când împlinisem vârsta legală de a-l obține, nu am nicio intenție de a le cere alor mei bani pentru propria mașină, cu toate că tata s-a oferit de câteva ori să-mi cumpere una de ziua mea, când împlinisem optsprezece ani. Nu știu dacă e din cauză că nu vreau să mă consider o povară pentru ei, combustibilul și întreținerea costând și așa destul de mult, însă pe moment, nu simt nevoia de așa ceva. În mod ciudat, îmi place oarecum să merg cu autobuzul în timp ce ascult muzică la căști. Îmi amintește de liceu, când, deși nu a fost cea mai frumoasă perioadă din viața mea, măcar mă simțeam mai liberă și mai... sigură pe mine.

Ies pe stradă, căutând de zor prin telefon după vreo melodie care să se potrivească cu starea mea de spirit nu tocmai grozavă și nu bag în seamă mașina care se oprește lângă bordura unde stau, decât atunci când claxonează de câteva ori. Îmi sucesc buimacă gâtul spre stânga, neștiind ce se petrece și-l observ pe Bibi făcându-mi cu mâna de pe bancheta șoferului.

Îmi dau căștile jos de pe urechi, apropiindu-mă de el, până ajung să mă sprijin cu palmele de marginea portierei din dreptul lui.

— Ce faci aici?

— Merg s-o iau pe Kiva. Mi-a dat mesaj de dimineată că are ore și că vrea să meargă la librăria din centru și am zis c-o duc eu.

Sprâncenele mi se apropie milimetric.

— Kiva n-a fost azi la facultate. Mi-a dat mesaj că are nu știu ce treabă, pentru că o invitasem să ieșim la o ciocolată caldă după ore.

E rândul lui Bibi să se încrunte blocat, bătând cu degetele în volan de câteva ori. Pesemne că nici el nu știe ce se întâmplă cu prietena noastră.

Ridică apoi capul în direcția mea, făcându-mi semn spre scaunul de lângă el.

— Hopa sus! Te duc eu acasă dacă tot fac pe șoferul cu limuzină.

Mă gândesc o clipă la propunerea lui și decid totuși să accept, pentru a profita de ocazie ca să vorbesc cu el. Nu mai discutaserăm de mult timp între patru ochi.

După ce Hex a plecat, eu și Bibi am devenit și mai apropiați decât înainte. E glumeț și are un umor asemănător cu al meu. Dacă ar fi fost genul meu de băiat, m-aș fi dat la el probabil, dar ne înțelegem mult prea bine ca prieteni pentru a mă gândi la altceva.

Ocolesc mașina, trântindu-mă pe scaunul de lângă el, iar Bibi pornește, luând-o prin omătul depus.

— Și cum mai merge cu facultatea? Mă fac mai comodă pe scaunul din piele.

— Se putea și mai rău. Ridică din umeri.

Bibi dorise încă de mic să dea la inginerie aerospațială, asta din cauza obsesiei lui maniace pentru spațiul cosmic și tot ce ține de el. Îmi amintesc că, în gimnaziu, obișnuia să-și umple camera cu postere și figurine cu nave spațiale și ceva îmi spunea că așa e și acum, cu toate că n-am mai fost la el de luni întregi. Încă mă surprinde faptul că a rezistat până acum la o facultate atât de grea, mai ales în condițiile în care în liceu nu

era vreun geniu, ci mai degrabă mediocru, ca mine, de altfel. Cred că lucrurile se rezolvă însă de la sine atunci când faci ceva cu pasiune.

— Mai ai un an și termini. Nici nu-ți vei da seama când a trecut timpul. Îți zâmbesc și nu pot să nu remarc momentul în care degetele ți se strâng mai bine pe volan, virând nu atât de delicat pe strada următoare.

Nu reușesc să mă gândesc însă prea mult la reacția lui destul de ciudată, fiind vorba de Bibi. Se întoarce spre mine cu gura până la urechi, ca și cum tocmai aș fi rostit cel mai amuzant lucru posibil. Ochii îi licăresc ca niște văpăi răzlețe.

— Norocosul de mine! Lăsându-mă la o parte, ia spune, care-i faza cu Venom?

— Ce fază?

— Ei, haide! Îmi aruncă o otheadă scurtă. Am observat toți cum v-ați comportat ieri, de parcă erați prieteni buni. Nu că nu m-aș bucura pentru tine, însă Ezra nu e tocmai... un băiat model.

— Vorbește cel cu pierce în sculă!

Oprește brusc la culoarea roșie a semaforului, întorcându-se spre mine cu un rânjet pervers. Mă lovește iute cu palma peste pulpă, făcându-mă să icnesc.

— Ești așa o fată rea uneori, Luna...

Îmi dau ochii peste cap. Se pare că Bibi va fi mereu... Bibi.

— Oricum, reiau discuția, jucându-mă cu niște fire desprinse de la fular. Eu și Ezra nu suntem prieteni sau ceva și nici nu cred că vom fi. Doar... ne-am intersectat alaltăieri seară după ce am plecat de la planetariu și... nimic. Se bătuse cu naiba știe cine și m-am oferit să-i dau niște ramen, de bună ce sunt la suflet. Îi chiorăia stomacul, sincer. Nu cred că-a apreciat prea tare gestul, dar sigur a mâncat ca spartul. Râd în sinea mea, amintindu-mi pofta cu care înghițea.

Un alt val de compasiune mă cuprinde. Nu pare genul care să nu aibă ce mânca acasă, dar nici nu pot să mă pronunț,

pentru că nu știu absolut nimic legat de Ezra Venom. Și nici nu cred că vreau să aflu. Ceilalți au dreptate. Venom înseamnă belele, iar eu încerc să mă țin momentan cât mai departe de ele.

Bibi calcă pe accelerație de îndată ce culoarea semaforului se face verde și începe să schimbe canalele de radio, fără să se oprească la unul, scutindu-mă de bâzâitul acela groaznic.

— Când ne mai vedem și noi la vreun maraton de seriale? îl întreb după un timp. N-am mai dat de nimic interesant în ultima vreme, dar aștept recomandările tale.

Eu și Bibi avem aceleași gusturi în materie de filme. Ne place tot ceea ce ține de horror, mister, acțiune și un strop de romantism pe ici, pe colo, dar nu prea mult. Ultima dată avusesem un maraton *Scream*, în urmă cu vreo cinci luni. Mâncaserăm vreo zece pungi de chipsuri și dăduserăm gata vreo patru sticle de cola. Nu am dormit prea bine în noaptea aia și nu știu sigur dacă a fost sau nu din cauza faptului că burțile ne bulbuceau de la amestecul nu tocmai sănătos.

Schimbă viteza, dând prioritate la o intersecție.

— Nu știu. Sunt puțin prins cu învățatul. Poate într-un weekend, dacă vrei.

— Știi că te iubesc. Nu mi-aș putea închipui weekendurile fără doza mea săptămânală de Bibi.

Îmi zâmbeste ștrengar în colțul gurii.

— Îmi pare rău că n-am mai petrecut prea mult timp cu tine, Luna. Perioada asta... a fost destul de încărcată și stresantă. Degetele i se strâng din nou pe volan și-i zăresc articulațiile albindu-se. Pare încordat, cu mandibula flexată pe sub pielea rasă a bărbiei.

Abia acum observ că tenul nu-i mai strălucește ca înainte. Că pielea îi e ușor palidă spre gălbuie și că ochii lui, atât cât îi pot vedea din poziția asta, arată obosiți și încercănați. Pare frânt, deși nu m-aș fi gândit vreodată că școala ar putea să-l epuizeze într-un asemenea hal.

— Vrei să-mi povestești ceva? Știi că sunt mereu aici să te ascult.

Clatină din cap.

— Mă descurc. Am nevoie doar de puțin somn când ajung acasă.

Nu-l cred, dar nici nu-l contrazic și nu vreau să insist. Așa am fost mereu noi, cei din gașcă. Împărtășim doar atunci când simțim nevoia. Suntem acolo unul pentru altul, chiar dacă nu rostim nici măcar un cuvânt. Cuvintele sunt de prisos de cele mai multe ori. Cuvintele mint. Cuvintele sunt perfide. Preferăm să arătăm prin gesturi ceea ce e în sufletul nostru. Nu abuzăm de cuvinte, dar nici de fapte făcute în vânt. Dacă Bibi nu vrea să vorbească, eu nu voi fi cea care să-l forțeze să o facă până când va ajunge să se simtă încolțit și nelalocul lui.

Prefer să-l strâng ușor de braț și să-i zâmbesc așa cum doar lui i-aș putea zâmbi vreodată, dându-i de înțeles din privire că voi fi aici, oricând are nevoie să-și descarce povara de pe umeri.

— Lasă-mă pe mine, cum mai merg treburile cu Hex?
Ridic din umeri.

— Cum să meargă? Normal, cred.

— Sigur? Mă privește cu coada ochilor. Îmi dați impresia că vă comportați ca niște străini.

— A fost plecat atâtea luni, Bibi. N-a dat niciun mesaj, niciun telefon. Tu cum te-ai simți dacă eu ți-aș face asta?

— Am un șarm aparte, n-ai putea să-mi rezști la întoarcere.

— Ești prea plin de tine. Dau ochii peste cap, iar el surâde.

Îmi pocnesc degetele între ele, privind pe geamul de pe partea mea. Lumea continuă să se miște pe lângă noi în dungi transparente, ca și cum timpul n-ar mai avea răbdare să se tot scurgă.

— Mi-aș dori să ne putem întoarce la anii de liceu, șoptesc fără să mă gândesc prea mult la ce scot pe gură.

Bibi așteaptă câteva secunde înainte să-mi răspundă.

— Și eu. Cine s-ar fi gândit vreodată că viața de după liceu va fi atât de obositoare și de stresantă, nu-i așa?

Îl privesc pe furiș, zărindu-l cum se uită, cu o privire pierdută, undeva în fața lui, fără să pară cu adevărat atent la drum. Îmi sprijin cotul de portieră, proptindu-mi bărbia în podul cald al palmei.

Liceul e o mare amăgeală. Îți dă impresia că poți fi oricine vrei tu să fii, că poți face orice idee nebunească ți-ar trece prin minte și că nimic rău n-are să se întâmple cu tine dacă o dai în bară. Petreci ca și cum ziua de mâine ar fi o certitudine. Te săruți și faci sex cu persoane pe care nici măcar nu le placi, doar pentru a simți acei fiori despre care toată lumea ajunge să vorbească la un moment dat. Iubirile din liceu nu țin o veșnicie, așa cum am vrea noi să credem prin clasa a noua sau a zecea. Nici prietenii nu durează. Râzi, bârfești, verși lacrimi și răutăți pe oriunde mergi, fără să-ți dai seama că, peste câțiva ani, vei fi mult prea ocupat pentru a mai simți vreo emoție autentică.

Am douăzeci și unu de ani, dar niciodată nu m-am simțit de vârsta mea. Adolescența nu e blândă cu toți. Nu te pregătește să înfrunți haosul de dincolo de ceea ce știi și ceea ce ai impresia că știi. Înveți singur. Te descurci singur. O dai în bară singur. Peste câteva luni, voi termina facultatea și va trebui să mă angajez pentru a mă putea întreține singură. Nu mai pot să depind de ai mei. Nu mai *vreau* să depind de ai mei. Sunt îngrozită de teama că voi eșua. Sunt îngrozită că n-am să reușesc să mă descurc.

Unde ești, adolescență? Ne amăgești cu parfum de libertate și alcool, ca mai apoi să ne dai un șut în fund și să ne avânți spre realitatea de dincolo de bula ta de sticlă.

Bibi oprește mașina în fața casei mele, zâmbindu-mi în semn de rămas-bun. Îmi strâng mai bine curelele ghiozdanului în palmă și mă aplec spre el pentru a-l săruta în fugă pe obraz.

— Mulțumesc că m-ai luat adus cu mașina. Și sun-o pe Kiva. Mie nu-mi răspunde la mesaje.

Dă probator din cap, privindu-mă cam prea lung, ca și cum ar vedea prin mine, însă nu bag de seamă și ies repede din mașină. Îi fac pentru ultima dată cu mâna când trece pe lângă mine și îmi ghidez pașii spre intrarea în casă, dorindu-mi să nu fiu nevoită să dau cu ochii de mama.

Încă nu trecusem peste faza de la spital de acum câteva zile. Și nici nu vreau să redeschid subiectul, pentru că n-am chef să-i ascult șirul interminabil de predici acuzatoare. Chiar mă întreb dacă relația dintre noi va avansa vreodată spre ceva mai bun. Puțin probabil. Și aș minți dacă aș spune că nu mă afectează acest aspect, însă am învățat, odată cu trecerea timpului, că o relație, indiferent de ce natură, nu se poate întreține numai de către o persoană. Ai nevoie de ambele jumătăți ca să formezi un întreg. Ai nevoie de interes comun ca să reușești să ajungi la un consens. Cum aș putea să mă împac cu ea dacă nici măcar nu știu ce i-am făcut de m-a tratat întotdeauna cu nepăsare și ignoranță?

Cândva, aveam impresia că era din cauză că Sunny a reprezentat mult mai bine ideea de copil model la care eu nu aveam nicicând să ajung din cauza firii mele rebele. Însă nici după ce Sunny a mai crescut sau după ce a dispărut, relația dintre noi două nu a luat-o într-o altă direcție. Crezusem apoi că e din cauza morții lui Sunny, că durerea o copleșește prea tare și că nu se poate uita la mine fără să se gândească „Ce-ar fi fost dacă?”, întocmai cum insinuase mătușa Edna la cina aceea de Crăciun.

Ce-ar fi fost dacă eram eu în locul ei?

Ce-ar fi fost dacă aș fi întruchipat-o pe fiica mereu ascultătoare și feminină?

M-au frământat atât de multe gânduri, atât de multe scenarii, încât acum mintea mea se golește imediat ce mă gândesc la cuvântul mamă.

Am obosit.

Am obosit să mai încerc să-mi dau seama de ce propria mamă nu mă place.

Am obosit să mai fac pași spre un om care tot ce vrea este să se îndepărteze cât mai mult posibil de mine.

Ghinionul pare însă că se ține scai de mine. Nu apuc să mă descalț bine pe hol, că îi și aud pașii venind dinspre sufragerie. Apare în cadrul ușii, ținând în mână o revistă de modă. Sunt zile când mă întreb dacă nu-i lipsește mersul la serviciu, ca să-și mai ocupe și ea timpul cu altceva în afară de reviste, cărți erotice și întâlnirile săptămânale cu amicele ei. Tata câștigă îndeajuns de bine încât să o întrețină. Totuși, pesemne că, la un moment dat, tot ți se apleacă de atâta stat în casă de una singură.

— Ți-e foame? Vrei să-ți gătesc ceva anume?

— Nu, mint fără să mă gândesc prea mult.

Nu vreau sub niciun chip să stea pe capul meu imediat ce intru în casă. O parte din mine însă ar vrea să se așeze pe un scaun și să-și privească mama trăbăluind prin bucătărie. O parte din mine încă vrea să creadă că mamei îi pasă și că vrea să aibă o relație mai bună cu mine, dar cealaltă parte, cea care nu ezită să-mi amintească de toate acele momente în care fie m-a ignorat, fie mi-a făcut viața un calvar, îmi spune să nu-mi fac speranțe deșarte și să las lucrurile așa cum au evoluat până acum.

Ce e deja stricat cu greu se mai repară.

Ce e distrus niciodată nu se mai poate întoarce la ceea ce a fost la început.

Iar relația mea cu mama... nu prea a existat vreodată.

— OK, atunci... Ești bine?

Ridic într-un gest apatic privirea spre ea, încercând să-i descifrez expresia feței, deși nici eu nu știu ce anume caut. Poate încerc să găsesc minciuna din întrebarea ei, nu sunt sigură, însă neobservând nimic ieșit din comun în felul în care se uită la mine, încep să mă gândesc dacă nu cumva devin paranoică și exagerez unele aspecte.

Nu înțeleg de ce vrea să discute cu mine, cu atât mai puțin de ce vrea să-mi pregătească de mâncare. De ce nu o

făcuse când eram mică și-i tot spuneam că aveam poftă de clătite cu gem de căpsune. De ce nu fusese atât de implicată atunci când aveam zece ani și voiam să dau particip la un concurs național de desen.

De ce nu fusese o *mamă* atunci când avusesem nevoie de una.

Îmi mușc buzele agitată, căci nu-mi priește deloc prezența ei. Ca și cum aş avea un ştreang în jurul gâtului, care se strânge cu fiecare secundă ce se scurge pe lângă noi.

— Sunt bine, încerc să mă scuz, însă mâna ei îmi prinde imediat cotul, oprindu-mă.

Privirile ni se întâlnesc imediat și pot zări încruntătura de pe fruntea ei.

Ei, da. Acum *chiar* arată ca mama.

— Nu trebuie să mă tratezi iar cu indiferență pentru faza de la spital, Luna. Îți voiam doar binele, ca întotdeauna de altfel. De ce nu poți înțelege?

Pufnesc înainte să mă pot abține. Înainte să gândesc.

N-ar trebui să-mi dau drumul la gură.

N-ar trebui să-mi dau drumul la gură.

„Fir-ar să fie, Luna! Oprește-te!”

— De ce? „Oh, nu!” Poate pentru că întreaga mea copilărie ți-ai petrecut-o aruncându-mi în față faptul că Sunny avea să fie mereu preferata ta? Nici măcar pentru o secundă nu ți-ai întors privirea spre mine după ce s-a născut ea, decât atunci când îmi găseai vină chiar și acolo unde nu exista. Așa că, scuză-mă dacă sunt incapabilă să-mi dau seama de grija *uriașă* pe care o ai față de mine!

Aproape nu-mi seama că turui cuvintele cum îmi vin la gură decât atunci când simt că rămân fără aer și gâtul mă arde pe dinăuntru, forțându-mă să tușesc sec. În fața mea, cu o expresie mai mult decât oripilată, mama se căznește să spună ceva, deschizând gura, însă pare că nu-și găsește cuvintele, fiind luată prin surprindere.

— Tu... Mă imploră din privire, așa cum n-am mai văzut-o niciodată făcând. V-am iubit pe amândouă la fel, Luna! Bine, Sunny era mai mică și avea nevoie de atenția mea mai mult decât tine, dar asta nu înseamnă că ai fost mai prejos decât ea. Erai mai mare. Aveam încredere în tine. Și mereu ți-am vrut binele, chiar dacă, probabil, aveai impresia că încercam să-ți controlez viața.

Îmi vine să clachez emoțional și să izbucnesc într-un plâns al naibii de dureros. Oare se simte bine dacă încearcă acum să-mi spună asta, ca și cum n-ar fi mare brânză? Cât de mult are de gând să mă mai doboare la pământ? Nu i-au ajuns oare toți acești ani?

Zâmbesc amar, privind undeva spre podea și-mi smulg fără să mai stau pe gânduri brațul de lângă ea.

— Și eu eram mică, *mami*. Și eu aveam nevoie de tine la fel de mult ca... ea. Nu voi uita niciodată, mă auzi? Niciodată nu voi uita diferența pe care ai făcut-o între noi două, pentru că tata n-a făcut asta vreodată și a știut mai întâi de toate să fie un părinte bun, drăgăstos și responsabil pentru ambele. Ceea ce *tu* n-ai reușit atunci, așa că nu încerca să-ți repari acum greșelile. Pentru că n-ai pierdut-o doar pe draga ta Sunny. Pentru că pe mine m-ai pierdut dinainte să știm amândouă chestia asta. Și știi care-i partea cea mai nasoală pentru noi două? O privesc fix în ochi, fără să mai pot clipi sau să mă pot concentra pe altceva decât pe grimasa de pe fața ei. Faptul că eu încă sunt vie. Faptul că eu încă sunt aici.

Aștept câteva secunde să spună ceva, însă parcă fața, scăldată acum într-o inexpresivitate acerbă, nu-i mai trădează nicio emoție.

Doar stă acolo, privind în gol, dincolo de mine și știu că ăsta e semnalul meu să plec din fața ei pentru a ne ușura amândurora situația.

Refuz să cobor la cină, în ciuda rugăminților tatei și ale stomacului care-mi arde din cauza lipsei de mâncare. Nu vreau

să mai dau ochii cu mama după discuția de pe hol, pentru că mai mult ca sigur n-aș face decât să-mi agravez starea de rău pe care o simt în piept în momentul de față. Așa că prefer să merg pe premisa că, dacă dorm, voi uita de foame. Sau măcar încerc să mă motivez în acest fel.

Strâng perna mai bine în brațe, închizând ochii pentru a putea să adorm și devin în scurt timp nervoasă și recalci-trantă când îmi dau seama că nu mă va fura somnul atât de repede precum aș vrea. Mă foiesc printre așternuturi, gemând de durere, iar o bocănitură puternică mă face să ridic atât de iute capul, încât mă ia cu ameteală pentru vreo două secunde.

Observ o umbră planând prin fața balconului și mă dau jos din pat fără să mai stau pe gânduri, fiindcă știu despre cine e vorba. Dau draperiile la o parte, descoperind chipul lui Hex luminat de zăpada de afară și deschid curioasă ușa.

Nu cred că așteptam vreo vizită nocturnă în seara asta.

— Hei! e tot ce spune, scuturându-și bocancii de zăpadă înainte să intre în cameră. Închid ușa de la balcon după el, trăgând draperiile la loc și mă dau într-o parte, căutându-i privirea.

— Ce faci aici?

— N-am voie să vin să te văd? Se descaltă de bocancii pe care-i lasă lângă ușă, tolănindu-se apoi pe pat ca și cum ar fi cel mai firesc lucru din lume.

Ridic sceptică din sprânceană, însă nu pare că-mi acordă vreo atenție.

Tipic lui Hex și manierelor lui inexistente.

Oftez, masându-mi burta și mă așez cu fundul pe marginea patului, încercând să păstrez distanța față de el. Deși nu știu de ce-aș face-o. În trecut mă simțeam bine și în largul meu în preajma lui.

Se petrece un paradox acum în interiorul meu, pentru că sunt și agitată să-l știu aici, cu mine, și liniștită.

Oare are vreun sens?

— Ești bine?

Îmi răsucesc capul pentru a-i întâlni ochii cufundați în semiîntunericul din cameră. Mă privesc cercetători, ca și cum ar avea puterea să-mi descoasă sufletul dintr-o otheadă.

— Nu tocmai, mărturisesc, prea obosită pentru a minți.

— Vrei să vorbești despre asta?

Îmi molfăi obrazul pe dinăuntru, înghițind de câteva ori pentru a înlătura senzația de disconfort ce-și face simțită prezența ca un șarpe pe gâtulejul meu. Sigur o să răcesc în ritmul ăsta. Grozav!

Suspin.

— M-am certat cu mama, nimic nou sub Sunny... pardon, soare. Jocul de cuvinte îmi iese pe gură înainte să mă pot opri. Ups, alegere greșită de cuvinte! Aproape că-mi vine să pufnesc, dar mă abțin, din respect pentru el.

Hex însă nu pare preocupat de asta, privindu-mă cu o oarecare îngrijorare.

— Tocmai de-aia ți-am spus să pleci din casa asta, Luna! comentează pe un ton mai acid, ca și cum ar fi furios pe întreaga situație. Caută-ți un apartament sau ceva, ca să poți dormi și tu liniștită.

— Probabil ai dreptate. Plescăi din limbă cu jumătate de gură, presându-mi un picior sub fund pentru a sta mai bine. Nu știu, Hex... Uneori mă depășește situația asta. În plus, nu cred că mi-aș permite să-i cer tatei bani pentru a-mi plăti chiria. Nu sunt atât de egoistă.

O liniște se lasă curând peste noi și tot ce pot auzi e ticăitul ceasului de pe perete. Din pat, Hex continuă să stea cu ochii ațintiți în podea și nu îndrăznesc să mai spun altceva. Oricum n-aș avea ce.

— Atunci, ce-ai zice dacă ne-am muta împreună?

Mă crispez. Cu fiecare celulă a corpului. Mă uit la el și parcă aștept să izbucnească în râs, spunându-mi că totul a fost doar o glumă nevinovată.

Nu se întâmplă asta.

— Tu... vorbești serios? Ești nebun!

— De ce nu? Ridică indiferent din umeri. N-am de gând oricum să stau pe capul alor mei toată viața. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să mă mut. Și ai dreptate, chiriile în oraș sunt mult prea mari pentru a o plăti de unul singur. Și, face o pauză, sprijinindu-și spatele de tăblia patului, îmi convine să te am colegă de apartament. Ne știm mai bine decât oricine.

„Nu tocmai”, aș vrea să-i spun, însă ceva îmi blochează cuvintele pe limbă.

Propunerea lui Hex e atât de bizară și de neașteptată, încât îmi paralizează complet mintea. Într-un fel, ar fi un câștig pentru amândoi, deoarece ne-ar fi mult mai ușor cu utilitățile, dar pe de altă parte, nu pot uita faptul că nu mai suntem niște puștani și că fiecare dintre noi are propriile nevoi... fiziologice. Nu că aș aduce toți tipii pe care-i întâlnesc acasă, dar Hex are nevoie de asta. Mai ales după ultima... pățanie cu el.

Clatin din cap, complet dezorientată.

— Nu știu. Chiar n-am chef să mai dau peste tine când ești pe cale să i-o tragi vreunei tipe.

Îl văd cum își înclină capul într-o parte, iar colțul gurii i se ridică treptat într-o umbră de rânjă.

— A fost o greșeală. Nu aduc fete acasă de obicei.

— Atunci înseamnă că erai chiar disperat, murmur îngândurată, făcând în același timp mișto de el.

Se strâmbă la mine, cufundându-se din nou într-o tăcere seacă și impenetrabilă. Îmi plimb ochii prin cameră, peste dezastrul care zace pe birou și-mi notez în minte să fac ordine a doua zi, altfel mă voi îngropa de-a binelea în mormane de hârtie.

— Vino aici. Glasul lui, ușor răgușit, îmi face capul să se întoarcă instantaneu către el. Mă încrunt, neînțelegând ce vrea să zică și-l văd cum bate cu palma locul de lângă el, moment în care îmi dau seama că vrea să mă apropie.

Ezit, ca și cum aș fi pe punctul de a face ceva stânjenitor și, trebuie să recunosc, nu-mi place deloc efectul pe care-l are de la un timp asupra mea. Mă face să nu mă mai simt... eu.

Mă apropii totuși de el, înaintând cu genunchii pe cearșafurile curate și nu apuc prea bine să mă așez cum trebuie, întrucât mâna lui îmi prinde brusc brațul, trăgându-mă în așa fel încât să aterizez deasupra lui. Mă oprește totuși și nimeresc între brațele lui, cu inima bubuindu-mi în piept.

Îmi lipsesc palmele de pieptul său acoperit cu o bluză de trening și îl împing.

— H-hei! Ce încerci să faci, Hex?

— Îți întorc favoarea, îmi șoptește la ureche, trimițându-mi niște fiori reci pe șira spinării. Tu mereu ai avut grijă de durerea mea, așa că vreau să am și eu grijă de tine acum.

Îi simt brațele strângându-se mai bine în jurul taliei și spatelui meu, capturându-mi corpul ca într-o menghină de neclintit și nu pot să nu mă simt de-a dreptul ciudat în ipostaza asta.

Nu cred să fi existat un moment atât de intim între noi doi în toată perioada de când ne cunoaștem. Da, ne-am luat în brațe și ne-am pupat amical de câteva ori – pe obraji, evident – dar niciodată îmbrățișările lui Hex n-au fost atât de... strânse. Și de călduroase. Și nu în sensul sexual sau ceva, ci pur și simplu pare genul de îmbrățișare pe care i-o dai unei persoane dragi. Iar gândul că Hex încă mă consideră cineva important în viața lui îmi provoacă o căldură în coșul pieptului.

— Mă sufoci... încerc să îngaim printre brațele lui, ajungând cumva cu fața în scobitura gâtului său. Îl simt cum mai slăbește din strânsoare, dar nu într-atât încât să mă pot îndepărta de el.

— Unele fete ar da orice să se sufoce în brațele mele. Îi simt zâmbetul arogant pe pielea frunții și îmi mișc picioarele pe lângă noi, într-o încercare repezită de a-i trage una.

Scâncește atunci când talpa mea face contact cu tibia lui și nu pot să-mi ascund mulțumirea ce mă cuprinde.

— Ești așa un nemernic și un idiot uneori, papă-lapte! murmur la pieptul lui, inspirându-i mirosul de gel de duș bărbătesc.

Minutele trec pe lângă noi cu o lentoare cruntă. Mai că mă pierd în căldura primitoare a corpului lui, fiind gata-gata să mă las pradă somnului. Stomacul meu însă pare a fi de altă părere, începând, pe nepusă masă, să contureze un chiorăit de toată frumusețea, ce răsună în obscuritatea camerei, făcându-mi ochii să se deschidă cu groază.

Hex îmi dă drumul cât să se ridice pe coate, iar eu simt cum îmi vine să mă plesnesc de rușine. Acum și-a găsit și el să chiorăie...

— Ți-e foame?

— N-am prea mâncat azi.

— De ce?

— N-am avut... șansa s-o fac. Ridic din umeri.

Mă mai privește fix câteva secunde, apoi îl văd cum dispare de lângă mine cu atât de multă rapiditate, încât cad cu fața în așternut.

— Îmbracă-te!

Ridic privirea spre el și-l observ cum își încalță în grabă bocancii, răsucindu-se spre mine.

Îi arunc o otheadă plină de confuzie.

— Ce naiba faci?

— Te scot la masă, prințeso. Ce naiba crezi că fac?

Capitolul 22

HEX ☹

*Talk to me let's go deeper, you already know I need ya
We ain't keeping no secrets,
I wanna see you leave on the lights
Talk to me, talk to me.*

Zayn Malik – Talk to me

Eram la atelierul auto al lui Bill, ajutându-l să repare o mașină pe care o luase în primire cu mai bine de trei ore în urmă și tot nu reușea să-i dea de capăt.

N-am stat la toate orele, în mare parte pentru că nu aveam chef să-mi pierd vremea cu niște materii care doar mă secau pe creier, fără să mă învețe ceva productiv. Recunoșteam și nu mi-era rușine cu asta – școala nu era de mine și nici nu aveam de gând să dau mai departe. Unii dintre noi, pur și simplu, nu sunt buni la tocit și la respectat reguli, iar eu nu plănuiam să-mi petrec următorii ani într-o corvoadă totală, numai pentru a face pe plac altor persoane.

Încă așteptam momentul pentru a-i da tatei vestea cea mare, însă cu siguranță avea să afle și singur, după ce va fi înștiințat cu privire la notele și absențele mele din ultimul timp.

Vorbisem cu Sunny până acum câteva minute la telefon, întrebând-o dacă a terminat proiectul cu Kevin pentru a ne putea vedea diseară la o bere sau ceva cu ceilalți, deși știam că ea nu era adepta acelor lucruri. O voiam lângă mine totuși, așa că m-am bucurat atunci când mi-a confirmat că avea să vină. Îmi explicase de unde să o iau ca să n-o vadă

ai ei, apoi am încheiat apelul pentru a o lăsa să-și continue treaba. Nu-mi plăcea s-o deranjez când avea de lucru, la fel cum nici mie nu-mi plăcea să fiu distras când aveam ceva de făcut.

— Tot nu vrea să pornească? l-am întrebat pe Bill după ce am încheiat apelul cu Sunny și mi-am îndreptat iar atenția asupra lui.

— A naibii drăcie! s-a plâns Bill, străduindu-se să se târască de sub mașină. S-a sprijinit în șezut, ștergându-și sudoarea de pe frunte cu o cârpă unsă cu ulei de motor pe alocuri. Nu părea să-l deranjeze însă.

— Poate s-a bulit de tot. Am ridicat din umeri. Vreau să zic, arată oricum ca o rablă în devenire. Tipul ăla probabil crede că mâinile tale fac minuni.

— Chiar fac! s-a apărât, aruncându-mi o privire perversă. În mai multe domenii, aș ține să menționez.

Am rânjit. Bill ura când îi luam peste picior munca, iar mie îmi plăcea să-l calc pe coadă. Mă amuza al naibii de tare.

Am continuat să-l ajut să verifice mașina pe toate părțile, deși mai mult îi dădeam la mână unelte sau mă uitam după posibile scăpări ale lui, până când sunetul unui motor care părea că se tot întrerupe ne-a ajuns amândurora la urechi, captându-ne atenția.

— Cineva are probleme cu motorul, a comentat Bill, fără să-și scoată însă capul de sub capota mașinii.

— Merg să văd, l-am anunțat și-am ieșit din atelier, scrutând străzile nu atât de aglomerate, pentru a vedea de unde provine zgomotul. Abia când m-am uita în stânga am observat, aproape ieșită în stradă, o mașină neagră, lucioasă, al cărei motor părea să dea rateuri întruna, spre disperarea celui de la volan.

M-am apropiat de ea, înclinând capul pentru a vedea despre cine era vorba – orașul era destul de mic, ne cunoașteam între noi, în general – și ochii mi s-au mărit la vederea celui din fața mea.

Am stat o secundă nemișcat, încercând să-mi dau seama dacă într-adevăr era vorba de el sau îmi juca vederea feste. În fond, nu ne mai întâlniserăm de mult timp; ar fi fost și normal să nu-mi amintesc de el, având în vedere faptul că părea schimbat și mult mai bine făcut.

I-am bătut în geam cu degetele de câteva ori, atrăgându-i atenția, iar el s-a pregătit atunci să se dea jos din mașină, nervos, cercetându-mă cu privirea din cap până-n picioare.

Nu încăpărea niciun dubiu, el era!

— Drako?! Întrebarea mea a fost suficientă pentru a-i face fruntea să se întunece cu totul, ca și cum n-ar fi avut habar ce naiba îndrugam acolo. Abia peste câteva clipe a părut că i s-a aprins beculețul, căci trăsăturile i s-au mai înmuiat.

Mereu arăta ca și cum ar fi avut un morcov îndesat în fund.

— Hex? A deschis portiera, strecurându-se afară și ne-am strâns într-o îmbrățișare scurtă și bărbătească.

L-am bătut ușor pe spate. Doamne, de când nu ne mai văzuserăm!

— Ce faci aici, omule? l-am întrebat de îndată ce m-am eliberat din strânsoare.

Era ciudat că se afla în Portland, mai ales că erau câțiva kilometri buni până în Montana. Și era prima dată când îl vedeam prin părțile astea. Nu știam să aibă cunoștințe sau rude pe aici.

— M-a trimis taică-miu să iau niște marfă pentru cai. Distrubuitorul a anunțat o întârziere și, cum e nevoie de ea urgent, am zis că vin eu după ea.

— Și te-ai împotmolit, am rânjit, mutându-mi privirea spre mașina de lângă el. Era un Chevrolet Camaro și n-am putut să nu mă holbez ca la o acadea. Poate că nu aveam eu o afinitate prea mare pentru mașini, însă frumusețea din

fața mea chiar era o bijuterie. Până și roțile îi luceau ca niște bucăți de sticlă.

— Mda. Și-a trecut nervos degetele prin păr. Nu știu ce dracu' are.

L-am ocolit din câțiva pași, examinându-i mașina dintr-o parte în alta, apoi i-am făcut semn să mă lase să-i ridic capota. La o primă privire, nu părea nimic în neregulă, însă când am mijit ochii mai bine spre motorul acesteia, mi-am dat seama din prima care era cu adevărat problema. N-oi fi fost nici pe jumătate la fel de priceput ca Bill, însă mai știam și eu una-alta.

Am trântit capota la loc, întorcându-mă spre el.

— Trebuia să schimbi uleiul de motor. De-asta nu mai vrea să pornească.

— Băga-mi-aș! a înjurat printre dinți, oftând.

— Hei, un amic al meu are atelierul auto nu departe de aici. Poate reușește el să te ajute, dacă vrei. În plus, am zâmbit în colțul gurii, apropiindu-mă pentru a-l apuca de după umeri, avem cam multe de discutat de când nu ne-am mai văzut, nu crezi?

A ridicat întrebător din sprânceană, hlizindu-se la mine, apoi și-a dat ochii peste cap și m-a înghiontit în coaste.

Al naibii drac de om!

— Băga-mi-aș ceva în planurile tale, Hex!

— Mă insultă deja de cinci minute. Nu te doare gura aia?

— O să mă doară pumnul, iar pe tine, ficatul, dacă nu plecăm naibii de aici înainte să deger!

Îmi dau ochii peste cap, un pic sătul de văicărela nesfârșită a Lunei. Care e destul de argumentată, totuși. I-am promis că o voi scoate să mănânce și, în schimb, am dat peste ușile închise ale KFC-ului, deși se presupune că ar fi trebuit să fie deschis la orice oră, după cum scrie pe afișul de la intrare. Ai naibii mincinoși!

Îmi vine să izbesc cu bocancul în ușa de la intrare pentru a-mi descărca nervii care se adună în mine, însă mă potolesc dându-mi seama că ar putea oricând să răsunе vreo alarmă, iar Luna sigur n-o să fie prea fericită dacă o să ajungem la pârnaie.

Dar măcar acolo ar avea mâncare, nu?

Scutur din cap. Nu vreau să am de-a face cu Luna plină de draci. Ficatul meu mai vrea să trăiască măcar până la cincizeci de ani.

Bătătoresc sub tălpi zăpada umedă și mă întorc spre Luna, care mă întâmpină cu o grimasă și cu brațele încrucișate la piept. Fulgii care cad din norii întunecați i se lipesc direct pe față și aproape că pufnesc la vederea expresiei nervoase pe care încearcă să și-o stăpânească. Ca și cum mușchii îi zvâcnesc pe dedesubt.

— Du-mă acasă!

Ridic din sprânceană, făcându-i semn să urce înapoi în mașină. O ocolesc, închizând portiera, în timp ce Luna o trânteste atât de tare, încât am impresia că s-a zgâlțâit și scaunul sub mine.

Mă întorc spre ea, privind-o uimit.

— Ești în acea perioadă a lunii sau ce-ai?

Privirea ei cade leneșă asupra mea, iar ochii mi se reflectă în flăcările ce par că se formează în ai ei.

Flutură din gene de câteva ori.

— Nu-mi vine să cred că dintr-un milion de spermatozoizi tu ai fost cel mai rapid!

Simt cum mă înec cu aerul, holbându-mă la ea fără să mai clilesc măcar o dată. Luna continuă să mă atace însă silențios cu una dintre privirile ei pline de venin și, brusc, mă simt prins în aceeași mașină, dar alături de o cu totul altă persoană.

De când a devenit Luna atât de rea de gură? La adresa mea mai ales.

Îmi dreg glasul, apucându-mi cheile și răsucindu-le în contact până când motorul începe că huruie și să pună vehiculul în mișcare.

— Pune-ți centura, spun fără să mă mai întorc spre ea, însă tot îi pot simți mânia ce parcă îi emană prin toți porii.

— Suge-o!

OK, cineva are nevoie de un Snickers, altfel se va transforma în Baba Cloanța.

Depășesc câteva mașini din trafic și mă aplec spre torpedou bâjbâind după ceva.

— Ce cauți? mă întreabă curioasă.

— Telefonul.

— Pentru?

— Să-l sun pe Satana să-și ia fiica înapoi.

Ar fi trebuit să mă aștept la pumnul care a urmat după și care parcă mi-a perforat umărul cu totul, însă n-am făcut-o, iar durerea e îndeajuns de puternică pentru a mă face chiar și pe mine să scap un mic geamăt printre buzele încleștate. Mă încrunt la ea cu toate puterile, așteptându-mă să bată cât de cât în retragere, însă alege să-mi acorde o ultimă privire plictisită înainte de a se întoarce cu fața spre geamul de lângă ea.

Strâng mai bine de volan, oftând obosit și îi dau voie liniștii din mașină să se aștearnă peste noi. Aș putea să pornesc radioul și să las vreo melodie să cânte pe fundal, însă ceva îmi spune că situația ar deveni și mai absurdă decât este deja.

Am dat-o în bară în seara asta cu Luna și mă simt ca un idiot pentru că am făcut-o să se simtă și mai rău, mai ales că avusese un episod și cu mama ei, înainte să merg la ea. Știu că relația celor două nu este deloc bună, așa că nici nu pot să-mi imaginez ce simte sau gândește în momentul de față, pentru că, uneori, nu prea reușesc să o citesc cum trebuie. Ca și cum și-ar ascunde emoțiile sub o mască a indiferenței pe care n-aș putea s-o sparg nici dacă aș da totul din mine.

Probabil tocmai de aceea nici nu pun – prea tare – la suflet injuriile pe care le aruncă la adresa mea. Știu cum este

să te simți ca naiba, iar în cazul meu, de cele mai multe ori, asemenea episoade s-au terminat cu sticle sparte și camere făcute vraște. Și vreau să mă îndepărtez de acel eu care nu știa să lupte cu durerea din trecut. Făcusem asta pentru o singură persoană; nu am de gând să repet istoria, pentru că ar însemna că în tot acest timp care s-a scurs de atunci nu m-am maturizat deloc și nici n-am învățat din greșeli.

O privesc cu coada ochiului pentru a mă asigura că este în regulă și bat darabana cu degetele pe volan pentru a mă gândi la o soluție care să rezolve problema dintre noi. N-am de gând în niciun fel să o fac să meargă la culcare cu stomacul gol, însă nici suficienți bani pentru a o duce la un restaurant sau alt rahat de genul ăsta. Fir-ar! Abia pot să-mi mai iau niște țigări din când în când, însă tot am să-i găsesc ceva de mâncare, chiar dacă n-o să mai trag niciun fum o săptămână întreagă.

Ochii îmi trec apoi peste firma luminoasă a unei shaormerii și brusc îmi amintesc faptul că, în liceu, Luna se dădea rău de tot în vânt după kebabul în lipie cu mulți cartofi și sos de usturoi. Oare de ce nu m-am gândit mai devreme la asta?

Caut numaidecât un loc de parcare cât mai aproape, virând neașteptat la dreapta. Luna s-ar fi izbit cu genuchii de torpedou dacă nu și-ar fi pus mâinile la timp să evite impactul.

— Ce rahat faci, Hex?

Îi ignor expresia criminală ce-i acaparează fața, oprind motorul la câteva blocuri de shaormerie și cobor din mașină înainte să mai aud vreun alt val de reproșuri acide din partea ei. O văd totuși cum mormăie ceva printre dinți, însă nu-mi pot da seama ce anume, pentru că sunt deja afară din mașină, dar o urmăresc cum îmi arată degetul mijlociu și-mi mut privirea. Surâd în sinea mea. E așa de sălbatică uneori.

Stau la coadă vreo trei minute, ignorând frigul aprig de afară și rugându-mă ca Luna să nu se răzbune pe mașina tatei pentru nervii pe care-i are. Nu de alta, dar dacă vând kebabul înapoi, sigur nu acopăr toate pagubele cauzate de mâinile ei de diavoliță.

Sunt surprins totuși să o găsesc cuminte pe scaun, cu brațele în jurul corpului și cu fruntea lipită de geamul de lângă ea. Nu se sinchisește să se întoarcă spre mine atunci când îmi reiau locul pe scaunul șoferului, însă probabil simte mirosul ce învăluie mașina, căci o aud cum adulmecă de câteva ori. Capul i se întoarce în scurt timp înspre mine, exact în momentul în care îi duc kebabul la gură.

Face ochii mari, stând nemișcată, apoi apucă mâncarea cu ambele mâini.

— Și tu? întreabă, începând să înfulece ca și cum n-ar mai fi mâncat de zile bune. Ceea ce cred că e oarecum adevărat, la cât de trasă la față pare acum.

Scutur din cap.

— N-am nevoie. Mănâncă până nu se răcește.

Mă privește lung câteva clipe, încercând parcă să-mi pătrundă în gânduri, însă imediat se afundă mai bine în scaun, scoțând câteva sunete asemănătoare cu niște gemete de plăcere. Îmi vine să râd când o văd, însă mă abțin.

Îmi place s-o știu pe Luna fericită. Iar dacă asta înseamnă s-o îndop bine cu mâncare nesănătoasă, așa să fie!

O observ în tăcere cum mănâncă din kebabul uriaș de parcă i s-ar topi raiul pe cerul gurii și mă încearcă brusc și pe mine o senzație neobișnuită de foame. Mâncasem cu câteva ore în urmă cu ai mei – în puținele momente în care tata nu era la muncă sau beat pe undeva prin sufragerie – și nu-mi pot explica de ce am acum din nou senzația de foame. Probabil pentru că cea de lângă mine mănâncă cu atâta poftă, făcându-mi parcă în ciudă.

Nu-mi plâng de milă totuși. După cum am zis, când Luna e fericită, simt că mi se mai șterge o parte din păcate.

— Hei, Hex! Vocea ei mă scoate din gânduri, captându-mi din nou atenția și mă întorc spre ea exact în momentul în care îmi vâă câțiva cartofi direct în gură, aproape înecându-mă cu ei. Mă dau în spate, ducându-mi mâna la buze pentru a nu face mizerie prin mașină și încep să-i mestec cu mișcări lente.

— Ce faci?

— Dau hrană la slujitori. Ridică din umeri. Ai face bine să mesteci și să înghiți, altfel te fac sclavul meu pe viață!

Ridic sceptic din sprânceană, înghițind mâncarea din gură.

— De ce cred că ți-ar plăcea asta?

Nu primesc niciun răspuns, doar un rânjet discret ce-i alunecă spre colțul gurii. Trec mai bine de douăzeci de minute până când Luna termină tot de mâncat— servindu-mi și mie din când în când câte un cartof sau o bucată de carne, cu toate că nu-i cer.

Se bate de câteva ori peste geacă, ca și cum și-ar mângâia burta plină și pufnesc atunci când un râgâit abia auzit îi scapă printre buze. Și, dacă n-aș cunoaște-o, aș spune că Luna tocmai se îmbujorează, privindu-mă stânjenită.

— Scuze... Și nu te mai uita ca un măgar!

Scutur din cap, răsucind cheile în contact.

— Mergem acasă?

Dă scurt din cap, lipindu-și ceafa de tetiera scaunului.

— Sunt adormită, murmură pe o voce joasă, închizând ochii.

O iau din loc fără să mai spun ceva, accelerând pe străzile de acum pustii și acoperite de noul strat de zăpadă. Nu se mai termină odată cu căcatul ăsta de iarnă!

Arunc o otheadă scurtă spre ceasul de la mașină și îmi vine să casc când văd că e trecut deja de ora zece. De obicei nu mă culc cu găinile, dar mă simt obosit acum, probabil și pentru c-am lucrat cu Bill câteva ore bune ca să-mi mai arate ce s-a mai schimbat pe la el pe acolo. Abia aștept să mă arunc în pat și să uit de mine până dimineață.

— Hex? se aude de lângă mine vocea neobișnuit de calmă a Lunei.

— Hm?

— Mulțumesc. Pentru seara asta.

O privesc pe furiș cu coada ochiului. Se uită undeva pe geam, însă abia după aceea constat că ochii ni se întâlnesc prin reflexia care se formează pe suprafața sticlei.

Înghit în sec, încordându-mi mai bine palmele pe volan și îmi umezesc buzele în timp ce-mi mut privirea înapoi la drum.

— Știi c-aș face orice pentru tine, Luna.

Nu răspunde, dar nici nu mă aștept neapărat să o facă. Uneori liniștea dintre noi e mult mai plăcută decât oricare altă conversație lipsită de sens. Și-mi place asta la noi. Faptul că putem să nu ne spunem ceva, dar totuși să comunicăm atât de mult prin tăcere. Sau poate doar eu cred asta în mintea mea bolnavă și mult prea obosită. Poate pentru ea sunt niște simple banalități.

Dar nu-mi pasă. Pentru că știu, în adâncul meu, că am nevoie de nebunia Lunei în viața asta nenorocită și jalnică a mea.

Sonerie telefonului meu ne face pe amândoi să tresărim de pe scaune și să ne uităm ciudat unul la celălalt.

Îi fac semn Lunei să-mi caute telefonul, pentru că, sincer, habar n-am pe unde l-am aruncat, și o văd cum se uită lung la ecran.

— Cine e?

— Kiva.

Mă încrunt.

— Pune-o pe difuzor.

Luna îmi ascultă rugămintea, punând telefonul în partea din față a mașinii, pentru a putea auzi mai bine.

— Kiva, ce e? Întreb, neluându-mi ochii de la drum.

— H-Hex...

Un frig mă cuprinde pe la spate la auzul vocii ei, ce pare plânsă și înspăimântată. Lângă mine, o pot zări pe Luna cum privește mai trează ca niciodată, cu o expresie încordată, spre telefon.

— Kiva, ce s-a întâmplat?

— El... O aud cum își trage nasul. M-a lovit, Hex. Din nou. Nu știu ce să fac. Nu pot să mă întorc la el! Eu... Mi-e atât de frică... Of, Doamne! Cred că am nasul spart.

Îmi sare inima din piept.

— Hei. Încerc să-i vorbesc pe o voce mai domoală. Calmează-te și spune-mi unde ești, Kiva. Eu și Luna venim să te luăm.

Ne explică, cu glasul parcă sfâșiat, locul în care reușise să se adăpostească de furia nenorocitului de taică-su vitreg – pe o stradă nu departe de casa ei, în Brooklyn – și simt cum oasele sunt gata să-mi trosnească prin piele la cât de tare strâng volanul, pe care-l întorc la stânga pe următoarea stradă. Evit o mașină care-mi iese aiurea în cale, scoțând pe gură niște înjurături de mama focului la adresa celui imbecil care habar n-are să conducă și mă concentrez doar cum să ajung mai repede la Kiva.

Trebuia să mă aștept la asta încă de ieri, când mi-a spus că acel rahat de om își varsă frustrările pe ea. Trebuia să fac ceva, să fiu acolo pentru Kiva, însă am fost prea prins în propriile probleme, uitând că ea e mult prea slabă și complet lipsită de apărare.

Futu-i! Oare prin câte a trecut atunci când eu călăream pe cine apucam, prin Montana?

Oare câte a îndurat fără ca măcar unul dintre noi să afle?

— Trebuia să insist cu apelul, o aud pe Luna bolborosind lângă mine.

Îmi răsucesc capul spre ea, atât cât să văd cum își roade unghiile de la degetul mare.

— La ce te referi?

— Bibi a vrut azi s-o ia cu mașina să meargă la nu știu ce librărie din oraș. Doar că trebuia să mă văd cu Kiva când ieșeam de la ore și a amânat pe ultima sută de metri, fără să-mi mai răspundă apoi la mesaje. Fir-ar! Se lovește cu palmele

peste pulpe. De ce nu ne-a spus despre taică-su? O să-i mut mecla ticălosului pentru ce i-a făcut!

— Hai doar să mergem să vedem cum e. Îl putem rezolva după ce ne asigurăm că ea e bine, OK?

Dă ochii peste cap, părând că nu e de acord, însă nu mai comentează nimic. Îmi mușcă buza de jos, stăpânindu-mi nervii ce mi se urcă prin mușchi și apăs pe accelerație până când simt că depășesc cu mult limitele legale prin zona asta a orașului. Mă doare în dos însă de poliție și de legile lor în seara asta.

Când opresc mașina pe strada de care ne spusese Kiva, Luna sare la propriu din mașină, alergând prin zăpadă după prietena noastră, care stă chircită pe marginea unei borduri, cu capul băgat între genunchi. De îndată ce aude pași înspre ea pare că se înfioară, ridicându-și cu o expresie terifiată capul, dar se relaxează imediat în brațele Lunei.

Fruntea și pumnii mi se strâng la vederea urmelor de sânge închegat ce-i acoperă tot nasul, întinzându-se apoi spre gură și bărbie, ca și cum ar fi dat cu mâneca pentru a se șterge. Pielea îi e albă ca varul, cu părul răvășit tot sub căciula care abia îi mai stă pe cap și nu pot să nu mă crispez la vederea tălpilor ei goale, pe jumătate acoperite în zăpadă. Toată laba piciorului îi e de un roșu aprins, spre degete devenind deja albăstruie.

Înjur printre dinți, apropiindu-mă de ea. Mă las pe vine în fața ei, în timp ce Luna se dă într-o parte pentru a-mi face loc, și-i prind tălpile între palmele mele, frecând ușor. Kiva scâncește de durere, cu lacrimi aproape înghețate în jurul pleoapelor.

Arată groaznic, iar eu mă simt de o sută de ori mai nefericit.

— Ce mama mă-sii... Luna se ia cu mâinile de cap, pufnind furioasă. Nu poate să se uite prea mult la rănilor Kivei, căci buzele încep să-i tremure ușor, fiind nevoită să-și mute privirea în altă parte.

— Să te ducem în mașină să te încălzești, bine? propun, ștergându-i cu degetul urmele de umezeală de la ochi.

Dă apatică din cap, cumva din automatism, și nu ezit în a o lua pe sus pentru a pleca de aici. Kiva mă prinde imediat de gât, afundându-și capul în umărul meu și am nevoie de toată puterea din lume pentru a nu da buzna peste taică-su și a-l omorî în bătaie.

O strecor pe bancheta din spate lângă Luna, care se bagă imediat lângă ea și-mi dau repede geaca jos de pe umeri pentru a i-o așeza peste corp. Tremură toată și nui-e foarte teamă pentru starea ei de sănătate. Tușește destul de urât, ca și cum s-ar îneca cu aerul.

Mă strecor pe scaunul șoferului, dau aerul cald mai tare și-mi scot cu mișcări mai degrabă desperate bocancii, pentru a-mi descălța șosetele. N-am altele să-i dau, însă nu cred că va comenta dacă le folosește pe ale mele, gata încălzite. I le întind Lunei, care îmi aruncă o otheadă curioasă, însă nu zice nimic, ajutând-o să se încălțe cu ele. Îmi pun bocancii înapoi în picioare și mă răsucesc spre Kiva.

— Ce s-a întâmplat?

— Habar n-am. Am avut o ceartă cu el azi-dimineață pe motiv că nu-i pregătisem micul dejun, de asta nici n-am mai putut ajunge la ore. Îi aruncă o privire scurtă Lunei, care continuă să o țină în brațe și să o mângâie. Apoi, spre seară, am auzit zgomote din bucătărie, așa că am coborât să văd ce se întâmplă. El... se oprește brusc, mușcându-și buzele ca și cum ar fi încercat să-și potolească lacrimile... o călărea pe una pe masa din bucătărie, exact în locul în care obișnuia să stea mama. Nu i-a păsat că i-am văzut, căci se tot uita la mine în timp ce se împingea în tipa aia, până când am țipat la el să se oprească. Era... prea mult pentru mine, aproape c-am vomat pe podea.

Trage aer în piept, amintindu-și, apoi continuă cu ochii închiși.

— S-a înfuriat atât de tare pentru c-am țipat la el. A ieșit din femeia aia, și-a tras pantalonii pe el și nu cred c-am mai conștientizat ce mi se întâmplă decât atunci când palma i s-a izbit de fața mea. Cred că m-am dat cu nasul de toc

ușii, pentru că, peste câteva secunde, m-am trezit pe jos, cu glasurile celor doi urlându-mi în ureche. Așa c-că... am fugit. Habar n-am cum. Eram atât de îngrozită de ce mi-ar putea face. Eu...

— Șșșt, e în regulă, Kiva. Luna o strânge mai tare în brațe, iar Kiva se ascunde cu capul în scobitura gâtului ei.

Ochii mei îi întâlnesc pe ai Lunei. Pare șocată de cele auzite, la fel ca mine. Doar că, spre desebire de ea, eu simt că fierb de furie pe dinăuntru și am nevoie de tot răgazul din lume pentru a nu mă da jos din mașină și a pleca în căutarea acelui bastard mizerabil. N-are să se mai atingă de Kiva a doua oară.

— Kiva, trebuie să-l reclami la poliție, murmură Luna, făcând-o să-și ridice, încordată, fruntea.

Dă vehement din cap, cuprinsă parcă de o teamă teribilă, însă Luna o prinde de brațe, forțând-o s-o privească în ochi.

— Știu că îți e frică de el, de ce-ar putea face după. Dar nenorocitul trebuie să plătească pentru tot. La naiba, Kiva! Trebuie băgat la pârnaie cu criminalii de acolo! Să putrezească ca un șobolan împuțit!

— N-nu! Încearcă să se desprindă de Luna. Dacă... dacă se va răzbuna pe mine în caz că va scăpa doar cu o amendă? Eu doar... doar... Tremură mult prea tare pentru a mai putea vorbi.

Îmi ling buzele iritat, frecându-mi de câteva ori rădăcina nasului. Situația mă depășește puțin, însă știu că nu putem să lăsăm lucrurile așa.

Pentru că, acela care ridică palma la cineva o dată, poți fi sigur că nu va ezita să o facă și a doua oară, oricât de multe scuze ar găsi după aceea.

Pornesc din nou motorul, căutând privirea Kivei prin oglinda retrovizoare.

— Mergem la poliție, Kiva. Și ai face bine să-l acuzi de agresiune la adresa ta, altfel nu știu ce-s în stare să-i fac, dacă tu taci din gură și înduri.

Un alt val de lacrimi o podidește. Dă pasivă din cap, învelindu-se mai bine cu geaca de la mine și, fără să mai stau pe gânduri, accelerez spre secția de poliție.

Uitasem că tata e de gardă în noaptea asta, așa că rămân ușor surprins atunci când îl zăresc la ghișeul principal, stând de vorbă cu un bărbat de pe scaun, care pare că preia un apel. Se apropie de noi cu o grimasă pe față și nu pierde prea mult timp explicându-i cele întâmplate, pentru că și așa Kiva e destul de speriată de toată treaba asta cu poliția. Noroc cu Luna, care o ține aproape de ea și încearcă s-o consoleze cu niște cuvinte liniștitoare.

— Poate vorbi? mă întreabă tata pe un glas scăzut, lungindu-și capul în direcția Kivei.

Dau aprobator din cap, iar el îi face semn uneia dintre colegele sale, o femeie cu puțin mai în vârstă decât mama, care se apropie și discută câteva detalii cu noi doi. Se oferă apoi să o conducă pe Kiva într-o cameră mai liberă, pentru a-i lua o declarație și a nu fi întrerupte de cineva, iar Kiva acceptă cu reticență, privindu-ne cu ochi mari și roșii de la atâta plâns, în timp ce se îndepărtează.

Îmi duc mâna la gură, ștergându-mi colțurile acestora și-mi trec cu mișcări lente și apăsate degetele prin păr. Sunt la un pas de a lovi peretele din fața mea cu pumnul, la gândul că am fost atât de nepăsători cu ea, încât n-am văzut dincolo de zâmbetele ei false.

Kiva îmi este ca o soră mai mică, așa că mă doare s-o văd distrusă, pentru că asta a făcut acel nenorocit cu ea tot timpul – i-a frânt sufletul și a dat cu el de pământ.

La propriu.

Cineva mă atinge pe umăr, făcându-mă să mă întorc și să dau de ochii obosiți și triști ai Lunei.

— De ce nu ne-a spus? șoptește abia perceptibil, bătând pasul pe loc ca și când ar avea un tic nervos. Ochii îi sticlesc, gata să izbucnească în plâns.

— Pentru că așa e ea. Surând cu amărăciune. Nu vrea să ne încarce cu propriile probleme, însă de-asta există prietenii, nu? Dacă nu ne putem baza unii pe alții, atunci pe cine?

Știu că sună cinic, venind din partea mea. Plecasem ca un ratat, cu coada între picioare, când am simțit că lipsa lui Sunny era prea mult de suportat, fără să vorbesc cu vreunul dintre ei. Îi lăsasem în urmă. Nu mă interesasem nici măcar o secundă de ei în tot acel an cât fusesem plecat.

Nu vreau să mai fac aceeași greșeală. Nu mai vreau să fiu nepăsător la problemele celorlalți, cu atât mai puțin cu cât sunt singurii pe care-i pot considera o a doua familie.

Gândul îmi zboară imediat spre Luna și spre flaconul ei de pastile antidepresive, iar ideea că ar putea să treacă prin ceva la fel de grav precum Kiva îmi produce arsuri la stomac.

— Merg să caut niște apă, gângurește de lângă mine. Vrei?

Dau din cap că nu și o privesc cum se îndepărtează spre celălalt capăt al coridorului.

Oftez și mă las cu spatele pe peretele lateral, închizând ochii.

Seara asta n-a decurs deloc așa cum plănuisem.

Peste mai bine de jumătate de oră, Bibi apare pe neașteptate la poliție pe motiv că Luna îi contactase pe ceilalți pentru a le spune ce se petrece. De Vanessa nu se știe nimic, nu părea că văzuse mesajele, iar în ceea ce-l privește pe JJ, avea alte planuri în seara aceea, pentru că nu promisem niciun mesaj concludent de la el.

Încă stăm de vorbă între noi atunci când Kiva reapare în compania aceleiași femei, avându-l pe tata în urma lor. Fața îi e curățată de urmele de sânge și poartă o pereche de papuci care, probabil, i-a fost dată de cineva din secție. Ochii Kivei se întunecă la vederea lui Bibi, însă nu comentează nimic atunci

când acesta o trage la pieptul lui, având grijă să nu o rănească și mai tare decât e deja.

— Ce cauți aici?

— Eu i-am spus. Scuze, Kiva. Luna îi aruncă o privire plină de jenă.

Kiva deschide gura pentru a spune ceva, însă este întreruptă de zgomotul de pași care se face auzit de undeva din spatele nostru. Ne întoarcem toți privirile, dând de un JJ răvășit de-a binelea. Își trece palmele prin păr pentru a-l face să stea în loc și privește bulversat de la unul la altul.

— Ce-am pierdut?

O zăresc cu coada ochiului pe Kiva cum îl privește ca în transă, mult prea obosită pentru a mai face vreun comentariu și nu pot să nu observ încruntătura ce-i întunecă fața, urmată de o umbră de durere în momentul în care zărește petele roșii ce-i acoperă gâtul și coboară spre claviculă. Își întoarce privirea în tăcere, stând aproape de Bibi.

La naiba, JJ! Măcar aranjează-te și tu dacă vii de la futut!

Aș vrea să-i plesnesc una, la cât de dobitoc poate fi.

Femeia de lângă noi își drege glasul, captându-ne atenția.

— I-am recomandat să mergem la spital pentru câteva analize. Vom aranja să rămână peste noapte acolo, în caz că nu se mai poate întoarce acasă în seara asta, iar mâine dimineată ne vom prezenta la prima oră la tatăl ei.

— Mâine? întreabă cam acid Luna. De ce nu acum?

— Pentru că avem proceduri de urmat, se bagă și tata în discuție și, cu toate că aș vrea să mă iau puțin în gură cu el, știu că nu voi obține nimic dacă mă amestec în chestiuni legate de muncă. Așa că tac și înghit în sec.

— Poți dormi la mine dacă vrei, se trezește Bibi să vorbească.

Îl privim toți ca și cum ar fi spus cea mai mare porcărie din lume. Ridică din umeri.

— Ce e? Dacă întreabă mama ceva îi pot spune că-i iubita mea.

Kiva face ochii mari spre el, cu buzele întredeschise și nu știu cum să interpretez zâmbetul pe care Bibi îl are acum pe buze când o privește. Mereu i-a fost dragă Kiva, de când eram mici, deci cred că urlă instinctul patern în el.

Ea clatină din cap și o văd cum se uită la mine și la Luna.

— Mulțumesc mult. Pentru tot.

Luna îi zâmbește slab, cuprinzând-o încă o dată cu brațele, iar eu mă rezum la un simplu sărut pe creștetul capului. Îi privim apoi până când dispar pe ușă afară, în compania acelei femei și a tatei.

— Deeci, ce-am pierdut? se aude din nou vocea lui JJ de lângă mine, iar de data asta nu mă mai opresc și îi plesnesc una peste ceafă, făcându-l să mârâie printre dinți de durere.

— Tacă-ți fleanca până n-o urmezi pe Kiva la spital, cap de pește! Îi fac semn Lunei să o luăm din loc, lăsându-l pe JJ de unul singur în mijlocul holului. Poate așa mai reflectează și el la greșelile lui, deși, la cum îl cunosc, sigur nu-l va duce mintea la prea multe, în afară de partida de sex pe care tocmai a întrerupt-o. Îmi e milă tare de Kiva că iubește un asemenea băiat, oricât de bun prieten mi-ar fi JJ.

E aproape de miezul nopții când opresc mașina în dreptul garajului. Sunt frânt de oboseală și cred că la fel e și Luna, care a căscat întruna pe drum spre casă, iar acum merge ca un robot teleghidat.

Inspir aerul rece al serii și aștept să-i spun noapte bună și să ne retragem la casele noastre. Doar că Luna nu se mișcă, ci privește fix spre casa ei.

— La naiba! murmură, frecându-și brațele pentru a se încălzi de frig.

— Ce e? Mă încrunt la ea, mutându-mi privirea spre locuința ei. O lumină slabă se vede de undeva de la parter, cel mai probabil din sufragerie.

— Mama mai are unele nopți în care nu poate dormi și stă să citească în sufragerie, ca să nu-l deranjeze pe tata cu lumina. Grozav! Acum va trebui să-i explic și ce caut pe afară la ora asta, când am cursuri a doua zi.

O privesc în tăcere câteva secunde. Nu cred că o deranjează așa tare ce va spune mama ei, având în vedere că e deja destul de mare, cât o supără ideea că va trebui să se confrunte din nou cu ea. Și nu pare prea încântată.

Îmi frec ceafa, expirând aerul cald printre buze și-mi vine brusc o idee strălucită.

— Intră la mine. Poți sări la tine în cameră de la balconul meu.

Stă pe gânduri câteva clipe, apoi îmi face semn din cap și intrăm cu grijă în casă, pentru a nu face prea mult zgomot. Mama doarme dusă probabil la ora asta și de obicei nu se trezește atât de ușor când e vorba de unele zgomote. Ceea ce nu pot să spun despre alarma de dimineată; pe asta o aude și dacă ar fi la capătul străzii. Aprind veioza din camera mea când ajungem la etaj, poftind-o pe Luna înăuntru și-i spun să mă aștepte un minut până îmi voi rezolva urgența la baie. Mă țin de mai bine de trei ore, iar prostului de mine nu-i trecuse prin cap să meargă la baie de la secția de poliție.

Când mă întorc, nu mai apuc s-o întreb pe Luna cum se simte. O găsesc prăbușită pe patul meu, cu fața băgată între perne și cu picioarele la marginea patului. Înghit în sec, neștiind ce să fac. O aud cum sforăie ușor și nu pot să nu zâmbesc la vederea ei. Cred că e foarte obosită, de-a reușit să adoarmă în mai puțin de un minut. Și nu mă lasă inima să o trezesc pentru a o trimite la ea în cameră. În plus, oi fi eu forțos, dar sigur nu pot să trec cu ea în cârcă peste balcon, fără să ne prăbușim amândoi în gol. Mai mult, uitasem complet de un alt factor – habar n-am dacă ușa ei poate fi deschisă și din exterior.

Îmi dau jos geaca, aruncându-mi bocancii lângă tocul ușii și mă apropiu de pat pentru a o descălța de ghetele umede pe talpă de la zăpada ce se topește deja, formând câțiva stropi

pe podea. O aud cum mormăie ceva indescifrabil atunci când simte că i le scot și se cuibărește și mai bine între așternuturile mele, lovind dintr-odată cu piciorul, cu siguranță din reflex. Îmi dau ochii peste cap; nici în somn nu se poate potoli.

Mă bag la rândul meu în pat după ce mă schimb într-o pereche de pantaloni de trening și o bluză oarecare și mă așez în așa fel încât să-i las destul loc pentru a se întinde. Știu că-i place să ocupe tot patul încă de când eram mici.

Arunc o ultimă privire spre ea, asigurându-mă că este bine învelită și stă comod, apoi sting veioza, lăsând camera să se cufunde în beznă de afară. Doar că nu e tocmai beznă, căci lumina lunii se reflectă în zăpadă, făcând camera să pară mult mai luminoasă decât în mod obișnuit, astfel încât să-i pot descifra chipul.

Mă întorc cu fața spre tavan, expirând lung și nu știu de ce, dar adorm mai repede ca niciodată în seara asta.

Capitolul 23

LUNA ☾

*Started crawling in my skin
Looking for a way out
I can feel it happening.*

Sasha Sloan – Keep on

Eu și Sunny nu ne mai înțelegeam ca la început.

Până la o anumită vârstă, oricum eram mult prea mici pentru a înțelege cum funcționa lumea adulților și cum, treptat, urma să cunoaștem primele etape ale maturizării. Aveam acum doisprezece ani, în timp ce surioara mea tocmai împlinea în acea zi vârsta de zece ani, iar acasă la noi se dădea o mare petrecere în cinstea ei, fiind invitați majoritatea copiilor de la ea din clasă.

Totul era decorat frumos, cu baloane albastre și roz, cu confeti împrăștiate peste tot și cu ghirlande drăguțe din flori și împletituri de verdeață. Sunny era în acea fază a copilăriei în care se credea o zână a pădurii, rochița ei albă, cu înflorituri de toate culorile și coronița aurie de pe cap făcând-o să pară desprinsă dintr-un basm spus înainte de culcare.

Nu era prezent niciunul dintre prietenii mei de la școală, deși îmi dorisem foarte mult să-i invit. Mama îmi ceruse să nu o fac pentru că era ziua lui Sunny, și nu a mea. Nu voia ca prietenii mei să-i sperie pe ai ei, deși știam sigur că nu s-ar fi întâmplat așa ceva.

Mă simțeam singură și înstrăinată în toată acea harababură dezlănțuită în curtea din față. Prietenii lui

Sunny nu erau și prietenii mei. Iar prietenii mei nu erau și ai lui Sunny. Mereu fusese așa, încă de când intrase și ea în ciclul primar. Erau gălăgioși, răsfățați și răi de gură uneori, făcând fel și fel de comentarii urâcioase la adresa diferențelor dintre mine și sora mea.

„Nu seamănă deloc între ele.”

„Ai văzut ce tricou are pe ea? E rockeriță, știu eu de la sora mea.”

„E mereu încruntată, cred că habar n-are să zâmbescă, sărmana.”

De cele mai multe ori, alegeam să-i ignor și să-mi văd în continuare de muzica din căști. Muzica îmi alina sufletul. Muzica era acolo lângă mine când nimeni altcineva nu era. Mi-ar fi plăcut să am vocea frumoasă ca să pot cânta. Să dau, la rândul meu, viață versurilor care mă însuflețeau pe interior. Nu aveam însă voce plăcută. Era mereu răgușită și groasă, ca de băiat. A lui Sunny era delicată ca a unei flori îmbobocite într-o dimineață de primăvară. Toată lumea o adora când vorbea. Avea un glas angelic și, categoric, mult mai plăcut la auz decât al meu.

— Dar ce face fetița mea aici, singurică?

Mi-am ridicat ochii spre tati, zărindu-l cum se lăsase pe vine lângă mine pentru a se așeza apoi cu fundul pe treapta cea mai de sus a casei. M-a înghiontit ușor în umăr, făcându-mă să chicotesc fără să vreau.

— Nimic. Mă plictisesc.

— Oh, să înțeleg că petrecerile cu zâne și spiriduși nu sunt pe placul tău?

Am ridicat din sprânceană, iar tati a zâmbit atotștiutor.

Uram zânele. Nu erau reale. Pentru mine erau doar niște închipuiri mult prea apropiate de definiția perfecțiunii. Prea frumoase. Prea încântătoare. Prea răutăcioase uneori. Mie îmi plăceau hainele negre. Îmi plăceau blugii, nu fustițele. Preferam fotbalul, nu baletul sau gimnastica.

Eram... altfel. Dar tati mă iubea așa cum eram. Se uita la mine cu niște ochi mari, ca albastrul cerului într-o zi de vară, iar zâmbetul lui îmi umplea inima de o căldură protectoare. Aș fi stat în brațele lui o veșnicie și încă o zi, și tot n-ar fi suficient.

Tati era cel mai bun prieten al meu. Mă săruta pe frunte înainte de culcare, îmi cumpăra înghețată fără ca mama să știe, mă scotea la meciuri de fotbal în zilele de sâmbătă numai pentru că știa că-mi plăcea să fac galerie în direct, nu uitându-mă la televizor.

Mă uitam adesea la el și vedeam omul pe care voiam să-l am toată viața alături de mine.

Îmi plăcea mult părul lui castaniu. Era bogat, mereu frumos aranjat și strălucea într-un mod ce-mi făcea mâinile să se miște de la sine, îndemnându-mă să-mi trec degetele prin el. Mi-aș fi dorit să am părul lui. Când îi întrebam de ce eram singura cu părul blond din familie, tati îmi spusese că mama lui avusese părul așa, când era foarte tânără. Nu-mi cunoscusem niciodată bunicii. Părinții tatei muriseră la scurt timp după ce m-am născut, iar cei ai mamei nu veniseră niciodată în vizită. Și nici noi nu mersem vreodată la ei. Mi-ar fi plăcut să-i cunosc. Mi-ar fi plăcut să petrec la ei zilele de vară, precum colegii de la școală, care mereu se mândreau cu ai lor.

Sunny a venit la un moment dat lângă noi și l-a tras pe tati după ea pentru a se juca de-a zânele și cavalerii. Tati niciodată nu o refuza, așa cum nici cu mine nu o făcea, de altfel. S-a îndepărtat, ciufulindu-mi părul în treacăt, iar eu am rămas în același loc, strângându-mi genunchii la piept.

Se distrau. Numai eu nu. Începeam să înțeleg faptul că, încetul cu încetul, Sunny avea să acapareze totul în jurul ei.

Și cine n-ar fi vrut s-o aleagă pe ea în locul meu?

Ea era veselie, în timp ce eu eram încruntare.

Ea era strălucitoare, în timp ce eu eram mai mult nevăzută.

Ea era soare, în timp ce eu eram doar o umbră ce se ascundea în spatele luminii sale.

Și cred că atunci, în anii aceia, eram nervoasă și geloasă pe atenția și popularitatea de care se bucura, parcă făcându-mi în ciudă. Aș fi vrut să fiu ca ea, să strălucesc la fel de tare și să fiu mereu cu zâmbetul pe buze și pe placul tuturor. Voiam să pot, la rândul meu, să o fac pe mama mândră de mine. Dar nu puteam. Crescusem altfel. Învățasem să mă comport altfel decât Sunny.

Când ea se juca cu păpușile, eu mă băteam pe afară cu copiii de la noi de pe stradă.

Când ea mergea la meditații, eu mă străduiam să iau note de trecere la școală și să nu rămân repetentă.

Eram ca doi poli opuși, blestemați să gravităm unul în jurul celuilalt, fără să ne apropiem.

Singurul meu refugiu, în afară de tati, era băiatul din vecini, Hex.

Era al doilea cel mai bun prieten al meu. Ne-am cunoscut la grădiniță și, în ciuda conflictelor mele cu el de la început, acum suntem prieteni chiar foarte buni. Mama nu mă lăsa însă să interacționez foarte mult cu el pe motiv că era un bătauș și o influență negativă. Și eu eram. Și mie îmi plăcea să mă bat dacă cineva se lua de mine fără motiv. Probabil de aceea ne și înțelegem atât de bine acum.

Și cred că ceea ce-mi plăcea cel mai mult era faptul că Sunny n-ar fi putut să aibă vreodată acces la el. Pentru că mamei nu-i plăcea de He, și nu i-ar fi permis niciodată lui Sunny să se apropie măcar de el, darămite să devină prieteni.

Nu voiam ca ea să fie prietena lui. Hex era al meu și numai al meu. Nu putea să-mi răpească chiar toate persoanele importante din viața mea. N-aveam de gând să-i permit asta.

Cineva a fluierat.

Am auzit, în ciuda căștilor de pe urechi, neavând volumul dat prea puternic. Mi-am întors capul dintr-o parte în alta, zărind chipul zâmbăreț al lui Hex pitit dincolo de micul gârduleț ce ne separa curțile. Puteai să-l sari ușor cu piciorul. Mama lui Hex îl folosea mai mult pentru suportul ghivecelor cu flori. Îi plăceau mult panseluțele și lalelele.

Mi-a făcut semn cu degetul arătător îndoit să mă apropii de el. Mi-am întors privirea spre locul în care tati continua să se joace cu Sunny și cu grupul ei zumzăitor de prieteni. Mama probabil că era prin casă, pregătind aducerea tortului.

M-am ridicat tăcută și-am mers spre curtea vecină, înnodându-mi căștile după un deget și băgându-le în buzunarul din spate al blugilor. De cum m-am apropiat de el, Hex m-a luat de mână cu palma lui caldă și murdară de pământ și m-a condus, mai mult fugind, spre zona din spate a casei lui. Aveau un fel de terasă și un balansoar, unde familia se mai aduna în weekenduri pentru a se relaxa, în zilele senine. Sau, mă rog, obișnuiau să o facă mai demult.

M-a tras repejor spre bătrânul copac aflat la limita proprietății casei sale, despărțindu-ne curțile. Era un nuc înalt, gros, unde Hex voia să-și facă un soi de casă în copac. Crengile însă nu erau îndeajuns de îndepărtate între ele pentru a permite așa ceva. Ne mulțumeam așadar să mai zăbovim prin copac, trăgând cu ochiul în curțile vecinilor din când în când. Priveliștea era sublimă.

— Deci? Ce vrei să-mi arăți?

— Asta! a spus entuziasmat, indicând cu degetul spre un obiect mic, albicios.

Ne-am lăsat împreună pe vine.

— Un ou?

— Dap! Cred că a căzut din copac.

L-am împins cu degetul. Nu părea să fie spart. Avea mici picățele arămii presărate ici-colo. Arăta drăguț.

— Păi, și? Mi-am întors privirea spre el. De ce nu l-ai urcat înapoi?

Fruntea lui Hex s-a umplut de cute.

— Nu vrei să-l prăjim sau ceva?

L-am lovit cu podul palmei peste ceafă, făcându-l să icnească.

— Idiotule! O să iasă un pui din el. Mănâncă mai degrabă ouă de găină.

— Dar și din ele ies pui! Și-a ținut buzele, încrucișându-și brațele la piept.

Hex nu era cel mai strălucit băiat din câți văzusem, dar îi mergea mintea când te așteptai mai puțin. Era însă mult prea leneș să stea cu burta pe carte. Cam ca mine, de altfel.

M-am ridicat pe picioare, luând oul și scrutând crengile copacului. Sus, între două crengi mai groase, am observat ceea ce părea a fi un cuib de pasăre. În mod clar, de acolo căzuse. Era o minune că nu se spărsese la impact. Căzuse însă pe o pătură moale de frunze și mușchi.

Am băgat oul într-un buzunar al cămășii pe care o purtam.

— Haide, să urcăm. Îmi plăcea să mă cațăr în copaci. Făcusem asta de nenumărate ori și, de fiecare dată când eram la înălțime, mă simțeam liberă ca o pasăre în bătaia vântului. Cerul se vedea altfel de sus. Oamenii păreau altfel. Mai buni, mai luminoși.

Operațiunea de salvare a oului rătăcitor a fost un real succes și, după ce am coborât cu două crengi mai jos, am auzit imediat ciripitul alarmat al unei păsări care a zburat numaidecât la ouăle ei din cuib. Erau patru la număr, cu tot cu cel căzut. Eu și Hex am bătut palma mulțumiți și-am închis ochii atunci când o pală caldă de vânt mi s-a strecurat pe lângă corp.

Îmi plăcea să simt vântul pe piele. Îmi amintea că, la fel ca brizele, totul e trecător.

Hex a întins mâna, dându-mi o şuviță după ureche. Am zâmbit, simțind cum m-am îmbujorat ușor. Dacă n-ai fi luat în considerare limbajul vulgar și atitudinea de golan, Hex era chiar un băiat atent și sensibil. Îi plăcea să fure flori din grădinile improvizate ale vecinilor și să mi le aducă înaintea să plecăm la școală. Odată chiar alesese să joace rolul unei stânci, la sfârșit de clasă a treia, doar pentru că ultimele roluri rămase fuseseră o Stâncă și un Pădurar. După cum presupunea și rolul, nu făcuse prea multe, fiind mai mult de decor.

Acceptase însă pentru a-mi oferi mie șansa de a avea câteva replici în scenetă.

— Ce-i cu tematica aia de prințese? E așa de câh!

Am chicotit, zărind de sus coronițele lui Sunny și ale prietenelor ei, lucind în lumina blândă a soarelui.

— Sunt zâne, l-am corectat.

— Zânele nu sunt reale.

— Foarte adevărat. Vrei o cască, să te curm de suferința de a asculta voma asta cu unicorni și curcubeie?

A rânjit cu subînțeles. I-am întins casca dreaptă, dându-mă mai aproape de trunchiul care ne despărțea.

Câteva secunde mai târziu, eram doar noi, muzica bună și vântul suflându-ne pe la picioare. Închisesem ochii și mă simțisem deasupra norilor.

Era bine.

Era mai bine decât fusese de o lungă, lungă perioadă.

Ceva mă gădilă pe la nas ca și cum niște perișori fini mi-ar mângâia pielea cu mișcări lente și continue. Nările mi se dilată și-mi simt pielea de pe frunte brăzdată de niște șanțuri adânci. Nu mai pot să rezist prea mult senzației de mâncărime care mă încearcă.

Mă trezesc strănutând. Icnesc, înghițindu-mi gustul neplăcut de pe limbă și încerc să deschid pleoapele pentru

a vedea cât este ceasul. Întunericul care îmi acaparează însă privirea mă face să mă alarmez preț de o clipă, cu atât mai mult cu cât, pe moment, nu știu unde mă aflu sau ce s-a întâmplat. Abia când aud sforăitul molcom ce-mi mângâie urechea stângă, fac legătura cu seara trecută. Câteva fragmente scurte îmi trec prin fața ochilor, amintindu-mi de întâmplările cu Kiva.

Îmi umezesc anxioasă ambele buze, devenind brusc conștientă de căldura ce-mi învăluie corpul.

Ridic lent capul, simțindu-mi corpul înțepenit de-a binelea și mă cuprinde groaza atunci când brațul lui Hex se strânge și mai tare în jurul umerilor mei, ținându-mă în loc. Abia acum îmi dau seama că stau cu aproape jumătate de corp peste el, având capul undeva sub bărbia lui, iar pletele acelea lungi până la gât îmi ating abia sesizabil fața. Probabil din cauza lor strănutasem.

Înghit din nou în sec, cu pulsul bătându-mi năvalnic prin vasele de sânge. Îmi presez ușor palma dreaptă peste pieptul lui, simțindu-i duritatea din mușchi și îmi mușc buza de jos pentru a nu scoate niciun sunet atunci când încerc să-l împing la o parte pentru a mă îndepărta de el. Nu știu cum de am ajuns în ipostaza asta ciudată, dar mă simt puțin aiurea, mai ales că inima nu mi se oprește din bătaie, bubuindu-mi în capul și așa buimac de somn.

Hex murmură ceva în somn, plescăind din buze ca un bebeluș, iar respirația mi se taie în clipa în care mă strânge și mai tare la pieptul lui, adâncindu-și fața în părul meu. Cred că bătăile neregulate ale inimii mele i se pot imprima prin haine și prin piele, având în vedere că mă asurzesc de-a binelea pe mine. Cu altă ocazie, poate că n-aș fi făcut atât de mult tam-tam, însă lucrurile nu mai sunt ca înainte, iar relația dintre noi doi s-a transformat în... ei bine, nici eu nu știu prea bine în ce. Cert este faptul că sunt mult mai agitată acum; ca atunci când eram puștoaică și mi se punea pata pe vreun băiețuș.

Însă eu și Hex suntem... prieteni. N-ar trebui să mă simt așa în prezența lui. Cred că tocmai de-asta mi se pare totul anapoda în momentul ăsta.

Închid ochii vreme de vreo două secunde, gândindu-mă serios dacă să-l trezesc sau nu pentru a-mi da drumul, însă decid în cele din urmă c-ar fi mai bine să rezolv singură problema asta și să-l las să doarmă în continuare. Încerc să mă ridic din nou, nereușind mare lucru din cauza forței aproape brutale a lui Hex, așa că fac singurul lucru care-mi trece prin cap – îi prind nasul între degete, ținându-l așa câteva secunde bune. Asta până când deschide gura pentru a trage aer în plămâni, cu fața contractându-i-se din cauza disconfortului. Strânsoarea îl face să se lase mai moale în cele din urmă și, peste câteva clipe, îmi dă drumul, întorcându-se cu spatele la mine. Își afundă mai bine fața între perne și își reia sforăitul de dinainte.

Mă ridic în cele din urmă în șezut, respirând de data asta cum se cuvine și-mi duc o mână la piept pentru a-mi simți vibrațiile neconținute din coaste. Cu siguranță e vreo problemă cu mine; poate sunt frustrată sexual sau ceva, naiba știe. Privirea îmi cade apoi pe telefonul meu, care zace aruncat undeva la marginea patului. Glisez cu degetul pe ecran, aruncând o privire asupra ceasului și oftez lung când văd că peste cinci minute se va face ora șase și jumătate dimineața.

Chiar nu plănuisem să adorm aici.

Îmi pun tiptil picioarele pe podea, aranjându-mi mai bine hainele. Părul îmi stă încâlcit pe alocuri, făcându-mă să înjur în gând când îmi simt degetele blocate prin el, însă îl pleoștesc repede pe cap, privind pentru ultima dată spre patul în care nu cu mult timp înainte dormeam în brațele lui Hex.

Fruntea mi se încruntă fără să vreau și nu prea reușesc să mă gândesc la ceva anume. În realitate, nici eu nu știu prea bine ce se petrece cu mine de la un timp. Au trecut doar câteva săptămâni de când Hex s-a reîntors acasă; e un timp mult prea scurt pentru a se fi schimbat ceva încât să mă simt

agitată în prezența lui. Sau poate e de vină contactul fizic pe care îl tot avem în ultimul timp. Înainte, nu ne permiteam așa ceva pentru că el era împreună cu cineva și, chiar dacă eram buni prieteni, nici mie nu mi-ar fi plăcut dacă se lipea vreuna de iubitul meu.

Scutur din cap; nu știu de ce mă gândesc la asta acum.

Îmi caut geaca pe care o lăsasem aruncată undeva pe spătarul scaunului de birou și mă grăbesc să o iau pe mine și să plec mai repede acasă. Am primul curs la ora opt fix și nu prea îmi permit să lipsesc. Sunt deja la limită cu absențele și n-am chef să trebuiască să repet toată materia lungindu-mi suferința cu un an.

Atenția îmi este însă distrasă de la ce am în cap de o scânteie care lucește prin bezna diluată de lumina de afară. Mă apropiu mai bine de colțul din stânga al biroului și îmi opresc privirea asupra obiectului care-mi face sângele să fiarbă.

Un colier bărbătesc, format dintr-un șnur împletit, care la capăt susține o bucată ovală de plastic, ce seamănă izbitor de mult cu o lacrimă. Pe aceasta, pictat natural, este reprezentat un soare ale cărui raze se pierd spre capătul plasticului, având în interior o semilună cu câteva stelute presărate ici-colo, care formează în același timp și cunoscutul simbol Yin și Yang.

Inima mi se înmoaie puțin în clipa în care iau colierul în palmă, trecându-mi degetele peste suprafața fină a acestuia. Strâng din ochi, simțind fiecare detaliu și, brusc, mă simt catapultată în timp. Nu credeam că mă voi simți vreodată sugrumată de imaginea acestui obiect. Nu e pentru prima dată când îl văd la Hex, însă nu mă așteptam să mai țin atât de multă ranchiună adunată în mine pentru fapta aproape meschină de care dăduse dovadă Sunny de ziua lui Hex.

Totul se întâmplase cu câteva săptămâni înainte de aniversarea de optsprezece ani a acestuia, pe 21 martie, când Sunny venise la mine, sfioasă toată, rugându-mă să o ajut să aleagă un cadou pentru Hex, cu toate că ar fi trebuit să fie

în stare să se descurce de una singură, având în vedere că erau iubiți de luni bune. Totuși, nu bănuiam mare lucru la acea vreme și, din cauză că nu dispuneam de suficienți bani pentru a-i lua eu însămi un cadou lui Hex, am bătut palma cu ea să alegem ceva care să fie din partea amândurora. Șocul veștii că Sunny nu s-a ținut de partea ei de învoială fusese atât de mare, încât am plecat de la petrecerea lui Hex fără ca măcar să-i spun La mulți ani. Și acum regret nenorocita aia de învoială făcută cu ea, pentru că îmi demonstrase, încă o dată, cât de manipuloare putea fi. Iar Hex crezuse tot ceea ce-i spusese iubita lui. Oricum nu avea de unde să știe ce stabiliserăm noi două.

Pufnesc aproape fără să vreau. Mi-a plăcut pe loc medalionul acela când l-am văzut atunci agățat de un suport, pentru că mi s-a părut că ne reprezintă pe noi două, avându-l pe Hex ca semn al echilibrului dintre noi. Cred însă că acea stabilitate s-a rupt complet în momentul în care Sunny și-a însușit un cadou pe nedrept, fisurând legătura dintre mine și Hex.

Îl strâng cu putere în pumn, auzindu-l din nou pe Hex cum se foiește în pat și, fără să mă mai gândesc, bag colierul în buzunarul gecii, strângând din buze cu putere. Chiar dacă dispariția lui îl va răni pe Hex cu siguranță, nu vreau să continue să trăiască cu amintirea lui și a lui Sunny.

Mă deplasez spre fereastră și dau să ies din dormitor, însă mă opresc și mă crispez la gândul că, mai mult ca sigur, balconul meu e închis și voi sări degeaba dincolo. Înjur fără reținere, bătând nervoasă în dușumea cu piciorul. Îmi răsucesc apoi capul pentru a-mi găsi bocancii și mă încalț grăbită cu ei, încercând să găsesc o soluție de ieșire din situația asta de rahat. Aș putea să cobor, să iau cheia de rezervă de unde știu că o pune Cristine, însă nu vreau să mă gândesc la scenariul în care voi da nas în nas cu vreunul dintre părinții lui. E deja destul de dubios că m-am trezit în brațele lui Hex; chiar nu am nevoie de și mai multă dramă în dimineața asta.

Oftez și decid să cobor în cele din urmă, pentru că sigur nu voi ajunge la timp la facultate. Și mă simt de-a dreptul

ușurată văzând că nu dau de nimeni nici pe hol, nici pe scări, asta până când împietresc cu totul atunci când tatăl lui îmi apare în cale, ieșind din bucătărie cu o cană de cafea într-o mână și cu un sandviș în cealaltă. Mi se taie respirația, odată cu capacitatea mea de a mai mișca din gene și, vai, cred că mi se va face rău dacă se mai holbează mult la mine.

Mă privește parcă cuprins de somn, cu părul stându-i vâlvoi în vârful capului și cu niște pungi negre sub pleoapele inferioare. Nu pot să-mi imaginez ce-i trece prin cap în momentul în care ridică curios dintr-o sprânceană.

— Nici nu vreau să știu, e tot ceea ce spune pe un ton sec și neutru, strecurându-se pe lângă mine pentru a intra în sufragerie.

Abia când nu-i mai simt prezența în urma mea, pot să trag aer în plămâni cum trebuie, simțindu-mi pieptul arzând pe interior din cauză că, după cum se pare, chiar nu mai respirasem în tot acest timp.

Mă grăbesc să caut cheia în spatele suportului de haine de pe holul de la intrare, ies cât mai repede, apoi pun cheia sub un ghiveci gol de flori, care acum e plin de zăpadă și o iau în pas săltat peste omătul proaspăt depus, îndreptându-mă spre casă ca și cum aș fi o mare infractoare și aș fugi de la locul faptei.

Sper că vecinii noștri nu sunt treji la ora asta, ca să ajung mai târziu cu poza prin ziarele locale.

E trecut cu mult de ora prânzului și simt că îmi va exploda creierul de la cât de tare mă doare și de la presiunea de pe frunte și de pe ceafă. Orele au trecut al naibii de greu, ca și cum secunde se scurgeau pe lângă mine asemenea unui melc care încearcă să traverseze o străduță, iar faptul că mai am încă un curs mă face să vreau să mă arunc de la etaj. Cu puțin noroc, de la etajul ăsta – al șaselea – voi avea parte de o moarte rapidă și fără durere.

Stomacul mă roade pe dinăuntru și știu deja că nu voi apuca să mănânc ceva prea curând. Va trebui să rămân la biblioteca facultății după ore, pentru a finaliza schița camerei de apartament pe care trebuie s-o predau săptămâna viitoare. Nu știu cum de-am putut să uit complet de termenul ăsta limită. Am la dispoziție mai puțin de două zile, exceptând weekendul și nici măcar o idee concretă nu mi-a venit ca să termin mai repede proiectul. Îmi las capul moale pe bancă, oftând din toți rărunchii și privesc cum profesorul își face intrarea în sală, dând drumul la videoproiector.

După ce ultimul curs se termină – cu ajutorul Domnului – mă retrag în bibliotecă și-mi petrec acolo următoarele trei ore, dacă nu și mai mult. Tot ce știu este că mai ridic privirea din când în când pentru a răspunde la câteva mesaje primite de la Hex și Bibi și mă interesez despre situația Kivei, de asemenea dacă poliția a făcut ceva în privința ticălosului de taică-su vitreg. Aflu de la Bibi că amica noastră este bine mersi la el acasă și că va continua să stea acolo și astăzi, pentru că încă îi este frică să se întoarcă acasă. În mesajul său, Hex îmi spune că niște agenți de poliție au fost să-i ia o declarație tatălui ei, care însă neagă vehement cele întâmplate și se roagă ca fiica lui să se întoarcă acasă cât mai repede.

Mi se pare strigător la cer faptul că nu se poate face nimic împotriva unei asemenea jigodii de om. Tocmai de aceea insistasem să se meargă de aseară la el, nu azi, când, cu siguranță, efectele alcoolului sau orice o fi luat s-au dus și gândește mai limpede ca niciodată, reușind să răstălmăcească adevărul. Mă voi înfuria teribil dacă situația nu se va schimba în niciun fel pentru Kiva și va fi nevoită să se reîntoarcă acolo. Are nasul spart, oare nu contează? Asta va demonstra doar incompetența poliției de a proteja o persoană lipsită de apărare și singură împotriva unui monstru.

Termin o jumătate din proiect exact în momentul în care bibliotecara mă anunță că e ora închiderii și că ar trebui să mă grăbesc să-mi strâng foile și creioanele înainte de a pleca. Mă grăbesc să fac întocmai, iar ecranul telefonului mi se luminează deodată, arătându-mi un nou mesaj de la Hex,

care îmi spune că a plecat de la atelierul lui Bill și mă întreabă dacă vreau să mă ducă acasă. Îi răspund fără să mă gândesc, indicându-i o stradă mai apropiată de locul din care vine și mă îmbrac până-n gât, pregătită să înfrunt gerul de afară. O iau la pas pe strada cufundată deja în întuneric, privind spre felinarele ce pâlpâie în bătaia zăpezii și îmi bag mai bine nasul deja înghețat în fularul de la gât, încercând să mă încălzesc.

Nu foarte departe, undeva într-un loc ferit de lumina străzii, niște voci scăzute și pline de furie se fac auzite până la urechile mele, făcându-mi toate simțurile să intre în alertă. Înghit în sec, privind curioasă pentru a încerca să văd ceva, însă mă opresc atunci când observ siluetele care par că se mișcă nebunește nu departe de zona în care mă aflu. Câteva înjurături și sunete înfundate răbufnesc în aer, făcând întunericul din acel colț și mai terifiant.

„Trebuie să plec cât mai repede de aici pentru a-l găsi pe Hex”, îmi spun în gând, decisă să nu mă mai implic așa cum am făcut-o în cazul lui Ezra. Uneori uit că, la sfârșitul zilei, niciodată nu mi-aș putea compara forța cu cea a unui om pus pe bătaie.

— Unde-i scârba de Reese, căcat cu ochi?!

Mă opresc, cu ochii încă fixați pe un punct de pe asfaltul de la picioarele mele. Câteva bufnituri și țipete sugrumate îmi umplu din nou urechile, înghețându-mi sângele în vene. Îmi răsucesc lent capul spre dreapta și încerc să deslușesc dacă vocea auzită este într-adevăr a lui Ezra sau nu. Confirmarea îmi vine abia în momentul în care zăresc pe cineva alergând spre mine. Faptul că nu pare a mă vedea în calea lui îl catapultează pe tip la pământ, rostologindu-se pe ciment. Mă simt incapabilă să mă mișc, mai ales că nu știu ce se petrece mai exact, însă nu cred că e de bine, la cât de urât arată fața celui căzut la picioarele mele.

Aud din nou glasul ridicat al lui Ezra, care se află la câțiva metri depărtare și-l văd că iese din umbră în cele din urmă, ținând pe cineva de gulerul gecii. Mijește ochii spre mine în secunda imediat următoare și expresia aspră de pe chip i se întunecă și mai tare, părând aproape sălbatică, iar eu

nu mai sunt conștientă de nimic altceva decât de țipătul lui, ce umple liniștea serii.

— Fugi!

Am nevoie de două secunde pentru a înțelege pe deplin însemnătatea cuvintelor sale, însă cele două secunde devin zadarnice. Îmi încordez toți mușchii în clipa în care brațele celui din spatele meu mă cuprind forțat de la spate, strângând atât de tare, încât îmi vine să urlu de durere, ca și cum mi-ar sfârâma oasele între ele.

Ceva ascuțit, lucios, se întrevește la baza gâtului meu și nu-mi trebuie mult pentru a conchide că e vorba de lama unui cuțit care se presează încet peste linia gâtului meu, fără să mă taie însă.

— Dă-i drumul, Venom! mârâie din spatele meu, iar mirosul de sânge și murdărie ajunge direct în nările mele, întorcându-mi stomacul pe dos.

Inima îmi bubuie și corpul parcă îmi paralizează.

În fața mea, Ezra pare că ezită o secundă, pendulând cu ochii când la mine, când la cel din spatele meu. Înjură de mama focului, mutându-și privirea din nou asupra celui care abia se mai ține pe picioare, iar pumnul ce urmează îl lasă fără vlagă în nicio secundă. Cade, lovit cu brutalitate de picioarele lui Ezra. Bărbatul care încă mă ține strâns murmură ceva mai mult pentru sine, apăsându-mi și mai tare lama pe pielea care resimte imediat pericolul tăieturii, așa că decid să nu mai stau ca o proastă și să acționez înainte să se întâmple vreo nenorocire din cauza lui Venom.

Din nou.

Mă apuc cu mâinile de brațele lui, asigurându-mă că am o bună susținere și apoi, dintr-o singură lovitură, apăs cu toată forța pe piciorul lui drept, făcându-l să se dezechilibreze și să-mi ofere porțița necesară pentru a mă întoarce și a-i răsuci brațele la spate. Nu înainte însă ca brațul lui să se avânte periculos de aproape de pulpa mea stângă, care se deschide puțin sub presiunea tăișului ce-mi rupe pantalonul.

Strâng din dinți, ignorând senzația de arsură ce mi se urcă până-n gât, luându-mi puțin vederea și-l lovesc cu genunchiul în picioare, izbindu-i cu laba piciorului briceagul pe care-l scapă pe asfalt. Mă reped să-l lovesc cu bocancul pentru a nu mai ajunge la el și nu ezit deloc înainte să-i smucesc brațul atât de tare, încât nu prea îmi mai dau seama dacă țipătul lui mi se aude în timpane sau e vorba despre pârâitul brațelor sale.

Tresar atunci când ceva mă atinge pe spate și mă întorc alarmată, zărindu-l pe Ezra cum mă privește cu ochii mijiți și obrazul plin de sânge din cauza rănilor. Respiră sacadat, cu hainele răvășite pe corp și cu o încordare pe care i-o resimt și prin geacă. Degetele i se strâng mai bine pe umerii mei, în timp ce-și trece limba peste buze, pentru a linge sângele adunat pe ele și văd cum linia bărbiei i se profilează mai limpede în lumina felinarelor, scoțând la iveală tensiunea de pe chipul lui.

— Să mergem! tună la mine, smucindu-mă în așa fel încât să-i dau drumul individului, care cade cu fața pe ciment. Talpa lui Ezra se izbește în secunda următoare de spatele lui, lăsându-i corpul pe asfaltul rece. O teamă cumplită că e posibil să-i fi rupt spatele în două mă electrizează din toate părțile.

Nu apuc să mă gândesc însă prea mult la starea lui. Mâna lui Ezra se prinde cu putere de brațul meu, făcându-ne să o luăm la galop ca și cum viața noastră ar depinde de asta. Nu mai apuc să respir cum trebuie, să gândesc cum trebuie sau să mai simt durerea din pulpă. Tot ce știu este faptul că ne oprim doar atunci când simt că plămânii mi se vor rupe dacă nu voi trage aer ca lumea și mă smucesc de lângă Venom. Mâna acestuia îmi eliberează în scurt timp brațul și aproape cad din cauza picioarelor care-mi tremură. Reușesc însă, cu ultimele puteri, să mă prind cu mâinile de corpul unui felinar din apropierea mea.

Gâfâi exasperată, simțind cum colțul ochilor mi se umple de o umezeală fierbinte și fața parcă îmi ia foc, în timp ce corpul mi-e străbătut de o amorțeală agonizantă.

— Sângerezi, aud vocea mai calmă a lui Ezra.

Îmi ridic capul, contopindu-mi privirea cu a lui.

— Nu zău, murmur plină de o ironie seacă, cercetându-i rănilor groaznice ce-i acoperă întreaga față. Buza de jos îi e spartă, încă îi curge sânge spre linia bărbiei și are ochiul stâng umflat și încojurat de niște pete adânci, vineții. Mă ia cu fiori reci prin tot corpul, cu cât îl privesc mai mult.

„Doamne, fă să n-am vreun atac de panică chiar acum, te rog!”

„Doamne, fă să n-am vreun atac de panică chiar acum, te rog!”

„Doamne, fă să n-am vreun atac de panică chiar acum, te rog!”

— Nu trebuia să te implici. Scuipă niște sânge în partea opusă mie, încheștându-și dinții atunci când își atinge cu degetul mare rana de la gură. Fața îi devine, încetul cu încetul, schimonosită de o durere pe care mai mult ca sigur o ține în frâu. Mai că mi-ar părea rău de el, la cât de jalnic arată, însă nu pot să ignor faptul că din cauza bătăii sale stupide am ajuns să fiu tăiată la picior.

— Crezi c-am avut de ales? Accentuez ultima parte, prinzându-mi zona însângerată între degete pentru a mai opri din sângerare.

Nu e o tăietură foarte adâncă sau foarte mare, însă tot mă ustură și mă înțepă ca dracu', senzația extinzându-se până în zona bazinului. Nici nu știu cum le voi explica alor mei. Mi-e groază să mă gândesc la scandalul pe care îl va face mama când va vedea în ce hal o să ajung acasă, deși sper că tata va mai drege cumva situația, pentru a nu fi acuzați de tulburarea liniștii publice, în caz că deranjăm vecinii cu țipete și bufnituri.

În fața mea, trăgându-și suflul, buzele roșiatice ale lui Ezra se deschid încet, vrând să spună ceva, însă nu mai apucă s-o facă. Sunetul ascuțit al unui claxon răsună printre corpurile noastre. Ne întoarcem deodată capetele spre stânga, acolo unde se observă conturul unei mașini, la câțiva

metri de locul în care ne aflăm și n-am nevoie de mult timp pentru a-mi da seama că e mașina lui Hex.

— Ar trebui să stai departe de mine. Spre binele tău.

Întorc iar capul spre Venom, numai că acesta nu zăbovește prea mult și o ia la fugă pe o stradă lăturalnică. Nu apuc să mă dezmeticesc prea bine. Sunt derutată, înfrigurată și rănită.

Silueta lui Hex se apropie rapid de mine, iar nodul din gât mă apasă dureros când îi zăresc expresia umbrită în proporții egale atât de nervi, cât și de groază.

Face un pas în față, întinzând brațele spre mine când vede că nu pot sta drept, însă se poticnește în loc când ochii îi cad pe sângele ce-mi acoperă o bună parte din blugii albaștri.

Privirea i se înăsprește, iar ochii îi capătă acum o nuanță cenușie, aproape tulbure. Și, pentru o fracțiune de secundă, parcă nu-l recunosc.

Un mușchi îi zvâcnește prin pielea obrazului drept, iar vocea îi răsună atât de rece și de dur, încât mă zguduie până în miezul pântecelui.

— Ce-ai făcut?

Capitolul 24

HEX ☹

*I spent all of the love I've saved,
we were always a losing game
Small-town boy in a big arcade
I got addicted to a losing game.*

Duncan Laurenceb – **Arcade**

— *Hex! Am luat zece pe proiect!*

Am reușit s-o prind pe Sunny exact pe ultima sută pe metri, înainte să-mi scape printre brațe și să dea cu nasul de pământul de la picioarele noastre. Mi-am strâns mai bine degetele în moliciunea șoldurilor ei, trăgând-o până când parfumul ei dulceag m-a izbit în față. Am zâmbit ca un nebun la vederea fericirii ce-i picta întregul chip, dându-i aceeași inocență cu care mă vrăjea de cele mai multe ori.

Palmele ei și-au găsit refugiul peste brațele mele și m-a luat complet prin surprindere când s-a ridicat pe vârfuri pentru a-mi depune un sărut scurt, ca o atingere de pană, pe linia bărbiei. S-a dat înapoi, fluturând din gene, iar roșeața i s-a strecurat obraznică peste obraji, făcând-o să se înfioare în strânsoarea mea.

— *Asta-i fata mea! i-am spus mândru, apropiindu-mă pentru a-i cuprinde buzele în sărutul delicios după care tânjeam de atât timp.*

S-a dat puțin înapoi, privind stânjenită de jur împrejur.

— *Nu de față cu prietenii tăi... a șoptit cu voce scăzută și i-am observat pielea măslinie a urechilor devenindu-i*

mai roșie și mai aprinsă, de parcă i-ar fi fost jenă de ceea ce făceam.

I-am privit pe ceilalți cu coada ochiului, însă niciunul dintre ei nu părea să ne acorde vreo atenție. Bibi și JJ stăteau rezemați de caroseria lui Sisi, arătându-și unul altuia ceva pe telefoane – probabil site-ul cu filme porno pentru diseară – iar Kiva și Vanessa sorbeau din niște doze de cola, undeva aproape de umbra unui copac. Blondina i-a șoptit ceva la ureche Kivei, privind nu chiar atât de discret spre locul în care se afla JJ, iar privirea mezinei noastre a căzut numaidecât în pământ, chinuindu-se să o înghiontească pe Vanessa în braț. Iar îl bârfeau pe JJ ca două cațe, iar fraierul habar n-avea de toate astea, cu toate că se afla doar la câțiva metri de ele.

Eram undeva la marginea orașului, în apropiere de zona unde mai participam la curse de motociclete din când în când, astfel că nu era ceva neobișnuit să mai fie lume prin preajmă spre după-amiază. Pe cei mai mulți îi cunoșteam, printre care și Viktor, care încercase cu câteva minute în urmă să mă convingă să-i ofer șansa unei revanșe, însă îl expediasem înainte să mă sufoca cu aroganța lui nepotolită.

Nu aveam chef să mai concurez o vreme. Motocicleta mea se uzase puțin de la ultimele curse. Avea nevoie de niște piese noi pe care nu puteam să le găsesc prea ușor în oraș și nici nu simțeam nevoia să mai fiu în centrul pariurilor care se încheiau seară de seară. Aveam suficienți bani deocamdată, așa că plănuiam să mă relaxez puțin și să-i las pe nou-veniți să-și încerce norocul cu cei mai vechi de pe aici.

— Știi că nu le pasă de noi, nu?

Mi-am înclinat capul spre urechea ei, masându-i pielea tremurândă a lobului stâng cu vârful nasului. Corpul i s-a înfiorat lângă mine, adâncindu-mi dorința de a o face și mai tare să se zbată în brațele mele, ce nu aveau de gând să se desprindă de ea nicio secundă.

Am simțit-o cum tresare deodată atunci când m-am avântat cu buzele spre vena ce-i pulsa apăsât pe gât, sărutând-o preț de o clipă.

— Nu mă face să regret c-am venit până aici, mi-a zis pe un ton calm, cu toate că vibrațiile pe care i le resimțeam prin haine ar fi putut demonstra oricând contrariul.

Am sărutat-o pentru ultima dată în colțul buzelor, care mai aveau puțin și se deschideau involuntar, lăsându-mă să inițiez un sărut adevărat. M-am îndepărtat la timp pentru a-i surprinde expresia posomorâtă a feței.

Îmi plăcea să mă joc cu stările ei, la fel de mult cum ei îi făcea plăcere să mă întărească cu obrăznicie.

— Știu că-ți place, oricât de mult ai nega.

Și-a dat ochii peste cap, lovindu-și palma de pieptul meu. Am surâs, amuzat de îmbufnarea ei.

Privirea mi-a fugit apoi spre cel din spatele său, al cărui nume l-am strigat pentru a-l face să se apropie.

— Kevin!

M-a privit ciudat vreme de câteva momente, ca și cum n-ar fi știut dacă vorbeam cu el sau cu altcineva. Și-a răsucit gâtul în spate, verificând parcă dacă mai era cineva acolo, apoi a zâmbit slab, ghidându-și pașii până când s-a oprit la o distanță rezonabilă de noi. Ochii i-au fugit instantaneu spre Sunny, care încă se afla în brațele mele și a dat aproape apatic din cap, întâlnindu-mi încă o dată privirea.

— Voiam doar să te felicit pentru ajutorul dat lui Sunny la proiect. Am auzit că v-ați descurcat bine împreună.

— N-a fost mare lucru, a râs stânjenit, frecându-și ceafa de câteva ori și mai că-i puteam vedea roșeața ce-i cuprinsese vârful urechilor.

Kevin era un băiat de treabă, poate puțin prea retras și la locul lui, care din naiba știe ce motiv, se emoționa mai ceva ca o fetiță când era pus într-o ipostază compromițătoare sau care să-l facă să se simtă în centrul atenției. Nu prea știam sigur când am început să umblăm cu el, însă țineam

vag minte că Vanessa fusese cea care ne făcuse cunoștință, iar de atunci mai venea din când în când pe la curse sau întâlniri.

Nu aveam nimic cu el, pur și simplu mi-era indiferent, puteam spune.

— Rămâi la petrecere în seara asta? l-am întrebat când era pe punctul de a face cale întoarsă.

— Poate. Mai mult sunase a întrebare decât a răspuns cert, însă n-am insistat, lăsându-l să plece atunci când am observat mașina care-și făcea intrarea pe cărarea principală, oprind motorul la doar câțiva metri de cea a lui JJ.

Un zâmbet viclean mi s-a implantat pe buze.

M-am mișcat de lângă Sunny pentru a o apuca mai apoi de mână, împletindu-mi degetele cu ale ei și mi-am coborât fața puțin, pentru a ajunge la aceeași înălțime cu ea.

— Haide! Vreau să cunoști pe cineva.

— Te-am întrebat ce dracului ai făcut, Luna? Simt că nu-mi mai pot stăpâni mânia din voce, care începe să mă trădeze în cel mai josnic mod posibil. Tâmpilele stau să-mi plesnească de nervi, pulsând în ritmuri alerte, ca și cum aș fi alergat să-mi salvez viața, ceea ce cred c-am și făcut, pentru nu-mi amintesc să mai fi sărit vreodată atât de repede din mașină, în clipa în care am văzut-o pe Luna sprijinindu-se de nenorocitul ăla de felinar, părând rănită.

Ochii îmi coboară lent de la fața ei, care pare că se scurge în broboane de sudoare până la baza gâtului. Mă opresc asupra petei uriașe de sânge ce i se prelinge în dâre groase până în jurul gleznei. Fălcile mi se încheștează pe sub piele, odată cu pumnii strânși pe lângă corpul devenit rigid și, pentru prima dată de când îmi pot aminti, încremenesc, neștiind cum să reacționez.

Luna se sprijină mai bine cu palma de felinarul de lângă ea, inspirând lacom aerul rece din jurul nostru.

Își îndreaptă spatele și buza de jos îi tremură abia vizibil.

— Nu-i nimic grav, murmură spre mine, privind enervată într-un punct din asfalt.

Îmi deschid iritat buzele, vrând să dau glas tuturor lucrurilor care-mi râcăie pe sub limbă, însă ajung să mă stăpânesc cumva pentru a nu arunca vorbe care s-o facă să se simtă și mai prost și pe care am să le regret mai târziu. Îmi trec frustrat o palmă prin părul prins în coadă, lingându-mi buzele atât de lent, încât nici nu-mi dau seama când mă opresc și fac un pas spre ea pentru a o prinde de geacă. Își ridică încet capul spre mine, lăsându-mă să mă oglindesc în căpruiul șters al irisurilor ei, iar un val de aer rece, altul decât cel de afară, mă pătrunde de la spate în momentul în care îi zăresc expresia sticloasă pe care ochii ei încearcă s-o ascundă. Ca și cum ar sta să plângă, dar se abține s-o facă.

Îmi strâng buzele într-o linie subțire, mușcându-mi nervos interiorul obrazului și nu ezit nicicum atunci când o trag spre mine, prinzând-o cu o palmă de șolduri și cu cealaltă de cap și lipind-o cu totul de pieptul meu, până când simt că aerul nu mai are ce să caute între noi. Corpul i se încarcă de electricitate, emanând o încordare acerbă pe care o resimt chiar și prin hainele groase cu care suntem îmbrăcați. Îmi dau seama că este bulversată și că ezită, pentru că Luna n-a fost niciodată genul de persoană care să fie prea drăgăstoasă.

O cuprind și mai bine, ghidându-i capul spre scobitura gâtului meu și, în cele din urmă, pierde lupta cu impulsul de a se retrage, lăsându-se moale în brațele mele. Degetele i se prind, cu reținere la început, de geaca mea, ca mai târziu să o simt cum mi-o strânge cu atât de multă forță, încât mă aștept s-o rupă dintr-o clipă într-alta. Îmi lipesc bărbia de creștetul capului ei, privind undeva în spatele nostru, iar gândul îmi sare la cel pe care îl văzusem lângă ea înainte să o recunosc și să opresc mașina. Totul s-a întâmplat mult prea repede

pentru a-mi da seama despre cine era vorba, însă tot am s-o trag eu de limbă pe Luna, într-un fel sau altul.

— Nu faci nimic periculos, nu-i așa?

— Nu-s atât de proastă cum mă crezi, îmi răspunde sec, lovindu-mă cu pumnul în spate.

Zâmbesc cu amărăciune. Luna nu este proastă și nici n-a fost vreodată. Ba dimpotrivă, cred că e una dintre cele mai inteligente persoane pe care le-am cunoscut vreodată, și aici nu mă refer la notele pe care le are la școală. E deșteaptă prin modul de a gândi, de a face lucrurile și de a găsi soluții acolo unde ți se pare că nu există decât eșec. Uneori îți vine să fii invidios pe ea, însă n-ai cum. Atât de a dracului e!

Totuși, mi-e greu să cred că s-a împiedicat de un fir imaginar de praf și s-a tăiat în aer. Oricât de beat și fumat aş putea fi, n-aş crede așa ceva.

Mă mișc pentru a mă da puțin în spate, până când reușesc să-mi strecur un braț printre corpurile noastre și să-i prind bărbia între degete. Îi ridic capul pentru a-i regăsi ochii și-i observ umbra de oboseală ce i se lasă peste pleoape.

— Atunci ce s-a întâmplat?

Nu reacționează. Nici măcar pupilele nu i se mai mișcă și ceva îmi spune că încearcă să născocească în mintea ei vreo scuză care să mă înduplece pentru a-mi ține gura închisă. N-o slăbesc însă din privire, arcuindu-mi dinadins sprânceana pentru a o face să-mi dea un răspuns înainte să înghețăm de frig în mijlocul drumului.

Suspină greoi în cele din urmă, lăsându-și brațele să-i cadă pe lângă corp.

— Doar am dat peste Ezra. Avea probleme și, înainte să mă dezmeticesc, am fost prinsă în bătaia lui cu niște tipi.

Strâng din dinți atât de tare, încât cred că mi-i voi sparge dacă voi mai continua așa. Luna pare că observă, reluându-și imediat discursul.

— M-am eliberat de lângă tipul care se ținea de gâtul meu și atunci lama din mâna lui mi-a atins în treacăt piciorul. Nu e ceva adânc, probabil doar o zgârietură.

— Îți bați joc de mine? răbufnesc înainte să mă pot opri. Fruntea mă doare la cât de intens o privesc. De ce n-ai fugit? Și de ce tot aud de Venom și de tine în aceeași ecuație, Luna? Ce mama mă-sii se întâmplă între voi?

— Nimic! îmi răspunde pe aceeași tonalitate ridicată, încercând s-o ia înaintea mea.

Pare mai sigură pe ea acum, de parcă ar încerca să mă convingă că spusele ei sunt purul adevăr. Nu mai știu însă ce să cred când vine vorba de nenorocitul ăla și de problemele pe care le crează. Și credeam că Luna e, la rândul ei, conștientă de influența negativă pe care individul o are asupra celor din jurul lui.

— Te rog, hai să ne oprim aici, Hex.

— S-o crezi tu! îmi aud vocea tunând și înoerc să mă sustrag de lângă ea. Îl voi prinde pe mizerabilul ăla și-l voi omo...

Luna mă oprește din mers, trăgându-mă de braț spre ea. Mă imploră din privire și ochii i se închid forțat atunci când un scâncet dureros și sfâșietor îi părăsește buzele.

Rămân pe loc, conștientizând în sfârșit faptul că Luna este cu adevărat rănită și că mie-mi arde de uciderea unui bătauș scăpat din pușcărie de câteva ori. Mă voi ocupa eu și de Ezra, în maniera mea proprie, dar nu acum. Nu când fata din fața mea se luptă cu tăietura și cu frigul de afară. Mai mult ca sigur gerul îi face și mai rău, iar eu sunt atât de prost, încât continui să o țin în mijlocul străzii.

Privirea mi se mai împlânzește. O apuc cu delicatețe de mână, zâmbindu-i discret.

— Să mergem la mașină.

Dă obosită din cap și, de îndată ce se face comodă pe scaunul pasagerului, aprind luminile din mașină ca să-i verific rana de la picior. Dau aerul condiționat mai tare pentru

a încălzi mai repede mașina și arunc o otheadă spre Luna, care-și privește pulpa cu un oarecare dezgust și înfiorare. Icește la vederea sângelui de pe pantaloni, mușcându-și buza pentru a-și suprima un suspin de durere. O privesc cum se caută câteva clipe prin geaca de fâș, scoțând în cele din urmă un pachet pe jumătate gol de șervețele. Începe să-și curețe în tăcere urmele de sânge, gemând din când în când și decid că cel mai bine ar fi să caut o farmacie de unde să cumpăr ceva cu care să-și curețe rana pentru a se vindeca mai repede.

Răsucesc cheia în contact, apăsând în cele din urmă pe accelerație și travesez mai bine de trei străzi până să zăresc afișajul luminos al unei farmacii non-stop, amplasată lângă scara unui bloc. Îi spun Lunei să mă aștepte înăuntru până am să revin. Îmi bolborosește că oricum nu are unde să fugă și trântesc portiera în urma mea, dând buzna ca un descreierat în interiorul farmeciei. Femeia de la teighea îmi aruncă o privire precaută, gândind probabil că aș fi cine știe de drogat ambulant, însă nu-mi pasă câtuși de puțin ce crede ea despre mine.

Îi cer ceva pentru curățarea unei răni și vreo cremă pentru cicatrizarea mai rapidă și, deși mă privește ca și cum s-ar gândi dacă să cheme sau nu poliția – cred că tatuajele mele nu prea mă ajută – îmi dă până la urmă un dezinfectat și o cremă naturală care să amelioreze durerea și să facă rana să se închidă mai repede. Îi întind ultimii bani pe care-i mai am în buzunar, fără vreun regret pentru pachetul de țigări de care nu voi avea parte mâine dimineață și mă reîntorc la mașină, unde o găsesc pe Luna sprijinită de geamul lateral.

Îi arăt punga, pentru că nu știu oricum să folosesc medicamentele de acolo și îmi petrec următoarele minute observând-o cum își tratează de una singură rana, ca un copil care își îngrijește propria julitură. Iar acum că mă gândesc bine, încă de când era mică, Luna și-a purtat singură de grijă, pentru că toată atenția adulților a fost în mare parte îndreptată asupra surorii sale.

Încep să mă întreb acum dacă nu cumva toată situația asta n-a fost prea nedreaptă pentru ea, fiindcă pe vremea aia oricum n-aș fi băgat în seamă comportamentul celor mari. Iar Luna niciodată nu s-a plâns de lucrurile care se întâmplau în familia ei, astfel că n-aș ști să spun mare lucru despre copilăria pe care a avut-o și despre relația cu ai săi.

Un lucru e cert însă, relația cu maică-sa n-a fost nicioarece una bună.

Scâncetul ei mă smulge din gânduri. Îmi cobor ochii spre pulpa ei dreaptă, care e aproape curățată și o zăresc pe Luna cum ezită în a-și aplica unguentul pe piele. Probabil ustură, după expresia schimonosită a feței.

— Dă-mi mie, spun, luându-i tubul. Mă apropii de ea și iau pe vârful degetului niște unguent, întinzându-l cu oarecare reținere peste bucata de carne caldă. Mușchii i se contractă la atingere, vibrând încordați, însă în scurt timp se mai relaxează, lăsându-mă să o ung în voie, până când îi acopăr fiecare părticică desprinsă de piele.

Îmi ling buzele, satisfăcut.

— E gat... Mă opresc însă, incapabil să mai schițez vreun gest când percep distanța aproape infimă dintre fețele noastre. Îi întâlnesc propria expresie șocată. Pupilele i se dilată la maximum, însă niciunul dintre noi nu face vreo mișcare pentru a se da înapoi. Răsuflarea caldă ce-i iese pe gura deschisă parcă mi se izbește de obraji, deși e ca o mângâiere, și nu pot să nu înghit în sec atunci când, înainte să-mi dau seama ce fac, privirea mi se fixează pe buzele ei întredeschise, ce par a tremura în lumina becurilor din mașină.

Brusc, căldura pare de-a dreptul sufocantă și înecăcioasă, arzându-mi pielea odată cu singura bubuitură ce-mi părăsește pieptul, ajungându-mi în urechi. Mă încrut, neînțelegând ce se petrece și, în clipa următoare, sunt bulversat de imaginea cu noi doi în clubul acela, când Luna fusese împinsă de la spate și-mi aterizase în brațe, cu buzele lipite de ale mele.

Gura începe să-mi pulseze, iar simțurile să mi se estompeze, lăsându-mă parcă gol pe dinăuntru, străbătut doar de dorința sucită de a-mi reaminti felul în care buzele ei se așezau peste ale mele. De a-mi reaminti dacă erau calde sau nu, dacă erau moi sau rigide. De a-mi reaminti dacă am simțit ceva sau nu când ne-am conectat prima oară corpurile în acea atingere atât de naivă și lipsită de intenție.

Și-mi amintesc. Tot.

Căldura gurii ei.

Aroma delicioasă de pe limba ei.

Felul în care trupul i se lipise de al meu. Fiorii ce mi se aprinseseră în fiecare strat de celule.

Nu mai știu ce se petrece cu mintea mea care aiurează deja. Știu doar că mă aplec în față, cu ochii încă la buzele ei care par să tremure și mai tare decât ale mele, iar în momentul în care simt că ne mai desparte doar o secundă de un potențial sărut, Luna tresare deodată, făcându-mă să mă crispez și să mă opresc.

Îmi smulge tubul din mână, dându-se repede în spate până când se lipește cu umărul de geamul lateral.

Clipește o dată, de două ori și parcă mă smulge cineva din transa în care fusesem prins cu câteva secunde în urmă. O nouă grimasă mi se așterne pe față la vederea expresiei confuze și reticente a Lunei, care pare că încearcă să stea cât mai departe de mine, privind oriunde, numai în ochii mei nu.

Futu-i, ce-am făcut?

Capitolul 25

LUNA ☾

*Honestly that's a first
I freak out everytime we get closer
'Cause I'm scared that it's just gonna hurt.*

Sasha Sloan – **Hurt**

Într-o zi, pe la treispe ani, când m-am întors de la școală mai devreme decât ar fi trebuit, am găsit-o pe mama plângând în bucătărie.

Nu mai era nimeni altcineva acasă. Tata era la muncă, iar Sunny avea meditații în acea zi, așa că eram doar noi două.

Țin minte că m-am oprit în dreptul ușii, cu privirea blocată asupra lacrimilor ce-i alunecau pe obraji. Încrămenisem, neștiind ce se petrece. Sau ce ar fi trebuit să fac.

Mama nu plângea niciodată de față cu noi. La drept vorbind, nici nu știam dacă a plâns vreodată în viața ei, la cât de stăpână pe sine părea în fiecare zi. Nu mi-o puteam imagina făcând asta. Și totuși, iat-o acolo. Pe un scaun din dreptul mesei, cu fața sprijinită în palme și cu o expresie de-a dreptul tristă pe chip.

Îmi aminteam perfect cum mi se strânsese inima în piept la vederea ei. Poate că nu ne înțelegeam prea bine, dar era mama mea, la urma urmei. Voiam să o știu fericită, chit că existau mai multe certuri decât vorbe bune între noi.

— Mamă?

Șoapta mea a făcut-o să tresară speriată. Și-a ridicat confuză ochii spre mine, privindu-mă uluită. Sau speriată. Sau poate că ambele.

Și-a șters cu mișcări rapide, neglijente, colțul ochilor cu mâneca bluzei și am auzit-o înghițind în sec.

— Ce... Ce cauți aici? Nu trebuia să vii abia peste o oră?

— N-am făcut engleză, i-am răspuns cu jumătate de glas, încă mișcată de imaginea de mai devreme. Ești bin...

— N-am nimic, Luna, mi-a tăiat-o înainte să-mi duc la bun sfârșit propoziția. Ți-e foame? Stai să văd ce avem prin frigider... S-a ridicat cu mișcări țepene de pe scaun, părând să se miște mai mult în reluare.

Am întrebat-o din nou dacă e în regulă, dar părea prinsă în lumea ei, bolborosind lucruri pe care nu puteam să le înțeleg.

S-a oprit la un moment dat cu palmele sprijinite de chiuvetă și cu spatele la mine și, după ce umerii au început să-i tremure puțin câte puțin, a izbucnit din nou în plâns.

Un plâns tăcut. Un plâns plin de tristețe.

Am rămas în exact același loc, incapabilă să mă mai mișc.

A fost pentru prima dată când mama a plâns în fața mea.

A fost pentru prima dată în ultimii ani când am vrut să merg și să-mi îmbrățișez mama.

Și n-am făcut-o.

Au trecut exact treisprezece zile și jumătate de când n-am mai vorbit cu Hex, de la întâmplarea aceea din mașina lui.

N-am băgat de seamă scurgerea rapidă a timpului, îngropându-mă în materiile de la facultate. Sesiunea a venit și

a trecut. Semestrul de primăvară avea să înceapă în forță în curând și mă simt deja depășită de situație, cu atât mai mult cu cât trebuie să-mi pregătesc și proiectul de final de an. Programul meu din ultimele zile a inclus mersul la facultate, la cafenea și înapoi acasă. Și tot așa, mereu, timp de treisprezece zile.

Am desenat încontinuu, mansarda fiind acum un morman nesfârșit de coli mototolite, creioane cu vârfuri tocite și picuri întunecați de acuarelă. Desenul mă ajută. Muzica mă liniștește și-mi mai limpezește gândurile care tot cutreieră de ceva timp spre meleaguri necunoscute, bulversându-mă. Încerc pe cât posibil să-mi afund mintea în muncă și ore obositoare și să nu mă gândesc la Hex, dar a naibii să fiu dacă nu reușesc exact contrariul.

Nu am mai vorbit cu el din seara cu acel accident cauzat mai mult sau mai puțin de Ezra. N-am făcut primul pas pentru a-l contacta. Nu știu de ce. Nimic nu mai pare să aibă sens acum, când vine vorba de el.

Mă interesez totuși de ceilalți și aflu de la Kiva că, în urma analizelor de la spital și a cazierului pe care taică-su vitreg îl are în ceea ce privește ieșirile violente din trecut, poliția a decis să-i acorde o amendă destul de usturătoare și promisiunea făcută Kivei că, la a doua abatere, vor pune un ordin de restricție pe numele lui. Nu mă încântă soluția asta, pentru că acel individ care a cutezat să ridice mâna la ea încă mai trebuie să locuiască sub același acoperiș, mâncând la aceeași masă la care, în urmă cu doar două săptămâni, i-o trăgea unei necunoscute sub ochii Kivei. Avem însă mâinile legate strâns la spate, astfel că nu putem face nimic pentru a încerca să-l dăm afară din casă, așa încât să dispară complet din viața prietenei noastre. Contractul locuinței va rămâne în continuare pe numele lui până când Kiva va împlini 25 de ani și-și va putea însuși toate bunurile lăsate în urmă de mama ei, inclusiv casa, pe care a ridicat-o de una singură.

În ceea ce-l privește pe Bibi, este la fel de ocupat ca mine perioada asta, fără să mai fie atât de activ ca de obicei

pe rețelele de socializare. Apuc să vorbesc cu el într-una dintre zile când ies de la cursuri și îl întreb dacă vrea să iasă să bem ceva, în cazul în care are și el liber. Mă refuză, într-un mod ciudat și oarecum necioplit, însă pare-mi-se c-a apucat vreo răceală sau ceva, pentru că tușește zdravăn de câteva ori, încheind apelul înainte să-l întreb dacă se simte bine. E drept că nici eu nu insist prea tare. Bibi e destul de țăfnos când vine vorba de răceală sau gripă, refuzând de cele mai multe ori să mai iasă din casă. Probabil se refugiază în filme porno și benzi desenate, pentru a-și mai alina suferința.

De JJ nu știu prea multe, decât că, în curând, riscă să nu aibă destule credite acumulate pentru a duce anul la bun sfârșit, iar mama lui îl amenință că i-o ia pe Sisi dacă nu pune burta pe carte și nu trece la toate materiile. Și cred că metoda mai mult sau mai puțin agresivă a mamei sale dă roade, pentru că nu se mai plânge deloc pe chat sau prin mesaje că are prea mult de învățat și n-are timp nici să mănânce. Ba chiar ne-a dat și o poză cu baremul de la reexaminări, pentru a ne arăta că a trecut, în cele din urmă, la toate. Cu note... nu prea strălucite – electronica nu pare să fie de el – însă măcar a trecut de ele, nu?

Vanessa este una dintre puținele persoane care nu se plânge mai deloc. Face haz de necazul celorlalți și împărtășește cu noi planurile ei pentru weekendul următor. Se pare că are de gând să meargă cu părinții la o cabană a rudelor sale din North Dakota, care momentan e lăsată de izbeliște pentru că acei oameni s-au mutat la oraș, folosind locul doar pentru petreceri sau timp liber.

Aș vrea să mă pot refugia și eu în mijlocul pustietății pentru vreo jumătate de an măcar.

Singurătatea și aptitudinea mea enervant de uluitoare de a despica firul în patru chiar și atunci când nu este cazul o să mă aducă în pragul unui colaps, de la prea multă acumulare de stres.

E aproape ora cinci după-amiaza, iar clienții nu prea se îngrămădesc să-și facă apariția. Am doar vreo două

cupluri și o persoană mai în vârstă care stă la geam și citește dintr-o carte, iar în rest simt cum secunde se scurg pe lângă mine atât de lent și de agonizant, încât cred că mi-au apărut și niște riduri de când tot beleșc ochii la ceasul de pe perete. Ticăitul lui răsună odată cu bătăile mele de inimă, aducându-mi oboseală sub pleoape.

— Mai avem o oră și putem pleca, se aude de lângă mine vocea ciudat de posomorâtă a lui Hazel. O privesc cu coada ochiului cum se chinuie să bage cu mâna un șervețel în interiorul unui pahar pentru a-l șterge de apă, ca mai apoi să pufnească deodată, trântindu-l nu prea elegant pe suportul de uscat vase.

— E totul în regulă? Pari nervoasă.

— Rey a uitat de aniversarea noastră! tună spre mine, pe o voce îndeajuns de scăzută pentru a nu fi auzită de cei prezenți în local. Făceam ieri două sute de zile de când suntem împreună, iar idiotul mi-a spus că iese la bere cu băieții, lăsându-mă cu ochii în soare! Își trage nasul de câteva ori, încercând să-și țină în frâu emoțiile ce o copleșesc și i se reflectă perfect în ochii ce încep să-i sticlească. Pare destul de afectată de toată treaba. Își freacă neîncetat palmele între ele, privind undeva în podea, cu o încruntătură de toată frumusețea de-a-lungul frunții.

Îmi șterg mâinile pe prosopul din buzunarul șorțului și mă sprijin cu palma de tejgheaua de sticlă, privind-o cu interes.

— Nu crezi c-ai exagerat? vorbesc calmă, iar ochii ei nu întârzie să mă cântărească din toate unghiurile. Vreau să spun – ridic din umeri – băieții sunt atât de nepăsători cu lucrurile astea, încât puteți să faceți și douăzeci de ani de căsnicie, că el tot nu va ști în ce zi sau la ce oră v-ați luat.

Nu-și mută nicio secundă privirea de la mine. Stă pe gânduri, începând să-și roadă impacientată unghia de la degetul mare. Pielea de pe frunte i se mai netezește pe măsură ce secunde se scurg pe lângă noi, îmblânzindu-i în cele din urmă trăsăturile faciale.

— Crezi? întreabă cu jumătate de gură, aproape fără speranță.

Mă apropii de ea, micșorând distanța dintre noi. O bat de câteva ori pe spate și-i zâmbesc în colțul gurii pentru a o ajuta să se mai detensioneze.

— Da. Și știi ce mai cred? Îmi aplec capul spre urechea ei stângă, cât să audă doar ea ce urmează să-i spun. Cred c-ar trebui să-l suni, să vă întâlniți și să te împaci cu el, iar apoi să faceți sex nebun. Funcționează de fiecare dată.

Se dă în lături ca arsă, cu obrajii scăldați în roșeață și cu ochii cât gurile de la pahare. Își deschide buzele pentru a-mi da o replică, însă începe în scurt timp să se bâlbâie și o lasă baltă, dregându-și vocea. Aruncă înspre mine cu un prosop, pe care îl evit în ultimul moment, apoi dispare în separeul nostru, ducându-și ambele mâini în dreptul obrazilor.

Scutur din cap amuzată, iar sunetul de clopoțel îmi atrage atenția spre ușa de la intrare. Îmi întorc capul să văd cine a venit și fața mi se luminează atunci când o zăresc pe Vannesa scuturându-și ghetele cu toc de preșul din fața cafenelei. Își dă cu o singură mișcare ochelarii de soare de pe nas, scurtând cu privirea interiorul spațios al localului, apoi ochii îi poposesc leneși asupra mea. Buzele i se arcuiesc imediat ce pare că mă recunoaște și pășește cu mișcări grațioase spre mine, oprindu-se în fața tejghelei.

— Ce vânt te-aduce pe-aici? întreb, aranjându-mi mai bine uniforma de lucru ce-mi cade de pe umeri. Cred că trebuie să mă mai îngraș puțin zilele astea; încep înot în haine și nu cred că am chef să le strâmtez sau să-mi cumpăr altele noi. Am lucruri mai importante de făcut cu banii, cum ar fi să-mi iau niște acuarele noi, un set de creioane și poate un șevalet. Cel pe care-l am e deja uzat și de-abia mai rezistă.

— Ai spune că nu te bucuri să mă vezi, rânjește viclean Vanessa, lăsându-și geanta pe un scaun alăturat celui pe care se așezase deja. Își dă paltonul jos, așezându-l cu grijă pe spătarul de lemn și-și poziționează grăbită ochelarii pe cap, ridicându-și bretonul odată cu ei.

— E mereu o plăcere, îi fac cu ochiul. Îți aduc ceva?

— Un cappuccino. Și o brișă sau biscuiți cu ciocolată dacă ai. Mor de foame.

— De ce n-ai mers acasă să mănânci? întreb în timp ce-i pregătesc comanda. Mirosul de cofeină îmi inundă nărilor, încălzindu-le. Caut prin sertare niște farfurii mai mici, pe care-i așez câteva fursecuri și o brișă din partea mea și mă întorc apoi la blondină să o servesc cu ele. Vanessa dă din cap, schițând un mic zâmbet în colțul gurii.

Mușcă cu o poftă nestăvilită dintr-un fursec, gemând fără nicio jenă când i se topește în gură.

— Țasta-i al naibii de bun! Și nu, am fost prea prinsă cu altele ca să mă mai gândesc că mi-e foame. Până acum, se pare. Se încruntă subit spre restul de fursec, pe care-l înghite înainte să-mi dau seama când îi dispare în gură. Am să-ți dau o veste care, mă rog, probabil nu te va bucura prea tare.

Își umflă obraji de parcă-ar fi niște baloane care se mișcă precum fălcuțele de purceluș și aproape că nu rezist tentației de a izbucni în râs.

— Ce veste? o chestionez atunci când mă întorc spre ea cu ceașca de cafea. Reușesc să-i desenez, cumva, conturul unei inimioare, cu toate că nu mă pricep prea bine la treburile din astea. Hazel este mult mai pricepută la desenatul în cafea, îi dau credit pentru asta.

Înghite cu zgomot, sorbind câteva înghițituri din cappuccino. Lasă apoi ceașca pe masă și, când ridică încet capul spre mine, aproape sunt orbită de seninătatea care-i acaparează chipul, ca și cum ar radia de fericire.

— Kevin se întoarce acasă.

Totul se petrece atât de repede, încât nu realizez din prima ce s-a întâmplat decât atunci când sunetul de cioburi sparte reverberează în întreaga cafenea, asurzindu-mi timpanele. Privesc ca prin ceață, fără să mai pot reacționa în vreun fel, la paharul complet spart de la picioarele mele și la

fragmentele de sticlă ce stau acum risipite pe podea, într-o baie de cioburi ascuțite.

— Hei, ești bine? îmi ajunge cu greu la ureche vocea îngrijorată a Vanessei, care se ridică de pe scaun și se apleacă spre mine pentru a cerceta ce s-a întâmplat.

Clipesc ca și cum vederea mi-ar fi încetoșată de o pânză groasă de păianjen. Îmi umezesc cu reținere ambele buze, prinzând-o pe cea de jos între dinți pentru a începe să o molfăi ca într-un tic nervos.

— Sunt bine... murmur cu jumătate de gură, afișând apoi un zâmbet ce pare atât de forțat, încât simt cum obrații mă dor de la cât de tare încerc să-mi întind pielea pentru a nu părea fals.

Caut să o dreg cumva, grăbindu-mă să găsesc o mătură și un fâraș pentru a curăța mizeria de pe jos înainte să mă trezesc cu managerul cafenei pe urmele mele. De după separeu, Hazel își lungeste gâtul pentru a vedea ce s-a întâmplat, ridicând din sprânceană ca și cum m-ar interoga cu privire la micul meu accident. Îi fac semn cu mâna să nu se îngrijoreze pentru că totul este în regulă și încerc să-mi blochez gândurile haotice ce-mi susură prin cap ca niște viespi, bâzâind încontinuu la ureche.

Azvârl restul de cioburi într-un coș de gunoi, zâmbind ciudat spre clienții care încă îmi aruncă ocheade curioase având impresia că eu nu-i văd și mă întorc spre Vanessa, lăsându-mi greutatea corpului în brațele pe care mi le sprijin de blatul tejghelei. Ea mă privește într-un mod curios, ca și cum ar putea distinge dincolo de masca pe care încerc atât de mult să o păstrez pe față, însă nu comentează în niciun fel, mușcând dintr-un alt fursec cu ciocolată.

Îmi dreg glasul, sperând că vocea n-o să-mi trădeze agitația din interior.

— Cât timp a trecut? Un an și ceva? Niciodată n-am știu ce s-a ales de Kevin. Ne-ai spus doar că a plecat să învețe la o facultate din Europa, nimic mai mult.

— Legat de asta... Privește absentă spre cafeaua rămasă în ceașca plină doar pe jumătate, lovindu-i marginile de porțelan într-un ritm lent, de parcă ar încerca să imite linia melodică a unui cântec. Își prinde buza de jos în dinți, mișcând-o odată cu nasul. Ochii i se încrucișează cu ai mei.

— Kevin n-a fost nicio secundă la facultate, Luna. A fost în Londra, la un centru de reabilitare împotriva depresiei.

Mă blochez. Din toate punctele de vedere.

Reușesc să clipesc abia în momentul în care ochii mi se acoperă de o peliculă fină de umezeală, pe care o înlătur strângând cu putere din ei.

Vanessa își păstrează aceeași expresie indescifrabilă pe față, jucându-se cu mânerul ceștii.

— Depresie? întreb cu jumătate de glas, fiindcă îmi vine greu să pronunț acel cuvânt cu care și eu mă lupt din când în când, în momentele în care simt că nu mai găsesc puterea de a trece peste orice dificultate din viața mea, fie ea cât de mică. Kevin a fost... depresiv?

— El... Scutură brusc din cap și îi citesc în privire o luptă între teamă și negare completă.

Degetele i se prind mai bine de marginea ceștii, pielea devenindu-i acum albă la vârfuri din cauza presiunii pe care o aplică bucății de porțelan. Pare cuprinsă de o tensiune interioară, cu toate că se străduiește din răspuțeri să o țină în frâu. O cunosc însă de suficient timp pe Vanessa, încât să-i ghicesc unele gesturi ca pe o carte deschisă. Sau măcar încerc să o fac.

— Nu asta e important, spune în cele din urmă.

Minte. E suficient de important încât să mă facă să simt șocuri reci prin tot corpul și părul să mi se ridice pe ceafă.

— Tot ce știu este că vrea să se întoarcă. N-am putut... N-am putut să-i interzic.

Un gust amarui îmi apare în gură, iar măruntaiele mi se frământă pe interior.

Niciodată n-am crezut că dispariția lui Kevin din viața noastră ne va face atât de mult bine, pentru că, la o adică, nici măcar n-am băgat de seamă momentul în care a dispărut peste noapte, fără nicio explicație. Și n-am întrebat, și nici n-am avut vreodată de gând să o fac. Acum însă, când vestea întoarcerii lui îmi întoarce stomacul pe dos, sunt mai mult decât conștientă de faptul că, odată cu revenirea sa, va ieși la suprafață și cel mai întunecat secret pe care l-am îngropat adânc în creierul meu, pentru a nu provoca și mai mult rău în cazul în care ar fi scos la iveală.

Pentru că îmi este frică să nu ne reîntoarcem în timp, atunci când niște adevăruri ascunse au distrus într-o clipită atât de multe vieți.

Mă uit tulburată spre Vanessa, strângându-mi palmele în pumni pe lângă corp.

— Cum poți fi atât de... calmă? Știi ce presupune întoarcerea lui, nu?

Vanessa mă privește lung, iscoditor, plimbându-și limba prin gură. Înghite în sec, dându-și o șuviță blondă după ureche.

— Mi-a spus că nu vrea să creeze probleme.

Pufnesc.

— Și tu l-ai crezut?

— Eu doar... ridică brusc tonul, potolindu-se imediat. Începe să-și frământa degetele, afișând, abia acum, o oarecare umbră de nervozitate. A spus că se simte mai bine. Iar mie... îmi e dor de el.

Tac. Tac pentru că habar n-am ce naiba aș mai putea spune în situația de față. Nu știam că ei doi sunt chiar atât de apropiați, încât să-i accepte așa ușor reîntoarcerea aici.

Mintea mi se goleşte. Cred că încep și să tremur puțin.

Of, Doamne! Simt că voi avea un atac de panică dintr-o clipă într-alta!

— Mă rog, o să vedem atunci ce va fi, spune Vanessa, deconectându-mă puțin de la agitația ce-mi zbârnâie pe sub piele. Ce zici, ai chef de niște distracție pe pistă în seara asta? Am auzit de la băieți c-a fost dată zăpada la o parte și nici nu se mai anunță ninsoare în seara asta. Vom face niște focuri și vom sta de vorbă. Te bagi?

Trag cu nesaț aer în plămâni, șoptindu-mi în gând să mă liniștesc puțin. Rămân pe gânduri, oscilând între dorința de a merge și a mă destinde puțin și ideea de a rămâne acasă pentru a-mi duce la bun sfârșit planul de a dormi o veșnicie. Chiar am nevoie de așa ceva în viața mea, după toată agitația din ultima vreme, însă de pe altă parte mi-ar plăcea și să mai merg pe la pistă. A trecut mai bine de un an de când n-am mai călcat pe acolo. Iar motivul constă, în mare parte, în faptul că nici Hex nu mai frecventase locul, după toată tărășenia cu Sunny și motocicletă. Nu cred că s-a mai simțit în stare să pășească pe acolo după ce tocmai obiectul pe care-l venera atât de mult fusese cel care i-o furase pe Sunny.

În fond, nu prea se întâmplă mare lucru pe pista aia. Doar niște pariuri stupide, petreceri pline de alcool și partide de sex pe banchetele din spate ale mașinilor. Înainte, nu aveam nicio problemă cu acest gen de activități, pentru că îmi plăcea senzația de adrenalină pe care mi-o ofereau, ca și cum aș fi fost liberă să fac ce vreau, cu cine vreau, fără să trebuiască să dau altora explicații. Acum însă, nu cred că mă mai atrage atât de mult ideea de a mă mai îmbăta sau de a mă culca cu cineva față de care să nu simt măcar puțină atracție intelectuală. Fie m-am mai maturizat de atunci, fie am ceva probleme la cap, pentru că, să fim serioși, cine ar putea refuza o partidă bună de sex fără obligații?

Da, m-am stricat la cap.

Poate că totuși ar trebui să mai înghit din când în când pastilele prescrise de doctorul Yang.

— Mm, cred că da, răspund în cele din urmă, nu prea convinsă de alegerea făcută.

— Perfect. Bate din palme, exact când bătrânelul care până atunci stătea la geam se apropie de noi pentru a-și plăti comanda.

Îi fac semn din cap Vanessei să mă aștepte câteva secunde până îi dau nota de plată, încasez banii și-i înmânez bonul, apoi îi zâmbesc cald bătrânului, salutându-l înainte să facă cale întoarsă. Am o slăbiciune pentru oamenii în vârstă, însă numai pentru cei care par blânzi și bătuți de soartă, nu pentru afurisitele de babe care nu-și văd lungul nasului și se poartă ca niște nenorocite. Ceea ce e paradoxal oarecum, dacă stau să mă gândesc bine.

— Deci, reia blondina discuția, să înțeleg că te ia Hex și te aduce?

Zâmbetul mi se risipește imediat ce cuvintele Vanessei îmi pătrund în urechi și mintea mea le face să capete sens. Corpul mi se răcește brusc, ca și cum aş simți pe piele frigul pătrunzător de afară. Mici furnicături încep să-mi mișune prin corp, aducându-mi o senzație incomodă de nod în coșul pieptului.

Numele lui Hex parcă mă zgârie acum pe timpane, asemenea unghiilor ce se freacă de o tablă – lent și insuportabil de dureros.

Ecoul inimii îmi reverberează fără niciun pic de rușine prin sânge, făcându-mă să mă chinui să înghit saliva amăruie ce-mi umple parcă toată gura.

— Ăăă, nu cred. N-am prea... vorbit de ceva timp, mărturisesc și, trebuie să recunosc, mă simt prost când îmi aud cuvintele ce-mi ies pe gură.

Pentru că, până la urmă, din ce motiv am încetat să o mai facem?

— De ce nu? se sincronizează Vanessa cu gândurile mele, afișând acum o căutătură încruntată pe față.

Deschid gura, însă îmi dau repede seama că n-am un răspuns care să ne satisfacă pe amândouă. N-am cum să-i explic Vanessei că îmi este mult prea teamă de faptul c-am

fost la mai puțin de o secundă distanță să mă sărut cu Hex în propria lui mașină. Cum aş putea să-i spun una ca asta, când toți știu că suntem doar – foști? – buni prieteni și nimic mai mult? Fir-ar! Până și eu știu asta, însă întâmplarea de acum două săptămâni continuă să-mi bântuie visele noapte de noapte, transformându-mi puținele ore de somn în adevărate coșmaruri.

Sunt complet dată peste cap și nu știu cum să mai dau ochii cu el. Nu pot înțelege ce a fost în mintea lui de s-a avântat în acel joc neînțeles, însă mai mult ca sigur nu se gândea la mine când s-a aplecat să mă sărute. Poate că, pur și simplu, mintea i-a jucat feste și și-a imaginat pe altcineva în fața lui. Pe cineva pe care chiar voia să revadă, în niciun caz pe mine.

Mda, sună absurd.

Dar nu știu cum altfel aş putea interpreta gestul său foarte deplasat care mi-a întors lumea cu susul în jos. Poate că dacă ar fi fost vorba de un băiat obișnuit, nu m-aș mai criza acum ca o puștoaică virgină la primul sărut, însă aici e vorba despre Hex, cel mai bun prieten al meu. Cel care mă știe mai bine decât oricine și față de care n-am nutrit nicio secundă asemenea sentimente, pentru că n-am simțit nevoia de mai mult din partea lui. Faptul că se afla mereu lângă mine, în orice ipostază, îmi era de multe ori de ajuns. Însă acum, ce s-a întâmplat între noi încă de dinainte să plece și după ce s-a întors mă face să mă gândesc dacă nu cumva totul e doar o iluzie a timpului care se modelează în mintea mea după bunul plac, fără să am puterea de a mai schimba ceva.

Și mi-e teamă. Mi-e teamă ca nu cumva întâmplarea din mașină să schimbe complet lucrurile între noi, care oricum nu sunt prea roz momentan. Nu vreau să-l pierd din cauza a ceva ce nu pot înțelege sau controla, iar faptul că simt un junghi în piept de fiecare dată când mă gândesc la el îmi creează cele mai reci și sumbre scenarii posibile.

Poate că ar trebui să nu mă mai gândesc prea mult. Poate că Hex nici nu consideră toată tărășenia asta ca fiind

mare brânză și doar eu fac supoziții aiurea, când ar trebui să mă comport ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat și să reiau legătura cu el. Uneori tind să agravez o situație în capul meu doar de amorul artei. Fabric scenarii, versiuni de dialoguri și de întâmplări, adevărate scenete dezlănțuite în mintea mea mult prea bulversată și confuză. Iar asta mă face de cele mai mult ori să mă simt și mai rău. Aș vrea să nu mai sufăr de simptomul despicării firului în patru. Să nu mă mai complic de una singură. Dar, oricât de mult mi-ar plăcea să-mi descătușez mintea de lanțurile temerilor mele, adevărul este că n-am habar cum să o fac. Cum să nu mă mai gândesc. Cum să nu mă mai rănesc de una singură.

Uneori, ne rănim singuri tocmai pentru că știm că, dacă ar face-o altcineva, ne-ar dura mai tare decât orice altceva.

— Pur și simplu am fost ocupată cu programul la facultate, citez să răspund, în sfârșit, deși nu pare că mi-ar da crezare.

Nu mă scapă din ochi nicio secundă, arzându-mă parcă cu privirea ei.

— Ești o mincinoasă lamentabilă, Luna, pufnește ea plină de ironie. Știi că nimeni nu vă va judeca dacă vă veți trezi într-o dimineață și vă veți oficializa relația pe Facebook, nu? Deși nu cred că Hex ar face asta vreodată, dar, mă rog, murmură mai mult pentru sine, ca mai apoi să mă privească direct în ochi. În fine, ceea ce vreau să zic este că, dacă aveți o relație pe ascuns de care eu nu știu, o să vă pară rău! Nu degeaba sunt supporterul vostru numărul unu!

Casc gura, neștiind cum să-i mai răspund. Niciodată nu poți fi prea sigur dacă Vanessa face mișto de tine sau vorbește serios.

— Asta-i o porcărie! mă rățoiesc la ea un pic prea tare și mă aleg de îndată cu niște priviri curioase din partea clienților. Hex și cu mine suntem prieteni, o spun printre dinții încleștați. Și nu cred c-am putea fi ceva mai mult, după ce-a fost... știi tu bine ce!

E rândul Vanessei să se uite cruciș la mine. Se joacă puțin cu buzele, frământându-le între ele, apoi se apleacă peste geanta ei, scotocind după un portofel și scoate de acolo o bancnotă de cinci dolari. Mi-o așază pe bufet, ridicându-se de pe scaun și își pune paltonul pe ea, agățându-și mai bine geanta pe braț, ca și cum ar fi gata de plecare.

Se oprește însă într-o poziție țeapănă, ducându-și mâna spre rama ochelarilor.

— Dă din gură cât vrei, Luna, dar nu cred că ești atât de proastă, încât să nu știi că Sunny e deja dusă de mult. Și ironia face că nu putem să-i dictăm inimii și creierului de cine să ne placă. Așa că nu mai folosi scuza cu Hex a fost iubitul surorii mele mai mici. Ai fi cea mai mare fraieră dacă ai rata un băiat ca Hex din cauza unei moarte.

Nu mă lasă să-i mai dau replica. Sau să o întreb de ce ține morțiș să creadă că există ceva între mine și Hex.

Își pune dintr-o singură mișcare ochelarii peste nas, dându-și o șuviță blondă pe spate și face cale întoarsă, apoi clinchetul clopoțelului de la intrare îmi dă de înțeles c-a dispărut din fața mea.

Privirea îmi coboară lent spre mâinile presate pe suprafața tejghelei. Îmi simt degetele cum se înfig mai bine în duritatea acesteia, până când pielea mi se albește la vârfuri.

De ce, drăcia mă-sii, te-ai întors și mi-ai dat lumea peste cap, Hex?

E deja întuneric atunci când ceilalți se decid să dea muzica mai tare pentru a acoperi zgomotul infernal produs de motoarele mașinilor care se ambalează pentru a o lua la goană pe pistă. Fumul înecăcios și cenușiu al acestora se ridică în rotocoale spre bolta lipsită de nori, umplând tot aerul cu miros de benzină și scrum de la butoaiele în care sunt aprinse mai multe focuri, în jurul cărora lumea se îngrămădește pentru a se încălzi. Chicote și glume aruncate de

la unul la altul răbufnesc de pretutineni și, preț de o clipă, mă simt ca acum câțiva ani, când frecventam destul de des locul ăsta și aveam parte de cea mai frumoasă perioadă a mea. Mă rog, cu mici excepții.

Încă îmi vine greu să cred că s-au reluat cursele după o pauză atât de îndelungată.

Mă sprijin mai bine de caroseria mașinii lui JJ – care naiba știe pe unde umblă în momentul ăsta – și primesc cu un zâmbet țigara pe care Bibi mi-o întinde atunci când se apropie cu niște doze de bere în mână. Arată mult mai bine decât îi sunase vocea la telefon, însă tot mi se pare că e răgușit și are niște cearcăne negre ce-i întunecă culoarea de smarald a irisurilor. Se așază lângă mine, deschizând capacul unei doze din care soarbe de câteva ori. Se șterge la gură cu mâneca gecii, apoi o lasă lângă el, dând din brațe spre Kiva, care își tot freacă palmele între ele de câteva minute bune. Aceasta zâmbește sfios prin lumina slabă a flăcărilor ce-i fac umbrele să-i joace peste față și se apropie de el până când mai că se ating cu vârful ghetelor. Bibi o apucă apoi de umeri, răsucind-o în așa fel încât să o lipească cu spatele de fruntea sa și-și lasă capul să-i alunece peste fesul ei. Kiva se foiește neliniștită lângă el, ca și cum nu s-ar fi așteptat la un asemenea gest, dar se înmoaie în scurt timp în îmbrățișarea acestuia, lipindu-și bărbia de brațul lui.

Zâmbesc în colțul gurii, privindu-l pe Bibi cum își aprinde propria țigară, din care trage de câteva ori. Tușește puțin, scuipând aerul afară, însă își revine peste câteva clipe și continuă să privească hărâiala din jurul nostru.

— Luna, unde-i Hex?

Glasul firav al Kivei mă face să mă blochez cu țigara în dreptul buzelor. Îmi răsucesc capul spre ea, întâlnindu-i privirea curioasă.

— Habar n-am. Ridic din umeri. N-am luat legătura cu el. Și nu mint. Am ezitat cu degetele pe telefon pentru a-i scrie un mesaj, până când am trântit celularul printre pernele din pat și am înjurat ofticată. Sunt jalnică.

— Poate va veni mai târziu, o aud cum murmură încet, cu fața încă ascunsă pe jumătate în materialul pufos al gecii lui Bibi.

Ea și Hex cred că s-au apropiat destul de mult de când cu accidentul cu tăică-su, fapt ce mă bucură într-o oarecare măsură. Kiva mereu a fost și va fi cea mai fragilă din gașca noastră, așa că merită toată atenția momentan, pentru că știu cum este să n-ai pe nimeni și să trebuiască să te descurci de una singură. Și nu vreau ca ea să mai fie nevoită să treacă printr-o fază asemănătoare cu cea de atunci.

De undeva din față, râsul familiar al lui JJ mai că egalează muzica răsunătoare din boxele suspendate pe niște mașini. În scurt timp, îl vedem cum își face apariția lângă noi în compania Vanessei, care cară sub braț un obiect ce-mi pare ciudat de cunoscut. După formă mai ales. Abia când îl prinde mai bine cu mâini îmi dau seama că e vorba despre masca aia în formă de cap de drac – părere personală – pe care o purta mereu atunci când dădea startul curselor de mașini sau motociclete.

Mereu am detestat urâtenia aia și tind să cred că sentimentul încă se menține.

— Ce fac oamenii mei preferați? râde JJ, bătându-se pe ritmul melodiei, într-un dans de-a dreptul caraghios. O pot auzi pe Kiva cum chicotește lângă mine.

— Tu iar ai fumat iarbă? întreabă Bibi, aruncând într-o parte chiștocul.

— Se pare că nu-s singurul care a fumat ceva, zâmbește strengar, făcându-i cu ochiul unui Bibi impasibil, care-și dă ochii peste cap.

— Mergeți să vedeți prima cursă din iarna asta? intervine în discuție și Vanessa. Băieții deja își fac ultimele verificări înainte de start.

— Cine concurează azi? întreb, vag interesată.

Habar n-am cine a mai rămas să se ocupe de curse după ce am aflat că fuseseră interzise acum ceva timp. Sunt

sigură că tot ce facem noi aici încă e complet ilegal, dar nu cred că o mică distracție ne va băga în belele prea mari.

Sau cel puțin sper.

— Unul, Omar, și... Nu mai apucă însă să-și ducă la bun sfârșit fraza. O siluetă înaltă și bine făcută apare pe neașteptate din spatele ei, prinzând-o de după umeri.

— Van, suntem gata.

Recunosc vocea aceea dintr-un milion. Mijesc mai bine ochii spre cel din fața mea și constat cu surprindere faptul că Viktor nu s-a schimbat aproape deloc de când nu l-am mai văzut, de acum doi ani. Are părul lung, ajungând undeva la nivelul umerilor și se vede c-a mai tras de fiare între timp. Cred că are mult mai mulți mușchi pe sub geaca de piele pe care o poartă fără să-i pese de frig. În rest, aceeași postură țeapănă, același zâmbet strâmb în colțul gurii și aceeași expresie arogantă ca înainte. Tipic.

Înghit în sec când privirea lui, indescifrabilă din cauză că stă cu spatele la foc, cade asupra mea, cercetându-mă din cap până-n picioare, în cel mai mic detaliu. Mereu mi-a fost puțin antipatic Viktor, însă era o persoană destul de agreabilă, la urma urmei, asta până când nu-și deschidea gura și ne sufoca pe toți cu vanitatea lui, ce dădea pe dinafară ca o chiuveță stricată. E atât de obositor când face asta.

— Vin, sparge în cele din urmă tăcerea Vanessa, pregătindu-se să facă cale întoarsă.

— Hei, nu vrei să mă însoțești pe motor? se aude imediat și întrebarea lui Viktor, care mă face să ridic întrebătoare din sprânceană.

Îmi zdrobesc numaidecât chiștocul cu bocancul.

— Sunt sigură că alte fete abia așteaptă să călărească în spatele tău.

Colțul buzelor lui se arcuiește abia vizibil.

— Nu tocmai. Se pare că nu sunt prea încântate să urce pe vremea asta. Cică face rău la ten și alte rahaturi din astea.

Înclin capul, cântărind în minte propunerea lui. Nu dau doi bani pe tenul meu momentan, însă nu știu dacă, într-adevăr, am chef să particip la cursa lor stupidă. Se obișnuia ca fetele să urce din când în când în spatele băieților pe motociclete, pe durata întrecerilor. Desigur, nu e obligatoriu și nici ceva ieșit din comun, dar dă bine la public, mai ales că pe aici predomină în principal rasa masculină, care adoră să vadă niște funduri unduite pe șaua unei fiare de metal. Participasem o singură dată, acum vreo trei ani, însă tipul de la acea vreme avea impresia că asta aducea după sine și o partidă de sex pe bancheta din spate a rablei lui de mașini. Ceea ce nu s-a întâmplat și, de atunci, băieții au știut că nu le merge cu mine.

— Haide, Luna, mă apucă Vanessa de mână. Va fi amuzant, cred.

Îmi umezesc buza de jos între dinți, oftând în cele din urmă.

— Fie. Dar dacă pierdem, spun și mă apropii de Viktor cât să-l ating cu degetul arătător pe piept, să nu te aud că dai vina pe fundul meu gras, ne-am înțeles? Blufez. Fundul meu nu e nici pe departe gras.

Își ridică ambele brațe la nivelul capului, zâmbind larg.

— Nici nu mă gândesc, șefa. Mă conduce apoi la motorul lui, o frumoasă mașinărie de un albastru țipător, și îmi oferă un scurt instructaj despre cum trebuie să mă țin sau ce trebuie să fac dacă va fi nevoie să-l ajut pe parcursul cursei. Îmi înmânează apoi o cască de culoare neagră și își îndreaptă atenția asupra frânelor motocicletei, pentru a face o ultimă verificare. Din jur, ovațiile și chiuiturile îmi explodează în timpane odată cu vibrațiile muzicii, care-mi fac sângele să clocotească parcă prin vene, dându-mi o stare de ușoară agitație.

A trecut ceva timp de când n-am mai auzit un asemenea vacarm și aș minți dacă aș spune că nu mi-a fost oarecum dor de el, pentru că mereu au existat momente

în care mi-au lipsit aceste întâlniri. Poate că eram doar o adunătură de drogați, plini de hormoni nestăpâniți, însă ne simțeam bine împreună, ca și cum am fi putut lăsa grijile de acasă deoparte pentru câteva ore, având șansa să devenim cine eram cu adevărat.

Liberi.

— Ești gata? mă întreabă Viktor după un timp în care tot ce fac este să mă holbez la mulțimea adunată pe marginea drumului principal.

Dau din cap în semn de încuviințare, privindu-l cum încalecă grațios dintr-o simplă mișcare scurtă și îmi face semn din cap să trec în spatele lui.

Mă sprijin cu palmele de șoldurile lui pentru a avea mai multă stabilitate, iar fundul mi se lovește de șaua confortabilă a motocicletei, pe care reușește s-o mențină pe loc pentru a nu se balansa. Un alt val de strigăte și urale se face auzit în întreaga vale și aproape că nu mai sunt conștientă de aerul rece al iernii, rămânând concentrată pe bătăile din ce în ce mai grăbite ale inimii:

Îmi încheștez degetele în jurul căștii, rotind-o puțin într-o parte și-n alta, apoi o ridic deasupra capului cu intenția de a vedea dacă mi se potrivește. Doar că nu mai apuc să fac asta.

Un sunet ca de bruiaj îmi ajunge la urechi. Nu mai am timp să observ și altceva în afară de umbra ce se prăvălește peste noi și de mâna care îmi apucă într-un mod aproape sălbatic cotul. Forța pe care o folosește este atât de mare și de violentă, încât aproape cad pe pământul bătătorit, însă reușesc să aterizez în ultimul moment în picioare.

Respir șocată, cu toate simțurile alarmate și ridic confuză capul spre persoana din fața mea.

Vocea tăioasă și lipsită de orice inflexiune a lui Hex îmi retează însă șansa de a mă apăra.

— Ai înnebunit de-a binelea?! Ce scula mea faci aici, Luna?

— Uau, ușurel, amice! intervine Viktor și-l simt cum se dă, la rândul lui, jos de pe motocicletă.

Toate perechile de ochi sunt acum ațintite asupra noastră și-mi vine să mor încet din cauza spasmelor ce-mi macină stomacul.

— Tu stai departe de ea, imbecilule! răcnește la el Hex, strângându-mă atât de tare de braț, încât îmi este imposibil să-mi mai suprim icnetul de durere.

Parcă nici nu mai aud muzica răsunând în jurul nostru, însă oricum sunt convinsă până-n măduva oaselor că tot ce mai pot percepe sunt bătăile disperate ale inimii mele.

— Să plecăm de aici! Se întoarce și încearcă să mă tragă după el, însă mă opun vehement, oripilată de reacțiile lui deplasate.

— Care e problema ta? mârâi la el.

Se întoarce fulgerător spre mine și amuțesc la vederea feței lui încrâncenate.

Ochii îi par acum goi și nemiloși, ca ai unei feline care se joacă cu prada, înainte să o devoreze dintr-o singură înghițitură.

Un râset deloc amuzat îi părăsește buzele.

— Ești nebună la cap? Cum să participi la așa ceva, Luna? Dacă... Aciditatea din glas i se mai domolește, însă expresia feței îi rămâne la fel de rigidă. Dacă se întâmplă ceva și... Nu mai continuă, însă ceea ce spune e suficient cât să mă facă să simt cum turbez din cauza nervilor ce mi se instalează ca o tornadă distrugătoare în toți mușchii.

Respirațiile mi se întretaie, pulsul mi-o ia razna, și nu prea mai știu ce fac. În secunda următoare, mi se învârt atât de multe lucruri prin cap, încât reușesc, nu știu grație cărei forțe ascunse, să mă smucesc din strânsoarea lui Hex, lăsându-l până și pe el surprins de reacția mea.

Dinții mi se încheștează, iar privirea mi se întuneacă instantaneu.

— Nu fi cinic, Hex! E treaba mea ce fac! N-ai niciun drept să te bagi forțat în viața mea. Și nu îndrăzni, mă auzi? Rostesc cuvintele încet, simțind cum vocea îmi devine mai slabă decât o șoaptă, în timp ce în ochi mi se citește vulnerabilitatea. Nu îndrăzni să te uiți la mine și să o vezi pe Sunny!

Capitolul 26

HEX ☹

*'Cause my bones can't keep taking this
And I think you should know
Just how long I've been faking this.*

Mason Murphy – **Save me**

— Haide, Hex! O tură și nimic mai mult. Mi-e dor de tine și de plimbările noastre...

Vocea mult, mult prea pițigăiată a roșcatei de lângă mine făcuse berea pe care încercam s-o dau pe gât să pară și mai amară.

Nu mai știam cine era cu exactitate. Fetele de pe aici, cele care se adunau în jurul pistei pentru a urmări cursele, semănau al naibii de mult între ele. Haine sumare, machiaj prea strident și niște zâmbete care numai inocente nu erau în realitate.

Puteam doar să apreciez, după tonul cu care îmi vorbea și după maniera ușuratică în care își tot freca sânii de mine, că existau doar două variante posibile: fie mi-o trăsesem cu ea în trecut – iar acum, ca un nemernic ce eram, nu-mi mai aduceam aminte – fie a fost una dintre puținele tipe pe care le-am luat vreodată cu mine pe motor. Nu făceam asta prea des. Și în niciun caz cu oricine. Cred că puteam să număr pe degetele de la o mână persoanele cărora le permisesem să stea în spate, dar al naibii să fiu dacă-mi mai aminteam de roșcovana asta.

Mintea mea încă încerca s-o descoasă cumva atunci când i-am simțit una dintre mâini strecurându-mi-se pe sub

marginea tricoului, într-o încercare mai mult decât evidentă de a-mi atinge abdomenul. Am coborât privirea spre acel punct, lăsând cu mișcări lente sticla de la gură. A început să-mi testeze cu vârfurile degetelor câteva porțiuni de piele, lungindu-și un zâmbet ce nu i se oglindea deloc în ochi. O secundă mai târziu, văzând că nu obține nicio reacție din partea mea, ochii i s-au îngustat simțitor. Și-a lins buzele – într-un mod care, probabil, se voia a fi sexy – iar degetele i s-au avântat câțiva centimetri mai jos, spre betelia blugilor mei.

I-am prins încheietura mâinii atât de brusc, încât am fost până și eu surprins. Pe buzele ei a ieșit ceea ce semăna cu un geamăt sugrumat. M-am încruntat la reacția ei, mișcând-o în așa fel încât să ajungă fără prea mare efort într-o postură submisivă, ce nu părea s-o deranjeze prea mult. Ba dimpotrivă, după felul lasciv în care vârful limbii îi umezea buzele și după licărirea ca o flacără ce i se aprinsese în privire, puteam doar să intuiesc că-i plăcea strânsoarea mâinilor mele. Că voia mai mult. Nu era ceva nefiresc ca fetele de aici să se lase umilite sau dominate de băieți. Unele dintre ele chiar tânjeau după un comportament ceva mai dur. Iar cea din fața mea nu părea să fie vreo excepție de la regulă.

Parfumul ei, mult prea dulceag și strident, mi-a făcut stomacul să se strângă.

— Ce parte din „Nu mersi” n-ai priceput? I-am dat puțin cam brutal drumul la încheietură, așa c-a făcut câțiva pași împleticiți în spate. Iubita mea e pe-aici pe undeva. Mi-e greu să cred că nu ne-ai văzut până acum împreună de câte ori am venit aici cu ea. Așa că data viitoare când te mai dai la cineva, asigură-te că tipul e disponibil... oricare ar fi numele tău.

Ochii i s-au mărit cât cepele. Buzele i s-au întredeschis, dar niciun cuvânt nu i-a părăsit gâtul preț de câteva secunde bune. Părea oripilată sau îngreșată de spusele mele.

Mi-am dus din nou sticla la gură, dând pe gât alte câteva înghițituri.

Roșcata mi-a pufnit în față, punându-și mâinile în solduri într-o poziție extrem de defensivă.

— Sunt Bloom, nemernic ordinar care ești! Să înțeleg că acum ai pe una care ți-o sugere berechet și-ai uitat de celelalte după care erai în limbă în trecut, hm? Sau ce, a pufăit din nou, nu mai ții minte când erai anu' trecut cu nasul între cracii mei, chiar la tine pe motor? A avut gust bun pe atunci păsărica mea, nu? Eram demne de tine.

Am mijit ochii la ea. Nu-mi plăcea tonul pe care îmi vorbise. Deja atrăsesem atenția asupra noastră din cauza vociferării ei de mai devreme. N-aveam chef să stârnesc și mai mult interes nedorit. În momentul ăsta, mă bucuram că Sunny plecase cu Kevin naiba știa pe unde, pentru a nu fi nevoită să asiste la așa ceva. Știam că oricum nu-i plăcea cine știe ce zona asta, unde se fuma prea mult, se bea pe rupte și unde sexul sub cerul liber părea să fie la ordinea zilei. Atât îmi mai trebuia, să fie de față când una din așa-zisele mele aventuri se trezise să-mi facă o scenă.

— Ți-am dat cumva de înțeles că mi-aș fi dorit altceva de la tine? am întrebat-o cu o mină neclintită. Credeam c-am stabilit de la început cum stă treaba, Blossom. Îi greșisem numele dinadins, delectându-mă câteva clipe cu grimasa ce i se întinsese pe fața mult prea pudrată.

Degetele i s-au înfipt mai bine în carnea dezgolită a soldurilor, albindu-i încheieturile.

— Știi ce, rămâi cu rabla ta de motocicletă și cu javra de gagică-ta! Să văd eu cât o să vă țină relația, pentru că circulă așa un zvon cum că te-ar ține pe uscat. A rostit vorbele cu un venin evident. Sper să-ți putrezească în pantaloni de la atâta așteptare, Zhelezkin!

Am scrâșnit din dinți privind-o cu pumnii încheștați pe lângă corp cum s-a răsucit pe călcâie și a făcut cale întoarsă. Nu dădeam doi bani pe ce se spunea despre mine

pe la spatele meu, dar n-aș fi permis nimănui să vorbească de rău persoanele la care țineam. Nu aveam mulți pe care să-i pot numi apropiați, însă pe aceia puțini voiam să-i protejez cât puteam.

Am tras aer în piept, încercând să-mi liniștesc impulsurile nervoase ce-mi zbârnâiau acum pe piele ca niște țepi.

Din fericire, un moment mai târziu, Drako și-a făcut apariția lângă mine, cărând după el câteva doze de bere pe care le-a așezat lângă roata din față.

Mi-a întins una, sprijinindu-se cu fundul de șaua motocicletei.

— Te-ai acomodat bine? l-am întrebat în timp ce desfăceam doza primită.

— Oh, da, a rânjit cu subînțeles. Tipele de aici chiar știu cum să facă un nou-venit să se simtă bine. Tocmai am primit unul dintre cele mai bune orale din câte puteau să existe.

— Parcă erai amorezat de una de la tine din oraș. Gata cu iubirea?

A rămas câteva clipe cu doza la gură, privind fix într-un punct din fața noastră.

Și-a coborât apoi privirea spre pământul bătătorit de la picioarele noastre, sorbind o altă înghițitură zdravănă de bere.

— Ea... E prea bună pentru mine.

M-am uitat lung la el cu coada ochiului. Scovil nu era genul ăla care să se arate afectat de vreo tipă. Cu atât mai puțin să pară că suferă după vreuna.

Am aflat de existența acelei tipe cu câțiva ani în urmă, când mai mergeam la el în vizită pentru câteva zile. Tot ce știam despre ea era că o chema Joanna și că era fiică de preot. Nimic mai mult. Drako n-a vrut să-mi spună mai multe despre ea și în niciun caz nu mi-a divulgat motivele pentru care ar considera cu atât de multă înverșunare că

n-ar avea șanse cu ea sau că ar fi prea bună pentru el. Oare o fi gândit așa din cauza mediului în care crescuse tipa? La o adică, Scovil chiar nu era ușă de biserică, dar nici nu se putea spune despre el că era cel mai rău dintre cei răi. La drept vorbind, probabil că aveam la activ mai multe păcate decât el.

N-am insistat pe subiect. Se vedea că nu-i făcea plăcere să vorbească despre asta, așa că am ales să-l întreb altceva, ca să-i abat gândul de la dragostea lui neîmpărtășită.

— Ai de gând să mai stai pe aici?

— De ce? Ți s-a acrit de mine deja?

I-am ignorat rânjetul sugestiv de pe buze, mutându-mi ochii asupra grupurilor care dansau pe muzica din boxe. JJ încolțise o brunetă voluptoasă, unduindu-se acum pe lângă ea ca o cobră în fața prăzii. De undeva din dreapta lor, Vanessa tocmai își dădea masca aceea oribilă jos de pe față, bătând palma cu un tip pe care știam că-l cheamă Dean. Se organizase doar o cursă în seara aceea, iar acum venise timpul pentru petrecerea de după. Îmi doream să fi fost și Luna cu noi. Pușlamaua aia mică era la o întâlnire cu Joel Miller. Tot îmi venea greu să cred că încă umbla cu unul ca el.

Oare era greșit dacă afirmam c-aș fi vrut să-l prind călcând strâmb numai pentru a-i putea oferi Lunei un motiv întemeiat să se despartă de el? Dacă da, nu-mi păsa.

Nimic nu avea să mă facă să le accept relația.

Să le-o tolerez, poate. Dar nimic mai mult.

— Mai stau vreo trei zile, mi-a răspuns Drako, scoțându-mă din gânduri când m-a înghiontit cu cotul în braț. Asta dacă mă găzduiești la tine.

Am dat ochii peste cap.

Scovil, un profitor și jumătate.

Și totuși, îți venea greu să-l urăști.

— Apropo, ești de mult timp cu fata aia, Sunday?

— *E Sunny, fraiere, m-am strâmbat urâcios la el. Cred că de vreo cinci luni.*

— *Doar nu ești serios în privința ei, nu? a întrebat pe un ton neobișnuit de sobru.*

L-am ochit cu o oarecare precauție și bănuială. Nu știam unde voia să bată, dar aveam de gând să aflui imediat.

— *Eu zic că da. Am ridicat din umeri, începând să rotesc doza în mână.*

— *Neașteptat, l-am auzit bombănind lângă mine. Am ridicat privirea spre el.*

— *Ce vrea să însemne asta, mă rog?*

— *Vreau să zic că te cunosc de suficient timp încât să știu ce fel de fete îți plac. Sincer, dacă era să pariez pe cineva, aș fi pariat pe blondina care stă lângă tine, nicidecum pe sor-sa mai mică.*

— *Eu și Luna nu suntem în felul... ăla, am ținut să puntez.*

Drako a dat pe gât toată doza, zdrobind cutia înainte să o arunce în coșul în care erau depozitate celelalte.

— *În plus, tu vorbești? i-am spus cu ironie. Ești în limbă după fiica preotului de la tine din oraș. Și să nu-mi spui că ești vreo cuminenie a pământului, că te pocnesc.*

Scovil a rânjit în colțul gurii, arătându-mi un semn obscen cu degetul mijlociu.

— *Oricum, ce-ți veni să întrebi?*

Cred că au trecut câteva secunde bune până să-mi răspundă. Căzuse pe gânduri, fruntea încrețindu-i-se abia vizibil. Expresia i s-a schimbat însă înainte să o pot analiza mai în detaliu. S-a dezlipit de motocicletă, trecându-și palmele prin părul vâlvoi.

— *Eram doar curios, atâta tot. Hei, ce-ai zice de-o întrecere? Tu cu motorul, eu cu mașina.*

Orice bănuială pe care aș fi putut să o am la adresa lui mi s-a evaporat instantaneu din minte la auzul propunerii

lui a naibii de tentante. Am dat din cap în semn de încuviințare, apoi am ciulit urechile la auzul unui sunet familiar.

Câteva secunde mai târziu, am zărit-o pe Sunny undeva aproape de containerele pline cu foc, trăgându-l pe bietul Kevin ca și cum ar fi încercat să-l facă să danseze pe muzică. Arătau caraghios împreună, dar păreau să se înțeleagă de minune.

Și poate c-aș fi fost gelos pe apropierea lor, însă aveam o încredere aproape oarbă în Sunny, iar Kevin îmi purta un oarecare respect, deci nu credeam că s-ar fi putut înfiripa ceva între ei.

I-am zâmbit iubitei mele, privind-o cum se distrează și l-am bătut apoi pe Drako pe spate, rânjindu-i cu subînțeles.

— Să te văd, băiete!

Drako n-a mai pierdut nicio secundă.

A luat-o în pas alergător până în dreptul mașinii lui, parcate la doar câțiva pași de noi, auzind hurelul motorului câteva clipe mai târziu. Mi-o luase înainte. Am strigat după el o înjurătură zdravănă, încălecând fără să mai stau pe gânduri pe frumusețea mea. Mi-am îndoit de câteva ori încheieturile peste ambreiaj. Motorul fiarei de metal a mârâit ascuțit odată cu muzica din boxe, iar roata din spate a început să scoată șuvoaie înecăcioase de fum mirositor, aducându-mi pe chip un rânjet plin de plăcere și adrenalină prin toți mușchii corpului. Mi-am fixat mai bine casca pe cap.

Am tras de ea, răsucind de roata din față, iar cu piciorul poziționat pe pământ mi-am luat avânt, făcând un semicerc în țărâna ce se sfărâmasese în urma mea. Am ocolit zonele aglomerate, accelerând aproape de turația maximă și mi-am balansat corpul pe șa pentru a prinde mai mult elan și a-l ajunge pe Drako, care se afla deja la o distanță considerabilă de mine.

A semnalizat de câteva ori cu farurile din spate când m-a observant în urma lui, demarând și mai hotărât pe șoseaua cuprinsă de beznă.

Am pufnit în sinea mea, gândindu-mă că fraierul ăla chiar avea impresia că mă va învinge.

M-am apropiat de partea din spate a mașinii lui până când ne mai despărțeau doar câțiva centimetri ca să ne atingem, apoi m-am aplecat brusc spre stânga, ajungând în nici două secunde paralel cu acesta. Am înaintat până în dreptul geamului său lateral și ne-am intersectat pentru câteva secunde privirile, provocându-ne parcă între noi pentru a da și mai mult. Buzele i s-au arcuit în secunda următoare într-un rânjel arogant și plin de sine, fapt ce m-a făcut să mai accelerez puțin, determinând un huruit sălbatic să-mi părăsească motorul și să străpungă zgomotul produs de mașinăriile noastre.

Am clătinat ușor din cap, ca și cum i-aș fi dat de înțeles că îi acceptam provocarea, apoi mi-am îndreptat atenția asupra drumului, trăgându-mi în jos viziera negricioasă. M-am lăsat în față, permițând gravitației și vântului de vară timpurie să-mi fluture brutal pe lângă corp și m-am avântat cu toată ființa înainte, uitând de orice altceva.

Îmi plăcea la nebunie să conduc motorul. Îmi dădea o stare de completă eliberare și libertate și mă droga cu doza perfectă de adrenalină pentru a nu mai fi nevoit să-mi injectez fel și fel de substanțe de căcat, așa cum o mai făceam din când în când. Tot ce ținea de pistă și de curse mă definea întru totul și nu mă vedeam deloc făcând altceva.

Cursele îmi dădeau viață, iar eu devenisem, încetul cu încetul, dependent de ea.

Peste câteva minute bune de făcut drifturi unul în jurul celuilalt, am aruncat o ultimă otheadă spre Drako atunci când mi-am dat seama că nu mai aveam mult până la linia de sosire și, cu ultimele puteri, am trecut milimetric pe lângă oglinda sa laterală, ajungând cu o fracțiune de secundă înaintea lui.

Mașina a oprit brusc peste câteva momente, scoțând un fum aproape transparent în jurul roților. Mi-am forțat piciorul să ia contact cu solul, rotindu-mi motocicleta astfel încât să trasez cu bara din spate un cerc de praf exact în fața acesteia și mi-am scos casca cu inima bătându-mi ca o nebună și cu transpirația ce-mi străbătea toată fruntea și baza gâtului.

Drako a sărit de la volan, plescăind nemulțumit din limbă.

S-a apropiat de mine cu o grimasă pe față.

— Ai avut noroc. A bătut împăciuitor palma cu mine, iar eu i-am strâns-o cu o satisfacție nerostită.

— Te păcălești singur, dracule!

— Nu îndrăzni să te uiți la mine și să o vezi pe Sunny!

Cuvintele aruncate atât de sălbatic de gura Lunei mă iau complet prin surprindere, aruncându-mi mintea în aer și golindu-mă de orice reacție firească.

Mintea îmi paralizează pe moment, fără să mai poată procesa vreo informație sau să mă facă să reacționez pentru a spune ceva în apărarea mea. Numele lui Sunny continuă să se repete însă în capul meu, din nou, și din nou, și din nou, asemenea unor ecouri șoptite ce au rolul de a mă roade pe creier.

O străpung cu privirea pe blonda din fața mea, care încă mă privește cu atât de multă răutate și reproș, încât nu credeam să poată încăpea așa ceva, într-un trup atât de firav precum al ei.

Simt ochii curioșilor ațintiți asupra noastră ca niște vulturi însetați de noi bârfe și probleme. Îmi vine să-l scuipe pe fiecare în ochi, făcând praf mica petrecere de doi bani, însă mintea nu-mi mai stă la altceva decât la Luna.

La cea care trântise cu mine de pământ printr-o simplă propoziție plină de ranchiună.

La cea care se uită acum la mine de parcă aş fi cel mai mare duşman din viața ei și totodată călăul care-i strânge sfoara în jurul gâtului, omorând-o.

La cea pe care n-o mai recunosc în această clipă, pentru că niciodată n-am văzut-o atât de înverșunată împotriva mea, ca și cum ar sta să explodeze de nervi. Ca un vulcan ce se pregătește să erupă peste orașul de la poalele sale.

Nu pare conștientă de altceva decât de mine, pentru că nu cred că mai poate clipi sau respira, la cât de aprinsă este acum.

Își mută deodată privirea de la mine, mușcându-și cu nervozitate buza de jos și pot vedea, prin lumina slabă de aici, cum corpul îi tremură. Ceva îmi spune că nu din cauza gerului ce pare că-mi taie prin plămâni.

Exclamația ei mi se repetă din nou în minte, adâncindu-mi grimasa pe care încerc cu tot dinadinsul să o țin în frâu.

Nu înțeleg de unde a scos o asemenea aberație stupidă. Nu țin minte să mă fi gândit vreo secundă măcar la Sunny înainte să o prind și să o dau jos de pe motorul lui Viktor, dar dacă e să analizez puțin situația, nici nu cred că m-am gândit la ceva anume în fracțiunea aceea de secundă. Pur și simplu, am văzut negru în fața ochilor când am zărit-o cum încalecă fiara blestemată de metal din spatele ei, iar corpul mi-a fost acaparat de atâta energie negativă, ca și când aş fi fost electrocutat și azvârlit câțiva metri buni pe pământ.

Am acționat fără să gândesc, iar acum, după ce m-am dezmeticit cât de cât, nu prea știu de unde și cum a pornit toată discuția asta înflăcărată.

Îmi trec dezorientat degetele prin părul scurt de acum o săptămână, simțind parcă lipsa pletelor.

În ultimul timp iau cele mai proaste decizii. Începe să mă doară capul de cât de prost sunt.

— Luna, eu doar... încerc să-i spun, făcând un pas spre ea, însă își ridică brațul în postură defensivă, înclinându-și capul ca și cum mi-ar da de înțeles că nu vrea să continui.

— Nu! Am terminat-o cu tine în seara asta. Îi aruncă lui Viktor casca pe care încă o mai ținea sub brațul drept, privindu-l cu o oarecare părere de rău. Se uită apoi la mine cu coada ochiului, răsucindu-se pe călcâie pentru a face cale întoarsă.

Doar că prostul de mine n-a terminat încă discuția cu ea și nici nu vrea să lase situația așa, în aer, și mă trezesc imediat întinzând mâna după ea, până reușesc cu greu s-o prind de cot.

Luna se smucește însă uluitor de agresiv, răsucindu-și într-atât de tare brațul din strânsoarea mea, încât nici nu prevăd lovitura ce are să-mi boțască fața de durere. Senzația de arsură se instalează în clipa următoare, forțându-mă să-i dau drumul Lunei și să-mi duc nedumerit mâna în dreptul gurii. O înțepătură usturătoare îmi ia cu asalt colțul din stânga al buzei de jos și, când o ating să văd despre ce este vorba, observ urmele sângelui ce mi se prelinge acum pe palme în jos.

Îmi ling rana, ridicând confuz ochii spre Luna.

Este pentru a doua oară când a ajuns să mă lovească și cred cu tărie, după expresia îngrozită pe care o are pe față, că și ea a rămas la fel de șocată ca mine. Sau mai ceva decât mine.

Niște gângureli abia perceptibile îi scapă din gâtlee. Buza de jos începe să-i tremure ușor odată cu restul corpului. Își presează strâns buzele între ele, afișând un chip străbătut de o încruntătură umbrită. Ochii i se strâng, ca și cum ar fi chircită de o durere lăuntrică și o aud pentru prima și ultima dată cum își trage nasul, luând-o la goană în direcția opusă.

Îmi întind un braț spre ea, însă, din cine știe ce motiv ciudat, picioarele îmi rămân paralizate în loc, refuzând să se dezlipească de pământul înghețat. Ceilalți continuă să

mă privească șocați, șușotind și vorbind între ei despre cele întâmplate.

De undeva din mulțime, JJ se strecoară printre oameni și se oprește în fața mea. Se pare că măscăriciul de mai devreme a fost redus acum la tăcere.

— Ți-am zis să vorbești cu ea, nu s-o iei la bătaie! murmură printre dinții încleștați pentru a nu fi auzit și de restul urechilor ciulite la maximum.

— Cred că eu sunt cel care a luat bătaie în povestea asta, zic răspicat, ștergându-mi din nou urmele de sânge de la gură.

Afurisenia asta ustură ca naiba!

— De ce-ai reacționat așa? Mă lovește cu pumnul în piept, încruntându-se. Doar se oferise să-l ajute pe Viktor.

— Putea să-l ajute și de pe margine, ca toți ceilalți, răspund cu încrâncenare, alegându-mă cu o reacție confuză din partea amicului meu.

JJ mă sfredelește cu privirea, apoi își freacă buzele între ele și mă fixează cu ochi iscoditori.

— Ești sigur că Luna nu are dreptate, Hex? Ești sigur că nu o asociezi cu Sunny și cu accidentul ei în momentul ăsta?

Mă opresc din mișcare și-mi las mâna să cadă vlăguită pe lângă corp.

Ochii mei nu-i scrutează nicio secundă pe ai lui JJ și simt adânc în pieptul meu cum o apăsare sufocantă mi se urcă din zona coastelor spre gât. Ca și cum inima ar sta să mi se blocheze și să fac stop cardiac. Ca și cum aerul îmi este expulzat de pe buze și sunt lăsat ca o epavă în derivă, tânjind după ceva care să oprească disconfortul ăsta uriaș pe care-l simt și care îmi frământă oasele pe interior.

Iar acum, după mai bine de doi ani de când am pierdut singurul lucru care voiam să fie al meu, imaginea cu chipul lui Sunny îmi apare vie în spatele pleoapelor, ca și cum s-ar

hotărî să mă viziteze pentru a mai alina din dorul acumulat și îndesat de atâta timp în sufletul meu.

Zâmbește. Același zâmbet sincer și gingaș ce-mi face inima să tresalte de fiecare dată și care-mi dă speranța că poate nu sunt doar un simplu drogat pierdut în lumea asta mare a celor puternici. Ochii îi sunt blânzi, iar trăsăturile feței, atât de plăpânde și firave, încât aş vrea să întind mâna spre iluzia ei și să-i pot atinge pentru ultima dată pielea caldă a obrazilor, doar că nu mai pot face asta.

În scurt timp, imaginea ei începe să devină neclară și întreruptă, asemenea canalelor de la televizor atunci când se întrerupe transmisia. Niște bâzâituri ciudate, ca niște striatii pe timpane îmi iau cu asalt creierul și, peste o clipă, scenariul se preschimbă într-unul plin de roșeață și miros scârbos de rânced și rugină.

O văd apoi, mai clar ca niciodată, cu capul sfărâmat de asfalt și cu ochii larg deschiși către mine, privindu-mă ca și cum ar vrea să se asigure că eu sunt ultimul lucru pe care-l vede înainte să-și piardă și ultima suflare printre buzele sângerii.

Clipesc des, copleșit de acele imagini odioase. Îmi duc degetele la cap, frecând puțin zona dintre nas și ochi, până când simt că încordarea din acel loc cedează și pot respira, în sfârșit, cum trebuie.

Îmi înalț capul spre JJ.

— Unde-i Luna?

— Habar n-am. Își freacă nervos ceafa. Cred c-a mers la Bibi sau la ceilalți.

Îl ocolesc înainte să mai spună ceva, lăsându-l să bolborosească din spate injurii la adresa mea. Ignor orice încercare a altor persoane de a mi se pune în cale, dându-i la o parte fără să mă uit bine pe unde merg și aflu peste câteva minute de la Vanessa că Bibi și Kiva au plecat deja împreună cu Luna spre casa acesteia.

Fug la mașina cu care am venit, cu mintea vraiste și fără vreun plan anume în cap și conduc haotic, depășind cu mult limita de viteză impusă în zonă. Am însă noroc că nu e niciun radar prin apropiere, altfel mi-aș petrece următoarea noapte într-o celulă. Din nou.

O mie de gânduri mă încearcă, și totuși niciunul nu pare să aibă sens sau să-mi ofere explicația de care am nevoie. Nici acum nu-mi dau seama de ce am reacționat atât de violent față de ea, dar cred că știu deja de zile bune faptul că nu mă mai simt deloc eu însumi atunci când sunt în preajma Lunei. Iar dovada cea mai convingătoare stă tocmai în incidentul de acum două săptămâni de la mine din mașină, când am băgat-o destul de tare în sperieți pe săraca fată. Pe amândoi, mai bine zis.

Nu mi-a mai adresat niciun cuvânt pe tot parcursul drumului și nici când am ajuns acasă și a coborât din mașină. Tot ce mi-a mai oferit a fost o privire aruncată pe furiș cu coada ochiului, ca și cum s-ar fi asigurat că aveam să-mi țin mâinile acasă.

Nu pot explica însă înclinația pe care am avut-o în acea seară de a o săruta pe neașteptate. Știam doar că voiam să o fac pentru a-mi demonstra mie că nu simt nimic față de Luna, și am făcut-o. Sau am încercat s-o fac. Faptul că Luna nu a mai dat niciun semn de viață după aceea mi-a dat de înțeles că nu voia să se mai complice cu mine și cu gesturile mele de prost gust.

M-am afundat în muncă și în somn, ajungând chiar să îmi tund pletele după mai bine de doi ani, ca o puștoaică la pubertate care se răzvrătește împotriva tuturor. Poate că asta e un manifest și în cazul meu, doar că nu știu în ce scop.

De un lucru sunt sigur însă – am dat-o-n bară cu Luna în seara asta. Rău de tot.

Opresc mașina lângă trotuarul din dreptul casei mele punând o frână atât de bruscă, încât aproape că mă izbesc cu nasul de volan. Vehiculul lui Bibi oprește cu puțin înaintea mea și o zăresc pe Luna cum sare la propriu de pe bancheta

din spate, începând să alerge pe aleea de la intrarea în casă. Deschid la rândul meu portiera, neștiind cu certitudine ce vreau să fac și mă opresc cu mâinile pe marginea ei, pregătindu-mă să o închid atunci când zăresc silueta familiară a tatălui Lunei, David, cum își face apariția din partea opusă, părând a se întoarce de la serviciu.

Luna se oprește brusc, ducându-și la repezeală mâinile în dreptul feței, fără să pot auzi prea bine despre ce discută cei doi. Îmi pot da seama însă, după răceala de pe chipul lui David, că nu suportă să-și vadă fiica într-o asemenea stare. Ochii lui se fixează asupra ei, iar corpul îi devine brusc rigid.

Mă foiesc de pe un picior pe altul, conștient deja de faptul că Bibi și Kiva știu că sunt parcat undeva mai în spate. Nu am idee ce să fac. M-am grăbit să vin până aici, dar acum mintea mi-e goală de-a dreptul.

Degetele mi se înfig mai bine în caroseria mașinii atunci când o zăresc pe Luna plonjând în brațele tatălui ei. Se agață cu toate puterile de el, plângând aproape înecându-se. Îi aud limpede și clar, ca un ecou, încercările eșuate de a-și ține lacrimile în frâu.

Golul din piept devine și mai mare, strângându-mi coastele și lăsându-mă fără aer. Luna nu merită să plângă din cauza nimănui. Cu atât mai puțin din cauza mea și a răbufnirii mele din seara asta.

Chiar nu merită să verse lacrimi pentru unul ca mine.

Pentru nimeni altcineva.

Rămân pe loc, cu ochii pironiți asupra celor doi și simt o nevoie nebună de a fi eu în locul lui David.

Să fiu *eu* cel care își trece degetele prin părul ei.

Să fiu *eu* cel care o sărută pe frunte și-i promite la ureche că totul va fi bine și că lucrurile vor reveni la normal.

Să fiu *eu* cel care o asigură că nu va mai vărsa lacrimi fierbinți din cauza unor oameni care nu merită nicio fărâmbă de atenție din partea ei.

Și totuși, nu sunt.

Pot doar să o privesc și să-mi mușc colțul rupt al buzei până când simt din nou gustul sângelui.

Apoi, fără să mă gândesc ce fac, ca și cum corpul mi s-ar mișca de la sine, îmi dezlipesc bocancii de pe asfaltul umed și, urmărind linia bordurii vecine, mă trezesc trecând pe lângă mașina lui Bibi și înaintând spre cei doi, care sunt încă îmbrățișați.

Nu știu ce fac. N-am habar nici dacă e rolul meu să fac ceva, mai bine zis.

Tot ce știu e că nu pot să o văd așa. Nu pot să o văd plângând din cauza mea.

Nu și acum.

Nu din nou.

Capitolul 27

LUNA ☾

*You're not alone, together we stand
I'll be by your side, you know, I'll take your hand
When it gets cold and it feels like the end
There's no place to go, you know, I won't give in.*

Avril Lavigne – **Keep holding on**

Nu știu cum de sunt în stare să plâng în brațele tatei ca atunci când eram mică și îmi căutam alinarea în căldura primitoare a îmbrățișărilor sale.

Mi-a fost atât de jenă în ultimii ani să mai fac asta, încât nu știu cum de dispun acum de îndrăzneala de a-l lăsa să mă vadă în halul ăsta, parcă cerșind compasiune.

Nu mă pot abține însă, chiar dacă nu știu foarte bine motivul pentru care lacrimile nu conținesc să-mi umple ochii și să îmbibe paltonul tatei, încât să mi se umezească obraji din cauza lor.

Îi simt parfumul, familiar și liniștitor, și-mi încleștez mai tare degetele în materialul rece care mă învăluie încet cu căldura lui. Îmi trag nasul de câteva ori pentru a încerca să-mi stăpânesc bocitul ăsta fără sens. Mă simt atât de confuză, încât mintea mea nu mai reușește să lege două argumente cât de cât logice. Tot ce știu este că nu m-am așteptat niciodată ca lucrurile să degenereze în seara asta într-un asemenea hal.

— Luna?

Corpul mi se încordează în ultimul hal la auzul vocii șoptite din spatele meu. Închid imediat ochii, scrâșnind din

dinți până când simt că mă doare tot maxilarul și îmi afund mai bine capul în pieptul tatei, pentru a nu fi nevoită să dau ochii cu el.

Cu Hex.

— S-a întâmplat ceva, Hex? întreabă tata, continuând să-mi mângâie părul rece cu palmele lui călduroase.

Aș vrea să-i spun să se oprească, să mergem în casă fără să mai stea la discuții și să nu mai deschidem ușa până dimineață, însă nu sunt capabilă. Sunt paralizată, ca și cum aș vegeta și n-aș putea să mă descurc de una singură.

— Îmi pare rău, David, murmură Hex din spatele meu, părând a se apropia și mai tare de noi. Am făcut ceva prostesc și voiam să vorbesc puțin cu Luna pentru a lămuri lucrurile.

Nu-mi pot da seama la ce se gândește tata în acest moment. La naiba! Nici măcar eu nu mai știu la ce mă gândesc în secunda asta. Îmi pot închipui doar cât de multe întrebări îi trec prin cap când se gândește la noi doi. Eu și Hex n-am avut niciodată altercații atât de grave, încât să culmineze cu mine plângând din cauza lui. Sau invers. Mereu a știut că suntem prieteni buni și, spre deosebire de mama, ne-a susținut prietenia în ciuda tuturor bârfelor la adresa lui Hex.

Simt brațele tatei cum încearcă să mă îndepărteze puțin de el și, cu toate că mă împotrivesc din răsuputeri să dau ochii cu Hex în halul în care sunt, puterea lui se dovedește în scurt timp covârșitoare, dându-mă în lături ca pe un băț de chibrit.

Clipesc des, încercând să-mi înlătur urmele de lacrimi ce-mi încețosează vederea și dau de albastrul intens al ochilor tatei. Își retrage mâinile de pe mine, ștergându-mi cu vârful degetelor dărele umede de pe pielea încinsă a obrazilor.

Mă simt de-a dreptul rușinată.

— Vrei să vorbești cu el? mă întreabă imediat, cu o seriozitate care-mi dă de înțeles că totul este doar la latitudinea mea.

Că eu trebuie să decid.

Dar oare, vreau să fac asta?

Știu că m-am purtat cam aiurea cu Hex în seara asta. Că am reacționat exagerat. Că ar fi trebui să vorbesc pe un ton calm cu el și să rezolvăm întreaga situație. În mare parte, e vina amândurora. Chiar dacă pretinde că n-a avut nicio intenție să asocieze scena din seara asta cu cea de acum doi ani, știu că, în subconștient, tot a făcut-o. Nu era pentru prima dată când mă urcam pe motorul cuiva. La naiba, de câteva ori, când eram în liceu, mă luase chiar el pe motocicletă lui, fără să comenteze. Niciodată n-a reacționat atât de impulsiv. Niciodată nu și-a făcut griji c-aș putea să pățesc ceva. Totul până la accidentul lui Sunny. De atunci, a refuzat să mai participe la vreo cursă. A renunțat chiar și să se mai urce pe motocicletă, care a zăcut luni de zile în garajul tatălui său, pe jumătate zdrobită.

Am înțeles la vremea aceea că acționa frica din el. Frica de a nu mai produce o altă catastrofă și a nu mai ucide pe cineva drag lui cu acea bucată de metal. Nu a recunoscut niciodată cu voce tare, dar intuiam ce lupte se dădeau în sufletul lui.

Poate c-ar fi trebuit să mă stăpânesc mai bine. Să mă pun măcar o clipă în pielea lui, dar n-am putut să o fac.

Am fost orbită de ideea că ar putea-o vedea pe ea atunci când mă privea pe mine.

Nu sunt Sunny și nici nu vreau să fiu tratată drept o înlocuitoare a ei.

Îmi șterg nasul ce-mi curge cu mâneca gecii și întorc cu reținere capul spre locul din care Hex mă fixează cu privirea lui fermă, dar plină de mâhnire.

Parcă nu-l recunosc pe băiatul tatuat din fața mea. Îl mai văzusem o singură dată atât de plin de amărăciune și nici atunci nu mă putusem obișnui cu imaginea aceea a lui.

Chiar și acum, nu mai aduce deloc cu vechiul Hex, cel de dinainte de a avea inima frântă din dragoste.

Face precaut un pas spre mine, mijind ochii în lumina destul de slabă a becului din fața ușii de la intrare.

— Te rog, Luna. Vreau doar să vorbim, bine?

Înghit în sec, auzindu-mi inima bubuind în fiecare părticică a trupului meu. Încă sunt amețită, cu mintea vraiste și cu o apăsare sufocantă în zona pieptului și mă simt a dracului de slabă când mă trezesc că fac un pas spre el.

Oricât de mult i-aș purta pică și oricât de mult aș vrea să-l evit în acest moment, Hex are să rămână mereu o persoană dragă mie, care mă va face întotdeauna să ies complet din zona mea de confort și să acționez contrar a ceea ce simt de fapt.

Nu știu ce să cred despre puterea pe care o deține asupra mea.

Iar atunci când nu sunt stăpână pe un lucru, devin confuză.

— Vei fi bine, Luna? aud vocea cumpănită a tatei.

Dau din cap și mă întorc spre el, zâmbindu-i vag.

— Mulțumesc, tată, reușesc să îngaim înainte să fac cale întoarsă spre Hex. Nu înainte de a zări o umbră de zâmbet înflorindu-i pe chip.

Aud în scurt timp ușa de la intrare deschizându-se și apoi închizându-se în urma lui, ceea ce-mi dă de știre că a intrat deja în casă.

Mă opresc în fața lui Hex, lungindu-mi gâtul pentru a-i întâlni privirea. Preț de câteva secunde, ochii noștri par să ducă un război al contactului vizual, pe care niciunul nu e dornic să-l întrerupă. Totuși, când mă aștept mai puțin, mă apucă de braț, îndemnându-mă să-l urmez în afara curții mele.

Trecem în liniște pe lângă mașina încă parcată pe alee, în care se află Bibi și Kiva, și fac înspre ei un semn scurt din cap înainte să ne îndepărtăm. Știu că au văzut întreaga scenă, ceea ce mă face să capăt o oarecare șovăială în mișcări.

Aud după alți câțiva pași huruitul motorului mașinii și apuc să întorc puțin capul pentru a-i vedea îndepărtându-se și dispărând în noapte.

Abia când intrăm pe aleea casei lui Hex și o luăm spre garaj, îmi dau seama unde vrea să mă ducă, deși îmi scapă motivul.

Îmi dă drumul la braț, ridicând din câteva mișcări grilajul metalic și pășește înăuntru pentru a băjbâi câteva secunde după întrerupător. Lumina umple spațiul din jur și-l zăresc cum îmi face semn din cap să intru și să mă apropii.

Îmi freționez brațele de câteva ori pentru a diminua din senzația de frig ce mă cuprinde după fiecare plâns mai zdravăn și-l privesc cu ochi atenți și cercetători cum se apropie de motocicletă lui, abandonată într-un colț al garajului.

Un gol de nedescris mă seacă pe dinăuntru.

Își plimbă tacticos degetele peste caroseria plină de praf a acesteia, mângâind câteva secunde șaua din piele, apoi poposește cu privirea asupra părții din față. Ochii i se îmblânzesc. Deși stă cumva cu spatele la sursa de lumină, îmi dau seama de voalul de tristețe ce i se așterne peste trăsăturile feței. Golul de mai devreme se adâncește cu fiecare secundă cu care rămâne pironit cu ochii asupra singurului lucru care i-a adus cu adevărat fericire cândva.

Motocicleta asta fusese prima lui iubire și, în mod ironic, tocmai ea i-a răpit-o pe cea care reușise să i se infiltreze mai apoi în suflet.

Scrâșnesc din dinți, nemaiputând suporta liniștea acaparatoare din jur.

— Hex? Ce vrei să facem aici?

Îl văd din profil cum își linge ambele buze, luându-și ca ars degetele de pe mânerul stâng. Se dă puțin înapoi și-l aud cum înghite în sec.

Își lasă apoi capul pe spate pentru a-mi căuta privirea și picioarele mi se înmoaie puțin la vederea expresiei tulburate ce-i scoate osatura feței în evidență. Mărul lui Adam i se ridică în mod repetat, apoi vorbește cu o voce încărcată de emoție și... de ezitare.

— Vreau să te plimbi cu mine puțin.

Ochii mi se măresc la auzul propunerii lui. Îi întorc cuvintele pe toate părțile, încercând să le găsesc sensuri care știu în sinea mea că nu-și au rostul.

L-am auzit din prima.

L-am înțeles din prima.

Nu există un alt sens decât acela pe care îl conștientizez deja.

Hex vreau ca eu să stau în spatele lui pe șa, în timp ce-și conduce motocicleta.

Un val rece, ca un frison, îmi traversează tot corpul.

Privirea îi rămâne neclintită, ațintită asupra ochilor mei. Încearcă să-și mențină stăpânirea de sine, dar știu că, dincolo de aparentul lui calm, se ascunde ceva ce-i face acum maxilarul să zvâcnească.

Nu poate vorbi serios. Nu într-un totu. I-a luat un an de zile să urce din nou în șa. După sora mea, nu mai luase pe nimeni altcineva în spate cu el. Nu din câte știam eu. Este practic imposibil ca acum, după tot ce i-am trântit în față, să fie pregătit să facă așa ceva.

Mă mișc din loc, apropiindu-mă mai mult de el. Ochii îmi coboară asupra mâinii lui stângi, pe care o strânge într-un pumn ce pare să-i tremure ușor.

Îmi mușc limba, întinzându-mă pentru a-i prinde pumnul în palma mea. Corpul i se crispează o clipă, dar nu se mișcă și nici nu dă semne c-ar vrea să-și retragă brațul atunci când i-l ridic spre mine. Îl prind și cu cealaltă mână, lipindu-i-l de pieptul meu. Fruntea i se umple de cute.

Îi strâng mai tare degetele încleștate.

— Ne e nevoie să faci asta pentru mine, Hex. Știu cât îți este de greu, așa că nu trebuie să demonstrezi ceva în fața mea sau a oricărei alte persoane. Hai să plecăm de aici, bine? Putem vorbi și fără să faci așa ceva. Încerc să-l trag spre ieșire, însă nu se clintește nici măcar un centimetru de

pe loc. Ba dimpotrivă, se încăpățânează să rămână ferm pe poziție, ca și cum i s-ar fi pus o pată pe creier.

Clatină din cap.

— Probabil sună egoist, dar o fac mai mult pentru mine. Pentru a-mi demonstra că trecutul ăla nu mai e atât de prezent în viața mea pe cât las impresia să se vadă. Pentru că ai dreptate. Nu ești Sunny. Și nici n-aș vrea vreodată să fii. Eu... Vocea i se taie și își coboară privirea în pământ. Cred că am nevoie de asta. Am de mult timp nevoie de asta, dar niciodată n-am găsit curaj de-a o face.

— Și poți? Îi caut din nou privirea. O poți face? Zâmbesc cu amar, observându-i ezitarea de o secundă ce-i licărește în pupile.

Nu mi-am dat seama că spusele mele i-ar fi putut provoca o asemenea reacție. Și nici nu aș fi vrut să i-o provoc. Numai Hex știe ce-a fost în sufletul și în mintea lui în această seară. Niciodată nu ne-a povestit în detaliu ce s-a întâmplat atunci. Nici noi n-am insistat, bineînțeles, dar mi s-a părut ciudat că nu a încercat să vorbească măcar cu unul dintre noi. Să se descarce. Să se simtă, poate, mai bine. Nu. Hex s-a închis complet în el din momentul în care a aflat despre moartea lui Sunny și așa a rămas vreme îndelungată.

Prezent fizic, dar niciodată cu sufletul.

Mă uit țintă la el, continuând să-mi mențin strânsoarea în jurul pumnului său. Pare că nu știe ce să zică. Își presează într-o linie dreaptă buzele, căpătând pe față o expresie pe care mi-e greu s-o definesc în cuvinte.

Ca și cum s-ar da o luptă în capul lui și nu ar ști de partea cui să încline balanța.

Pleoapele i se închid în scurt timp. Liniștea din interiorul garajului pare nesfârșit de asurzitoare.

— Tocmai de-asta vreau să mă ajuți. Își deschide lent ochii încercându-i. Se foiește lângă mine, apropiindu-se și mai mult, până ce vârfurile picioarelor aproape că ni se ating.

Palma lui liberă le acoperă pe celelalte. E rece, dar totuși, pe pielea mea, simt atingerea lui ca o flacără aprinsă.

— O poți face pentru mine? mai mult șoptește și îi simt răsuflarea călduță planându-mi peste vârful nasului. Îți lași viața în mâinile mele pentru o noapte, Luna?

Mă blochez. Cu fiecare celulă a corpului meu.

Orice urmă de rațiune zboară undeva departe, lăsându-mi în minte doar o goliciune liniștitoare și deloc temătoare. Poate pentru că nu mi-a fost niciodată frică de Hex și de motorul lui. Nu mi-a fost niciodată frică că ar putea să mă pună în pericol în mod deliberat.

În trecut, mă plimbasesm o singură dată cu el. Nu-și luase motocicleta de foarte mult timp și m-am încăpățânat cu tot dinadinsul să mă ia în spate. Nu știam la ce să mă aștept, dar nici nu-mi făcusem foarte multe griji. Mi-am făcut abia cinci minute mai târziu – dacă nu și mai puțin – când măruntaiele mi s-au zvârcolit și-am fost nevoită să-i dau de înțeles lui Hex că trebuie să oprească. Am vomat în ultimul hal, îngreșoșând probabil mai toate persoanele din mașinile care trecuseră atunci pe lângă noi.

Nu fusese deloc o experiență plăcută și-am jurat să nu mai urc pe vreo altă motocicletă în viitorul apropiat.

Până în seara în care totul s-a schimbat.

Iar acum, pare că sunt mai mult decât pregătită să-mi încălc acea promisiune pentru a-i face un favor.

Clipesc încă buimacă, dând ușor din cap. Nu știu de ce fac una ca asta. Nu e pregătit și nici eu nu cred că sunt. Mintea refuză să se mai gândească la scenarii nepotrivite. Mi se golește de absolut tot. Până și de mica noastră răfuială de mai devreme.

Sunt conștientă doar de el. Și de nimic altceva.

Câteva minute mai târziu, scoate motocicleta din garaj, închizând ușa metalică în urma noastră. Mă uit lung la el cum se poziționează în fața ei, punându-i piedica, fără să dea

vreun semn c-ar vrea s-o încalece. Mandibula i se încordează din nou, auzindu-l vag cum trage aer pe nări.

Mă apropii cu grijă de el, bătându-l de câteva ori pe spate. Corpul i se flexează o clipă, apoi se relaxează și expiră din nou cu putere pe nări. Schițează un mic zâmbet în colțul gurii, unul nu foarte convingător, și se întinde spre partea din spate a motocicletei. Deschide un compartiment, scoțând o cască de un roșu aprins. Dau să i-o iau din mână, dar se retrage.

— Lasă-mă pe mine.

Strâmb din nas, însă îl las să-mi pună cum știe el mai bine casca pe cap. Fața i se apropie periculos de mult de a mea atunci când se apleacă pentru a-mi fixa mai bine curelușa în jurul gâtului. Încerc să nu înghit în sec când îi simt răsuflarea caldă. Și nici atunci când dosul degetelor lui îmi ating în treacăt pielea subțire a gâtului. Inima îmi ratează o bătaie, amintindu-și ca prin ceață de episodul din mașina lui.

Aproape.

Mult prea aproape.

Ochii lui se înalță spre ai mei după ce își termină treaba.

Preț de câteva secunde, privirile ne rămân înlănțuite. Deși e întuneric afară, lumina felinarului de pe stradă e suficient de puternică pentru a-mi da seama de dilatarea pupilelor lui. Negrul aproape că-i domină albastrul irisurilor. Niciunul dintre noi nu cred că mai respiră în momentul de față. O transpirație rece mi se formează pe șira spinării.

Intensitatea privirii lui devine copleșitoare, motiv pentru care mă trezesc întorcând capul într-o parte, pentru a rupe... orice s-o fi iscat între noi.

Îl aud cum își drege glasul în fața mea, făcând un pas în spate.

În sfârșit, pot respira cum trebuie.

Ce naiba am?

Își fixează propria cască pe cap, apoi încalecă dintr-o singură mișcare precisă, dar totuși ezitantă pe alocuri. Prinde mânerele, trăgând de monstruoșitatea de metal spre el, ca să o mențină dreaptă.

Înghit în sec pentru a nu știu câta oară în seara asta. Își înalță privirea spre mine, părând să aștepte să fac vreo mișcare. Palmele mi se închid în pumni de câteva ori. Nici acum nu sunt convinsă că facem ceea ce trebuie, dar... am încredere în el. Vreau să am încredere în el.

Îmi șterg palmele umede de pantaloni și mă apropii pentru a mă sprijini de umerii lui înainte să-mi iau avânt și să mă salt pe locul din spate. Aterizez cu o bufnitură pe șaua parcă mai dură decât ultima dată când o încălecasem. Motocicleta se balansează puțin, determinându-mă să înhaț instinctiv marginile gecii lui Hex.

Din fericire, picioarele i se înfig cu mai multă putere în asfalt, reușind să o stabilizeze înainte să intru în panică.

Las un spațiu de câțiva centimetri între corpurile noastre, privind spre un punct anume de pe strada pustie, înainte de a-l întreba:

— Ești în regulă?

Dă aprobator din cap, cu toate că-i pot zări monturile degetelor albindu-se, la cât de tare strânge de mânere.

Își răsuțește puțin capul, pentru a-mi întâlni privirea.

— Vino mai aproape, ca să te poți ține mai bine de mine.

Apropierea de dinainte îmi zbârlise deja pielea de pe spate.

— Ăăă, cred... că sunt OK așa. O să mă țin bine, nu-ți face griji. Doamne, ce naiba am? De când mă bâlbâi în fața lui și de când mi-e jenă să-l ating?

Îi simt ochii ațintiți asupra mea ca niște săgeți pline de foc, ce-mi măresc și mai tare pulsul. Nu spune nimic câteva clipe, apoi, pe neașteptate, mâinile lui le prind mai bine pe ale mele, trăgându-mă spre el cu atât de multă forță,

încât sânii mi se zdrobesc de spatele lui. Mi se taie la început respirația, apoi îmi aud inima bubuind în piept.

Acum strânsoarea mâinilor lui slăbește în intensitate, doar atât cât să le ghideze pe ale mele să-i cuprindă abdomenul. În ciuda straturilor de haine dintre noi, tot reușesc să-i disting rigiditatea mușchilor. Hex mereu fusese mai bine făcut decât ceilalți băieți din gașcă, doar că niciodată nu băgasem cu adevărat de seamă acest aspect. Nu-mi pășase prea mult.

Până acum.

Înghit în sec, lăsându-mi viziera pe față și-mi lipesc jumătatea dreaptă a căștii de spatele lui. Nu ne mișcăm. Vreme de secunde întregi. Secunde ce-mi stârnesc în stomac un gol plin ochi cu îndoială.

„Nu o poate face”, aud vocea interioară șoptindu-mi în ureche. „Oricât de viteaz s-ar crede, nu poate să-și adune suficient de mult curaj pentru a o face.”

Mă pregătesc să-i spun că e OK să renunțăm la idee, dar îmi înghit cuvintele imediat. Motorul prinde viață pe neașteptate în liniștea tenebroasă a serii, scoțând un urlet ascuțit și metalic, ce răsună pe toată strada cuprinsă de beznă. Farurile luminează acum o bună porțiune din asfalt. Inima îmi sare în gât, forțându-mă să-mi încheștez mai bine unghiile în geaca lui. Închid ochii, simțind legănarea lentă a motocicletei pe măsură ce tălpile lui Hex se desprind de asfalt. Ne balansăm puțin la început, apoi ne stabilizăm repede, pornind cu o viteză moderată pe strada pustie.

Curând, prindem și mai mult avânt, infiltrându-ne prin traficul ceva mai aglomerat de pe celelalte străzi. Ia câteva viraje simple și simt vântul cum șerpuiește pe lângă noi ca un bici.

Nu mă mișc. Cred că nici măcar nu pot să respir. Stau complet înțepenită în spatele lui, cu degetele deja imobile de la cât de strâns mă țin de trupul lui Hex. Ar trebui să mă calmez. Dacă mă vede că sunt mai agitată decât el, nu voi face decât să-i accentuez starea de neliniște.

Inspir. Expir.

Cutez în cele din urmă să deschid ochii.

Liniile de culoare ale orașului mișună în zig-zag pe lângă noi. Nu-mi pot da seama prea bine pe unde suntem, din cauza întunericului și a vitezei cu care înaintăm pe strada principală, însă nu mă pot gândi la prea multe lucruri momentan. Sunt copleșită de emoțiile ce-mi sfârtecă pântecul la fiecare înclinare a motocicletei. Vântul aspru mă gâdilă pe la glezne, iar sunetul asurzitor al motorului mă face incapabilă de a mai percepe și altceva în jurul meu.

N-aș putea spune ce simte Hex în acest moment. Cu toate că trecerea timpului ar trebui să-i facă treaba asta mai ușoară și mai suportabilă, cred că se dă o adevărată bătălie în inima lui în aceste clipe. Se simte în mișcările ezitante pe care le face uneori, ca și cum i-ar fi teamă să se lase în totalitate pradă plăcerii de a-și conduce motorul, și nu pot să-l învinuiesc pentru asta. Probabil și eu m-aș fi simțit la fel dacă cel pe care-l iubeam ar fi sfârșit în același mod, chiar sub ochii mei. Sau poate că nu. Niciodată nu poți ști ce e în sufletul unui om care a trecut printr-o experiență neplăcută, atât timp cât tu nu ai făcut-o. Poți doar să empatizezi, dar niciodată nu-i vei putea spune cu adevărat că... îl înțelegei.

N-am cum să-l ajut. Nu mai mult decât încerc deja să o fac. E ceva peste care trebuie să treacă de unul singur. O frică pe care trebuie cumva să o biruiască prin propriile puteri. Tot ce pot să fac este să mă țin strâns de el și să-i fiu alături din umbră.

Și să sper că... îi este suficient.

Nu știu cât timp ne plimbăm. Cert este că acum ne aflăm undeva printr-o zonă industrială, unde spațiul e destul de mare, iar drumul dă în autostrada ce face legătura cu orașul vecin. Lumina e ceva mai difuză aici, așa că pot doar dibui ce e prin jur.

Continui să mă țin strâns de Hex, simțindu-mi corpul acaparat de o oboseală ce-mi amortește oasele. Trebuie să recunosc, mă surprinde faptul că nu mi s-a dat până acum

stomacul peste cap. Au trecut mai bine de zece minute de când ne plimbăm și încă sunt bine. Sau, mă rog, mult mai bine decât ultima dată când mă urcasem la el în spate.

Ceva se schimbă.

Îmi ia mai puțin de o secundă pentru a-mi da seama de asta.

Motocicleta face o manevră bruscă, părând a fi pe punctul de a se destabiliza. Simțurile îmi intră în alertă. Inima îmi plonjează direct în stomac, făcându-se una cu el.

— Hex? Încerc să strig pentru a mă face auzită dincolo de zgomot, însă nu cred că reușesc, pentru că nu primesc niciun răspuns din partea lui.

Corpul îi devine în scurt timp rigid de-a binelea, cuprins apoi de un tremurat pe care i-l simt prin mâinile încheștate pe trunchiul lui. Încerc din nou să-i vorbesc și din nou este în zadar. Nu știu ce naiba are, dar corpul mi se umple de o adrenalină soră cu moartea.

Încet, ca un vapor ce stă pe punctul de a se scufunda, motocicleta își pierde din nou din stabilitate, apropiindu-se periculos de mult de asfaltul care parcă sfârâie sub roți. Mi se taie răsuflarea și pulsul mi se zbate acum ca o muscă prinsă în pânda unui păianjen.

Depășește la limită o mașină care circulă regulamentar, avântându-se tot mai mult în întunericul nopții. Accelerează pe neașteptate. Corpul mi se înclină cu groază pe spate, dar reușesc pe ultima sută de metri să mă prind mai bine de marginile gecii lui. Motocicleta începe să se miște fără control dintr-o parte în alta. Își pierde echilibrul, bălăngănindu-ne ca și cum am fi cuprinși de o tornadă și n-am avea scăpare.

Groaza îmi prinde în ghearele ei inima ce-mi bubuie ca o nebună.

— Hex, încetinește! Țip cât mă ține gâtul, simțind înțepăturile provocate de aerul rece direct în plămâni. Îmi strâng mai bine degetele în jurul stomacului său până când îi simt carnea cum îi tremură sub presiunea mea. Luăm o curbă

mult prea brusc. Ochii mi se închid de la sine, iar nodul din gât aproape că mă face să mă înec.

O secundă mai târziu, viteza motorului pare tăiată ca din topor, catapultându-ne pe amândoi în față. Un sunet strident de frână îmi țiuie în timpane. Oprirea e atât de neașteptată, încât motocicletă se înclină din nou pe o parte, azvârlindu-ne pe zăpada rece și alunecoasă de lângă autostradă.

Totul se oprește.

Pulsul meu.

Însăși realitatea.

Preț de câteva secunde, nu sunt conștientă de ceea ce se petrece cu trupul meu. Nu îndrăznesc să mă mișc. Să respir. Să deschid ochii.

Liniștea din jur mă trezește însă în scurt timp. Prea multă liniște.

Îmi duc cu greutate mâna la cască, ridicându-mi viziera. Mă forțez să deschid pleoapele, lăsându-mă orbită câteva clipe de luminozitatea zăpezii din jur. O mașină trece pe lângă noi, fără să oprească.

Un miros vag, ca de pârlit, îmi ajunge cu greu la nas din cauza căștii. Încerc să mă ridic, simțindu-mi capul complet amețit de la căzătură. Luminițe albastre continuă să-mi înceteșeze vederea. O durere ascuțită, ca un junghi, îmi săgetează soldul drept, trimițându-mi o arșiță cruntă până în degetele de la picioare. Îmi blochez un geamăt printre buze, devenind abia acum conștientă de șoaptele continue ce par să se audă undeva în fața mea.

Mă răsucesc pe o parte și îl găsesc pe Hex la vreo trei metri de mine. Zace în genunchi pe mormanul de zăpadă, chinându-i-se să-și dea jos casca pe care o izbește de pământul înghețat. Privirea îi e tulbure atunci când ochii lui mă fixează. Buzele îi tremură ușor. Și le deschide pentru a spune ceva, apoi le închide la loc, repetând gestul de vreo două ori.

În scurt timp, fața i se schimonosește de frică. Fruntea i se zbârcește sub cutele adânci săpate în piele, iar ochii i se umplu de o sclipire ce i se transformă în scurt timp în lacrimi. Mi se strânge stomacul când mă uit la el. Iar inima mi se frânge cu totul când îi percep cele câteva cuvinte pe care reușește să le scoată printre buzele tremurânde.

— Iartă-mă, Luna... Iartă-mă. Te rog, iartă-mă. N-am vrut... Incapabil să se mai uite la mine, își acoperă fața cu palmele. Șoaptele lui mi se lovesc de timpane ca niște înțepături de albină. Umerii încep să i se zguduie în lumina slabă a lunii.

E distrus.

E pur și simplu distrus în fața mea, iar eu nu îndrăznesc să mă mișc pentru că habar nu am ce-aș putea face în situația asta. Minte mea e goală. Nu mai simt nicio urmă din teama ce mușca mai devreme din mine. Sau din frustrarea și nervii de dinainte. Tot ce simt acum e o apăsare nefiresc de greoaie pe umeri, ca o plapumă de oțel ce mă ține culcată la pământ.

Hohotele lui tăcute continuă să se audă. Ochii mi se umplu, la rândul lor, de o peliculă subțire de umiditate. Strâng din pleoape, făcând lacrimile să dea înapoi și, scrâșnind cu putere din dinți, îndrăznesc să mă mișc din locul unde căzusem. Oasele îmi trosnesc, iar mușchii mi se revoltă, dar nu mă opresc. Nu mă opresc până când nu mă târăsc cu totul lângă el. Nu mă opresc până când nu-i cuprind capul cu mâinile mele, trăgându-l aproape de pieptul meu.

Îmi răsfir degetele prin părul lui aspru, sprijinindu-mi bărbia de creștetul său. Suspinele nu conțin, înmuindu-mă pe dinăuntru cu fiecare moment în care trupul îi tremură înfrânt lângă al meu. Se lasă moale în brațele mele.

Îl sărut cu blândețe pe cap, legănându-l aproape de mine.

— Șșșt, e OK, Hex. Sunt bine. A fost o greșeală, nimic mai mult. Continui să-l alin în brațele mele, lăsându-l să se exteriorizeze așa cum știe el mai bine și cum îi este de folos în situația asta. Genunchii îmi îngheață deasupra plapumei

răcoroase de umezeală, trimițându-mi șuvoaie înghețate spre zona bazinului, dar aleg să le ignor și să îndur, pentru că nu-mi vine să-l mișc din loc încă. Pare mult prea afectat de cele întâmplătoare pentru a mai putea reacționa în vreun fel, însă cel puțin corpul i s-a oprit cât de cât din spasmele în care părea prins.

— Sunt atât de distrus cu capul, Luna!

Vocea lui mă face să mă opresc din orice mișcare și să mă retrag câțiva centimetri, dar nu cât să mă desprind de el.

Cuvintele lui mă dor într-un fel, pentru că i-am văzut în seara asta disperarea din ochi și dorința de a fi în stare să-și depășească propriii demoni ce-l bântuie de atât timp. Faptul că totul s-a terminat prost și gândul că s-ar fi putut petrece foarte ușor o altă tragedie sub ochii lui cred că l-au doborât de tot, distrugându-i până și ultima fărâmbă de speranță pe care o mai păstrase în suflet.

Privesc dincolo de el, la orașul ce pâlpâie cu lumini orbitoare și aproape că pufnesc când îmi repet din nou în cap ultimele lui cuvinte.

— Cred că toți suntem un pic distruși cu capul, Hex. Nu ești singurul. Îl împing în lături, făcându-i capul să se clatine și-mi pun o palmă sub bărbia lui pentru a-l face să mă privească. Ochii îi sunt acum tulburi, plini de roșeață de la plâns. Clipește, parcă nevenindu-i să creadă că mă aflu în fața lui.

O mână îi urcă molcom peste fața mea, plimbându-o fără a mă atinge în vreun fel.

Ca și cum i-ar fi frică să o facă.

— Ești bine? Se chinuie să zâmbească, fiind asaltat de un nou val de plâns pe care încearcă cu tot dinadinsul să și-l suprime prin mușcarea buzelor.

Îi prind fără reținere mâna într-a mea, lipindu-i-o imediat de obrazul meu stâng. Schițez, la rândul meu, un zâmbet care să-l liniștească și îmi înclin capul sub atingerea lui caldă și cumpătată.

— Sunt bine, șoptesc aproape de fața lui, simțindu-i respirația contopindu-se cu a mea. Mergem acasă? De data asta fără prea mare viteză, bine?

Îmi mângâie pielea rece cu degetul mare, încercând parcă să se convingă că într-adevăr sunt teafără și nevătămată, apoi dă apatic din cap, trăgându-și nasul.

— Mergem acasă.

Mai stăm în poziția aceea minute bune înainte să ne ridicăm. Hex face primul pas, iar eu îl las să se ridice de unul singur, privindu-i în tăcere mișcările. Îl aud cum își trage nasul de câteva ori, ștergându-se cu mâneca gecii pe la ochi. Se întoarce cu spatele la mine, privindu-și bestia de metal prăbușită pe asfaltul plin de urme de roți. Profit de moment pentru a mă ridica, la rândul meu. Doamne, ce mă mai doare șoldul!

Decid să nu-mi las gemetele să-i ajungă la ureche, pentru a nu-l întrista mai mult decât e deja. Cu puțin noroc, se va dovedi că am doar o vânătaie urâtă, care va trece peste câteva zile.

Din fericire, motocicleta nu are altceva decât niște zgârieturi laterale, după cum observă și Hex atunci când îndrăznește, în cele din urmă, să se apropie de ea pentru a o examina cu atenție. Îl las câteva secunde să se holbeze la ea. Își mușcă obsesiv buza de jos, închizându-și și descleștându-și pumnii de câteva ori. Decid să-l las cu gândurile lui și culeg căștile împrăștiate în mormanul de zăpadă.

I-o întind pe a lui, dar nu reacționează imediat.

— Stai în fața mea de data asta, îmi spune la un moment dat, continuând să fixeze motorul.

— Poftim?

Să stau... cum?

Abia acum ochii i se opresc asupra mea. Sunt roșii și umflați de la plâns, dar mă privește acum cu o tărie pe care nu am mai văzut-o de mult sclipindu-i în pupile.

Inima îmi ratează o bătaie.

Îmi ia casca din mână, și-o pune pe cap și, dintr-o mișcare precisă, încalecă șaua cât ai clipi. Bate apoi cu palma de câteva ori pe spațiul liber din fața lui.

Mă încrunt confuză, ridicând circumspectă din sprânceană.

— Vrei să stau în fața ta, gen în fața... fața ta?

Grozav, nici eu nu știu ce zic aici!

— Da. În felul ăsta, în cazul în care se mai întâmplă ceva, voi putea să te protejez mai bine.

— Cum să mă protejezi? Pufnesc într-un răs puțin forțat. Nici măcar nu vei vedea drumul.

— Ești mai micuță decât mine. Își înclină capul într-o parte, ca și când mi-ar zice un lucru deja evident. Voi fi în regulă. Hopa sus! Bate din nou cu palma, iar eu simt cum inima îmi sare în gât odată cu acele lovituri.

Înghit în sec, așezându-mi casca pe cap și mă apropii încet de el. Măsor din privire bucata de metal, încercând să dibuiesc cum și pe unde ar trebui să urc ca să nu cad în nas. Dau să mă sprijin de partea frontală, însă palmele lui Hex se opresc pe șoldurile mele, făcându-mă să încremenesc.

Ochii ni se întâlnesc din nou. Se creează iarăși conexiunea aceea ciudată dintre noi. Cea care nu mă lasă deloc să privesc altundeva.

— Nu așa. Invers.

Invers.

Îi răsucesc cuvintele prin minte secunde bune, fără să primesc vreun rezultat din partea creierului.

Și cred că și el observă asta, pentru că degetele i se înfig mai bine în hainele mele, încercând să-mi atragă atenția. Abia reușesc să-mi suprim scâncetul pricinuit de durerea ce-mi arde tot șoldul.

— Cu fața la mine, vreau să spun.

Rămân cu gura căscată. La propriu. Cred că am înghițit și cei câțiva fulgi care încep acum să cadă.

— Ăăă, nu cred că...

Se mișcă atât de brusc, că nu reușesc să-i prevăd mișcarea. Măinile lui mă ridică ca pe un fulg de la sol, prop-tindu-mă cu fundul în șaua de sub el. Clipesc buimacă, auzindu-mi acum pulsul sfârâind în timpane.

Îmi face semn din cap să-mi trec unul dintre picioare de cealaltă parte a trunchiului său. Fac întocmai, chinuindu-mă puțin din cauza spațiului mult prea îngust.

— Pune-ți picioarele în jurul coapselor mele, mai mult îmi șoptește decât să-mi vorbească.

Mă înfior. Mă înfior și mă cutremur puțin. La naiba, chiar vrea să stăm în halul ăsta de lipiți unul de altul? Nu credeam că fix la asta se referea atunci când mi-a spus că vrea să stau în față. Mai văzusem prin liceu câteva cupluri care se avântau în asemenea poziții, dar niciodată nu m-am imaginat pe mine în locul lor. E ceva mult prea... intim în toată ipostaza asta. Ceva ce nu-ți permiți să faci chiar cu oricine.

Iar Hex vrea să facem asta. Acum. După micul nostru accident de mai devreme.

Ce naiba...

Sunt atât de zăpăcită, că abia reușesc să mă sprijin cu palmele de umerii lui. În alte circumstanțe, nu m-aș fi jenat să stau atât de aproape de el. Când eram mici, obișnuiam să facem și baie împreună, pentru numele lui Dumnezeu! Iar acum mă port ca o fetișcană care n-a mai fost atinsă în viața ei un băiat.

„Revino-ți odată!”

Fac așa cum mi-a sugerat, ignorându-mi bătaile alerte ale inimii. Îmi trec propriile pulpe peste ale lui, zbârlindu-mă toată atunci când își așază o mână peste curbura spatelui meu. Mă trage mai aproape de el, ajungând acum să stăm piept în piept. Cred că-i aud bătaile de inimă peste ale mele. Sau poate că e vorba doar de ale mele. Pulsul mi-o ia puțin razna, creându-mi o senzație bizară de adrenalină în corp,

fără ca măcar să fi pornit de pe loc. Zonele în care corpurile noastre se ating mă furnică.

Înghit în sec, îndrăznind să mă las puțin pe spate pentru a mă putea uita câteva clipe la el. Albastrul lucios al ochilor lui mă ia prin surprindere. Menținem contactul vizual câteva clipe ce mi se par cât o viață de om. Atenția îi cade apoi pe ceva din zona gâtului meu.

Își strecoară brațele printre trupurile noastre, simțindu-l cum îmi închide mai bine curelușa căștii.

— Ești pregătită?

Dau bezmetic din cap, cu toate că mintea mi-e focusată încă pe atingerile corpurilor noastre. Mă aplec spre el, eliminând și cei câțiva centimetri care ne mai despărțeau și mă lipesc cu totul de pieptul lui. Sunt atât de surescitată de poziția în care ne aflăm și de gândul că o vom lua iar din loc, încât uit și să respir. Uit până și de durerea de șold, ca să fiu mai precisă.

Palma lui îmi mai zăbovește câteva secunde pe spate, urcând și coborând cu o lentoare ce-mi ridică părul pe ceafă.

— O să fii în siguranță de data asta, Luna. Ai să vezi.

Nu-i răspund. Nici nu știu ce-aș putea să-i mai spun. Motorul răcnește în scurt timp în liniștea încremenită a nopții. Mă prind cu toate puterile de el, închizând ochii strâns. Ceva îmi spune că, dacă-i voi ține deschiși cât timp ne mișcăm, o să mi se întoarcă toate mâțele pe dos și-o să mă înec în propria vomă.

Nu e cea mai confortabilă poziție, dar nu mă gândesc prea mult la asta. Încerc, de altfel, să nu mă gândesc deloc la mine pe parcursul minutelor care se scurg pe lângă noi.

Asta e seara lui. E încercarea lui de se lupta cu propriii demoni.

Îmi apar în spatele pleoapelor imaginile de mai devreme, cu el înghenunchiat și plângând, motiv pentru care îmi încheștez degetele de spatele lui.

Aș vrea să-i dau cumva curajul de care știu că are nevoie. Pentru că-l înțeleg. Îl înțeleg mai bine decât mi-ar plăcea să o fac. Știu cum e să duci bătălii de unul singur și cum e să le pierzi tocmai când ai impresia că le vei birui. Așa e și cu depresia. Știu că n-ar trebui să compar cele două situații, dar, în mare, în ambele cazuri, te simți neputincios și singur. În ambele cazuri, te simți de parcă totul e împotriva ta. Chiar dacă Hex m-a rănit în seara asta, trebuie să-mi amintesc că el habar n-are cu ce mă confrunt eu. Că nu știe cum îmi funcționează mie creierul. Cât de mult răsuțește totul pe absolut toate părțile și cum îmi creez probleme chiar și acolo unde nu există de fapt. Nu e vina lui că am o gândire atât de defectuoasă. Nu e vina nimănui, de altfel.

Deși viteza e una mai redusă, simt totuși șuieratul vântului ca o lovitură de bici pe lângă noi. Dacă n-am sta atât de aproape, mai mult ca sigur aș degera cu totul, la cât de aspru e gerul de afară. Nu simt însă niciun pic de răcoare. Corpul lui e cald, în ciuda hainelor reci, iar eu mă simt ca o torță aprinsă pe interior. Nu credeam că va veni o zi în care să-mi doresc să nu mai stau atât de lipită de el.

Doamne, chiar mi-am pierdut mințile, asta-i clar!

Strada pe care ne aflăm e pustie atunci când motorul încetează să mai huruie. Deși ne-am oprit de câteva secunde bune, îmi vine greu să mă mișc din poziția în care am rămas blocată. Nu știu dacă e neapărat din cauza rușinii sau e vorba de cu totul altceva.

Hex se foiește puțin lângă mine, potrivindu-și mai bine tălpile pe asfalt. Palmele lui își croiesc din nou drum spre spatele meu. Mă cuprinde, la rândul lui, într-o îmbrățișare strânsă, ce ne face piepturile să se ciocnească și mai mult între ele.

Fie îmi bate inima de-a dreptul nebunește, fie i-o pot simți pe a lui chiar și prin straturile de haine ce ne separă.

Bubuie cu o rapiditate amețitoare.

— Mulțumesc!

La început am impresia că nu-i aud șoapta. Că mi se pare. Dar apoi o spune din nou, cu o voce și mai vlăguită, și nu mai există loc de alte interpretări.

Chiar dacă nu ne putem vedea din pricina poziției în care stăm, îi simt emoțiile ce-i gâtuie glasul. Strânsoarea lui devine acum de-a dreptul sufocantă, dar nu mă retrag și nici nu-i spun să-mi dea drumul.

În schimb, mă agăț și mai mult de el, ca și cum i-aș da de înțeles că l-am auzit.

Că l-am înțeles.

Că nu are de ce să-mi mulțumească.

Și rămânem așa o vreme pe care nu reușesc s-o măsoar în minute.

Agățați unul de altul.

În fond, fiecare dintre noi are nevoie la un moment dat de o altă persoană de care să se prindă atunci când valurile în care se scaldă devin prea tulburi.

Capitolul 28

HEX ☹

*There was a time we'd stay all night
Best friends, yeah, talking til the daylight
Took the joys alongside the pain
With not much to lose but so much to gain.*

The Script – ***Before the worst***

Existau zile în care mă uitam la tata și mă întrebam oare de ce s-a ajuns în situația în care eram atunci?

A fost întotdeauna un om după care mă ghidam, spre care aspiram și care a reprezentat pentru mulți ani de când mă născusem un exemplu de om bun și iubitor, care ținea la familia sa mai mult decât la propria persoană.

Apoi, ca la o bătaie din palme, norii întunecați s-au abătut asupra lui și au absorbit odată cu furtuna ce se dezlănțuise deasupra lui întreaga energie și fericire pe care le emana cu atâta încredere.

Dintr-un om vesel și mereu dornic de a-i ajuta pe ceilalți, a devenit ursuz și mereu cu o încruntătură adâncă înfiptă pe frunte, ca și cum fața i-ar fi fost incapabilă să mai schițeze și altceva în afara acelei veșnice grimase care ne urmărea la tot pasul.

Dintr-un soț iubitor și atent la dorințele mamei, s-a transformat într-un străin în preajma ei, ca și cum ar fi divorțat, dar ar fi fost imposibil să se despartă unul de celălalt cu adevărat. Nu o mai privea pe mama cu aceeași dragoste cu care eram obișnuit, nu-i mai zâmbea și nici n-o

mai săruta pe frunte așa cum obișnuia de fiecare dată când venea acasă de la serviciu.

Dintr-un tată protector și puternic, a devenit mai mereu absent din viața mea, ca o fantasmă ce-și făcea din când în când prezența pentru a vedea dacă mai trăiesc, fără a-l preocupa însă prea tare dacă mă simțeam bine sau aveam nevoie de el în zilele în care mi se părea că sunt un nimic în lumea aceea mare și îngrozitoare.

Era el, și totuși un alt el.

Un el a cărui inimă a murit în noaptea în care mama eșuase în a-i aduce pe lume cea mai de preț comoară pe care o așteptase atât timp.

Pe sora mea mai mică.

S-a întâmplat când aveam cu puțin peste șapte ani.

Ai mei erau în extaz la gândul că vom avea un nou membru al familiei, cu atât mai mult cu cât mama aștepta o fetiță care avea să ne lumineze zilele și să-i facă cei mai împliniți părinți din lume. Mama era fericită, iar eu abia așteptam să se nască pentru a o prinde de mână și a-i promite că o să am grijă de ea pentru tot restul zilelor mele.

Însă cel mai entuziasmat de venirea pe lume a Avei – așa cum plănuiau să o boteze – era tata. Mereu visase să-și întregască familia cu o fetiță pe care avea să o iubească ca pe ochii din cap.

Mereu obișnuia să-mi povestească cum voia să o învețe să pășească pentru prima dată pe pământ sau cum se gândea să-i construim în grădina din spate o căsuță pentru păpuși, ca să cunoască adevărata copilărie, care consta în ceva mai mult decât niște simple telefoane și calculatoare. Și nu m-am simțit nici măcar pentru o secundă gelos. O voiam pe Ava în viața mea, la fel cum obișnuiam să tânjesc în trecut după diferite jocuri video sau teniși noi.

Trebuia să fim cei mai fericiți oameni din lume, însă destinul n-a vrut ca iluziile frumoase din capul tatei să devină realitate.

Cu câteva săptămâni înainte de data la care mama trebuia să nască au survenit niște complicații care au forțat-o să se prezinte la spital cu o hemoragie cumplită și niște țipete de durere care aveau să-mi bântuie nopțile mult timp de atunci încolo. Doctorii au fost nevoiți să o bage direct în sala de operație, pentru că sângerarea fusese atât de gravă, încât s-a exclus din start ideea de a mai putea naște pe cale naturală.

Tata și cum mine am așteptat în fața salonului mai bine de trei ore, strângându-ne în brațe și rugându-ne ca totul să decurgă bine și să ne vedem cât mai curând persoanele dragi de dincolo de ușă.

Totul s-a clătinat însă în jurul nostru atunci când doctorul a dat buzna pe ușa sălii, cu mânușile pline de sânge și cu o expresie greu de uitat.

Era frică și panică, ceva ce văzusem atunci pentru prima dată de când mă știam.

Apoi, printre lungi și chinuitoare propoziții încărcate de termeni greoi, o simplă întrebare am reușit să mai înțeleg din monologul acelui doctor care trebuia să ne ajute pe toți:

Femeia sau copila?

Eram prea mic să înțeleg la ce se referea, însă tata știa. S-a prăbușit fără puteri pe scaunul din spatele lui, cu privirea goală, ațintită spre bocancii uzați din picioarele sale. Respira greoi, aproape deloc, în timp ce doctorul continua să-i pună aceeași întrebare din nou, și din nou, și din nou, până când vocea tatei a umplut tot coridorul într-o avalanșă de răceală.

I-am putut simți durerea sfâșietoare din glas atunci când a început să repete la nesfârșit aceleași cuvinte, aducându-mi lacrimi în colțul ochilor și tremurat de mâini.

Domnul în halat alb, improșcat de roșeață, a dispărut în spatele ușii de metal, lăsându-mă singur cu tata, care își

prinsese capul între palme, bolborosind parcă cuprins de spasme.

„Salvați-mi soția, salvați-mi soția, salvați-mi so...”

Îmi pare atât de rău, Ava...

Tati n-a vrut să-ți facă asta, fetița mea scumpă...”

Iar atunci, exact în secunda în care lacrima i s-a scurs de pe obraz pe podeaua de la picioarele noastre, mi-am dat seama că tata nu avea să mai fie niciodată la fel.

Paradisul din mintea lui tocmai i se spulberase la picioare asemenea unui fluture ce se dizolvă și se stinge în lumina slabă a dimineții.

Calm, resemnat și... pentru totdeauna.

Nu știam de ce-mi aminteam acel lucru după atât timp.

Probabil pentru că țipetele tatei s-au făcut auzite tocmai din stradă. M-am simțit brusc stânjenit în prezența lui Drako, cu toate că nu arăta niciun fel de disconfort. Probabil pentru a nu mă supăra pe mine și mai tare, ceea ce am apreciat în acel moment. Ultimul lucru de care aveam nevoie atunci când tata o lua razna din cauza băuturii era să fiu privit cu milă sau compasiune.

Uram monstrul în care se transformase, dar, mai mult decât orice altceva, uram faptul că nu aveam să reușesc niciodată să-l readuc pe drumul cel bun.

— Ți-ai luat tot? l-am întrebat în timp ce acesta urca la volanul mașinii sale.

— Cred că da. A tras în jos geamul lateral, făcându-mă să mă aplec pentru a mă sprijini cu palmele de rama acestuia.

— Poate data viitoare stai mai mult pe aici.

— Sau ai putea să vii tu data viitoare, a rânjit cu subînțeles. Să-mi spui dacă ai de gând să treci prin Montana. E plictisitor ca naiba pe acolo.

— Găsește-ți și tu vreo puicuță cu care să-ți faci de cap și-ai să vezi cum scapi de plictiseală. Sau, și mai bine, bagă-te odată pe fata aia după care tot îți curg ochii. Fetele cumînți sunt... altceva.

L-am bătut amical pe umăr, destul de sugestiv, de altfel. A dat ochii peste cap, răsucind cheia în contact. Motorul a răcnit câteva secunde mai târziu.

M-am retras cât să-l las să scoată mașina de pe aleea din fața garajului și mi-am băgat palmele în buzunarul blugilor, privindu-l pentru ultima dată. Avea să-mi lipsească... Poate că nu locuiam în același oraș, la naiba, nu locuiam nici măcar în același stat, dar Drako îmi era un prieten drag, pentru care aș fi fost în stare de multe. Așa cum știu că și el ar fi fost, dacă era vorba de mine.

Și-a ațintit din nou ochii asupra mea, punându-și în același timp ochelarii fumurii pe nas.

— Vezi să nu ți se urce Sunday prea mult la cap, amice!

A fost rândul meu să dau ochii peste cap. Nu i-am băgat în seamă comentariul sau greșeala – dinadins, de altfel – pe care o făcea când venea vorba de prenumele lui Sunny. Eram sătul cumva de pisălogeala lui de doi bani.

Am dat din cap în semn de salut și rămas-bun. Mașina lui a virat la stânga pentru a se îndepărta pe strada lipsită de trafic. Fumul eșapamentului continua să lase dâre înalte în urma roților din spate și, pe măsură ce se îndepărta, mi-am dat seama cât de bine mi-a priit șederea lui aici zilele astea.

„Ne vom revedea noi cândva, dracule”, mi-am spus în gând, întorcându-mă fără niciun chef spre casa unde părea că spiritele se mai domoliseră puțin.

— Hex, gata pe ziua de azi! strigă Bill de undeva din fața mea, forțându-mă să apuc cu mâinile de marginea

caroseriei pentru a mă trage de sub mașina pe care o verific pentru ultima oară.

Îmi întinde un braț să mă ajute să mă ridic și înclin scurt din cap în semn de mulțumire.

Îmi smulg cârpa plină de vaselină de la brâu salopetei, ștergându-mi palmele de câteva ori pentru a îndepărta urmele de ulei de motor și-l privesc pe Bill cum o sărută apăsând pe Diana pe frunte, șoptindu-i la ureche ceva ce o face să se îmbujoreze. Soția lui chicotește rușinată, trântind ușa în urma ei atunci când părăsește garajul, o clipă mai târziu.

— Ți place s-o zăpăcești pe săraca femeie?

— Diane îi place când mai inițiem joculețe între noi. Ridică din umeri, spijinindu-se cu fundul de marginea unui suport de unelte. Ne face relația mai... interesantă. O să-ți dai și tu seama de asta când vei găsi persoana potrivită, vulpoiule!

Îi arunc o căutătură curioasă, frecându-mi buzele între ele pentru a le înmuia și a nu le mai simți atât de aspre din cauza frigului.

Deși am trecut de mijlocul lui februarie și vom intra peste mai puțin de două săptămâni în prima lună de primăvară, temperaturile nu vor nicicum să crească, spre marea mea nemulțumire. O să mă îmbăt de fericire atunci când vom scăpa de afurisenia asta de zăpadă murdară și îmbibată de apă. Mi-am stricat deja o pereche de bocanci din cauza ei de când m-am întors aici. Și nu mustesc de bani pentru a-mi cumpăra mereu alții.

Mă așez la câțiva centimetri distanță de el, trecându-mi pentru ultima dată bucata de material murdar peste degetele pe jumătate curățate. Privirea îmi cade undeva pe podeaua garajului, fără a căuta ceva anume.

Nici eu nu știu sigur la ce mă gândesc momentan, dar sunt conștient că are de-a face cu ultimele cuvinte rostite de

Bill. Motiv pentru care îmi dau drumul la gură înainte de a mai despica în patru lucrurile ce mi se învârt prin cap.

— Crezi că e timpul să trec peste?

Bill întoarce cu lentoare capul spre mine, fixându-mă cu aceeași expresie pe care o are atunci când muncește și se concentrează la ce face.

Îmi menține captivă atenția, fără a-mi lăsa vreo șansă de a rupe contactul vizual. Îl văd cu coada ochiului cum își trece gânditor vârful limbii peste fiecare buză în parte, făcându-se mai comod pe suportul din spatele nostru.

— Dacă te referi la Sunny, nu există o perioadă impusă care să-ți dicteze noile relații, Hex. Fiecare trece în ritmul lui peste o relație eșuată. Însă s-au scurs aproape doi ani; cred că meriți ceva bun în viața ta și n-ar trebui să te simți prost dacă îți dorești așa ceva. Doar n-o să stai toată viața singur din cauza ei, nu? Ridică din sprânceană. Ești tânăr, profită de anii ăștia cât încă îi mai ai.

— Presupun că ai dreptate. Îmi frec de câteva ori ceafa, simțind oarecum lipsa pletelor cu care ajunseseam să mă obișnuiesc după atât timp de stat cu ele.

Acum, tot ce a rămas în urmă este o linie dreaptă și fină de păr la baza gâtului, ce-mi amintește oarecum de militarii care se tund scurt pentru a părea mai duri. Regret într-o oarecare măsură decizia luată într-un moment de nepăsare totală. Nu fusesem sută la sută convins că vreau să fac asta și cred că nici acum nu sunt.

A trebuit însă să scap de lungimea aia. Îmi amintea constant în cine mă transformasem după moartea lui Sunny și cum nu mai voiam vreodată să ajung.

— Ce-ai face însă dacă ai începe să te simți... ciudat în preajma unei persoane cu care erai atât de apropiat înainte? Nu știu de ce întreb una ca asta și ceva îmi spune că nici Bill nu înțelege prea bine la ce mă refer, după privirea confuză pe care mi-o aruncă.

— Ciudat în sensul de activare a hormonilor și dorința de a face sex cu ea sau ciudat în sensul de... gângănii în stomac?

— Ambele? Mă încrunt. Habar n-am, OK? E ceva acolo care mă sâcăie și nu prea știu cum să mă comport față de ea.

Bill mă observă îndelung, făcând secunde să pară ore nesfârșite și chinuitoare.

Încep să regret că am deschis un subiect atât de stânjenitor cu el. Îmi vine să-mi fut una peste gură.

— O cunosc? Schițează un mic rânet în colțul gurii și am nevoie de toate puterile pentru a nu da bir cu fugiții cât încă mai pot.

Rămân însă pe loc, strângând mai bine între degete marginea suportului pe care stau cu fundul. Îmi încleștez de câteva ori dinții pentru a încerca să găsesc un răspuns cât mai logic. Nu-l găsesc, așa că oftez în scurt timp, simțindu-mă deja obosit să mai învârt mâța de coadă.

— E vorba de Luna.

Buzele i se întredeschid, formând un cerc de uimire, ca mai apoi să le închidă la loc și să dea apatic din cap, ca și cum ar reflecta asupra celor auzite.

Îl aud cum înghite în sec, ridicându-și ochii pentru a-i întâlni pe ai mei.

— Înțeleg acum. Ți-e teamă că e greșit să începi să simți ceva pentru sora fostei tale iubite. Ceea ce ar fi de înțeles, dacă am trăi încă în epoca de piatră.

Îmi arcuiesc oarecum sictirit sprânceana, iar el își înclină corpul spre mine, împreunându-și brațele la piept.

— Suntem în secolul douăș'unu, Hex. Nimeni nu mai dă doi bani pe gândirea asta. Și, nu știu dacă ți-ai dat seama, dar în liceu m-am tăvălit de câteva ori cu cea mai apropiată verișoară a Dianei, vreme de câteva luni. Crezi că asta m-a împiedicat să mă îndrăgostesc nebunește de Diana? Pe naiba că nu! Ți se aprind călcâiele așa cum vor creierul și

inima ta, amice. La dracu'! Alții practică incestul și tu vii să-mi spui că te simți aiurea pentru că ai impresia că începi să nutrești sentimente față de Luna. Care, fie vorba între noi, e o tipă super mișto. Cam bătaioasă ce-i drept, dar cred că ați face o pereche destul de interesantă. Fie asta, fie te voi vedea din două în două săptămâni cu ochii umflați de vânătași. Izbucnește în râs.

Îmi dau ochii peste cap, aruncându-i cârpa murdară direct în față, peste nas. Îl aud cum înjură de câțiva sfinți, strâmbându-se apoi urât la mine.

Bombăne când simte duhoarea ce iese din materialul uleios.

— Ai meritat-o, spun nonșalant. Dar oricum, nu cred că Luna gândește la fel ca mine.

— Ai întrebat-o și ți-a dat cu flit?

— Am încercat s-o sărut și mi-a dat cu flit, recunosc fără pic de rușine, cu toate c-ar trebui să mă înec cu ea.

O clipă mai târziu, mă trezesc cu aceeași cârpă jengoasă peste față. Unul dintre colțuri îmi intră printre buzele întredeschise. Scuipe repede, schimonosindu-mă de dezgust și-i arunc lui Bill una dintre expresiile mele cele mai fioroase.

Fața lui pare pe jumătate serioasă, pe jumătate amuzată.

— Există ceva ce se numește consimțământ, Hex. Obține-l prima dată, înainte să pui mâna pe vreo fată!

— Știu, OK? Ridic vocea la el, oarecum enervat. M-am panicat și n-am mai știut ce fac.

Nu vreau să-mi amintesc despre acea întâmplare din mașina mea, când am încercat să o sărut pe Luna fără aprobarea ei, făcând-o să fugă de mine ca de dracu' în persoană.

M-am simțit ca un rahat cu ochi pe tot parcursul drumului spre casă, atât de josnic și de bulversat, încât nu știu cum de-am reușit să conduc blestemăția aia de mașină fără să fac naibii vreun accident sau ceva. Agitația din mine

îmi făcuse degetele să tremure pe volan și inima să-mi bubuie în piept ca și cum ar fi fost gata să se elibereze din închisoarea coastelor și să plece de nebună, cât mai departe de mine.

Îmi fusese teamă pentru ceea ce ar fi putut gândi Luna în acele momente, însă nici eu nu întrebasesm nimic și nici nu știu dacă aş mai putea deschide vreodată subiectul ăsta cu ea.

Luna mi-a demonstrat clar prin acel refuz că nu poate concepe să existe ceva între noi, și n-am de gând să insist, făcând-o să se sperie și mai tare de mine. Cu atât mai mult cu cât, în urmă cu câteva zile, am provocat acel accident de motor în care am văzut negru în fața ochilor când am zărit-o nemișcată pe mormanul de zăpadă. Nu știu ce anume s-a petrecut cu mine în acele clipe. Acum eram bine și mă simțeam în largul meu cu Luna, care stătea lipită de mine și, în secunda următoare, totul se năruia în jurul meu, amintindu-mi fără să vreau de întâmplarea fatidică de acum doi ani.

Trăisem momentul la o intensitate macabră. Mirosul de combustibil ce se scursese pe asfalt odată cu fumul cald și înecăcios de arsură. Sunetul ca de bâzâit al motorului ce murea încetul cu încetul în liniștea nopții, odată cu suflul alert al vântului care ne șfichiuia corpurile. Senzația de greață în stomac și de foc mistuitor în tot corpul din cauza durerii ce-mi paralizase mușchii și articulațiile, lăsându-mă să zac abia conștient pe asfaltul umed și cald de sub mine. Mirosul aproape insuportabil de sânge proaspăt care mustea în jurul meu ca și cum aş fi fost în mijlocul unei băi de roșeață și m-aș fi înecat în el, chinuindu-mă să-l scuip afară.

Și apoi ea. Cu aceiași ochi larg deschiși care mă tot bântuie de câteva seri, amintindu-mi, pentru a nu știu câta oară, că își dăduse ultima suflare exact în momentul în care apucase să mai privească spre mine pentru ultima dată.

Implorându-mă, cerându-mi parcă îndurare pentru modul mai mult decât odios în care corpul i se strivise între fiarele de metal.

Nu mai știusem să țin coarnele în linie dreaptă și, fără să-mi dai seama cum sau prin ce mijloc diavolesc, reușisem să evit impactul în ultimul moment, catapultându-ne pe zăpadă pentru a scăpa doar cu câteva zgârieturi. Luna nu mi-a reproșat nicio secundă acel accident, ba chiar ne-am apropiat în zilele care au urmat, însă știu că, în sinea ei, fusese împietrită de frică și că nu va uita prea repede cele întâmplate.

Iar eu n-am să-mi iert niciodată neglijența de care dădusem dovadă. Orice ar spune Luna în apărarea mea.

Și totuși... mintea nici acum nu reușește să mi se deconecteze de acel sărut din club. Încep mereu să-mi spun că n-ar trebui să fac din tânțar armăsar. Că n-a fost mare brânză. Că Luna nici măcar nu-și amintește acel incident. Mi-a rămas însă întipărit pe creier. Imprimat pe buze. N-ar trebui să existe niciun motiv pentru care să fiu atât de obsedat de acel moment, dar nu-i ca și cum pot controla așa ceva.

Uneori, mintea parcă îmi joacă feste, imaginându-mi-o pe Luna la fel de afectată ca mine. Îmi pot da seama că există anumite clipe în care apropierea dintre noi pare să o dea peste cap. Se încordează și începe să se bâlbâie din când în când, ba chiar am zărit-o roșind de vreo două ori.

Niciodată nu ni s-a mai întâmplat așa ceva. Ne cunoaștem de atâția ani și nicicând nu ne-am simțit atât de agitați unul în preajma celuilalt.

Și nu știu dacă ar trebui sau nu să iau asta ca pe un semn negativ.

Lângă mine, Bill oftează lung și se apleacă cât să mă bată de câteva ori cu palma peste umărul drept. Expresia feței i se mai îmblânzește, iar ochii îi devin brusc senini.

— Îmi amintești de mine în tinerețe. Nici pe mine nu mă ducea capul la prea multe. Dar ar trebui să vorbești cu ea despre asta, orice ar însemna... asta. Dacă am învățat ceva de când sunt cu Diana, este faptul că o bună comunicare te poate scuti de multe rahaturi, Hex.

Mă uit pieziș la el, cu o urmă de șicanare pe față.

— Ești sigur că stau de vorbă cu același Bill care-și călărea clientele în garajul ăsta, acum câțiva ani?

— Nu mă provoca să-ți dau una-n ficat, vulpoi bătrân! rânjește el mișelește, făcându-mă să dau ochii peste cap.

Suntem întrerupți însă din discuție de câteva bocănituri repezite în metalul din fața garajului, care ne fac pe amândoi să înălțăm privirile în același timp.

Ochii mi se măresc la vederea Lunei, iar inima ratează, într-un mod ciudat, o bătaie.

Mă încrunt confuz spre ea, neînțelegând ce poate să caute aici. Nu stabiliserăm să ne vedem. Cu atât mai puțin în locul ăsta.

— Că tot vorbeam de vulpița ta, murmură Bill de lângă mine pe un ton scăzut, pentru a nu fi auzit de ea. Mă înghiontește în braț, hohotind discret pe seama mea.

Îi ignor privirea cu subînțeles, depărtându-mă de lângă el pentru a mă apropia de Luna. Chiar și de la câțiva pași distanță, tot reușesc să-i observ atitudinea cumva încordată. Se mișcă nelalocul ei de pe un picior pe altul, plimbându-și ochii prin încăpere.

Mă opresc la vreo doi pași de ea. Abia acum se uită la mine. Schițează o tentativă de zâmbet în colțul gurii.

— Ce faci aici?

— Ne-a dat mesaj Vanessa să ne invite la ea în seara asta. Presupun că nu l-ai văzut.

Clatin din cap. Nu obișnuiesc să stau pe telefon când muncesc. Oricum n-aș avea cine știe ce să fac pe el non-stop.

— Bun. Își îndeasă mai adânc mâinile în buzunarele paltonului. Eram în trecere pe aici și am zis să vin să te iau. Dacă vrei să mergi, evident.

Nu reacționez la început. Ochii îmi cad apoi pe vestimentația mea. Deși mă pot descotorosi cu ușurință de salopeta de lucru a lui Bill, nu cred c-aș avea cum să-mi maschez urmele de transpirație de pe piele sau mirosul încă persistent de ulei de motor ori vaselină. La cum o știu pe Vanessa, m-ar trânti ea însăși în piscină numai ca să nu-i împânzesc toată vila cu o asemenea duhoare.

— Haide! Bate din picior impacientată. Te freci cu niște zăpadă pe drum și nu mai puți.

— Put? întreb cu jumătate de gură, înfrânându-mi tentația de a-mi mirosi corpul.

Zâmbește cu șiretenie, ridicând sugestiv din sprâncene.

— Izbucnește apoi în râs când îmi vede expresia de dezgust ce mi se oglindește, probabil, pe chip.

Ridică din umeri.

— Habar n-am. Am nasul înfundat. Dar sigur la asta te gândeai, după fața pe care ai făcut-o.

O las să se amuze pe seama mea, rugând-o să aștepte câteva minute până mă schimb de haine. Când mă întorc la ea, trei minute mai târziu, o găsesc tot acolo unde o lăsasem, doar că acum stă de vorbă cu Bill, iar discuția lor pare a naibii de animată, după felul în care râd amândoi.

— Ce-i așa amuzant? îi întreb atunci când ajung lângă ei, chinuindu-mă să-mi trag fermoarul gecii până sus, la gât.

— Nimic, mă bate Bill pe umăr. Pălăvrăgeam și eu cu prietena ta. Îmi aruncă o otheadă ciudată. Una pe care n-o înțeleg și, sincer, venind din partea lui, nici nu cred c-aș vrea.

Se salută reciproc, iar Bill își ia tălpășița.

Mă întorc spre Luna, privind-o curios.

— Sper că nu ți-a zis nimic deplasat, mormăi, luând-o împreună la pas.

Se înserează deja, iar străzile sunt pline de oameni care fie își curăță aleile din fața magazinelor, fie se plimbă, în lumina vișinie a apusului.

— Mm, nu știu ce înțelegi tu prin deplasat, dar am vorbit doar banalități. Ah, și mi-a zis să am grijă de tine. Orice ar însemna... asta.

Mă împiedic de un strat mai gros de zăpadă de pe asfalt, dezechilibrându-mă puțin. Luna mă prinde de cot, ajutându-mă să mă țin pe picioare.

— Ai grijă pe unde calci, îmi spune printre chicote.

Îmi înghit câteva înjurături, atât la adresa picioarelor mele stângi, cât și a țăcănitului de Bill. Să-mi amintesc să nu-i las vreodată singuri pe cei doi, altfel va fi vai de capul meu.

— Sunt bine, mersi, mormăi cu jumătate de gură. Și nu-l băga în seamă pe Bill. Vorbește gura fără el.

Mă privește într-un mod curios. Nu mă uit fix la ea, dar îi simt ochii sfredelindu-mi profilul.

Îmi dreg glasul, încercând să schimb subiectul pentru a scăpa de jena asta.

— Cred că trebuie să luăm un autobuz sau ceva. Tata a plecat de dimineață cu mașina, deci n-am cum să te duc.

— E în regulă. Scutură din cap, privind drept înainte și lovind pe alocuri cu bocancii în cocloașele de zăpadă formate pe asfalt. Putem merge și pe jos dacă nu ești prea obosit. Nu e atât de frig afară.

De fapt, e al naibii de frig, dar nu vreau să o necăjesc, așa că-mi înghit văicărelile. A trecut ceva timp de când nu ne-am mai plimbat împreună. Sau de când nu ne-am mai bucurat, pur și simplu, de prezența celuilalt.

În trecut, eram de nedespărțit. Făceam totul împreună, iar zilele păreau nefiresc de scurte în prezența ei. Mă făcea să uit până și de neplăcerile de acasă, iar pentru mine asta cântărea enorm. Și cu ceilalți din gașcă mă înțelegeam, dar eu și Luna avuseserăm de la bun început o relație mai... altfel. Aveam propria noastră lume. Propriul nostru mijloc de a ne vorbi chiar și atunci când buzele rămâneau lipite. După ce m-am cuplat cu sora ei, timpul pe care îl petreceam împreună s-a redus considerabil.

Îmi dau acum seama că mi-a lipsit asta. Noi.

Mi-a lipsit ea.

— Ești bine? Întreb la un moment dat. Pari cam tăcută.

Se ferește de niște puștani care aleargă în goană pe lângă ea și-și afundă mai bine nasul în fularul înfășurat în jurul gâtului.

— Mama vrea să luăm cina cu Edna și ai săi weekendul ăsta. Chiar n-am chef să-i suport moaca lui Sebah ore în șir. O să-mi plesnească capul!

— Atunci nu sta. Vrei să te fur vreo trei-patru ore, pentru a scăpa de ei? Obişnuiam să fur mărunțiș când eram mic. Cred că mă descurc și cu tine. Rânjesc în colțul gurii, smulgându-i un chicot.

— Amuzant! Dar nu, mulțumesc. N-am mai dat ochii cu Sebah de când cu treaba cu închisoarea. Sunt puțin curioasă dacă i s-au mai dezumflat ochii, râde ca pentru sine.

— Merita s-o pățească mult mai rău pentru ce ți-a făcut... bolborosesc pe un ton scăzut, încercând să nu mă enervez la gândul că nenorocitul fusese în stare să încerce să-și abuzeze propria verișoară.

Cât de bolnav mintal să fii ca să faci așa ceva?

— Da. Ce pot spune? Mă înghiontește dintr-o parte. Sunt... irezistibilă pentru rasa masculină! O zbughește apoi în față, înainte să mai apuc să-i descifrez expresia facială.

Ceea ce mă irită oarecum la ea, pentru că nu trebuie să mă străduiesc prea mult ca să-mi dau seama că a fost doar o încercare eșuată de a mai destinde atmosfera. Așa face de fiecare dată. Ca și cum ar fi propriul ei mecanism de apărare, cu ajutorul căruia încearcă să facă față situației. Nimeni nu ar putea fi OK după o asemenea experiență, iar Luna n-are cum să fie excepția de la regulă.

Măcar atât o cunosc și eu.

O las însă în pace și nu mai insist, ca nu cumva să se simtă prost dacă aș forța-o să vorbească despre ceva ce nu-i face plăcere. Totuși, nu pot să nu mă gândesc cât de mult aș vrea să-i mai bușesc măcar o dată – pentru început – moaca ticălosului de Venom, care parcă a intrat în pământ de mai bine de două săptămâni. M-am tot interesat zilele astea de el, dar nimeni nu știa nimic. Ar fi trebuit să-i cer socoteală în seara aia pentru pericolul în care a pus-o pe Luna. Poate c-ar fi trebuit să-i atrag Lunei atenția cu privire la el, dar ea nu e nici pe departe genul ăla de fată care să accepte asemenea sfaturi, pentru că e ca și când i-ai spune că nu-și poate purta singură de grijă. Atât de înversunată e împotriva acestor lucruri.

Va trebui să mă ocup eu singur de el. Cumva. Nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla dacă Luna nu ar fi știut atunci să se apere cum trebuie.

În niciun caz nu-l voi lăsa pe nenorocitul ăla să o pună în și mai mare pericol prin simpla lui prezență.

Abia acum constat că în stânga mea nu mai e nimeni. Mă uit în jur, dar Luna nu se zărește nicăieri. Mă încrunt, mijind ochii în căutarea ei. Mi se ia o piatră de pe inimă când o zăresc – naiba știe cum de-a ajuns acolo – în dreptul unui iaz ce pare înghețat. Îmi face cu mâna să merg acolo, apoi își îndreaptă iar atenția spre gheața ce ocupă mai bine de douăzeci de metri lungime și lățime. O văd cum bate de câteva ori cu vârful bocancului în suprafața sticloasă, testând grosimea acesteia. Mai face asta vreo două secunde,

după care, pe neașteptate, se avântă cu ambele picioare înainte.

Inima îmi sare în piept și un fior rece mă pătrunde pe la spate, coborându-mi pe șira spinării.

Aproape că nu-mi dau seama când pornesc grăbit pe urmele ei.

— Ești tăcănită la cap? întreb cu încordare în voce, grăbindu-mă să ajung lângă mal. Mă opresc exact unde începe ghețușul, scrâșnind din dinți la gândul că există toate șansele din lume să se crape sub greutatea mea.

— Luna, întoarce-te aici, nebuno fără toate țiglele pe casă!

Râde amuzată, răsucindu-se pe glezne pentru a se târî spre locul în care zac împietrit. Gheața îi pâraie sub tălpi și nu pot să nu-mi simt pulsul accelerându-se la gândul că ar exista posibilitatea să cedeze din moment în moment. Cunosc zona asta și mai știu că apa nu e foarte adâncă, dar nu cred că ar încânta-o prea tare o baie în lacul rece ca gheața.

Și nici pe mine, de altfel.

— Haide, își întinde brațele spre ale mele. E destul de groasă pentru a ne ține pe amândoi.

Ridic sceptic din sprânceană.

— Ultima dată când am verificat, aveai patruzeci și ceva de kile, Luna. Eu am aproape dublu! Ia gândește-te cine se va bălăci mai întâi în apa de sub tine.

Își dă ochii peste cap și, dintr-o singură mișcare agilă și precisă, mă apucă strâns de brațe, trăgându-mă după ea cu toată puterea. Lucru nu tocmai ușor, având în vedere construcția mea fizică. Iar faptul că tălpile încep să-i alunece pe suprafața lucioasă nu pare să o ajute prea mult.

Oftez, înălțându-mi ochii spre cer. Nu vreau să se accidenteze din cauza mea dacă ar fi să-și piardă echilibrul în timp ce mă trage, așa că mă avânt câte puțin pe gheața de sub noi. Toți stimulii nervoși mi se adună în cap pe măsură

ce aștept inevitabilul, adică să ne prăvălim în apă înainte să apucăm măcar să tragem aer în piept. Totuși, în ciuda transpirației de pe șira spinării, bucata imensă de gheață pare să reziste al naibii de bine chiar și cinci secunde mai târziu, când suntem deja în mijlocul ei.

În fața mea, Luna rânjește cu gura până la urechi, ca o pușlama pusă pe rele. Mă trage după ea, având grijă să mă ajute să-mi mențin echilibrul atunci când tălpile mele alunecă și risc să mă dau pe spate de vreo două ori.

Nici când am urcat prima dată pe motocicletă nu m-au trecut toate apele așa cum mă trec acum.

— Ești moartă dacă se rupe gheața! mormăi spre ea cu dinții încleștați de nervi.

— De fapt, tu vei fi mort. Cele patruzeci de kilograme ale mele mă vor menține mai bine la suprafață decât o vor face ale tale, papă-lapte. Scoate limba la mine, luându-mă peste picior.

— Te urăsc! bodogănesc mai mult pentru sine, dar urechilor ei nu le scapă nimic, pentru că zâmbetul șiret de pe buze i se lungește și mai mult.

— Mincinoșii ajung în iad, Hex!

— Oh, crede-mă, spun, ținându-mi o clipă respirația când am impresia c-o să alunec din nou. Dacă ajung acolo, te iau după mine, prințeso!

Se strâmbă ca un copil, iar eu zâmbesc în sinea mea cu o plăcere pe care nu o pot descrie în cuvinte.

Următoarele minute trec în aceeași încordare ca la început. Spre deosebire de mine însă, Luna pare să se distreze cu adevărat, pentru că nu i-a pierit nici măcar pentru o secundă zâmbetul satisfăcut de pe față. E atât de setată pe ideea de a mă băga în sperieți, prefăcându-se că-mi dă drumul, încât nu cred că realizează, în tot acest timp, că ochii mei nu o părăsesc nicio secundă.

Pare... fericită. Cu adevărat fericită. Așa cum nu o mai văzusem de... Doamne, nici nu mai țin minte de cât timp.

Mă uit la ea și inima îmi bate puțin mai tare.

Mă uit la ea și o văd pe cea care mi-a dăruit, la rândul ei, o mie de astfel de zâmbete în trecut.

— Of, nu ești deloc amuzant, Hex! îmi spune la un moment dat cu un oftat. Nici să te sperii nu mai pot acum.

— Probabil pentru că ți-ai arătat deja toate mișcările în fața mea. Ce-ar putea să mă mai surprindă?

Se oprește în loc, uitându-se lung la mine. Ceva începe să-i licărească în ochi.

Un plan.

Un plan pe care i-l anticipez însă la timp, apucându-i brațele înainte să-și ducă la bun sfârșit nebuneala. Icneste surprinsă, iar eu profit de momentul ăsta de neatenție pentru a o răsuca astfel încât să o lipesc cu spatele de pieptul meu. Îmi înfășor brațele în jurul ei, zădărniciindu-i astfel orice tentativă de a se smulge de lângă mine.

Tălpile amândurora încep să alunece pe gheață. Îmi încordez mai bine mușchii, făcând eforturi cumplite să ne ținem pe amândoi în picioare.

— Hei, dă-mi drumul, Hex! tună la mine, începând să se zvârcolească de mama focului pentru a se elibera.

— Aha, carevasăzică nu-ți mai arde de răs acum, hm?

Surâsul meu o face să-mi dea una cu bocancul în fluierul piciorului.

Mormăi o înjurătură printre dinți, râzând și mai puternic pe seama nervilor ei.

— Jur că dacă scap de aici, o să sparg gheața din jurul tău înainte să ajungi la mal.

— Răutăciosă mai ești! Rânjesc, deși știu că nu mă vede.

Începe să se miște și mai mult. Dacă ne-ar vedea cineva de la depărtare, sigur ar avea impresia că o siluiesc și m-aș trezi cu patrulele de poliție pe urmele mele.

O strâng mai bine la piept, diminuând și spațiul ce-ar mai fi putut exista între noi. O aud cum scapă un oftat nervos printre buze, împingându-se cu partea inferioară a trunchiului în mine.

O singură mișcare. Fundul i se izbește de pelvisul meu, frecându-se câteva clipe de el. Încremenesc ca la o lovitură în ficat, simțind cum îmi năvălește tot sângele fierbinte exact în acea zonă.

Trag cu lăcomie aerul rece în gât, flexându-mă mai ceva ca un arc când o face din nou. Se foiește în continuare, stârnind în interiorul meu un val ciudat de adrenalină.

Inima îmi ratează câteva bătăi, iar aerul din jurul meu devine, brusc, ceva mai cald.

Ce naiba se petrece cu mine?

Pesemne că, în toată confuzia mea, slăbesc puțin strânsoarea din jurul ei, pentru că mișcările îi devin și mai frenetice. Se dezlipește ușor de mine, numai pentru a se lipi la loc o secundă mai târziu, când un sunet vag, de scârțâit, se produce sub picioarele noastre.

Aș vrea să mă pot concentra asupra lui, jur că aș vrea, dar mintea mi-a rămas blocată asupra zonei în care stăm lipiți unul de altul. Doamne, abia ne atingem, și acest simplu fapt trezește la viață o reacție pe care n-am mai avut-o niciodată în preajma ei.

Un alt pârâit. De data asta și mai aproape de noi.

Luna bombăne o înjurătură, scoțându-mă din transa în care mă scufundasem. Abia acum îmi dau seama că sunetele de mai devreme nu sunt altceva decât gheața care începe să cedeze sub noi.

Îi dau imediat drumul, apucând-o strâns de cot.

— Fugi! strig spre ea, punându-ne în mișcare cu o clipă înainte ca fisura să ajungă în locul în care stăteam.

Mă mișc atât de haotic, că mi se urcă prea repede sângele la cap, amețindu-mă de-a binelea. La un moment dat, din neatenție, piciorul îmi fuge pe gheață. Luna se

desprinde de mine, iar eu cad cu fundul pe suprafața rece, schimonosindu-mă de durere. Nu am prea mult timp să gestionez dacă mi-am rupt sau nu noada fundului. Încep să dau din călcâie ca un bezmetic pentru a mă apropia mai mult de marginea apei, ajungând cu răsuflarea tăiată pe plapuma de zăpadă. Îmi rezerv câteva secunde pentru a respira cum trebuie, dar Luna vine spre mine cu puțin cam prea mult avânt. Dă înnebunită din brațe, pentru a-și păstra echilibrul, în timp ce alunecă în direcția mea, apoi călătoria i se sfârșește brusc în momentul în care se izbește cu picioarele de ale mele. Cade cu o bufnitură lângă mine, cu nasul în zăpadă.

Încerc să-mi potolesc bătăile inimii odată cu surâsul ce urmează la vederea expresiei caraghioase de pe fața ei și uit pe moment că mă aprinsesem din cauza unor simple frecări între corpurile noastre.

O zăresc cu coada ochiului cum își trece mâna peste față, dându-și zăpada la o parte, apoi ochii ei ca de ambră fac contact cu ei mei cât ai clipi. Nu pare nervoasă, doar buimacă de la căzătură și cuprinsă de frig, începând să tremure încetitor.

Apoi, fără vreun pic de avertizare, izbucnește într-un râs înfundat și atât de gălăgios, încât sigur ne aude și Vanessa tocmai de la ea de acasă.

Bate de câteva ori cu palmele în stratul gros de omăt, scuipând cu discreție pentru a scăpa de zăpada ce-i intrase în gură la impactul cu solul, iar eu o privesc tăcut, sprijinindu-mă în coate pentru a mă ridica în sezut.

— Ar trebui să facem asta mai des! chicotește, presându-și greutatea pe palme pentru a se ridica în genunchi.

Își dă fesul de pe frunte, ștergându-se de umezeală cu mâneca paltonului, iar ochii îi sticlesc acum ca ai unui copil în mijlocul unui magazin de jucării. Exact ca în copilărie, când era pusă numai pe șotii.

— Mda, să faci tu asta mai des, mormăi spre ea, simțindu-mi pielea înțepenită din cauza răcelii de dedesubt. Știam eu de ce urăsc atât de mult iarna; nici măcar nu-i văd trebuința, darămite plăcerea de a sta și a te bălăci într-o plapumă de zăpadă murdară.

Luna își dă ochii peste cap, potolindu-și chicotele amuzate. Înghite în sec, păstrându-și același zâmbet colorat pe față și-i observ ochii cum plonjează de la ai mei mai jos de nas, poposind câteva secunde pe ceea ce bănuiesc că este gura mea.

Inima. Bătăi. Ce naiba?!

O linie fină îi străbate deodată pielea palidă a frunții.

Își mușcă obrazul pe interior, clătinând din cap într-o parte și-n alta.

— Încă nu ți-a trecut, spune cu glas șoptit, privind cu aceeași insistență controlată undeva spre colțul gurii mele.

Abia acum mă străfulgeră gândul că se referă la rana pe care mi-o provocase cu câteva zile în urmă, atunci când îmi dăduse o palmă de-mi rupsese colțul gurii. Un motiv în plus pentru a nu mă pune niciodată rău cu ea. Dacă a reușit să facă așa ceva doar dintr-o singură lovitură de palmă, nici nu vreau să mă gândesc cât m-ar costa un pumn din partea ei.

Clipeșc necontrolat, păstrând totuși contactul vizual.

— Da. Nu dispare atât de repede dacă n-ai pupat să treacă. Mă crispez de îndată ce-mi dau seama ce porcărie tocmai am scos pe gură.

Zăresc mirarea din ochii acum măriți ai Lunei și nu pot decât să încerc să-mi dreg glasul, nu atât de subtil, având o dorință de nebună de a-mi da una în meclă.

„Bravo, Hex”, mă blestem în gând. „Tocmai ai dat cu mucii-n fasole când ți-e lumea mai dragă!”

— Să plecăm de aici, rostesc printre dinții încheștați, uitându-mă oriunde, numai la ea nu. Pentru că nu vreau să-i văd din nou acea expresie confuză și respingătoare.

Îmi place relația de prietenie care s-a instalat între noi în ultimele zile; nu vreau să cred c-am zdruncinat-o din temelie cu aiurelile mele. Sau din cauza căldurii ce mi se răspândește acum în tot corpul.

Dau să mă împing în palme pentru a mă ridica în picioare, însă mă blochez instantaneu atunci când mă prinde de braț, atrăgându-mi atenția și făcându-mă să întorc capul spre ea.

O zăresc ca prin ceață cum își duce degetul arătător spre propriile buze, stăruind așa vreo două secunde. Apoi, cât ai clipi, vârful acestuia se lipește de colțul gurii mele ca într-o atingere caldă a unei vâpăi, ce-mi încălzește imediat pielea, răsrângându-se asupra întregului corp.

Mă uit la ea fără să clipesc, iar Luna mă fixează cu privirea ca și cum ar încerca să-mi transmită ceva. Sunt mult prea paralizat pentru a mai fi conștient de altceva în afară de atingerea ei ca de mătase.

Clipește des și-i observ un început de roșeață pe pielea palidă a obrazilor. Își trage brațul ca ars spre ea, înghițind în sec și rupând contactul vizual ca la comandă. O privesc tăcut cum încearcă, cu mișcări repezite și oarecum stângace, să se ridice în picioare.

O urmez în scurt timp, scuturându-mi zăpada de pe haine. Cutez, cu pulsul duduind, să-i mai arunc o otheadă pentru a o vedea cum încearcă să se eschiveze, privind puțin agitată dintr-o parte în alta.

„Oh, grozav, iar s-a instalat ciudățenia asta de tensiune între noi!”

— Mergem? întreabă deodată, așezându-și mai bine fesul pe cap și luând-o la pas spre o cărare ce dă în drum.

Îmi trec vârful limbii peste rana încă existentă în colțul gurii, resimțindu-i căldura și o urmez fără să mai scot un cuvânt. Un zâmbet slab, parcă îmbătat, mi se așterne alene peste buze.

Luna mereu are să mă surprindă; în cele mai neașteptate moduri posibile.

Abia seara târziu ajungem în dreptul ușii de la intrarea în vila Vanessei. Luminile sunt aprinse peste tot în partea din față a locuinței și muzica se aude răsunând prin pereți și prin ușa de la intrare.

Ridic întrebător din sprânceană spre Luna. Nu știam că se dă o petrecere în seara asta.

Luna mă ignoră dinadins, apăsând de câteva ori pe soneria incrustată în cadrul de lemn al ușii. Abia aștept să-i văd fața Vanessei pentru a o întreba care mai e acum motivul de sărbătoare – nu c-ar conta; blondina e o petrecăreață și jumătate – însă toate gândurile mi se opresc în clipa în care ușa se deschide deodată, dând la iveală o persoană asupra căreia trebuie să reflect câteva secunde pentru a-mi da seama cine poate fi.

Mijesc ochii, înclinând capul într-o parte și, brusc, recunosc acel chip, ceea ce mă face să clilesc des, plin de surprindere.

Buzele încep ușor-ușor să mi se întredeschidă.

— Kevin?!

Capitolul 29

LUNA ☾

*Cause I've done some things that I can't speak
And I tried to wash you away, but you won't leave
So won't you take a breath and dive in deep?*

Halsey – **Haunting**

Deja învățasem să nu mai pun atât de mult la suflet indiferența mamei sau faptul că sora mea mai mică acaparase întreaga casă.

Cu toate că tata încă avea grijă de mine ca de ochii din cap și nu rata nicio ocazie pentru a-și arăta dragostea și grija față de mine, nu puteam să nu simt o oarecare gelozie atunci când Sunny apărea și îl smulgea parcă din brațele mele, cu fel și fel de pretexte. Ba cursurile ei de gimnastică, ba notele perfecte luate la școală, ba ultimele rochițe pe care i le cumpăraseră mama, orice i-ar fi putut capta atenția și m-ar fi lăsat pe mine pe dinafară.

Nu mă potriveam în lumea ei plină de drăgălășenii și unicorni, la fel cum nici ea nu avea ce să caute în ceea ce mai rămăsese din lumea pe care încercam să o construiesc în jurul meu.

Ajunseserăm în stadiul în care ne ignoram complet – mă rog, mai mult eu pe ea, având în vedere că Sunny mereu căuta să se bage în seamă cu mine, prin orice mijloace mai mult sau mai puțin discrete – fără să ne mai jucăm ca înainte și fără să mai caut să fiu prezentă în viața ei. De multe ori, aveam impresia că oricum se putea lipsi foarte ușor de mine.

Eram ca două străine în propria casă, însă asta nu mă deranja pe moment atât cât avea să mă deranjeze mai târziu.

Îmi plăcea să nu mai fiu în vizorul mamei, care-și dedica mai mereu timpul lui Sunny și educației acesteia sau grupului de mămici din comunitatea din care făcea parte. Deși nu avea un job, mereu părea prinsă ba cu una, ba cu alta. Pe atunci, am crezut că motivul pentru care nu-mi putea oferi la fel de multă atenție se datora responsabilităților de adult. Am încercat să o înțeleg. Să nu insist. Să nu fiu și mai neascultătoare decât eram deja.

Credeam că avea să fie suficient.

În timpul în care ea era ocupată cu cealaltă fiică a ei, eu și tata ne petreceam adesea vremea pe afară, unde el mă învăța să joc baschet sau tenis de masă. Îl adoram pe tati; era ca un super-erou pentru mine și îmi plăcea gândul să am de la el ceea ce Sunny nu va putea să aibă vreodată întru totul – atenția acestuia. Ca și cum el și mama făcuseră cine știe ce convenție și căzuseră de acord cine de cine să se ocupe. Nu că mă deranja neapărat. Atât timp cât nu mai trebuia să aud încontinuu reproșurile mamei cum că nu mă puteam ridica la înălțimea așteptărilor sale. Că eram prea băiețoasă. Că nu știam cum să mă port cu cei din jur. Că nu mă interesa nimic în afară de propriile plăceri nevinovate. Uneori, nu trebuia să mi le spună pentru a-mi da seama ce gândea.

Tot pe atunci, am început să-mi petrec și mai mult timpul cu băiatul vecinilor – asta dacă era măcar posibil, având în vedere că deveniserăm deja de neseplat. Hex era un tip destul de interesant, și prin asta mă refeream la faptul că era destul de amuzant să-l văd cum pierdea luptele împotriva copiilor din cartier. Nu se lăsa însă doborât prea mult timp și mă fascina oarecum să-l văd încasând lovitură după lovitură, fără să țipe sau să scâncească de durere.

Ca atunci, în acea zi însorită de joi după-amiaza, când și-o luase destul de nasol de la unul pe nume Malcom, în curtea casei sale.

Nu mai țineam minte de la ce pornise totul. Cert este că pușlamaua aceea se băgase peste jocul nostru de-a pirații și îl întărâtase atât de tare pe Hex, încât idiotul sărise fără să clipească și lovise primul.

Cea dintâi greșală a idiților fără creier.

Glumeam, parțial. Hex nu era chiar atât de prost, dar tot se băga aiurea în lupte puerile și nu știa când să spună „stop” și să-și vadă de treaba lui. Tocmai de aceea am și rămas pe treptele din fața casei lui, cu coatele pe genunchi și cu palmele în jurul obrazilor, oftând la vedere celor doi băieți care se tăvăleau pe gazonul din curte.

Părinții lui Hex nu erau acasă, iar la mine erau doar mama și Sunny, pe care mama o ținea închisă în camera ei ca să-și termine temele pentru a doua zi.

Eu nu le făcusem pe ale mele, dar oricum îmi plăcea să lucrez la ele seara, fiind mai răcoare și putând gândi mai bine. Evident, primeam multe reproșuri din partea mamei pe tema asta.

— Hex, termină odată și hai să bem ceva! am țipat spre el. Mor de sete!

Nu păreau să mă asculte. De fapt, niciunul n-a dat vreun semn că ar vrea să se oprească, motiv pentru care m-am ridicat brusc în picioare, înaintând sictiră spre cei doi. M-am aplecat peste ei, apucându-l pe Malcom de după guler. L-am tras înapoi puțin, luându-l prin surprindere.

Hex abia mai pufăia de sub el, având buza de jos spartă și vânătaii pe coate și încheieturi. Am ridicat sceptică din sprânceană spre el, întorcându-mi apoi atenția spre băiatul care încerca să se smulgă de lângă mine cu o forță accentuată de nervozitatea ce i se imprimase pe chip.

Câteva înjurături i-au scăpat printre buzele vineții. Mi-am dat ochii peste cap.

Băieții erau niște creaturi atât de idioate!

Dintr-o singură mișcare, i-am prins urechea stângă între degetele mele, răsucind-o în așa fel încât să-l fac să-mi prindă brațul cu palmele și să se zvârcolească ca un șarpe la soare.

— Marș de-aici până nu te apuc de ouțe și te trece toată pișarea!

A clipit confuz la început, cu o expresie încă chircită de durere. A părut convins de cuvintele mele, căci s-a dat numaidecât înapoi, strâmbându-se la noi cu atâta răutate, încât sigur a abătut toate blestemele asupra mea.

Am surâs în interiorul meu, întorcându-mă spre Hex, care încă ședea pe gazonul proaspăt tuns de câteva zile.

— Ți-a ajuns? l-am întrebat, lăsându-mă pe vine pentru a mă uita mai bine la el.

Părea răvășit de-a binelea, însă în același timp rușinat de ceea ce se întâmplase. Hex nu agreea prea tare când mă băgam în luptele lui. Probabil asta îl făcea să se simtă slab și neputincios. Eu nu dădeam însă doi bani pe orgoliul lui masculin în plină dezvoltare. Detestam să-mi pierd vremea aiurea cu lupte fără sens.

— Ți-am zis să nu te mai bagi! a mormăit nervos spre mine, strângând din dinți atunci când a încercat să-și flexeze încheieturile înroșite.

— Vrei să pup ca să treacă? am rânjit cu subînțeles, în timp ce obrazii lui încordați au început să fie pătați de o roșeață abia vizibilă.

Noroc cu urechile aprinse, ce-l trădau mult prea ușor, altfel nici n-ai fi zis că înfumuratul de Hex ar fi putut să fie în stare să se rușineze.

A murmurat ceva printre buzele încleștate. N-am putut să mă concentrez asupra lor, căci o voce familiară mi-a captat atenția, forțându-mă să-mi întorc privirea

spre gardul ce ne despărtea curțile și am zărit-o pe Sunny cum privea cu ochi mari spre noi.

— Luna? Pot să vin să mă joc cu voi?

Ochii mi s-au rostogolit instantaneu în orbite, iar buzele mi s-au încleștat într-o fracțiune de secundă.

— Nu! Pleacă înapoi în casă, Sunny!

— D-dar...

— Acum! M-am încruntat la ea din toate puterile, aducându-i o sticlire ca de plânset în ochi.

Nu voiam să mă las înduplecată de smiorcăielile ei. Sunny era mult mai drăguță și gingașă decât mine, având capacitatea asta înnăscută de a se face plăcută oriunde și de oricine. Mereu reușea în felul ăsta să obțină tot ce dorea. Și nu o învinovățeam neapărat. Știam că era doar un copil necopt, crescut în puf de mama, fără să aibă cu adevărat habar de altceva în afară de perfecțiunea cu care fusese înconjurată.

Asta nu însemna însă că nu mă deranja atunci când încerca să-și folosească farmecele cu mine. Cu atât mai puțin cu cât căuta orice mijloc prin care să se bage în distracția mea și a lui Hex.

Era ciudat cât de posesivă puteam deveni când venea vorba de el.

Ca și cum mi s-ar fi convenit numai mie, iar ea – sau oricine altcineva – nu avea ce să caute în lumea noastră.

Nu-mi dădeam seama când începusem să mă comport atât de urât cu Sunny dacă la mijloc era vorba despre Hex, însă încercam într-un fel să păstrez lângă mine singura persoană care încă nu era captată în universul colorat al lui Sunny. Hex era mult prea nepăsător și prea bătauș ca să-și piardă vremea cu cineva ca ea, iar eu nu-i dădeam prea multe șanse să o aibă prin preajmă. Nu comenta însă niciodată când mai pățeam așa ceva; probabil bănuia că nu mă înțelegeam prea bine cu sora

mea, însă nu mă chestiona și nici nu forța lucrurile, ceea ce apreciam la el.

Am privit-o într-o tăcere cumplită cum a zbughit-o înapoi în casă, trântind ușa în urma ei. Mi-am înghițit în sec fărâma de părere de rău ce mi se blocase în gât și mi-am întors privirea spre Hex.

Am zâmbit vag, aproape compătimitor, când ochii mi-au căzut peste vânătăile lui, care începeau să capete nuanțe mai întunecate, aproape purpurii. I-am prins fără vreo reținere încheietura rănită între palmele mele, depunându-i un sărut scurt pe pielea caldă și violetă.

Hex a încremenit lângă mine, privindu-mă cu ochii cât cepele. Obrajii i s-au colorat într-o nuanță de roz pal, de-a dreptul adorabil.

Ceva extrem de rar când venea vorba de el.

A înghițit zgomotos în sec, dregându-și glasul.

— A trecut? am întrebat, cu buzele încă apropiate de pielea lui.

A fost rândul lui să schițeze ceva ce semăna cu un zâmbet timid.

— A trecut.

Am impresia că am tras pe nas prea multă zăpadă atunci când am căzut, iar acum nu mai văd bine.

Clipesc de câteva ori, dar fantasma nu dispare.

Inima începe să-mi bată cu ceva mai multă viteză în piept.

Încerc să-mi pompez iar, cu respirații scurte și adânci, aerul în plămâni, simțind cum vederea începe să-mi tremure, nemaifiind în stare să clipesc de câteva secunde bune. Mă holbez ca prin ceață la băiatul nu foarte înalt din fața mea și, brusc, simt că mi se înmoaie genunchii,

ca și cum ar fi devenit dintr-odată de gelatină și m-aș afla suspendată pe marginea unei prăpăstii fără fund.

Simțind că îl privesc în tăcere, ochii săi de un fumuriu stins, ca niște tuneluri fără vreo lumină la capătul lor, pălesc în fața mea, făcându-mă să mă oglindesc în surprinderea ce-i încolțește pe sub genele lungi și stufoase. Simt cum gura îmi devine din ce în ce mai amară, până în punctul în care să-mi doresc să scuip saliva adunată.

Știu că Hex ne privește într-o confuzie totală. Niciunul dintre noi nu îndrăznește să spună însă ceva cât timp stăruim cu privirea unul în ochii celuilalt. Și cum aş putea să mai spun ceva când văd persoana care stă exact în fața mea, după o perioadă în care am crezut că nu are să se mai întoarcă vreodată?

Cum aş putea să dau glas unor cuvinte care nici măcar nu-mi trec prin minte, darămite să mă mai și gândesc la ele?

Tot ce sunt capabilă să fac este să-i privesc tăcută fața, analizându-i fiecare detaliu care-l aduce pe Kevin, cel din trecut, înapoi în spatele pleoapelor mele.

Se mai înălțase puțin de atunci, depășindu-mă acum cu o jumătate de cap, însă se menținea cu mult în umbra lui Hex, care ne domină pe amândoi. Linia feței îi e la fel de bine conturată, cu obraji rozalii, cu pomeți proeminenți ce ascund câțiva pistrui presărați ici-colo, ca și cum ai lovi o pensulă cu vopsea de deget, pentru a crea picături de culoare. Bărbia îi pare acum mult mai lată, conturată pe alocuri de urmele unei bărbi rase de curând.

Încerc să-i evit ochii și mă concentrez asupra părului său negru ca funinginea, tuns scurt, oarecum asemănător cu cel al lui Hex.

Pare el, și totuși mi-e greu să procesez faptul că stă aici, în fața mea, după atât timp și atât de multe regrete scufundate în uitare.

Știu că Vanessa mi-a spus că se va întoarce, dar cred că o parte din mine nu a vrut să creadă niciodată cu adevărat. Probabil undeva în adâncul sufletului, am continuat să sper că totul e doar o glumă proastă, din care aveam să mă trezesc în curând.

Dar e aici. Acum. În fața mea.

Și nu cred că sunt pregătită să-l înfrunt atât de direct.

Nu în seara asta.

— Te-ai întors? rupe Hex tăcerea după un timp, sătul să mai privească ca la un spectacol ciudat de circ.

Kevin se smulge de sub privirea mea, întorcându-și capul și aruncându-i lui Hex o otheadă plină de interes.

Îi văd mărul lui Adam cum urcă și coboară de câteva ori, dând semne de nervozitate.

— Da. Schițează un mic zâmbet și nu pot să nu fiu puțin surprinsă la auzul glasului său răgușit.

Mereu avusese o voce caldă, ca o adiere de vânt. De fapt, tot ce a ținut vreodată de Kevin a tipat... a cuminte. Spre deosebire de noi, el mereu a fost genul ăla de tip rezervat, căruia îi plăcea să stea mai mult cu nasul în cărți și să treacă neobservat prin mulțime, nicidecum să facă parte din grupurile gălăgioase cu care ne înconjuram noi.

Și totuși, făcuse parte din grupul nostru. La un moment dat.

— M-am întors, continuă Kevin, deschizând ușa mai larg și lăsând astfel muzica din interior să se strecoare pe lângă noi. Intrați, ceilalți sunt în camera de jocuri de la subsol.

Hex îmi face semn cu mâna să o iau înainte și pășesc cu reținere prin holul mare și spațios, luminat de un candelabru auriu, din casa Vanessei. Inima stă să-mi sară din piept.

„Doamne, să nu care cumva să-mi provoci vreun atac de panică tocmai acum!”

Kevin mai schimbă câteva replici cu Hex, aruncându-mi din când în când niște ocheade, pe care i le întorc cu aceeași intensitate și ne trezim în câteva clipe la subsolul vilei, unde dăm cu ochii de ceilalți. Vanessa și JJ joacă biliard la o masă nu departe de noi, urmărindu-și unul altuia următoarea mișcare, în timp ce Kiva privește din spatele scaunului lui Bibi cum acesta încearcă să omoare niște monștri pe un joc la consolă.

De îndată ce intrăm toți și Kevin se apropie de boxe pentru a da muzica mai încet, toate capetele se întorc în direcția noastră.

— Ați ajuns! sare Vanessa de lângă JJ, aruncând tacul pe masa plină de bile.

JJ nu pare prea încântat de faptul că bilele tocmai își schimbă poziția din cauza loviturii blondinei, jocul fiind acum compromis de-a binelea. Oftează iritat, sprijinindu-se cu bărbia în propriul tac.

Din dreptul jocurilor video, îl pot auzi pe Bibi cum geme lung și plin de mâhnire și-mi lungesc capul spre ei pentru a vedea că pe ecranul imens la plasmei scrie cu litere de tipar: AI PIERDUT. Kiva îl bate de câteva ori pe spate, ca și cum ar încerca să-l consoleze, iar acesta îi zâmbește scurt, părând oarecum obosit. Se ridică apoi de pe scaun pentru a se apropia de noi.

— De ce v-a luat atât? întreabă JJ, care nu știu cum răsare din spatele nostru pentru a bate palma cu Hex.

— Luna a avut chef de-o bălăceală în apă. Hex ridică din umeri, iar eu îl privesc pieziș pe sub gene.

Ceilalți ne aruncă ocheade pline de curiozitate.

— Dar nu sunteți uzi, remarcă Vanessa, măsurându-ne din priviri pe amândoi.

Încep să urăsc fascinația ei absurdă legată de relația dintre mine și Hex. Mai urmează să o aud cum ne planifică nunta și luna de miere pe vreo insulă exotică – plătite de ea,

bineînțeles – și voi începe serios să mă gândesc dacă e cu toate țiglele pe casă.

— N-a vrut să se... ude, accentuez ultimul cuvânt, spre indignarea lui Hex, care își arcuiește o sprânceană spre mine. Cică trece la abținere de acum, zic, fără să știu măcar ce vreau să spun cu exactitate, dar sigur îi hrănesc fanteziile Vanesei, căci ochii încep să-i sticlească de interes.

Zâmbește în colțul gurii, parcă prea sugestiv.

Mă sustrag de lângă ea și Hex înainte să mai scot și alte prostii pe gură.

Mintea mi se aburește, iar măruntaiele mi se zvârcolesc numai când mă gândesc la momentul de mai devreme, când i-am oferit acel... sărut indirect în colțul gurii. În mod normal, așa ceva n-ar trebui să-mi stârnească cine știe ce reacții. Mereu obișnuiam să fac asta când eram mici și niciodată nu mi s-a părut deplasat sau intimidant. Acum însă, inima mi-a trepidat cu o rapiditate ce, mai mult ca sigur, mi-a adus și ceva roșeață în obraji.

Și, Doamne, eu nu roșesc în fața lui Hex!

Niciodată n-am făcut-o – din câte-mi amintesc, evident.

Ceva se schimbase între noi în ultimul timp.

Ceva ce nu știu sigur dacă vreau să înfrunt.

— Să lăsăm porumbeii în treaba lor, începe Vanessa să danseze în jurul nostru, mișcându-se pe ritmul alert al unei melodii disco.

— Sunteți împreună? întrebă pe neașteptate Kevin, aruncându-ne amândurora o privire uimită și, deopotrivă, confuză.

— Nu! rostesc răspunsul, răpindu-i lui Hex șansa de a o face.

Se încruntă puțin, mijind ochii spre mine pentru o fracțiune de secundă și mi se pune un nod în gât când

îi zăresc pe ceilalți țintuindu-ne cu privirile din toate direcțiile.

Mă simt oarecum stânjenită de situație, așa că trec val-vârtej pe lângă ei pentru a mă apropia de boxe, dând volumul muzicii aproape la maximum. Noroc că tatăl Vanessei e plecat cu niște afaceri, altfel sigur n-ar fi apreciat prea mult gălăgia noastră.

Peste câteva ore – cred că două, cel mult – după ce am băut câteva beri și ne-am prostit cu jocurile din sala Vanessei, ne odihnim cu toții pe niște fotolii gonflabile, în jurul focului de la șemineul din centrul încăperii.

JJ ne mai întinde tuturor câte un rând de beri, tolănindu-se exact lângă Kiva, cu capul atârnat în zona pulpelor ei.

Gestul acestuia o ia prin surprindere. Stă țeapănă câteva momente, neștiind cum să reacționeze, ca mai apoi să zâmbească scurt și să-l tragă mai bine în poala ei, spre încântarea amicului nostru amețit de băutură.

Bibi stă lângă mine și Hex, cu ochii închiși și cu capul legănându-se pe melodia indie ce se aude acum de pretutindeni, în timp ce Vanessa și Kevin sunt undeva în dreapta noastră, părând să se afle în mijlocul unei conversații.

— Și, fiule risipitor, soarbe JJ din doza lui de bere, întinzându-i și Kivei, care însă îl refuză. Ai de gând să stai sau...?

Kevin se întrerupe tresărind din conversația cu Van, bâlbâindu-se puțin:

— Ăăă, da. Mi-ar plăcea să rămân. O perioadă.

Își oprește privirea asupra mea. Îmi îndrept fulgerător atenția spre jăraticul din șemineu, înghițind cu greu nodul existent deja în gât.

— Și ce-ai de gând să faci? intervine Hex, trăgând încă un fum din țigară.

Mă strâmb din cauza mirosului înțepător, scrutându-l dintr-o singură privire muștrătoare, iar el înțelege aluzia, mutându-și țigara în mâna cealaltă, pentru a evita să-mi sufle tot fumul în față.

— Cred că mă voi înscrie la un curs de fotografie. Am făcut câteva super faine prin Londra, cât am stat acolo.

— Vreau și eu să văd! zâmbește Kiva spre el.

Pentru ea, fotografia e o pasiune la fel de mare precum dansul, doar că nu și-o cultivă îndeajuns din cauza programului încărcat și a situației de acasă.

— Cred că pot să-mi aduc aparatul foto dacă vrei, răspunde senin Kevin și dă să se ridice.

— Și totuși, de ce a trebuit să stai atât de mult acolo? întreabă băgăcios JJ, fixându-l pe Kevin cu ochi mari și curioși.

Kevin se oprește brusc din mișcare, o oarecare reținere umbrindu-i fața. Și-mi pot da seama cu repeziciune că nimeni, în afară de mine și de Vanessa, nu mai știe adevăratul motiv pentru care a fost în Marea Britanie, cu atât mai puțin faptul că a fost internat pentru a se lupta cu depresia în care căzuse.

Înghite în sec și observ cum își încleștează degetele pe lângă corp. Cred că și Vanessa îi simte încordarea, căci intervine de îndată, pocnind din degete.

— Nu știi că nu-i frumos să-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala?

— De ce, mă rog? își dă JJ ochii peste cap.

— Pentru că te vei opări, comentează sec Bibi, stârnind râsetele celorlalți.

Până și Hex se destinde lângă mine și-l simt în scurt timp cum mă bate cu degetele pe umăr, ca și cum ar ține ritmul melodiei ce se aude din boxe.

Kevin se întoarce peste câteva minute cu aparatul foto, iar Kiva îl părăsește instantaneu pe JJ, pentru a se apropia de el și a-i admira pozele.

Nu găsesc puterea de a mă ridica de pe locul în care stau parcă picată din cer. Prezența lui Kevin nu-mi face bine la stomac și, cu toate că n-am apucat să schimb prea multe cuvinte cu el, îl simt cum mă privește, de parcă ar vrea să mă tragă deoparte și să vorbim.

Să redeschidem trecutul și să ne înecăm în el.

— Ți-e somn? mă întreabă Hex în cele din urmă, când ceilalți încep să danseze prin cameră, JJ cu Kiva și Vanessa cu Kevin. Bibi plecase de ceva vreme la baie și încă nu se întorsese.

— Puțin, mărturisesc, lăsându-mă moale pe pieptul lui, în timp ce brațele sale, acoperite acum doar de o bluză pe gât, își fac loc printre corpurile noastre, trăgându-mă mai aproape de el.

Și cred că tocmai asta e ciudat la Hex. Faptul că există unele momente în care putem sta unul lângă altul, fără să-mi pese de nimic altceva decât de senzația de familiaritate și protecție, și altele în care, pur și simplu, nu știu să reacționez, paralizându-mi mintea cu totul. Probabil ține de conjunctură, dar nu cred c-ar trebui să mă simt diferit, atât timp cât este vorba de aceeași persoană. De același Hex pe care-l știu încă de când se lua la bătaie cu toți proștii de la noi din cartier.

— Vrei să plecăm? Își înclină capul spre urechea mea pentru a se face auzit dincolo de muzica mult prea puternică.

Respirația lui caldă planează deasupra urechii mele, aprinzându-mi o văpaie în miezul pântecelui.

— Nu încă. Clatin din cap, cuibărindu-mă mai bine în scobitura gâtului său.

Abia acum îmi dau seama că încă miroase puțin a transpirație de la munca în atelierul auto, acoperită însă

de parfumul lui iute bărbătesc, ce mi se strecoară abia sesizabil în nări.

Nu miroase atât de bine, dat fiind faptul că nu făcuse un duș înainte, dar miroase tot a Hex și, dintr-un motiv ciudat, nu-mi mai pasă de altceva în acest moment.

— Te-ai mai gândit la propunerea mea? aud deodată întrebarea care mă face să-mi las capul pe spate pentru a-i întâlni privirea. La ideea de a ne muta împreună.

— Credeam că glumești, îi spun sincer, încruntându-mă puțin.

Nici în ruptul capului nu m-am mai gândit la asta, mai ales că nu i-am dat crezare de la bun început. Vreau să scap de sub privirile iscoditoare ale mamei, dar nu-s sigură că mutatul cu Hex în același apartament îmi va face prea mult bine după... tot ce s-a petrecut între noi. Sunt mult prea multe lucruri de analizat, de gândit, de despiciat firul în patru. O decizie ca asta nu poate fi luată peste noapte. Constituie un angajament important față de cealaltă persoană și chiar nu vreau să ajung în ipostaza în care să-mi doresc să plec de acolo după nici o lună de zile. Mama sigur n-ar fi prea încântată să mă vadă înapoi la ușa casei sale.

— Gândește-te. Îmi lovește burta în tandem cu muzica ce-mi vibrează pe piele. Mai ai câteva zile de vacanță până începi noul semestru. Poate găsești răspunsul.

Înghit în sec, lăsându-mi capul iar pe umărul lui.

Bibi își face apariția peste câteva secunde, puțin tras la față – din cauza răcelii, cred – și ne aruncă amândurora o privire pe furiș, făcându-ne cu ochiul. Ia o doză de bere de pe masa din fața noastră, dând-o pe gât din câteva înghițituri.

Peste încă o oră scursă printre glumele și dansurile caraghioase ale celorlalți, mă desprind de Hex pentru a merge la baie înainte să plecăm. Nu e foarte târziu, dar sunt obosită după o zi de muncă și chiar vreau să fac un duș fierbinte și să mă arunc direct în așternuturi.

Mă spăl pe mâini după ce termin, privindu-mi în oglindă chipul palid și mă stropesc de câteva ori peste față pentru a mă anima cât de cât.

Încerc să ies, scuturându-mi mâinile de apa ce mi se scurge printre degetele și mă blochez când îl observ pe Kevin în cadrul ușii, stând ca și cum ar fi fost pregătit să o deschidă.

Dau să-l întreb dacă vrea să intre, dar nu apuc să mai scot vreun cuvânt. Mâinile i se fixează pe umerii mei, împingându-mă cu atâta forță înapoi în baie, încât simt că o să mă împiedic în propriile picioare.

Îmi dă imediat drumul, închizând ușa în urma lui și mă privește calm, dar totuși cu o oarecare tensiune în corp.

Mă uit cruciș la el și inima îmi tropăie direct în timpane, stârnind ecou în pieptul ce mi se mișcă acum neregulat.

— Ce naiba, Kevin?! Mă zgâiesc la el.

— Scuză-mă, Luna! Dar nu știam cum altfel să te prind singură câteva minute.

— Și crezi că izolarea în baia asta e o idee bună? Îmi încrucișez brațele la piept, provocându-l din privire.

Își mușcă buza de jos, în mod vădit plin de remușcare, și-și freacă ceafa de câteva ori. Pare neliniștit și cred că are de ce. Probabil că nu se aștepta nici el să dea ochii cu mine după cele petrecute cu aproape doi ani în urmă.

E amuzant, dacă stau să mă gândesc, cum o singură secundă poate schimba cursul unui destin, dând complet peste cap ordinea firească a lucrurilor.

Oftez, încercând să nu-mi amintesc.

— Ce vrei, Kevin?

Mă privește cu ochii lui fumurii și citesc suferința din ei. Sau poate doar îmi imaginez. Kevin cel de acum doi ani pare un străin spre deosebire de băiatul care stă acum în

fața mea, fixându-mă cu atâta emoție în ochii ce-i scânteiază în lumina becului de deasupra capetelor noastre.

— Vreau să vorbim. Cred că știi și tu despre ce anume.

Un fior rece și nemilos îmi străpunge șira spinării, făcându-mă să vreau să-mi mușc limba.

Cred că mă înșel dacă am impresia că se va lăsa păgubaș și va îngropa trecutul, așa cum încerc eu să o fac.

— Știu, dar asta nu înseamnă că și eu îmi doresc, îi răspund cu tărie în voce. Am promis, Kevin. Am făcut un jurământ împreună că vom lăsa tot ce s-a întâmplat în urmă. Sau ai uitat de el cât timp ai fost plecat?

— Nu înțelegi. Face un pas spre mine, fiind de-a dreptul agitat acum.

Mă dau un pas mai în spate, aruncându-i o privire suspicioasă. Când vorbește din nou, vocea parcă i se frânge în mii de cioburi din cauza angoasei.

— Am încercat, OK? Am încercat să nu mă gândesc, dar nu pot! Nu pot trăi cu gândul a ceea ce am făcut! Nu pot trăi cu gândul că va trebui să iau secretul ăsta în mormânt! Tu poți face asta, Luna? Poți dormi bine noapte știind ce-am făcut?

Strâng din buze atât de tare, încât dinții încep să mă doară în spatele lor. Cuvintele lui sunt ca niște pumnale care-mi crestează pieptul, împingându-se tot mai adânc în sufletul meu, pârjolindu-mi coastele și făcându-mă să mă înec în propria respirație.

Cobor tulburată privirea în pământ, încercând să nu mă gândesc prea mult la întrebările lui, dar nu reușesc și, în scurt timp, încep să mi se învârtă toate amintirile în cap precum acele unui ceasornic.

— Nu... șoptesc cu glas stins, simțindu-mi pleoapele grele atunci când mă uit în sus la el. N-am uitat nicio secundă ce-am făcut. Și ce n-am făcut. Dar n-ai dreptul să redeschizi acum subiectul, Kevin. Și n-ai dreptul să încerci să mă târâști în asta, pentru că nu e păcatul meu, mă auzi?

Îl apuc de brațe, scuturându-l de câteva ori și-l văd cum mă privește la rândul lui, cu o emoție de nedescris. Te rog să nu spui ceva ce vei regreta! Nu face ca întoarcerea ta să fie în van, bine? Hex încă încearcă să-și revină. Nu-l distruge și mai tare decât e deja. Pentru că asta vei face, Kevin. O să-l ucizi dacă vei vorbi. Buzele încep să-mi tremure spre final, exact ca ale lui când încercă să spună ceva.

Îmi amintesc perioada de după moartea lui Sunny, când durerea îl transformase pe Hex în cineva de nerecunoscut. Îmi amintesc perioada în care am stat lângă el și mi-am văzut cel mai bun prieten pierzându-se în vicii de tot felul. Îmi amintesc plecarea lui abruptă și golul pe care l-a lăsat în urma lui. Iar apoi îmi amintesc întâmplarea de acum câteva seri, când acele fantasme din trecut ne-au adus la limita unei nenorociri.

Cum a căzut în genunchi în fața mea.

Cum a plâns fără rușine, pentru că nu mai putea ține totul în el.

Nu se poate să vină Kevin acum și să redeschidă o rană ce nu s-a închis niciodată. Nu cu adevărat.

Pur și simplu, nu poate să o facă.

Încă înțepenit în fața mea, Kevin strânge din ochi, umezindu-și buzele ca și cum ar fi străbătut de un milion de senzații în același timp.

Se smucește apoi de lângă mine, făcând câțiva pași înapoi. Se clatină puțin pe picioare înainte să se redreseze.

— Nu știi dacă pot să mai fac asta, Luna. Nu știi... Îmi aruncă o ultimă privire plină de regret, apoi deschide ușa și dispare dincolo de ea exact în momentul în care o lacrimă mi se scurge din ochi, alunecându-mi de-a lungul obrazului. Rămân paralizată în loc, incapabilă să-mi mai iau ochii de la ușa deja închisă și simt cum pieptul mi se frânge bucățică cu bucățică, până când rămân pustiită pe dinăuntru.

Aveam dreptate când m-am temut de întoarcerea lui Kevin.

Dacă își va da vreodată drumul la gură, va distruge totul în calea lui.

Sfârșitul volumului 1

